

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 38 / IV legislatura / Segon període

Dimarts, 22 de desembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 20

Quarta reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Continuació.)

Departament de Cultura

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 418, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1671).

Esmena del G. Socialista (núm. 419, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S)*, juntament amb les esmenes núms. 422, 423 i 424 (p. 1672).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 420, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 425 (p. 1675).

Esmena del G. P. Popular (núm. 421, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1676).

Torn en contra conjunt: *Sr. Descals (CiU)* (p. 1678).

SUMARI (2)

Votació de les esmenes núms. 418 a 425: *rebutjades per 39 vots a favor, 61 en contra i cap absten-
ció (p. 1680).*

Institució de les Lletres Catalanes

Esmena del G. Socialista (núm. 422, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 419).

Museu de la Ciència i de la Tècnica

Esmena del G. Socialista (núm. 423, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 419).

Organització d'Espectacles i Festes

Esmena del G. Socialista (núm. 424, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 419).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 425, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 420).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 426, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (ERC), juntament amb les esmenes núms. 434, 440 i 446 (p. 1681).

Esmena del G. P. Popular (núm. 427, a la totalitat)

*Torn a favor: Sr. Barceló (P), juntament amb les esmenes núms. 433 i 437 (p. 1683); alhora, anun-
cia la retirada de les esmenes núms. 430 i 445 (p. 1684).*

Esmena del G. Socialista (núm. 428, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Font (S), juntament amb les esmenes núms. 436, 442, 447 i 452 (p. 1685).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 429, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 432).

Institut d'Estudis de la Salut

Esmena del G. P. Popular (núm. 430, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. Socialista (núm. 431, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Utgés (S), juntament amb les esmenes núms. 439, 443 i 450 (p. 1688).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 432, a la totalitat)

*Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 429, 435, 438, 441, 444, 448, 449 i
451 (p. 1689).*

Torn en contra conjunt: Sr. Renau (CiU) (p. 1692).

*Votació de les esmenes núms. 426 a 452: rebutjades per 34 vots a favor, 56 en contra i cap absten-
ció (p. 1696).*

Servei Català de la Salut

Esmena del G. P. Popular (núm. 433, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 434, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 435, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Esmena del G. Socialista (núm. 436, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 428).

Institut Català de la Salut

Esmena del G. P. Popular (núm. 437, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 438, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Esmena del G. Socialista (núm. 439, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 431).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 440, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Centre de Ressonància Magnètica de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 441, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Esmena del G. Socialista (núm. 442, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 428).

SUMARI (3)

Gestió de Serveis Sanitaris

Esmena del G. Socialista (núm. 443, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 431).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 444, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Institut d'Assistència Sanitària

Esmena del G. P. Popular (núm. 445, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 446, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Esmena del G. Socialista (núm. 447, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 428).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 448, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Gestió i Prestació de Serveis de la Salut

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 449, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Esmena del G. Socialista (núm. 450, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 431).

Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 451, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Esmena del G. Socialista (núm. 452, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 428).

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 453, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb les esmenes núms. 460 i 468 (p. 1696).

Esmena del G. P. Popular (núm. 454, a la totalitat)

La Sra. Montserrat (P) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 467, 471, 479 i 480.

Alhora, fa el torn a favor de l'esmena núm. 459 (p. 1698).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 455, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 458, 462, 463, 469, 472, 474, 475, 477 i 481 (p. 1699).

Esmena del G. Socialista (núm. 456, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 464, 465 i 482 (p. 1703).

Junta d'Aigües

Esmena del G. Socialista (núm. 457, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 478 (p. 1706).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 458, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 455).

Institut Català del Sòl

Esmena del G. P. Popular (núm. 459, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 460, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 453).

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i deu minuts.

Esmena del G. Socialista (núm. 461, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Oliart (S) (p. 1709).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 462, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 463, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Esmena del G. Socialista (núm. 464, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 456).

Institut Cartogràfic de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 465, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 456).

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 466, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb l'esmena núm. 470 (p. 1710).

Esmena del G. P. Popular (núm. 467, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 468, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 453).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 469, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 470, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 466).

Esmena del G. P. Popular (núm. 471, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 472, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Túnels i Accessos de Barcelona, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 473, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 474, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Gestió d'Infraestructures, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 475, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Esmena del G. Socialista (núm. 476, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Ens d'Abastament d'Aigua

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 477, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Esmena del G. Socialista (núm. 478, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 457).

Esmena del G. P. Popular (núm. 479, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 454).

Regs de Catalunya, SA

Esmena del G. P. Popular (núm. 480, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 481, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 455).

Esmena del G. Socialista (núm. 482, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 456).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 453, 454, 455, 456, 465, 466, 468, 469, 470, 472, 474 i 475: Sr. Cuatrecasas (CiU) (p. 1712).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 477, 478, 481 i 482: Sr. Roig (CiU) (p. 1714).

Votació de les esmenes núms. 453 a 482: rebutjades per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1716).

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. P. Popular (núm. 483, a la totalitat)

Defensada després de l'esmena núm. 484).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 484, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 488 i 490 (p. 1716).

Esmena del G. P. Popular (núm. 483, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb l'esmena núm. 489 (p. 1718).

SUMARI (5)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 485, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1719).

Esmena del G. Socialista (núm. 486, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Vilalta i Oliva (S)*, juntament amb les esmenes núms. 487, 488, 491, 492, 493 i 494 (p. 1721).

Institut Català de la Vinya i el Vi

Esmena del G. Socialista (núm. 487, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 488, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 484).

Forestal Catalana, SA

Esmena del G. P. Popular (núm. 489)

Defensada abans (esmena núm. 483).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 490, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 484).

Esmena del G. Socialista (núm. 491, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries

Esmena del G. Socialista (núm. 492, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Agrícola Experimental

Esmena del G. Socialista (núm. 493, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Promotora d'Exportacions Catalanes

Esmena del G. Socialista (núm. 494, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 483 a 486: *Sr. Companys (CiU)* (p. 1724).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 487 a 494: *Sr. Suñer (CiU)* (p. 1727).

Votació de les esmenes núms. 483 a 494: *rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 1727).

Departament de Treball

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 495, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 499 (p. 1727).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 496, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 1729).

Esmena del G. Socialista (núm. 497, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Rañé (S)*, juntament amb l'esmena núm. 498 (p. 1730).

Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

Esmena del G. Socialista (núm. 498, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 497).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 499, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 495).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 495, 496 i 497: *Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 1732).

Torn en contra a les esmenes núms. 498 i 499: *Sr. Bertran (CiU)* (p. 1733).

Votació de les esmenes núms. 495, 496, 497, 498 i 499: *rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions* (p. 1734).

Departament de Treball

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 500, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 508 (p. 1734).

La Sra. Oranich (IC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 504 (p. 1734)

Esmena del G. P. Popular (núm. 501, a la totalitat)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 505 (p. 1736).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 502, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 1736).

Esmena del G. Socialista (núm. 503, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S)*, juntament amb l'esmena núm. 506 (p. 1737).

Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 504, a la totalitat)*Retirada abans* (esmena núm. 500).*Esmena del G. P. Popular* (núm. 505, a la totalitat)*Retirada abans* (esmena núm. 501).*Esmena del G. Socialista* (núm. 506, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 503).**Centre d'Iniciatives per a la Reinserció***Esmena del G. Socialista* (núm. 507, a la totalitat)Torn a favor: *Sr. Oliart (S)* (p. 1739).*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 508, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 500).Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 501 a 505: *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 1740)Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 506, 507 i 508: *Sr. Castellnou (CiU)* (p. 1742)Votació de les esmenes núms. 500 a 508: *rebutjades per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 1742).**Departament d'Indústria i Energia***Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 509, a la totalitat)*La Sra. Mayol (IC) la dóna per defensada, juntament amb les esmenes 515, 518, 521 i 522* (p. 1742).*Esmena del G. P. Popular* (núm. 510, a la totalitat)Torn a favor: *Sr. Ros (P)*, juntament amb les esmenes núms. 513, 517 i 523 (p. 1742).*Esmena del G. Socialista* (núm. 511, a la totalitat)Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S)*, juntament amb les esmenes núms. 514, 519, 520 i 525 (p. 1744).*Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 512, a la totalitat)Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 516, 524 i 526 (p. 1747).**Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials***Esmena del G. P. Popular* (núm. 513, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 510)*Esmena del G. Socialista* (núm. 514, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 511)*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 515, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 509)*Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 516, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 512)**Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil***Esmena del G. Socialista* (núm. 520, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 511)*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 521, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 509)**Institut Català d'Energia***Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 522, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 509)*Esmena del G. P. Popular* (núm. 523, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 510)*Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 524, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 512)*Esmena del G. Socialista* (núm. 525, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 511)Torn en contra conjunt (esmenes núms. 509 a 512): *Sr. Sánchez i Llibre (CiU)* (p. 1748).Torn en contra conjunt (esmenes núms. 513 a 525): *Sr. Esteve i Abad (CiU)* (p. 1750).Votació de les esmenes núms. 509 a 525: *rebutjades per 34 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 1750).*La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i sis minuts i es reprèn a dos quarts de deu i un minut.***Departament de Comerç, Consum i Turisme***Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 526, a la totalitat)*Defensada abans* (esmena núm. 512)

SUMARI (7)

Esmena del G. Socialista (núm. 527, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Gibert (S)* (p. 1751).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 528, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 532 (p. 1752).

Esmena del G. P. Popular (núm. 529, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ros (P)*, juntament amb les esmenes núms. 531 i 553 (p. 1753).

Institut Català del Consum

Esmena del G. Socialista (núm. 530, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S)* (p. 1755).

Esmena del G. P. Popular (núm. 531, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 529)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 532, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 528)

Torn en contra conjunt: *Sra. Ruiz (CiU)* (p. 1756).

Votació de les esmenes núms. 526 a 532: *rebutjades per 20 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 1757).

Departament de Benestar Social

Esmena del G. P. Popular (núm. 533, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)*, juntament amb les esmenes núms. 539, 545 i 549 (p. 1757).

Esmena del G. Socialista (núm. 534, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 538 i 541 (p. 1760).

Torn a favor (esmena núm. 546): *Sr. Sala (S)* (p. 1763).

Torn a favor (esmena núm. 551): *Sr. Corbacho (S)* (p. 1765).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 535, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 543, 547 i 550 (p. 1766).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 536, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 540, 542, 544 i 548 (p. 1768).

Institut Català del Voluntariat

Esmena del G. Socialista (núm. 537, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 230).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials - Generalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 538, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 534)

Esmena del G. P. Popular (núm. 539, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 533)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 540, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 536)

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials - Seguretat Social

Esmena del G. Socialista (núm. 541, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 534)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 542, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 536)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 543, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 535)

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 544, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 536)

Esmena del G. P. Popular (núm. 545, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 533)

Esmena del G. Socialista (núm. 546, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 534)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 547, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 535)

Administració, Promoció i Gestió, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 548, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 536)

SUMARI (8)

Esmena del G. P. Popular (núm. 549, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 533)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 550, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 535)

Esmena del G. Socialista (núm. 551, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 534)

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 544 a 551): Sr. Codina (CiU) (p. 1770).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 533 a 537): Sr. Padrós (CiU) (p. 1772).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 538 a 543): Sra. Tarruella (CiU) (p. 1774).

Votació de les esmenes núms. 533 a 551: rebutjades per 17 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1774).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una de la matinada i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20.4

La sessió es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de
la Generalitat de Catalunya per al 1993
(Continuació)**

Entrem ara en el debat de les esmenes a la totalitat en els capítols del Departament de Cultura.

L'esmena 418, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intimitat de l'hora i de l'hemicycle, Esquerra Republicana de Catalunya defensa la seva esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Cultura, ja que reforcen la continuïtat d'una política cultural amb la qual tenim certs elements de discrepància.

D'entrada, com ja vam contar en parlar del Departament de Presidència, volem fer constar la nostra primera discrepància en un element fonamental: la política institucional de cultura, el Govern de la Generalitat no l'exerceix només a través del Departament d'aquest nom, sinó també a través d'altres dos, que són Presidència i Benestar Social. Pel que fa referència al primer, aquesta acull, com dèiem, un seguit de centres, instituts i organismes de caràcter estrictament cultural, el lloc adequat dels quals hauria de ser l'interior del Departament de Cultura i no en aquest hiperdepartament que és Presidència. El mateix podríem dir de Benestar Social. Un repàs al *Diari Oficial de la Generalitat*, la llista d'accions dutes a terme i l'inventari de subvencions concedides demostren com milers de milions de pessetes per a finalitats culturals no són gestionades des del departament corresponent: Cultura.

L'acció cultural del Govern s'exerceix, doncs, simultàniament des de tres departaments. Més que la recerca i la impulsió d'una línia cultural sòlida, tenim la sensació en ocasions que pesa més una certa voluntat d'afavorir determinades peticions, col·lectius i persones amb independència de la seva incidència real i les veritables necessitats culturals de la societat catalana.

Pel que fa al Departament esmentat, aquests pressupostos poden semblar els d'un petit país ja normalitzat i que disposa ja, també, de la infraestructura bàsica imprescindible per desplegar una acció cultural eficaç per a tota la població en el conjunt del territori. Esquerra no s'oposa pas, al contrari, a l'assoliment, a la impulsió, a la constitució, a la creació, segons cada cas, d'aquells elements necessaris i emblemàtics de totes les cultures: Teatre Nacional —per cert, amb comissari dimitit—, Arxiu Nacional, Liceu, etcètera; però aquests serveis nacionals bàsics no poden fer-se en detriment d'altres ni suplir de cap de les ma-

neres necessitats menors d'infraestructura arreu de les nostres comarques. Enfortir uns serveis culturals centrals, nacionals, no pot significar la signatura del certificat de defunció per a aquelles altres iniciatives que amb tant d'esforç de la societat civil i dels ajuntaments es vénen mantenint des de l'Alt Empordà fins al Montsià. Moltes entitats culturals, centres, ateneus, grups teatrals, institucions de tota mena, sobre les quals ha recolzat en els temps difícils el manteniment i l'estímul d'una cultura nacional activa i dinàmica, es troben avui en plena indigència perquè els ajuts institucionals no arriben o, quan ho fan, ho fan amb mesos o anys de retard.

El nostre Grup ja va mostrar-se crític i recelós fa dos anys i mig davant el pretès èxit d'uns acords culturals entre el Departament i el Ministeri corresponent. Aquells acords deixaven la Generalitat en ocasions en una situació d'almoïna, en alguns casos, i de total subsidiarietat en uns altres. Amb l'incompliment flagrant per part del Ministeri, ara ens hem quedat a l'escapça: l'Auditori de Barcelona, el Museu Nacional d'Art i altres iniciatives esperen dies millors. Esquerra esperem ras i curt la desaparició del Ministeri de Cultura.

Nosaltres seguim sense entendre el perquè d'aquests 507 milions destinats als mitjans de comunicació públics per a accions de difusió cultural, sobretot perquè la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ja ha de complir, per naturalesa i per llei, clarament, aquesta funció. No es pot, doncs, des de fora destinar uns diners públics a allò que un organisme públic ja ve destinat a fer des de dintre. Lamentem profundament que un organisme d'aquest Departament, com el Centre d'Història Contemporània, estigui dotat amb la ridícula i irrisòria xifra de 25 milions de pessetes, sobretot perquè el Grup de la majoria podia acceptar una esmena nostra o bé transaccionar-la, que n'hauria incrementat la possibilitat d'acció. Si aquest Centre de veritat ha de recollir, estudiar i difondre la nostra història col·lectiva més recent, és a dir, la dictadura de Primo de Rivera, la Generalitat Republicana, la guerra, l'exili i el franquisme, amb aquesta dotació això és materialment impossible i, sobretot, políticament insostenible.

En uns moments en què la indústria i la cultura passen a casa nostra per una crisi profunda, el Departament sembla viure en una galàxia diferent a aquella en què es mou la realitat cultural catalana ben sovint. Tot el sector cinematogràfic i de la producció àudio-visual ha deixat de tenir Catalunya com a seu, i a hores d'ara potser ja ha perdut, fins i tot, el tren, i no serà fàcil que el torni a recuperar amb la política que s'aplica i amb els pressupostos que es proposen. La indústria editorial ja no és en el conjunt de l'Estat capdavantera del sector com n'havia estat sempre, mentrestant el Departament edita produccions pròpies més basades, sovint, en el luxe elitista d'uns quants que en allò que convé per a la divulgació de la cultura i per al suport directe als sectors editorials. I mentrestant, cada dia que passa, la premsa en llengua catalana, sobretot la que encara apareix a la ciutat de Barcelona, va ofegant-se a poc a poc en un pou sense fons. Les partides per estimular la lectura de premsa en català són insuficients per a tota la cadena de producció i només serà possible si afecta tota la cadena de producció: impressors, editors, redactors, distribuïdors, venedors i possibles i potencials lectors.

El Servei d'Arxius ha reduït al voltant d'un 60% la seva aportació de subvenció en la recerca humanística. És una gra-

víssima decisió que deixa en situació precària la possibilitat d'edició de llibres per part dels centres i instituts d'estudis de Catalunya, beneficiaris d'aquells ajuts. Les entitats afectades, un important ventall de centres que porten un immens treball voluntari de rellevància cabdal, exponent del que hauria de ser la tan comentada i ofegada societat civil, veuen amb consternació com es dirigeixen els ajuts a macroactivitats de la mateixa Generalitat, fins i tot l'increment de les pròpies publicacions, i com, en alguna ocasió també, són víctimes d'un pactisme a l'ombra entre Govern i certes editorials privades que troben camps de col·laboració més cordials i per vies diverses i que en el futur hauran de desar a l'armari potser la major part de treballs d'importància cabdal, comarcal o local sense poder-los publicar.

Tot i les aparences i potser la bona voluntat, fa l'efecte sovint que el Departament viu lluny de les necessitats i la realitat de la vida quotidiana d'això que en diem la cultura tradicional i popular. No només ens ho confirma el Projecte de llei en tràmit, sinó que ho demostren aquests pressupostos. No han entès aquest món, i sempre és difícil d'estimar allò que ni s'entén ni es coneix. Una rere l'altra les nostres esmenes relatives al món casteller, als diables i grups de foc, entre altres d'aquest àmbit, han estat derrotades, amb la qual cosa han derrotat també tota esperança per al 93 de millora d'aquest àmbit tan viu de la cultura nacional, i fins i tot utilitzat quan convé pel mateix president de la Generalitat. Però viuen també lluny d'altres àmbits: va caler que els actors es manifestessin i fessin vaga per fer-se escoltar; va caler que els cantants en català es tanquessin al seu Departament perquè l'Administració catalana i el seu Govern nacionalista reaccionés tímidament. Avui han passat els anys però segueix sense resoldre's l'aspecte bàsic, que és la creació d'un circuit estable per poder actuar amb unes garanties mínimes arreu del territori. El públic hi és i els artistes també; ara només cal que vostès hi posin els pressupostos que calen.

Nosaltres compartim bona part de les actuacions dutes a terme en l'àmbit de la política lingüística, les compartim. Però no es desprèn dels pressupostos que vostès ens presenten, que ens presenta el Grup de la majoria, que s'hagin decidit a fer el pas decisiu que ens ha de dur de l'extensió del coneixement de la llengua a l'extensió real del seu ús social i públic. Amb quines partides compten per a la nova etapa que haurà de començar amb la més que previsible reforma de la Llei de normalització lingüística l'any vinent? Com és possible que dediquessin a l'Institut de Sociolingüística Catalana la xifra modestíssima de dos milions i mig de pessetes? Sort que, en acceptar la nostra esmena, la dotació inicial va augmentar considerablement, com va augmentar també el suport al foment de l'aranès.

Els 1.200 milions destinats al Consorci per a la Normalització Lingüística són una quantitat prou important com perquè siguin gestionats amb un encert i una eficàcia ben superiors als d'ara, si no, ens trobarem que el Consorci, on conflueixen tantes administracions, acabarà essent a la pràctica la coartada on uns i altres s'acolliran com a excusa legitimadora de les enormes deficiències en el camp de la normalització. Si del que es tracta és de posar les facilitats màximes a ciutadans i ciutadanes per a l'aprenentatge del català, hauran de convenir amb nosaltres que la Junta Permanent de Català ha estat notícia aquests darrers temps per tot el contrari. Centenars de persones amb voluntat d'examinar-se arreu de Catalunya no ho han pogut fer en

trobar-se sense places molts mesos abans de la celebració de les proves; tant de bo, doncs, que els 87 milions previstos per al 93 serveixin per facilitar les coses i no pas per posar-hi obstacles.

No podem acabar aquesta esmena sense fer referència a un aspecte bàsic que tampoc no apareix en aquest pressupost. Ara fa quatre anys que per unanimitat aquest Parlament va aprovar de signar un conveni de normalització lingüística amb les Illes i el País Valencià. El Parlament balear va aprovar exactament el mateix i també per unanimitat, fa quatre anys; en la situació actual, de nova onada segregacionista de l'idioma comú, aquesta actitud d'inoperància en aquest àmbit tan concret és una temeritat que no es mereix la nostra llengua ni el poble que encara la té com a pròpia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

El Grup Socialista té l'esmena 419 i següents. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president, amb el seu permís acumularia la 419, 422, 423 i 424.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Cada any el debat pressupostari, sobretot la part que fa referència als diversos departaments o entitats autònomes, tendeix a reduir-se, lògicament, a la comparació d'un exercici amb un altre: es tracta de veure si es dediquen més o menys diners a això o allò o de comprovar si apareixen o desapareixen programes o iniciatives. Aquest debat és necessari i vagi per endavant que jo hi dedicaré després l'atenció, però reduir l'anàlisi a aquest aspecte corre el perill de fer-nos perdre de vista les magnituds generals; aquelles veritats tan senzilles que, a costa de reproduir-se l'esquema pressupostari d'un any a l'altre, corren el perill de ser oblidades.

En el terreny concret de la cultura, la veritat senzilla és ben fàcil de proclamar: el fet és que en els dotze anys de Govern presidits per Jordi Pujol el capítol pressupostari, és a dir, la part del pastís de la despesa pública, dedicat a la cultura ha estat i continua essent francament migrat, esquifit, gairebé ridícul. En tots aquests anys s'ha situat entorn de l'1,5%; ho repeteixo: l'1,5% de tot el conjunt del pressupost. Dit d'una altra manera: de cada cent pessetes que ha despès el Consell Executiu, només ha dedicat sis rals, aproximadament, a la cultura.

I perquè tothom es faci càrrec de què estem parlant, potser no sigui en va recordar que parlar de cultura significa parlar d'un paquet on entren: llengua catalana, biblioteques, museus, arxius, música, dansa, teatre, cinema, arqueologia, patrimoni arquitectònic, suport als mitjans de comunicació, espectacles i festes, arts plàstiques, llibre, etnografia, cultura tradicional i popular. A tot aquest conjunt de coses el nostre Govern dedica sis rals de cada cent pessetes. Sembla una paradoxa, com si aquí fallés alguna cosa. Si hom pregunta a qualsevol persona quins són els trets principals d'identitat en què descansa fonamentalment la nostra realitat nacional, tothom es referirà de manera immediata a la llengua i a la cultura. I si hom pregunta a qualsevol membre del Govern actual o de l'actual majoria parlamentària quin és el principi fonamental del seu ideari polític, tots esmentaran de seguida la paraula «nacionalisme».

Jo els proposo un síllogisme elemental: si la premissa major és que la llengua i la cultura són els suports primers de la nostra identitat, i si la premissa menor és que tenim un govern que es proclama nacionalista per damunt de tot, o sigui defensor de la

nostra identitat, la conclusió evident hauria de ser que aquest Govern deu dedicar una atenció preferent a la llengua i a la cultura. Doncs, no! La conclusió és: sis rals de cada cent pessetes.

Amb el que acabem de dir, senyores i senyors diputats, ja podríem donar per argumentada l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura; podríem afegir-hi, simplement: senyors del Govern, comencin per dedicar a la llengua i a la cultura una part notablement més significativa del seu pressupost i a continuació ens oblidarem del rebuig a la totalitat i podrem començar a parlar de cada partida. Però, com que encara tinc més temps, continuaré el fil argumental.

Vostès em podrien replicar «siguem sincers: tots els governs i totes les administracions, tant si es proclamen nacionalistes com si no, consideren la cultura com una mena de ventafocs del pressupost. Totes les administracions s'ocupen de la cultura només quan totes les altres necessitats bàsiques ja estan cobertes, sempre que considerem, és clar, que la cultura no és una necessitat bàsica». És cert, aquest argument, i en aquest Parlament ja s'ha parlat d'aquest tema en altres ocasions, però també és cert que la situació de la cultura, en el pressupost anual de la Generalitat, és particularment trista; mirem-ho, si no, comparant-ho amb altres administracions.

L'any 1993, la Generalitat dedicarà a la cultura —ho he dit abans— un 1,5% del pressupost; aquest any, l'Ajuntament de Barcelona hi dedica un 4,3% si no hi comptem les empreses, i un 3,7% si les hi comptem. És una diferència a favor de l'Ajuntament que se situa en una honrosa tradició municipalista a favor de la cultura, ja que no sé si tots vostès saben que les darreres xifres de què podem disposar, relatives a 1987, assenyalen que de cada 100 pessetes que els pressupostos del sector públic espanyol dediquen a la cultura, 45,5 les hi posen els ajuntaments i només 21,1, les comunitats autònomes.

Per la seva banda, la Diputació de Barcelona dedica aquest any a la cultura un 6,4% del seu pressupost, molt més que la Generalitat; cosa que ja crida més l'atenció ja que en el conjunt espanyol, d'aquelles 100 pessetes que els acabo de dir, les diputacions només n'hi posen 13. És una realitat que, sens dubte, deriva en bona mesura del paper singular que la història ha reservat a la Diputació de Barcelona.

Vostès em podrien dir «sí, però l'Estat encara hi dedica molt menys, en xifres relatives, que la Generalitat». És veritat, però ho és també que el procés de transferència de les competències de cultura de l'Estat a favor de les comunitats autònomes ha estat espectacular, i vostès ho saben més bé que ningú, quan, justament, no paren de reclamar la desaparició del Ministeri de Cultura, precisament perquè només resta a les seves mans una part pràcticament residual de les seves antigues competències, encara que en xifres absolutes aquesta part residual pugui significar molts milions.

Més exemples il·lustradors. Mirem què fan les altres comunitats autònomes, totes, fins i tot aquelles que no tenen llengua pròpia diferent del castellà i que no deuen considerar la cultura com un element d'identitat fonamental. Les xifres de què disposem fan referència també a 1987 i es refereixen a les pessetes per habitant que les comunitats autònomes dediquen a la cultura. La comparació —perdonin l'expressió— és una autèntica vergonya per a Catalunya: de les disset comunitats autònomes, Catalunya hi ocupa un tristíssim dotzè lloc. Vostès mateixos. Saben quina és la comunitat que va al davant? Doncs, ves per

on, el País Basc, amb llengua i amb cultura pròpia i amb una despesa pública per habitant molt superior a totes les altres, i que gairebé triplica la de la Generalitat. Vistes aquestes dades, algú potser podria començar a treure conclusions sobre el nacionalisme de cadascú.

He dit abans que el poc pes del Departament de Cultura ja justificaria cada any l'esmena a la totalitat. Però és que aquest any s'hi afegeix un motiu addicional: no solament hi té poc pes relatiu sinó que l'any 93 aquest pes encara disminuirà; si l'any 92 el Departament de Cultura representava l'1,6% del pressupost, l'any que ve només representarà l'1,5%. A vostès potser els semblarà que aquesta dècima de reducció és una minúcia, una xifra irrellevant, però voldria recordar-los que es tracta d'una dècima de reducció en un pressupost d'1 bilió 587.000 milions de pessetes; és, doncs, una minúcia força espectacular i significativa.

Aquesta reducció relativa té una explicació clara: el conjunt del pressupost de la Generalitat creixerà un 9,8%, mentre que el del Departament de Cultura, només un 7,5%. O sigui que en termes relatius, menys diners per a la llengua i menys diners per a la cultura. I cosa més greu encara, no només en termes relatius; mentre que els capítols de personal i de compra de béns i serveis pujaran respectivament un 13,4 i un 12%, el capítol d'inversions reals baixarà un 2,6%; disminuirà, fins i tot, en xifres absolutes. I si ho mirem per serveis, vostès dedicaran a la Direcció General de Política Lingüística un 0,6% d'augment, és a dir la xifra extraordinària de 12 milions de pessetes més en un servei que maneja prop de 2.000 milions de pessetes. La Direcció General de Promoció Cultural creixerà només un 4,3% i la del Patrimoni Cultural és l'única que tindrà un creixement similar al del conjunt del pressupost: un 9%.

Pel que fa a les entitats autònomes hi ha dos casos ben diferents: la Institució de les Lletres Catalanes té un augment del 12%, però la realitat és que té un pressupost tan modest que això només vol dir un augment que no arriba a 20 milions. En canvi, la més gran, la que té un pressupost considerable, que és l'Organització d'Espectacles i Festes, creix força per dessota tant de la mitjana del Departament de Cultura com de la de tota la Generalitat: un 3,8%.

Tota aquesta situació precària del pressupost de la Conselleria és especialment feridora si constatem un aspecte concret i realment escandalós. Resulta que l'any vinent les despeses sumptuàries del Departament, és a dir les que fan referència a protocol, publicitat i propaganda, accions de promoció, exposicions, estudis i treballs, etcètera, experimentaran un increment espectacular, ni més ni menys que el 82,36%; en xifres absolutes, passaran de 1.219 milions de pessetes a 2.223 milions el 1993. O sigui que la disminució relativa dels pressupostos de Cultura no afecta tothom ni totes les iniciatives de la mateixa manera; hi ha activitats de la Conselleria, les menys productives, les que són simplement aparents, que no sols no són víctimes de la rebaixa relativa sinó que marxen a tot vent.

A la vista del que passarà l'any vinent en el conjunt dels pressupostos de Cultura, només és possible d'arribar a una sola conclusió; conclusió que, previsiblement, haurà de ser l'explicació resignada del portaveu de la majoria en aquesta matèria. El Govern té enguany unes altres prioritats, tal com ja ha explicat el mateix Govern reiteradament. Molt bé. El que passa és que seria tot un gest que algun any, almenys algun any, la prio-

ritat que destaqués en el conjunt del pressupost fos l'activitat del Departament de Cultura. Potser d'aquesta manera la llentitud exasperant amb què es fan algunes inversions, que s'allarguen durant anys i panys, es convertiria en un ritme una mica més àgil o potser, per fi, algunes necessitats menystingudes o oblidades mereixerien l'atenció del Govern. Però d'això ja en parlaré després.

Ara voldria acabar aquesta visió general de la situació del Departament amb una darrera conclusió preocupant. De bon començament he dit que en la distribució orgànica del conjunt de despeses, el pes de la Conselleria s'ha situat tradicionalment entorn de l'1,5%; l'any pitjor de tots va ser el 88, en què era de l'1,2%. Doncs, bé, d'aleshores ençà s'havia produït una lleugera progressió que, sense que significués prioritzar clarament la llengua i la cultura, almenys representava una llumeta d'esperança. L'any 89 es va passar a l'1,4; el 90, 91, 92 es va estabilitzar en l'1,6. El pressupost del 93 passarà —ja ho hem vist— a l'1,5; és a dir, final de la petita progressió i de l'estabilització; l'any que ve, regressió; en lloc d'anar endavant, anem endarrere.

Tant la situació general del Departament com aquesta perillosa regressió per al 93 porten després —com no podia ser d'altra manera— a situacions de penúria que es van posant clarament de manifest si entrem en algun detall concret de les partides. Per començar continuarà un any més el lent degoteig d'algunes inversions que s'allarguen anys i anys i que no hi ha manera que arribin al final. Tot és, a les inversions de cultura, exasperantment lent; tot salta d'un any a l'altre, amb uns encariments de costos i amb unes despeses financeres que fan posar els pèls de punta. Això per no parlar dels canvis constants de criteri, potser per l'abundància i diversitat de consellers que ha tingut el Departament.

En posaré uns pocs exemples, i perquè vostès no puguin dir-me que la culpa és de les altres administracions, em referiré només a tres infraestructures culturals que depenen exclusivament del Departament de Cultura; són de sectors diferents: un museu, un teatre i un arxiu, tots amb la solemne etiqueta de «nacional».

Aquest any sembla que, per fi, es dedicarà una mica més d'atenció al Museu de la Ciència i de la Tècnica. Fantàstic! És —com vostès saben— un museu autènticament emblemàtic per a la Generalitat; durant molts anys un dels dos únics existents d'àmbit català i avui un dels tres que té reconeguda, precisament, la categoria de «nacional». El museu va ser creat el 1976 per l'Associació d'Enginyers, però des de 1982 depèn de la Conselleria de Cultura. Fins l'any 87 no es van començar les obres de restauració i, d'aleshores ençà, tot porta un ritme d'inversió que fa autèntica angúnia; ja han passat deu anys des que es va començar.

Un altre exemple emblemàtic: el Teatre Nacional. El primer esbós de Josep Maria Flotats ja és de 1980, ben poc temps després de la presa de possessió del primer Govern de Jordi Pujol. El nomenament de Max Canher com a comissari del projecte és de l'octubre de 1985; comptin els anys! Tot ha estat molt complicat, hi ha hagut molts problemes, però en la seva fase més recent, i amb independència d'altres consideracions, què és el que falla en aquest cas? Per què fins i tot s'ha arribat a la renúncia recent del comissari? Quan s'acabarà d'una vegada aquest projecte, considerat el vaixell insígnia de la política teatral de la Generalitat?

I un darrer exemple tan significatiu com els altres dos: l'Arxiu Nacional. Des de la seva creació, ja fa dotze anys, ha sofert una pila de canvis de criteri i també les penúries econòmiques. Primer de tot, al començament de l'època del conseller Canher, havia d'anar a l'encreuament dels carrers de Consell de Cent i de Villarroel; uns quants anys després, el 89, es va decidir que no, que aniria a Sant Cugat; l'any 90, quan l'Arxiu ja complia els deu anys d'existència, tot just va començar la primera fase de construcció de la nova seu. Quan tindrem acabat, per fi, l'Arxiu Nacional de Catalunya? Fins aquí, tres casos singulars, emblemàtics.

Parlem d'altres coses, ara, de sectors, per exemple de biblioteques. És previsible que ben aviat, abans de la primavera de l'any vinent, tinguem la Llei del sistema bibliotecari, que preveu un mapa de biblioteques que es proposa posar fi a un dèficit crònic d'aquest país en una matèria bàsica i fonamental com és aquesta. Molt bé. Segons l'informe econòmic de la mateixa Conselleria, posar el país en unes condicions acceptables; simplement, una biblioteca pública a cada població que passi dels cinc mil habitants, voldrà dir una inversió d'uns 30.000 milions de pessetes —30.000 milions de pessetes, segons els costos actuals—; pessetes que s'hauran de començar a invertir l'any vinent. Quants diners hi ha en el pressupost del 93 per a aquest programa, en la part que correspongui a la Generalitat? 125 milions de pessetes. Amb aquest ritme, més val deixar-ho córrer perquè, si el mantenim, el nostre mapa bibliotecari no s'acabarà mai més.

Els grans sectors, doncs, viuen empantanegats en la misèria de les consignacions pressupostàries, però també hi viuen projectes més petits, empantanegats, potser també, no sols per les pessetes sinó per dèficits greus i incomprensibles en la gestió de la Conselleria. Els en posaré un sol exemple, petit: l'any 85, fa set anys, va publicar-se el primer volum, dedicat al Ripollès de l'*Inventari del patrimoni arquitectònic*; una iniciativa francament positiva. Cal dir, en honor a la veritat, que ja arrencava amb ritme lent, ja que el segon volum no va sortir fins a l'any següent, el 86, cosa que induïa a creure que l'inventari no s'arribaria a completar fins al cap de quaranta anys. Però és que d'aleshores ençà només n'ha sortit un altre volum, el tercer, l'any 1991. En definitiva, tres volums en set anys. Calculin, doncs, vostès mateixos, quantes dècades necessitarem per completar la publicació de l'inventari de totes les comarques de Catalunya.

Fins ara, senyores i senyors diputats, he anat desgranant alguns temes concrets; el temps que em resta m'impedeix, naturalment, de comentar tots els altres, però no em puc estar de parlar finalment de la política lingüística, perquè la situació em sembla particularment greu.

Fa una estona ja he dit que, malgrat l'increment dels pressupostos de la Generalitat, d'un 9,8%, els diners per a la Direcció General corresponent només augmentaran d'un 0,6%. Però em sembla imprescindible d'afegir ara un parell de detalls significatius: l'un és constatar que els diners destinats a les corporacions locals en matèria de normalització lingüística disminuiran de més de 82 milions de pessetes, xifra que contrasta amb l'augment de 50 milions de pessetes destinats a les empreses privades; un canvi rellevant que no mereix cap explicació en l'annex del pressupost per programes, però que, evidentment, ja s'explica per si sol.

I això que —per dir-ho tot—, en honor a la veritat, s'ha de dir que, en el seu conjunt, el pressupost del Departament de Cultura és dels que l'any que ve incrementarà la seva aportació a les corporacions locals, cosa que no pot pas dir-se d'altres conselleries.

I voldria deixar constància també que hi ha la reducció de la partida de l'Institut d'Estudis Catalans en 28'5 milions de pessetes; reducció que ens sembla inexplicable, encara que se'ns digui que s'està negociant un conveni genèric i que després ja veurem què és el que es fa.

Acabo, senyor president. Vull deixar constància només d'un parell de circumstàncies que afegeixen nous arguments per oposar-se al pressupost del Departament de Cultura: la primera ja és crònica i es produeix en tots els departaments, i és que les explicacions que figuren en el pressupost per programes continuen essent, un any més, d'una vaguetat tal que continua essent completament impossible de conèixer amb una mínima concreció allò que es pensa fer l'any vinent. O no se sap exactament —i per això convé mantenir les formulacions genèriques— o se sap però no es vol dir.

La segona és una novetat que, comparant el projecte d'aquest any amb el de l'any passat, encara fa més indesxifrable el del 1993. I és que aquesta vegada la Conselleria ha optat per anar agrupant conceptes pressupostaris que l'any passat apareixien desglossats, la qual cosa fa encara més abstrús el pressupost. Al pas que anem, englobant i englobant, reduint cada any més les partides i els conceptes, acabaran per donar-nos només els totals de cada capítol i de cada direcció general.

Tot el que he dit, senyor president, podria resumir-se en ben pocs enunciats: no estem d'acord amb el volum de diners que el Consell Executiu de la Generalitat dedica a la cultura en el conjunt dels seus pressupostos; no estem d'acord amb la disminució que el Departament de Cultura experimentarà l'any 1993 en la distribució orgànica del capítol de despeses, disminució que trenca una lenta progressió que s'havia produït en els darrers anys; no estem d'acord amb la distribució de la despesa que es fa entre els diversos serveis de la Conselleria; no estem d'acord amb els criteris amb què es defineixen les prioritats dintre dels pressupostos del Departament, i, finalment, no estem d'acord amb la manca de transparència amb què es redacten els pressupostos.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialista votarà en contra dels pressupostos del Departament de Cultura i de les seves entitats autònomes i comercials.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya té dues esmenes: la 420 i la 425; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu fonamental de la política cultural del Govern de Catalunya, al nostre parer, hauria de ser fer avançar el dret de tothom d'accés a la cultura; o, dit d'una altra manera, un pressupost que avancés a fer efectiva la possibilitat que tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguin accés a tota mena d'aprenentatges, inclosos els de caràcter cultural i artístic, i, alhora, que puguin accedir en peu d'igualtat a les diverses ofertes culturals. Tot i que possiblement podríem convenir un acord ampli amb tots els grups d'aquesta cambra i també amb

el Govern en relació amb aquests objectius de la política cultural, creiem que l'anàlisi d'aquest pressupost no respon a aquests objectius generals.

En primer lloc, una política cultural que vulgui tenir aquests objectius necessita, implica necessàriament una política cultural integral, i ens trobem davant d'un pressupost del Departament de Cultura on hi han diverses competències culturals disperses entre diversos departaments; o, dit d'una altra manera, en el pressupost de la Generalitat de 1993 hi han tres polítiques culturals, tres cultures diferents. Hi ha un primer tipus de cultura que podríem qualificar de cultura, entre cometes, «especial». És una cultura adscrita al Departament de Presidència. Veiem que en el Departament de Presidència està situat l'Institut d'Estudis Mediterranis, amb un pressupost de més de 300 milions de pessetes; hi està situada tota la política de joventut, i hi està situada la política dels mitjans de comunicació. Es tracta —hi insisteixo— d'una cultura «especial», situada en el Departament de Presidència.

En segon lloc, repassant el pressupost de 1993, veiem que tenim una segona cultura: la cultura «pobra» o la cultura «de barris». Aquesta és una cultura que es fa des del Departament de Benestar Social. Les festes majors, les subvencions a determinades entitats culturals de barri, determinades exposicions..., tot això, que són aspectes fonamentals de la cultura catalana, es fa, es subvenciona, s'ajuda mitjançant el Departament de Benestar Social. Penseu vostès que només la Direcció General d'Acció Cívica del Departament de Benestar Social, a aquest conjunt de polítiques, hi dedica 221 milions de pessetes. És una visió que això no és cultura; ni cultura «especial» ni cultura «cultura».

També permetin-me que parli de cultura «cultura» per dir la tercera línia de política cultural, que seria aquella que, fonamentalment, es desenvolupa des del Departament de Cultura.

Senyores i senyors diputats, creiem que aquesta triple línia cultural o, si vostès ho volen, simplificant, una doble línia cultural, és una renúncia explícita a fer una política integral des de Cultura —renúncia explícita que, en alguns casos, creiem que és deformadora i, fins i tot, humiliant—, i expressa també, en aquest Departament, en la política cultural, una crítica que el nostre Grup ha fet a l'acció de Govern. El nostre Grup ha insistit reiteradament que sovint ens trobem amb un Govern que fa dues polítiques: des del punt de vista econòmic, per als que segueixen, competitivitat; per als que no segueixen, benestar social; des del punt de vista de cultura, una cultura especial, una cultura culta i aquella cultura dels barris i pobres, cultura des del Departament de Benestar Social. I això ho podríem veure en el Departament d'Ensenyament o en altres departaments.

Anunciem que, mentre persisteixi aquesta dispersió de polítiques culturals entre altres departaments, mentre persisteixi aquesta divisió entre una cultura i una altra cultura, el nostre Grup continuarà presentant una esmena a la totalitat.

Però d'aquest objectiu que hauria de perseguir la política cultural del Govern, facilitar l'accés de tothom a la cultura en sentit ampli, es desprèn una altra condició, una altra línia d'acció del Govern de Catalunya: el tema de les infraestructures. En un determinat moment, ho vàrem valorar de diferents maneres des dels grups de l'oposició, però hi va haver un esforç, un esforç per arribar a un acord ampli entre les diverses administracions catalanes, per tal de definir un mapa d'infraestructures,

prioritzar-les i col·locar-les en el temps. Allò, el que es va anomenar «pacte cultural» va quedar mort, i avui el tema del dèficit de les infraestructures culturals continua essent un dels grans dèficits, un dels grans problemes de la cultura a Catalunya.

Cal veure només que enguany el pressupost del capítol 6, d'inversions del Departament de Cultura, disminueix en relació amb 1992: el 1992 hi havien 3.008 milions de pessetes en inversions i el 1993 n'hi han 2.932. Cal veure les inversions només de la Secretaria General; una partida, un concepte de 1.532 milions de pessetes, en quatre partides de les quals només ens en trobem amb una de nova; hi han els 899 milions del Teatre Nacional, partida que ve des de l'any 88; els 69, que vénen des de l'any 1989, de l'adequació de la Casa de la Generalitat a Tarragona; les obres de Santa Mònica, que vénen des del 90, amb 105 milions de pessetes, i només una nova partida de 385 milions de pessetes, que diu: «Programa de Secretaria General»; enlloc he estat capaç de trobar què vol dir aquest «Programa de Secretaria General», i, per tant, podem dir que les dotacions pressupostàries per a noves infraestructures culturals gairebé són inexistents.

El nostre Grup creu que una política cultural ha de començar amb la destinació de diner públic a la creació i manteniment d'infraestructures i d'equipaments culturals arreu del territori, amb una especial relació i col·laboració amb els ajuntaments.

I aquí també els voldria cridar l'atenció que, l'any 1992, les transferències de capital de capítol 7 als ajuntaments eren de 252,5 milions de pessetes i l'any 1993 estem a 253 milions de pessetes. És a dir, hi ha una única partida d'inversions, de transferència de capital a les corporacions locals, de 253 milions de pessetes per a tots els ajuntaments durant 1993. La pregunta és: quines infraestructures culturals es poden fer amb 253 milions de pessetes en els ajuntaments durant un any?, amb quines prioritats es poden fer?, durant quants anys?

La tercera raó, o la tercera conclusió d'una política cultural que es plantegi —hi insisteixo— l'accés de tothom a la cultura, es tracta d'una política de subvencions rigorosa, regulada. El nostre Grup ha insistit, també repetidament, a nivell de tots els pressupostos i en tots els Departaments, en la necessitat de regular la concessió de les subvencions en general i també les subvencions en el Departament de Cultura. Aquest pressupost de Cultura, malgrat que globalment experimenta un lleuger increment, pel que fa a les transferències als ajuntaments continua essent, al nostre parer, un pressupost antimunicipalista. Perquè, si no, com s'entén que les subvencions a empreses privades siguin 1.807 milions de pessetes, les subvencions a entitats sense finalitat de lucre, 1.481 milions de pessetes —és a dir, la suma de subvencions a empreses privades i a entitats sense finalitat de lucre siguin 3.200 milions de pessetes— i la suma de subvencions a totes les corporacions sigui de 403 milions de pessetes? 3.200 milions de pessetes a empreses privades i a entitats sense finalitat de lucre i només 400 milions de pessetes als ajuntaments. O, dit d'una altra manera, en un mes i mig, les subvencions que el Govern català concedeix a empreses privades i a entitats sense finalitat de lucre és el mateix diner que concedeix en tot un any a tots els ajuntaments de Catalunya. Per tant, en relació amb la política de subvencions, una orientació clarament antimunicipalista i una orientació que avui no respon a criteris objectius de subvenció.

Històricament, el nostre Grup, també, en l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura hem preguntat i hem insistit en una partida, que és la 441.01, que diu «accions de difusió cultural en mitjans de comunicació» —aquest any, aquesta partida són 507 milions de pessetes—, i hem insistit i preguntat si aquesta partida que diu «accions de difusió cultural en mitjans de comunicació» és una partida que només va a TV3 i Catalunya Ràdio. És a dir, a Catalunya hi ha altres mitjans de comunicació públics; seria, sembla que seria convenient que la partida del Departament de Cultura no anés només a TV3 i Catalunya Ràdio, sobretot quan la mateixa Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió planteja, entre un dels seus objectius fonamentals, la difusió de la cultura, i, per tant, existeix ja un finançament específic des del Departament de Presidència.

D'altra banda —els il·lustres senyors diputats que m'han precedit ja ho han explicat a bastament—, aquest és un pressupost, el del Departament de Cultura, que no fa front als reptes que Catalunya té, fins i tot amb lleis que avui estan tramitant-se o amb lleis recentment aprovades. Aquest pressupost no respon al que hauria de ser la dotació econòmica pel que fa referència a la Llei de biblioteques, a la Llei de foment de la cultura popular i tradicional, a la Llei del patrimoni, als arxius, és a dir, tot un seguit de reptes que en aquests moments estan essent avui motiu de debat parlamentari no tenen traducció parlamentària en aquest pressupost. O d'altra banda, també, veiem com, tot i que el conseller de Cultura va anunciar recentment que aquest any es presentaria, l'any que ve es presentaria la reforma de la Llei de normalització lingüística, tampoc hi ha cap partida que suporti la reforma de la Llei de la normalització lingüística.

Per tant, senyores i senyors diputats, per les quatre raons que els he anunciat: perquè estem davant d'una política cultural dispersa i una política cultural que s'adreça des de diversos departaments a Catalunya; en segon lloc, perquè no és un pressupost, el del Departament de Cultura, que prioritzi les infraestructures culturals com a elements fonamentals de garantir el dret de tothom a l'accés a la cultura; en tercer lloc, per una política de subvencions antimunicipalista i no objectiva, i, en quart lloc, perquè aquest pressupost del Departament de Cultura no fa front als reptes —hi insisteixo— que fins i tot avui estem discutint en tràmit parlamentari, el nostre Grup presenta aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Resta l'esmena 421, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, una política cultural que no pugui comptar amb els mitjans més adients per a la seva realització sembla abocada al fracàs. Aquesta evidència ha estat fins ara l'eix principal del debat polític sobre l'acció del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en matèria cultural. Aquesta reducció del problema a termes quantitius, a la dimensió de la despesa pública en matèria cultural, ens fa oblidar una qüestió prèvia: la finalitat d'aquesta inversió i l'avaluació dels models de gestió que han desenvolupat els responsables públics.

D'entrada, ens trobem amb una despesa directament cultural, «transferències corrents de capital, inversions reals», sense comptar les despeses de personal i funcionament administratiu, de 15.839 milions de pessetes; la qual cosa representa l'1% es-

càs del volum global del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Parlem de la cultura, parlem de fons cultural, parlem de la realitat cultural, però l'evidència és que la despesa directament destinada a cultura, descomptades les despeses internes d'administració del mateix Departament, està molt per sota, per posar un exemple, de les despeses globals del Departament de Presidència, amb 37.081 milions de pessetes.

Si comparem aquestes dades amb les despeses culturals de les entitats locals, principalment diputacions provincials i poblacions de més de 20.000 habitants, ens adonarem de les diferents sensibilitats en joc. Per exemple, per al 1989, segons dades de l'estudi editat per la Federació de Municipis de Catalunya, sobre la despesa municipal supletòria, la despesa cultural no municipal feta pels poders locals pujava 7.205 milions de pessetes. Avui, en el pressupost de 1993 mantenim la mateixa tendència.

Abans de passar al fons polític de la nostra esmena a la totalitat, vull deixar constància que som contraris a la política d'ajut a la premsa catalana de la manera amb què es porta pel Departament de Cultura; política amb manca d'una llei sectorial específica, i que ha esdevingut una repartidora de subvencions amb criteris partidistes que mediatitzen la llibertat editorial de les empreses. El 1975 el president de la Federació Internacional d'Editors de Periòdics va manifestar la necessitat que les ajudes a la premsa tinguessin com a fonament una voluntat específica de la defensa de la llibertat i de la diversitat.

Pel contrari, l'actuació del Consell Executiu sembla més abocada a la defensa de determinades capçaleres. Es parla, per exemple, de defensa de la llengua, i en lloc de promoure de forma prioritària la premsa comarcal i local en català, que té mercat propi i consolidat, que té prestigi, té independència i, sobretot, que té futur, mantenim una política que anteposa una determinada empresa periodística. A Alemanya hi ha onze lleis de premsa dels diversos *länder*, sense comptar els *länder* orientals, lleis de premsa per garantir una promoció sense alterar la seva independència ideològica; a Catalunya el Consell Executiu prefereix repartir 1.192 milions de pessetes a partir de decrets i ordres que acostumen a mantenir una ambigüitat administrativa. Això és generalitzable a la resta de subvencions del Departament de Cultura. Cada any es convoquen setanta models diferents de subvencions culturals, d'acord, pel que fa als crèdits pressupostaris sense assignació nominativa, amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat. Però la resta de disposicions complementàries publicades al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* deixen les mans lliures a la Comissió de subvencions del Departament de Cultura.

Com que la contradicció del pressupost des de la vessant numèrica s'ha demostrat ineficaç al llarg d'aquest debat —bé, i des de la vessant conceptual també—, continuarem fonamentant la nostra disconformitat que aquests pressupostos no recullen els objectius polítics i d'eficàcia que hauríem de veure nosaltres reflectits en ells per recolzar-ho. Resumirem aquests en quatre aspectes pressupostaris contraris a l'acció de govern que nosaltres aprovaríem.

Primer, s'ha carregat la despesa burocràtica del Departament, incrementada any rere any amb una regularitat que no ha tingut una correspondència proporcional en els àmbits culturals de la societat catalana. Tenim més funcionaris dedicats a justificar l'existència del Departament de Cultura, però no som ni per

aproximació un país més culte, més aviat tot al contrari, si tenim en compte els indicatius sociològics sobre el consum cultural a Catalunya. Al llarg d'aquests anys l'evolució de la plantilla de personal del Departament de Cultura, seguint les memòries anuals del mateix Departament, ha multiplicat per tres, ha multiplicat per tres el personal de l'Administració perifèrica del Ministeri de Cultura a Catalunya, abans de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia. El 1981 el Departament tenia una plantilla de persones al voltant de 450, segons la memòria del mateix Departament; l'any 93 el nombre s'havia incrementat i ha passat ja del miler.

S'ha incrementat de forma geomètrica el personal contractat; l'any 80 només n'hi havien catorze; els càrrecs de responsabilitat política no n'hi havien l'any 81, i els funcionaris propis de l'Administració autonòmica també, com és lògic, no n'hi havien l'any 81. Destaquem el fet que avui tenim més de cent càrrecs de comandament i tenim, a més, una sèrie d'organismes autònoms i de consorcis que encara incrementen les despeses administratives. I, en canvi, ens trobem amb el fet que la inversió real en protecció del patrimoni i en infraestructures culturals està per sota de la mitjana comunitària.

El resultat, a fi de comptes, és que més d'un 20% del pressupost de 1993 del Departament de Cultura està destinat a les despeses administratives i de prestigi, com és el cas de la revista *Cultura* i d'altres edicions del Departament; 4.614 milions de pessetes en despesa corrent de funcionament és 2,5 vegades la despesa en biblioteques; és 6,9 vegades la despesa en arxius; 2 vegades la despesa en museus; 3 vegades la despesa en promoció editorial en llengua catalana; 2,2 vegades la despesa en promoció cultural i 2 vegades la despesa en normalització lingüística. Aquest model de gestió administrativa de les competències culturals de la Generalitat de Catalunya és, a la llum de les esmentades xifres, contradictori amb un plantejament responsable en un moment de greu recessió econòmica. Però sobretot allò que és més curiós és l'oferta contradictòria amb l'esperit de subsidiarietat. Aquest any la Conselleria de Cultura destina 1.481 milions a subvencions i convenis amb institucions socials sense ànim de lucre i 1.816 a empreses culturals mercantils; doncs, bé, no existeixen uns criteris normatius objectius per garantir el repartiment d'aquests fons fora de la voluntat dels mateixos responsables del Departament de Cultura.

Hem parlat de quatre aspectes disfuncionals; el segon és una incapacitat més enllà dels efectes normals de la discrepància partidista del Departament de Cultura en l'establiment d'una entesa institucional amb l'Estat en matèria cultural. La incapacitat de diàleg del Departament de Cultura amb el Ministeri de Cultura representa un incompliment d'allò que disposa la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Per raons de temps passo a la tercera disfuncionalitat: la manca de respecte per l'autonomia local. Les transferències de la Generalitat als municipis per recolzar financera l'acció supletòria foren de 263 milions, segons estudis mencionats de la Federació de Municipis, desglossats en 4 per a museus i exposicions, 31 d'activitats culturals i 227 en música. És a dir, la Generalitat sols va assumir un 3,07% de la despesa supletòria dels municipis catalans. És curiós adonar-se del fet que la despesa supletòria en matèria cultural arriba al 3,59 pel que fa al volum global de la despesa municipal de l'any 89, i el Departament

ment de Cultura, a la vista del projecte de pressupostos d'aquest any, de l'any 93, arriba a l'1% pel que fa a la despesa cultural estricta i un 1,43 si hi afegim les despeses de personal i despeses de funcionament administratiu.

Passem a l'última disfuncionalitat que a nosaltres no ens permet recolzar aquests pressupostos, però abans voldria deixar constància, quant al tema de la corresponsabilitat municipal, que el conseller Rigol, home d'esperit liberal i formació demòcrata-cristiana, evidentment, va intentar portar endavant un pacte de col·laboració institucional entre la Generalitat i els poders locals en matèria cultural. Això, que era bo per al país i per a la seva cultura, va posar en perill alguns dogmes, dogmes polítics, i el pacte fou avortat; va ser una llàstima.

I, per acabar, volem assenyalar el quart i darrer element de disfuncionalitat en el Departament de Cultura: la negació de la identitat plural en l'àmbit lingüístic de la nostra cultura nacional. Som una nació, però no som una nació monolingüe; el nostre fons nacional és la voluntat de ser un país liberal sense altres fronteres que la llibertat individual. Aquests pressupostos marginen un element essencial de la cultura nacional catalana, la promoció cultural en llengua castellana. Tot l'esforç inversor del pressupost del Departament de Cultura dóna l'esquena a la realitat cultural catalana. (*Remor de veus.*)

D'acord que hem de prioritzar la llengua catalana, per la seva situació sociològica, però això no hauria d'implicar una negació de l'existència d'una cultura nacional catalana en llengua castellana. Doncs, bé, no hi ha cap partida del pressupost oferta al recolzament de l'activitat cultural catalana en llengua castellana, la qual cosa implica ignorar, per no dir marginar, la meitat de la realitat cultural catalana.

Perquè aquests pressupostos no reflecteixen l'adequada política cultural que creiem que convé a Catalunya, demanem el seu retorn al Govern i, a la cambra, el vot favorable a aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, això ha estat una allau d'adjectius; després, en tot cas, si tenim temps, ja els repassarem.

Com moltes vegades s'ha dit, els pressupostos són la traducció en lletres i xifres de la política anual del Govern, i també s'ha dit que, per a aquest any 1993, les prioritats ja foren exposades a bastament pel conseller Alavedra i, alhora, rebutjades sense èxit per l'oposició. Aquestes prioritats, si no em falla la memòria, feien referència a Agricultura, a Indústria, Comerç i Turisme i a universitats. És a dir, l'honorable conseller explicava d'una manera ben coherent el perquè d'aquestes precedències.

Ara bé, el Departament de Cultura —i això també cal remarcar-ho—, en quatre anys, ha passat de tenir un pressupost de 7.000 milions a 22.000 milions; per tant, amb un creixement espectacular del 144%. En aquest moment no està en la corda de creixement prioritari, vull dir que tot i creixent un 7,8%, senyor Dalmau —un 7,8%—, no arriba a les cotes d'augment general. I això és així, i Convergència i Unió ho accepta, i per què? Doncs, perquè el Departament de Cultura —i també s'ha dit moltes vegades— és una peça dins d'un engranatge, dins d'una globalitat feta de relacions i de quantitats en un espai i un temps

determinats, perquè el desig —el desig— sovint no s'acorda amb la realitat, i si s'hi acorda deixa de ser desig. Partim, doncs, d'aquest..., no tenim la realitat desitjada i, per tant, aquesta és la primera condició acceptada plenament pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Quan es donen aquestes circumstàncies de contenció, al Departament li cal replantejar-se o plantejar-se les seves activitats d'una manera tal que serveixi al màxim per al rendiment d'allò de què disposa. I aquesta acomodació a la nova realitat té molt a veure amb allò del «menjar poc i pair bé». I això és el que a nosaltres, al Grup de Convergència i Unió, ens sembla que el Departament de Cultura ha fet, i ho ha fet molt acuradament i bé; coneixedor dels problemes i de les dificultats del moment, ha presentat uns pressupostos en tres grans línies de desenvolupament global que, probablement, doncs, l'oposició no hi estarà prou d'acord: una línia que és la programàtica, que ha estat el resultat de plantejar-se on cal disminuir les despeses, on cal conservar-les, on cal augmentar-les per anar acordant tot allò que s'ha dit i escrit en el programa electoral.

Un segon punt és: descentralitzadora. Aquí s'ha estat dient constantment —i últimament pel senyor Pujol— que no hi ha hagut una acció de subsidiarietat, que no ha estat descentralitzadora; s'ha dit també des d'Iniciativa per Catalunya que no es feia una política municipalista... Doncs, bé, «descentralitzadora» vol dir a qui cal demanar col·laboració, amb quina extensió i per què? Perquè els béns culturals i la seva oferta serveixin per minvar els desequilibris territorials.

I, finalment, catalanitzadores. Sí, catalanitzadores; s'ha insistit molt en el tema de la normalització lingüística i de la catalanització del país. Doncs, bé, amb actuacions pròpies es fa catalanització, amb ajuts i subvencions, amb la col·laboració dels mitjans de comunicació i, bàsicament, amb el conveni de la Corporació, amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè aquesta és la base —i també s'ha dit— i el motiu fonamental de l'acció programàtica.

Jo també voldria presentar les nostres xifres, que no concorden amb les xifres que s'han presentat fins ara. Per exemple, disminueix moderadament el capítol 6, que fa referència a la inversió en infraestructura realitzada pel Departament d'Ensenyament, d'un 3%. Ara bé, aquí hi ha també molts aspectes que s'haurien de vincular amb l'«esponsorització». Es conserva amb un lleuger augment —amb un lleuger augment— a causa de la necessitat de posar en marxa nous equipaments culturals, com són biblioteques, arxius i museus, un mínim increment de plantilla en els capítols 1 i 2. La suma d'aquests dos capítols suposa el 30% del pressupost global i això té el seu mèrit, i és molt raonable i, si no, comparin amb d'altres administracions.

Per altra banda, pel que fa al punt 2, el de la centralització o descentralització, que —ho repeteixo— també vol dir «subsidiarietat», les administracions locals col·laboren amb convenis i participen amb subvencions a l'hora de distribuir les partides dels capítols 4 i 7. Aquests dos capítols suposen el 57% del pressupost i tenen una dotació de 13.000 milions de pessetes. Ara bé —i aquí és una resposta contundent a una sèrie d'aspectes que ha presentat l'oposició sobre el tema dels ajuntaments—, el 51% d'aquesta dotació, és a dir, uns 6.630 milions de pessetes es destinen a subvencions, convenis i concertacions amb les corporacions locals. Aquesta és una resposta prou significativa davant, doncs, de les crítiques de l'oposició, a l'hora d'esmenar

en benefici de la descentralització. I m'atreviria a dir que això també és una resposta a la política de l'ús social de la llengua en la qual les entitats locals estan compromeses, i molt a fons.

Cal remarcar un fet molt important. A Catalunya, gairebé el 75% del patrimoni depèn de les entitats privades; no obstant això, dels 13.000 milions de pessetes, el 36% va destinat als ens locals..., perdó, el 57%. El 36%, tot i representant el 75% del patrimoni cultural, va destinat a entitats privades i només el 13% és destinat al Departament. O, dit d'una altra manera i més entenedor: pel que fa al capítol 4 i al capítol 7, més de la meitat passa a l'Administració local, més d'un terç passa a les entitats privades i només una vuitena part és administrada directament pel Departament, tal com ho deia abans, a través d'«esponsoritzacions» i d'altres aspectes, que fan referència al Museu d'Art de Catalunya i a l'Auditori.

Per tant, l'apropament de l'activitat a l'àmbit local i les seves necessitats properes és una realitat que respon al perquè. El desig i la realitat, en part, s'acorden, encara que no puguem acordar raó i folia, com diu en Foix.

I la tercera, part, la catalanitzadora. Voldria fer-hi un èmfasi, en aquest aspecte, perquè si alguna marca distintiva ha de tenir el Departament és la de la catalanització en un sentit globalitzador i en una activitat concreta. Per un cantó tenim l'esforç que la Conselleria fa per fomentar no només la llengua catalana en sentit estricte sinó també en d'altres àmbits normalitzadors i alhora projectors de la personalitat cultural de Catalunya, dins i fora, i això és remarcable. Tenim les actuacions en política lingüística des de la Direcció General, que té el seu creixement. No obstant, hi ha el foment del teatre, de la literatura, del cinema, del vídeo, de la premsa, del llibre en llengua catalana..., fa que també no hàgim pogut admetre cap esmena rebaixant el pressupost de l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes. I ara —si m'ho permet el senyor president— faria una mica el torn en contra sobre l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del PSC i el Grup d'Iniciativa per Catalunya en aquest àmbit.

Aquest diputat que els parla té un record emotiu d'aquesta Llei que creà aquesta entitat. Era a la primera legislatura i era la primera llei que se m'encarregà. Fou motiu d'ironies i de crítica contundent, i recordo que l'il·lustre diputat desaparegut senyor Lorda, en parlar d'aquesta Llei, deia aquella frase de: «van parir les muntanyes i sortí un ridícul ratolí». És a dir, era la Llei del *ridiculus mus*. Ara bé, si ara, en projecció, veiem i avaluem la seva tasca, ens adonem que ha estat un excel·lent motor dinamitzador de la cultura catalana, de la normalització d'activitats en català i d'efectivitat. Per tant, nosaltres no estem d'acord amb les esmenes presentades.

El foment de la música, el foment de la cultura i de la història de Catalunya, el foment de les activitats de cultura catalana realitzades per corporacions locals, els convenis amb la ràdio i la televisió, etcètera, són conceptes que sumen, en total, 6.000 milions de pessetes, sobre un pressupost de 22.600 milions de pessetes; és a dir, més d'una quarta part del pressupost es dedica a normalització.

Aquí també, en tot cas, i tenint en compte que ja he parlat, concretament, de l'esmena a la totalitat presentada a l'Entitat d'Espectacles i Festes, voldria dir que, pel que fa al Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya, que funciona per anualitats i que té un primer projecte de restauració monumental i un

segon d'adequació museogràfica, els pressupostos cobreixen el ritme d'aquestes anualitats i fan referència a la instal·lació de sales d'exposicions i d'activitats, i són, en aquest moment, adequats.

I pel que fa a la Institució de les Lletres Catalanes, la Junta de Govern, amb el suport del Consell Assessor, fa la programació, que es tradueix en el seu pressupost. Aquestes dues instàncies són prou representatives del camp de la creació, edició i difusió de la literatura catalana, perquè la programació sigui acurada i suficient, i també representativa. Per tant, seria un error, igualment, pel que fa al Centre d'Història Contemporània, que té el pressupost que el mateix centre ha demanat, seria un error retirar-lo o retonar-ho al Govern, el seu pressupost.

Molt bé. I davant d'aquests pressupostos, davant d'aquest desplegament d'una política cultural que nosaltres, Convergència i Unió, considerem ben adequada, què hi diu l'oposició? Doncs, s'hi oposa. Tots els grups parlamentaris de l'oposició han presentat esmenes a la totalitat, i fins ara no n'hem pogut saber el motiu, perquè també, doncs, d'aquesta vaguetat de la qual se'ns acusava, l'oposició també se n'ha servit a l'hora de presentar les esmenes a la totalitat.

I tornant a aquest aspecte. Doncs, els adjectius són, per exemple: dispersió, certificat de defunció a les entitats culturals, almoines i solidaritats, pressupost impossible, insostenible, d'esperança derrotada, esquifit, migrat, de vergonya, de ventafocs... —recordi, senyor Dalmau, de totes maneres, que la Ventafocs es va casar amb el príncep—, de vaguetat, de poca normalització, de disfuncional, de partidisme. Tenim, doncs, al davant, tot un ventall d'arguments tan variat i tan negatiu que poden fer-nos pensar que el pressupost del Departament de Cultura, com allò que diu en Miquel de Palol en aquell llibre *El jardí dels set crepuscles*, s'ha convertit en sinònim de desgràcia, de malastrugança i de misteri tenebrós, com la tomba de Tutankamon o la balena blanca.

Se'ns diu que no volem ajudar l'Administració local perquè pugui fer més, que no fem prou per la normalització lingüística, per l'arqueologia, per les biblioteques, etcètera; per Manresa, per Igualada, per Badalona, per Tarragona, per Puigcerdà... El que passa, de fet, és allò que diuen els alemanys: *andre Vögel, andre Lieder*, que traduït una mica lliurement vol dir que cadascú de nosaltres va amb la seva cançó.

Però estem convençuts que també cadascú aporta allò que creu que serà millor per a la cultura a Catalunya i a fora, i ho defensa aferrissadament, i això és bo, perquè és ric i plural. Nosaltres —Convergència i Unió— tenim un gran respecte pels plantejaments de l'oposició, de tal manera que, de vegades, aquest respecte es torna sintonia i ballem amb la mateixa música. Vostès diran que és poc, però hem admès cinc esmenes, i entre tots plegats hem decidit obertament que cal transferir al Consell de la Vall d'Aran més de 47 milions. I potser podríem ballar més, però... I per exemple, quan la lletra correspon a un bolero, els uns hi posen música de vals, els altres de tango, uns altres, fins i tot, de *rock*, i alguns, silencis, que diuen que també són música. Resultat: que ens aixafem els ulls de poll i tot són queixes.

Vull dir amb això que ens hauria agradat que el Departament tingués més diners per dur a terme certes activitats proposades, però el lloc d'on les esmenes els volen treure són tan diversos com el vals, com el tango, com el *rock* o com els silencis. I a més, provocarien uns desnivells greus d'activitats programades

o obligades, com, per exemple, en el cas de les retribucions, o en els estudis, o en les exposicions. Però quan realment la ballem és davant de la llarga llista d'actuacions que a través d'esmenes singularíssimes es demana al Departament de dur-les a terme amb noms i cognoms diferenciats. D'això, en tot cas, ja en va parlar molt a bastament l'il·lustre senyor portaveu de Convergència i Unió, Raimon Escudé, quan feia referència a les esmenes presentades al text articulat. De tota manera, no creiem que siguin adequades per ser subratllades fora del marc general, on la transparència i l'objectivitat —no com deia el senyor Pujol, referint-se al partidisme, sense el dit del partidisme— són garantides a través de convocatòries i les seves comissions avaluadores. I aquí em refereixo a aspectes a què també ha fet menció, esment, el senyor Carod-Rovira, sobre els castellers, els diables, la Universitat Catalana d'Estiu, o també sobre el Casino de Manresa, del Grup Socialista, pel Kursaal, per Sant Jaume Sesoliveres...

Per cert, senyor Dalmau, hem parlat amb el Departament d'Ensenyament sobre el cas de Sant Jaume Sesoliveres, tal com li vaig anunciar, i els 150 milions que es dediquen al Museu d'Arqueologia de Tarragona són per al concepte 6.11.01/1. Ja que vostè m'ho va preguntar en comissió, li trameto, doncs, la informació.

I he de dir també al diputat senyor Clofent que el Departament coneix ja la seva intervenció i els seus arguments sobre el castell de Burriac. Hem posat tot l'entusiasme en la nostra comunicació. De tota manera, nosaltres entenem que, davant de diners escassos, tal com dèiem, cal prioritzar. I que el Departament de Cultura té la responsabilitat —també s'ha dit moltes vegades— sobre tot el territori de Catalunya, sobre totes les activitats del Principat i, algunes, potser que fins a Alacant i Provença i més.

Ho repeteixo: un pressupost restrictiu, reprioritzat —alguns aspectes queden congelats i altres activitats disminueixen, si es que es volen cantar les cançons pròpies. Jo ara també podria fer-los encara més comptes. Comptes, doncs, que són els que hem fet nosaltres i que demostren fins a quin punt, a vegades, és absolutament impossible d'atendre determinades esmenes, o les esmenes. Per exemple, de les secretaries del conseller —o sigui, al 01—, Esquerra Republicana en treu 222 milions; Iniciativa per Catalunya n'hi treu 700; el PSC n'hi treu 320. Total, 1.242 milions que es treuen per esmenes. Ara bé, Esquerra Republicana n'hi retorna 109, Iniciativa per Catalunya n'hi retorna 100 i el Partit Socialista n'hi retorna 40. Per tant, 249. Per tant, i en xifres rodones, l'oposició treu 1.200 milions del 01, secretaries del conseller, en el qual només hi ha 1.908 milions. Per tant, diguin-me vostès què poden fer les secretaries del conseller amb 708 milions. (*Remor de veus.*) Ara bé, ara vostès podran dir-me que no compto bé. (*Remor de veus.*) Jo penso que sí, perquè els diners provinents de les baixes es treuen per treure altes que no coincideixen. I suposo que l'oposició va fer les esmenes perquè, en un món optimista i esperançat, fossin acceptades totes. O no? (*Remor de veus.*) Per tant, en aquest àmbit utòpic de peticions satisfetes, les baixes haurien de ser sumades. I no continuo per no fer-me massa llarg. Tot això hauria estat un autèntic desgavell per al Departament de Cultura.

Resumint, o concloent, si es vol: les nostres prioritats, que són les del Departament, s'oposen a les preferències de l'oposició que, de fet, deuen ser les seves prioritats. Preferir no és

sempre prioritzar; mentre que a la prioritització hi intervenen el raonament, els diners i el temps, en la preferència hi ha un element nou, que és la simpatia; de fet, que quelcom ens agradi més, més enllà del temps i dels diners.

Voldria ara, en tot cas, respondre alguns dels aspectes en concret que m'havia deixat. Miri, senyor Saura, vostè ha parlat... No hi és; és igual. Vostès han parlat de tres polítiques culturals: han parlat de l'especial, que és la de Presidència; la pobra, la de Benestar, i la culta. En tot cas, jo diria —i una mica fent referència a aquesta jornada que hi va haver sobre la presentació d'una enquesta sobre la cultura i, diguem-ne, la seva compra-venda, que hi va haver a Sitges— que, si la cultura és bàsicament comunicació, des del punt de vista antropològic, a més a més d'aquestes tres polítiques culturals hi ha la política cultural dels ajuntaments, la dels consells comarcals, la de les diputacions, la de les entitats i, probablement, la política cultural que hem de fer cadascun de nosaltres. Per tant, fixin-se bé si l'aspecte cultural és realment ramificat i fins a quin punt pot o no tenir sentit que la cultura es faci des d'un departament o es faci des de Presidència, des de Benestar Social o des d'altres àmbits.

Feta aquesta disquisició, que condueix a deixar clar que no acabem de posar-nos d'acord en els nostres plantejaments —ben normal, d'altra banda—, voldria acabar en nom de Convergència i Unió, i penso també que en nom de l'honorable conseller, agraint a tots els grups la tasca duta a terme, tant per la presentació de les esmenes com per la cordial activitat en comissió, i assegurar-los que el nostre interès per la cultura a Catalunya —en el sentit antropològic, tal com deia, i de comunicació— per compartir i innovar es farà.

En primer lloc, farem que la nostra activitat segueixi acuradament amb vostès l'aplicació d'aquest pressupost, que creiem adequat a les circumstàncies; i en segon lloc, que reflexionem sobre els aspectes que en els debats l'oposició ha portat a través dels seus portaveus, que és una manera d'entendre la tasca del Departament de Cultura a través de les seves preferències o prioritats. I també invitar-los, en tot cas, a veure aquestes obres que s'estan fent, que van a bon ritme. I també tenint en compte que molts aspectes d'aquestes obres depenen de la resposta immediata que hi puguin fer les administracions locals, per exemple, en els terrenys. I en tercer lloc, si el president m'ho permet, desitjar-los bones festes (*rialles*) amb uns versos de Foix, no com els del senyor Bargalló, o sigui que ni sol, ni de dol, ni amb vetusta gonella, senyor Bargalló, perquè en aquest vers en un moment determinat en Foix pregunta: «i dic, on sóc?». Nosaltres sí —els de Convergència i Unió— que sabem on som. (*Rialles i remor de veus.*) Uns versos ben apropiats del temps, dels seus *Onze Nadals i un Cap d'Any*: «Res no s'acaba, i tot comença, / vénen mecànics de remença / amb olis nous de llibertat. / Una veu cantà en recompensa / que a cal fuster hi ha novetat. / Des d'Alacant a la Provença / qui mor, no mor, si el son és clar, / quan neix la llum en el quintà.» Ah!, i anunciar-los que votarem en contra de totes les esmenes. (*Fortes rialles.*)

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Sotmetrem ara a votació aquestes esmenes a la totalitat al pressupost del Departament de Cultura.

Vots a favor del retorn?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes a la totalitat han quedat rebutjades per 39 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya hi té quatre esmenes -426 i següents. Té la paraula el diputat senyor Reguant. Les defensarà totes, senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Les defensaré les quatre, si m'ho permet, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: A veure si estem d'acord: 426...

El Sr. REGUANT: 426.

El Sr. PRESIDENT: 434.

El Sr. REGUANT: 434, 440...

El Sr. PRESIDENT: 440...

El Sr. REGUANT: I 46. Quan acabi de parlar les donaré per defensades amb el que hagi dit, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, el Departament de Sanitat i Seguretat Social representa una tercera part del total dels pressupostos, i ben segur mereixeria un monogràfic per analitzar-los amb tot tipus de detall, però no cal, perquè aquesta tercera part dels nostres pressupostos és diner condicionat i té unes característiques estàtiques que fan del tot sense interès entrar-hi amb molt aprofundiment.

De tota manera, cal dir que el diner condicionat amb què el Govern de Catalunya, en rebre'l, en fa de gestor, afegint-hi pessetes gravades, donat que any rere any el Govern de l'Estat fa previsions pressupostàries a la baixa, cosa que obliga a recórrer a l'endeutament... La negociació de la quantitat a favor que ens deuen, que cal que ens retornin, es fa en condicions inacceptables, com és que el nostre Govern hagi de fer-se càrrec dels interessos del deute de Madrid. En l'actualitat encara sembla que s'ha arribat a un acord a intentar cobrar 85.000 milions de pessetes dels darrers últims tres anys, i amb interessos a les nostres costelles vol dir que amb 68.000 milions quedarà la cosa més o menys resolta d'aquesta manera.

És a dir, que 486.000 milions de pessetes és un exemple parlès de què vol dir per a nosaltres «dependència de les decisions polítiques i pressupostàries del Govern espanyol». Això ens obliga i ens provoca una gestió estàtica, com dèiem, perquè any rere any cal que fem l'acoblament de les diverses partides pressupostàries cap als ens de gestió o autònoms administratius o dependents, en definitiva, d'aquest Departament.

Això ens crea també una impossibilitat de prioritització per manca, precisament, d'aquesta autonomia de gestió que esmentava. També ens produeix, la insuficiència pressupostària, una conducta impròpia d'un govern amb els seus proveïdors, i això ho ha reconegut el mateix conseller que ara m'escolta. Ens obliga, també, a una pèrdua d'acreditació moral per a fer la necessària fiscalització, coordinació i vigilància dels convenis i concerts amb institucions públiques i privades. Al nostre entendre, també ens provoca un creixement asimptòtic en el desenvolupament d'obra nova, perquè ens impossibilita de regular-ne els projectes que en podem haver planificat. També ens obliga a un ritme decadent respecte a les iniciatives dels diversos ens i direccions generals, per la incertesa de la temporalitat quant a la transferència dels pressupostos prèviament acordats.

I així seguiríem i seguiríem trobant que l'acceptació de la relació amb el Govern de Madrid ens provoca una insuficiència en el nostre autogovern i en la nostra gestió d'aquest gruix tan important de diner. Però tal vegada m'agradaria remarcar aquí l'abandó d'un segment que a mi m'ha semblat sempre -i puc ser contradit, i ho acceptaria, per tant; acceptaria que fos contradit-, que em sembla un sector cabdal, que és el que fa referència a la salut pública. Difícilment es pot prendre qualsevol tipus d'iniciativa en les actuals condicions de la població que té dret a ser assistida per la Seguretat Social: em refereixo al seu nivell de comprensió de la realitat sanitària; en definitiva, a la cultura sanitària de la nostra població.

Aquí jo penso que, any rere any, és una tara, diguéssim, heretada, que no aconseguim reconduir. Si nosaltres veiem, dins del Gabinet del Conseller i la seva Secretaria General, el concepte 413.30, diu «protecció i promoció de la salut»: s'hi esmercen 14 milions de pessetes, que és l'equivalent que s'esmerça, en l'article 22, en el concepte 220.02, que diu «premsa, revistes i publicacions» -14 milions, també-, o a l'article 48, «a famílies i institucions sense finalitat de lucre» -14 milions-, i també són 14 milions en «prestacions de serveis diversos», al 227.08. Aquí, almenys, ja tindríem d'aclarir amb quin criteri de prioritització, de selecció, van coincidir aquestes xifres, que per altra part em sembla de cert mèrit quant a equilibri, diguéssim, no?

Si veiem, també, en la Direcció..., dins del Gabinet de la Conselleria i Secretaria General, la Direcció General de la Salut, resulta que per a uns conceptes que a mi em semblen bàsics i importants s'hi esmercen 1.400 milions de pessetes. Per exemple, el que fa referència a higiene alimentària, a sanitat ambiental, a medicina preventiva, a educació sanitària i programes de salut, a vigilància epidemiològica, també a laboratoris de salut pública. Tot això representa 234 pessetes per habitant/any, i quan el diputat socialista parlava de rals referit a cultura, aquí no arribem ni a rals, aquí és a cèntims: 0,64 cèntims per habitant/dia, en aquest capítol. Que a mi em sembla fonamental, perquè, si no corregim aquests aspectes que fan referència a la medicina preventiva i a l'educació sanitària, realment, les mesures, podrem imposar-les, però difícilment seran enteses.

Si mirem el que fa referència a la Direcció General de Recursos Sanitaris, aquí també hi ha dades que, vistes des de l'òptica que jo me les he mirat, resulten xocants: al 226.14, «programa de control de la qualitat assistencial», hi dediquen 500.000 pessetes; en canvi, per a «atenció protocol·lària i representativa», de la mateixa Direcció General, el doble. Respecte al 226.19, quan diu «nous programes sanitaris», 1.000 pessetes: deu dir que no n'hi deuen haver de previstos, de nous programes sanitaris, en el moment, i, si de cas se'n suggereixen, es pot després arbitrar un crèdit per ser finançats. No és això, el que vol dir? Doncs jo em pensava..., tenia aquesta esperança, que fos d'aquesta manera, però resulta que ni d'aquesta manera, per bé que es podria fàcilment, com a nous programes, incloure-hi el que és..., explicar el que podria ser la solidaritat de barri, a fi i efecte..., la solidaritat sanitària de barri, a fi i efecte de fer entendre a la gent dels barris que a voltes fa falta posar-hi un centre de dia per a tractament de toxicòmans, que és una cosa mal compresa: es podria fer un programa per donar a conèixer aquest aspecte, o bé intentar col·locar damunt de la població el significat del fàrmac respecte a la salut o a la malaltia -això

també seria una cosa que no hi seria de més, que la gent sabés que el fàrmac no sempre és útil; moltes vegades, perjudicial.

Respecte al «programa de control...», el 226,21, «de control i prevenció de la sida», aquí resulta que hi esmerçarem 117.500.000 pessetes, i vostès reconeixen, cosa que els honora, que tindrà un creixement zero, aquest any, perquè estan condicionats perquè el Ministeri de Sanitat els retalla de 77 milions a 33 milions. (*Remor de veus.*) Ah!, si vostè diu que no... Ho he llegit en els documents que cal entendre que vostè fabrica; si no sap el que fabrica, això ja és una cosa que jo no hi entro. Però aquesta és la cosa que en la memòria d'enguany es pot llegir —a la pàgina 45, si vostès ho tenen a mà i ho volen mirar. Per altra part, doncs, aquí també veiem com el Ministeri de Sanitat condiciona en aquest aspecte cabdal, que és la lluita contra la sida, les posicions del Govern català, on, dit sigui de pas, és dia a dia depassat per les iniciatives no governamentals.

Sobre el Servei Català de la Salut, m'agradaria..., encara que fos només dir dos mots. Aquest Servei té un pressupost d'ingressos de 459.000 milions de pessetes, i naturalment representa un gruix molt important del global del que té tot el Departament. I a voltes, un no coneixedor, o un que s'ho mira amb més distància, deu pensar: «És molt difícil poder entrar a detallar, tot això, què passa». I en realitat és molt senzill. Fixin-s'hi bé, vostès: només en «despeses de farmàcia» són 81.000 milions de pessetes —una cinquena part—; quant a «concerts amb institucions», que és feina molt important i que, en fi, caldria ser millor finançada encara, són 133.000 milions; amb 16.000 milions d'«altres serveis» —aquests conceptes que sempre, dins d'atenció especialitzada, sempre es donen, des del meu entendre, com a calaix de sastre—, representen 231.000 milions, és a dir, el 50% del global. Amb aquests tres conceptes queda realment esmerçat, ja, i si hi sumem els 185.000 milions de l'ICS, doncs, resulta que ens n'anem al 90% del global d'aquest pressupost.

I aprofito en parlar de l'ICS per llegir-los una felicitació per al senyor conseller i membres de la majoria. Diu que «*aprovechamos*» —diu en llengua castellana— «*para desearles felices fiestas y próspero 93*», i diu, a tot el personal i a tota la Junta de Personal, diu el següent: «Durant el mes de novembre...» —diu «Institut Català de la Salut, Ciutat...»; no..., **no** ho llegeixo bé, està borrós—, diu: «Durant el mes de novembre, els directius d'aquesta ciutat sanitària s'han apujat el sou un 14% o un 20%, amb efecte retroactiu al gener del 92». Aquest diner, diu que és degut al fet que s'ha compensar «*un esfuerzo de gestión*». I això ha fet aquest 14-20% al director-gerent, subdirector gerent, director-metge, subdirector-metge, director d'infermeria, subdirector d'infermeria... És a dir, llegiria tota l'estona que calgués i no hi trobaria ni un sol funcionari, que, com vostès saben, també col·laboren a tenir-los els salaris congelats i sense capacitat de revisió, que és la clàusula contractual on el conseller de Treball té l'autoritat per poder-la revisar en aquest terreny. Per tant... I els feliciten el daixò. Diuen també: «*Se han preparado una bufanda para la congelación que se avecina*» —els alts càrrecs, és clar. Sí, això, almenys, és un greuge comparatiu. Aquí, vull dir, jo no sé si el comitè del centre està per aquí o no, perquè vostè sàpiga que la cosa no me la invento, sinó que està aquí. Ja li'n passaré una còpia, si té..., perquè vostè pugui dir si sí o si no, si això és així o no és així; tal vegada no és així, tal vegada ells també tenen el salari congelat, o no, o se l'han aug-

mentat —suposo— per algun article de mèrit que deuen tenir, en fi, que jo ara no hi entro. De manera que així estan les coses.

I, ja per acabar, perquè així podríem estar, com deia abans, hores i hores parlant-ne —jo parlant i el senyor conseller fent com si no l'afectés, eh?—, doncs, així estaríem hores i hores..., però no hi estaré, per respecte a la majoria i a mi mateix, a la majoria de l'hemicicle i a mi mateix. Per tant, des dels serveis generals de control intern de l'assistència sanitària, també en l'article 22 —que és aquell article que a vostès els molesta tant, i que a nosaltres ens agradaria molt que no els molestés, perquè l'haurien fet desaparèixer o reduït a la seva justa mesura—, també són 1.400 milions de pessetes: aquell gruix de diner que vostès esmercen 0,64 cèntims per a la medicina preventiva, educació..., tot allò que verbalitzen sempre i no fan mai, doncs, això, aquí, l'esmercen en «altres subministraments», 275 milions; «publicitat i divulgació», 230 milions; «estudis i treballs tècnics» —que segurament són necessaris, i amb aquesta quantia—, 170 milions; «altres prestacions diverses», 181 milions...

Resumint i concretant, dèiem al principi, i diem ara, que realment, el terç del nostre pressupost, nosaltres fem una mica..., no diria com de caixa pagadora, no diria tant, però com una gestió molt condicionada, molt i molt condicionada, molt insuficientment finançada. I aquí sí que voldria acabar remarcant un aspecte que el senyor conseller sol sempre esmentar-lo, però que jo em fa l'efecte que caldria que el considerés d'altra manera. Vostè té per norma dir —i amb això representa com una veu autocrítica dins del Govern—: «Madrid ens paga tard, ens paga malament, ens obliga a l'endeutament, ens obliga a retardar el diner als nostres proveïdors», etcètera, etcètera, etcètera; «això no va, per aquesta raó no va». I jo li dic, senyor conseller: vostè té raó, les coses així no van, però vostè és govern, no jo. Això ho tindria de dir jo, no vostè. Vostè té l'obligació d'enginyar-se altre tipus d'actituds, de pensar altre tipus d'estratègia a fer per intentar reconduir les coses. Però vostè està cofoi i còmode en aquest Govern que no governa, que dia a dia, dia a dia, es passa i s'omple la boca de dir i de remarcar que «Madrid no ens tracta bé», però tenim una relació amb Madrid suau, fina...

I aquesta és la realitat, i, per tant, si jo li deia..., i li ho dic amb tota cordialitat: si vostè no està còmode perquè les coses que li fan fer no li agraden, vostè sap el que pot fer. Però em penso que això no s'estila. De manera que, i per acabar, i li ho dic amb tota cordialitat i segur que vostè és persona tenaç i que fa les coses amb el millor interès, però aquesta cançó jo la retallaria, perquè la veritat és que no li escau. O sigui, quan un està en un govern, o bé assumeix allò que li cau al damunt i les seves conseqüències o intenta modificar aquesta posició. Però, bé, intentarem per això, senyor conseller, ajudar-lo a poder-lo alliberar d'aquesta pesada càrrega en l'esdevenidor, si això és possible.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres rebutgem els pressupostos d'aquest Departament, així com també dels organismes autònoms i altres. I, senyor conseller, dir-li també que quan vagi a veure els seus militants del seu partit en els pobles i ofereixi vostè, per a la gestió dels CAP i de les àrees bàsiques de salut, el sistema cooperativista de gestió, llegeixi-s'ho bé, tot això, perquè jo li diré..., jo li diré una cosa: el cooperativisme sempre s'ofereix quan els recursos no hi són; quan hi són, sempre hi ha gestió jerarquitzada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El Grup Popular manté cinc esmenes, en aquest Departament; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. En principi, defensaré la 427, 433 i 437.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. I 437?

El Sr. BARCELÓ: 437, sí. Que fa referència a la defensa conjunta del Departament de Sanitat i Seguretat Social, Servei Català de la Salut i Institut Català de la Salut.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, l'esmena presentada pel nostre Grup Parlamentari respon, més que a qüestions purament instrumentals, d'assignació de determinats fons públics a unes actuacions o a algunes altres, a la mateixa filosofia amb què s'organitza la sanitat a casa nostra.

La presentació del pressupost de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya per al 1993 reitera, un any més, les disfuncionalitats del sistema estatal de finançament dels serveis sanitaris de les comunitats autònomes amb competències plenes en la gestió dels serveis sanitaris. Hem d'assumir que, *de facto*, aquest pressupost és, amb un gran grau de probabilitat, el pressupost amb un menor nivell d'autonomia financera del conjunt de la despesa de la Generalitat, en la mesura que, en la seva pràctica totalitat, es troba condicionat als crèdits establerts a la Llei dels pressupostos de l'Estat. El resultat final és la impossibilitat de dur a terme una política sanitària diferenciada pel que fa als elements essencials del model establert i desenvolupat per l'actual govern socialista.

Com avaluar el sistema sanitari català? Si fem servir els criteris sociomètrics tradicionals, ens trobaríem amb algunes dades que resulten molt favorables, com és el cas, per exemple, de la taxa de mortalitat infantil, en què, juntament amb Alemanya, ens situem bastant per sota de països com són el Regne Unit, França i la resta de l'Estat espanyol. També és cert que l'esperança de vida, tant en homes com en dones, a Catalunya, és una de les més altes d'Europa. Ara bé, si analitzem la mateixa realitat des de les noves perspectives d'avaluació dels sistemes sanitaris, que donen més lloc a criteris com la satisfacció dels usuaris, l'optimització dels recursos personals i l'establiment d'un veritable màrqueting de serveis pel que fa a l'assistència sanitària, la situació ja no és tan positiva.

Catalunya —que té, per cert, el nombre més alt de metges comparada amb els països comunitaris, amb un dels índexs més baixos en la *ratio* de llits per habitant: quatre metges per cada mil habitants i cinc llits per cada mil habitants— té una de les taxes més altes d'utilització dels serveis sanitaris a Espanya, quan la fita d'un bon servei sanitari o d'un bon sistema sanitari ha de ser, justament, minimitzar l'ús i l'abús del sistema o dels serveis sanitaris. Això es posa de manifest en el fet que tenim una taxa d'utilització anual per cada mil habitants i any dels serveis d'urgències hospitalàries del voltant de 90. I el curiós és el fet, pel que fa als casos de mortalitat prematura..., ens trobem amb disfuncions dins dels diferents graons del sistema sanitari, cosa que es tradueix que a Catalunya tenim una taxa de mortalitat previsible, per cada cent mil habitants, de 0,3, mentre que, per exemple, al País Basc és de 0,1.

Un pressupost reflecteix prioritats del Govern, i d'aquests pressupostos es dedueix que no és aquest un ànim prioritari de

la seva acció de Govern, atès que la despesa amb què la sanitat participa percentualment del PIB de Catalunya és del 4,5%, mentre que a la resta de l'Estat espanyol està per damunt del 5% i a països del nostre entorn, com Holanda o França, està al voltant del 7%.

Des del punt de vista financer, aquest pressupost no és més que un document de bones intencions, donada l'existència de fortes desviacions entre el pressupost inicial i la despesa real liquidada, amb desviacions que han arribat els darrers anys a superar el 10% del pressupost aprovat per aquesta cambra. Aquestes desviacions, observades any rere any a les liquidacions pressupostàries, ens fan sospitar que els crèdits previstos per atendre les seves obligacions —que s'estimen, deduïdes les transferències internes del Servei Català de la Salut o de l'Institut Català de la Salut, en 531.000 milions— seran absolutament insuficients. Això implicaria una desviació que, en el millor dels casos, seria de 15.000 milions i, en el pitjor, de 50.000.

L'acumulació d'unes desviacions pressupostàries de naturalesa estructural ens permet qüestionar l'efectivitat de l'assignació dels crèdits pressupostàries que fixa aquest Projecte de Llei de pressupostos per al 1993. Tenint en compte la participació de les despeses sanitàries en el conjunt de la despesa de la Generalitat de Catalunya, que representen al voltant d'un 32% del conjunt global, aquestes desviacions, finançades amb el procediment de l'endeutament i de l'endarreriment sistemàtic, amb unes mitjanes de quatre-cents dies de retard en els pagaments de les empreses subministradores de béns i serveis..., és a dir, el nivell d'incompliment de les previsions financeres del sistema públic català està garantit. De fet, aquesta atenció estructural del finançament del Departament de Sanitat i Seguretat Social resta credibilitat a aquest pressupost per una inevitable desviació a l'alça.

Les tensions provocades pels endarreriments temporals en les transferències per part de l'Estat, que prefereix donar prioritat a la liquidació de les despeses directes de l'Insalud a les comunitats autònomes que no tenen transferits els serveis sanitaris de la Seguretat Social, i els mecanismes de finançament de la universalització de l'assistència sanitària no són viables a llarg termini i necessiten alternatives.

Des de la transferència de l'Insalud, l'any 1981, a favor de la Generalitat —procés completat l'any següent—, ens hem trobat amb aquestes insuficiències pel que respecta als diversos procediments establerts per finançar les institucions autonòmiques catalanes encarregades de gestionar el conjunt dels serveis sanitaris transferits. El forat ha crescut, any rere any, amb actuacions correctores puntuals que no han assumit el fons del problema. Tenim la seguretat que ben aviat el Govern català haurà de demanar una operació de refinançament a l'Estat de les càrregues financeres provocades per les desviacions pressupostàries i l'endarreriment en les transferències de l'Insalud. I aquest panorama és el resultat de la dita eficàcia de les negociacions del seu representant a Madrid.

Tot això fa que l'avaluació de la despesa del Departament de Sanitat i Seguretat Social sigui un exercici complex, tant pel que fa a la pluralitat institucional en joc com per les esmentades tensions financeres, atès que el criteri de distribució del pressupost de l'Insalud, d'acord amb el que es va establir en l'article 82 de la Llei 14/1986, general de sanitat —que consisteix en l'assignació d'una quantitat proporcional a la població protegi-

da que resideix a Catalunya—, mantenia un diferencial entre el percentatge de despesa sanitària executada a Catalunya i el percentatge de població catalana protegida.

A més a més, es produeix en el sistema que han negociat un fort clientelisme polític per part de l'Insalud, amb la determinació de les despeses pressupostàries per a l'atenció dels serveis comuns estatals i territorials, de gestió centralitzada, que no afavoreix Catalunya. Vostè, senyor conseller, hauria, davant d'aquesta situació i també en l'elaboració dels pressupostos, d'adoptar una posició de major fermesa.

La gestió de la sanitat pública a Catalunya que es reflecteix en aquests pressupostos, és cert que ha donat un pas endavant en escollir —jo diria tímidament— el model proposat en l'Informe Abril, que aboga per la potenciació de la gestió social —que no estatalitzadora— de les prestacions sanitàries del servei públic de salut, i conté totes les bases per aconseguir uns alts graus d'eficàcia; un pas endavant feble, massa feble, però. Cal dir, això sí, que el simple pas a la medicina d'iniciativa social o, millor dit, a hospitals no propietat de la Generalitat i altres tipus d'institucions —com podria ser la ressonància magnètica nuclear de la Vall d'Hebron— d'una gran part dels serveis sanitaris no garanteix l'eficàcia *per se*; l'únic que es fa és pagar els dies d'estada i, pels serveis prestats, els costos que tenen aquests hospitals, ben al contrari de seguir models, com a països més eficaços, on el que es reemborsa a l'hospital es valora en base a un estàndard per tipus de malaltia o per hospitalització, i es valoren també estàndards de qualitat i eficàcia, i no simplement els costos que l'hospital pugui tenir en aquell moment.

Cal també garantir, com sempre que una administració pública té un gran poder de compra, la transferència adequada, per tal que no es produeixen situacions de clientelisme polític com a les que ens tenen acostumats.

Una via que cal utilitzar i que hem defensat tant en aquesta cambra com al Congrés dels diputats és l'establiment descentralitzat d'avaluació de costos de gestió i dels models d'execució pressupostària per unitat de despesa, atès que el desglossament dels pressupostos d'ingressos i despeses per a centres amb autonomia de gestió i administració permetria un major control de les desviacions pressupostàries i una millora de la productivitat del sistema.

Les experiències d'altres països que han volgut planificar la sanitat en un context d'economia de mercat mostren que no és possible ni racional una planificació exhaustiva del sector. Aquestes experiències recomanen afrontar actuacions més realistes, com ho és fer una planificació general, indicativa, i deixar als centres la responsabilitat de gestionar els seus propis pressupostos amb una veritable autonomia funcional.

El Grup Parlamentari Popular demana el retorn del pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social per la mateixa filosofia en què s'inspira el sistema sanitari a Catalunya. I li demano, conseller, que retiri aquest pressupost i que n'elabori un altre en base a un model sanitari que ha donat uns magnífics resultats, per exemple, al Canadà. Li asseguro, conseller, que aconseguirà incrementar tant l'eficiència del sistema..., i augmentarà la seva eficàcia.

El pressupost que li demanem que ens presenti té tres àrees o tres grans àrees d'actuació. Primera: pel que fa a la remuneració del personal facultatiu, aquesta es realitzaria per acte mèdic, amb dues línies possibles d'actuació; d'una banda, un sistema

mixt de remuneració, i, per una altra, una anàlisi i comparació d'estratègies de diagnòstic i tractament per patologies, que permeti realitzar estudis comparatius d'eficiència. I, en aquest sentit, existeixen ja, per exemple a nivell del Canadà, dos programes ben establerts, que li puc fins i tot passar: el *Payment schedule comparison report and the national grouping system report*.

La segona línia d'actuació que cal incorporar en els nostres pressupostos és desenvolupar programes dirigits a canviar l'èmfasi que es posa en el nostre sistema sanitari, centrat en els hospitals. En les dades que he donat abans de Catalunya es veu clarament la mala utilització que es fa a casa nostra de la xarxa hospitalària i, especialment, dels serveis d'urgències. Com deia, cal posar l'èmfasi en un altre tipus d'institucions i organitzacions assistencials, i en aquest àmbit també hi han dades ben significatives.

Miri, conseller, mentre al Canadà es destina el 32% del seu pressupost de sanitat als hospitals, a Catalunya aquesta xifra és gairebé del 50%. Pel que fa als aguts, amb aquest sistema i amb les mesures paral·leles, per exemple, a Ontario, es va reduir d'un 2,9 el total de llits dedicats a aguts, entre 1991 i 1992; institucions com els hospitals de dia —el Community Health Care Center o el Home Health Center— són institucions que caldria començar a desenvolupar en el nostre país. Aquestes diferents institucions, els pressupostos d'aquestes diferents institucions varen suposar el 5% del pressupost del sistema sanitari a l'Estat canadenc del Quebec, per exemple.

Finalment, la tercera línia d'actuació suposa la integració de la forma universal i plena de tota la població, de la tercera i del que avui en dia ja parlem de la «quarta edat», d'aquells que tenen més de vuitanta anys, en els programes dirigits al desenvolupament de productes i institucions que facilitin la integració i la independència d'aquest grup, cada vegada més nombrós i amb un més alt cost sanitari, de la població a casa nostra. En aquest sistema també existeixen programes a nivell, per exemple, d'un país com el Canadà, en el qual es dona o es recolza la integració i la salut pública d'aquesta població de la tercera i quarta edat.

Conseller, tenim un sistema sanitari, a Catalunya, fatalment limitat pel seu disseny franquista, per obra i gràcia d'aquell, llavors famós, Girón de Velasco i la seva aplicació socialdemòcrata; una concepció intervencionista i anacrònica que recull els pressupostos avui a debat i que cal canviar si no volem arribar a la fallida del sistema sanitari. En aquests pressupostos ja es dona un petit pas, malgrat que insuficient, en la línia que nosaltres proposem per a l'ordenació sanitària a Catalunya, però, com diu el refrany, «per Santa Llúcia un pas de puça, per Nadal un pas de pardal, per Sant Esteve un pas de llebre», i vostès encara caminen a pas de puça; retirin aquests pressupostos i vagin engrandint el pas.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Em sembla que s'ha oblidat de dir que retiren les esmenes 430 i 445.

El Sr. BARCELÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Era una sospita que tenia; gràcies. El Grup Socialista manté set esmenes en aquests pressupostos del Departament de Sanitat i Seguretat Social; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Vol dir quines defensarà?

El Sr. FONT: La 428, 436, 442, 447, 452, de les nou presentades...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FONT: ...que abarquen les esmenes de retorn del Departament de Sanitat i Seguretat Social, del Servei Català de la Salut i algunes de les empreses vinculades al Departament.

Voldríem, en primer lloc, a l'hora de presentar aquestes esmenes de totalitat, parlar una mica del marc, és a dir, fer notar en quin marc es mou aquesta proposta de pressupost de 1993, des del punt de vista de l'argumentació, des del punt de vista del que es considera que ha de ser un pressupost sanitari, i dir que s'ha dit que els pressupostos sanitaris reflecteixen l'estat de salut de la població i també el seu nivell de desenvolupament. Això s'ha dit i anava lligada, aquesta reflexió, amb el tema que es considerava, en els ambients de les administracions sanitàries, que, com més despeses sanitàries es produïssin, com més recursos es dediquessin a salut, més salut i més sanitat, més indicadors positius de salut hi hauria per a la població.

Aquest és un supòsit que ha funcionat fins fa ben poc i que ha estat present en totes les polítiques sanitàries del nostre país i de l'entorn en què ens movem, és a dir d'Europa occidental. Per exemple, un pressupost sanitari que permeti gastar en nutrició o en vacunacions o en mesures d'higiene pública té bastants possibilitats d'una reducció massiva i radical de malalties infeccioses i parasitàries, en un país en què ho necessiti, i és cert també que la renda i el pressupost sanitari són encara avui l'explicació de la diferència entre països pel que fa a l'esperança de vida en néixer, per exemple. Quan s'és pobre es viu menys i quan s'és ric es viu més. Per què? Doncs perquè en els països que no han arribat a un cert estadi de desenvolupament sanitari, el fet de dedicar més diners, més recursos a salut, suposa més esperança de vida, suposa eradicació, per exemple, de malalties infeccioses. Com més gran és el pressupost, més possibilitats de ser efectius.

Es diu també, addicionalment a aquest supòsit, que un bon nivell de salut comporta, a més, en aquests països, importants beneficis econòmics. La productivitat en aquests països va acompanyada a inversions en terrenys o en objectius tan fonamentals com l'educació primària, la nutrició, l'atenció bàsica de salut, la planificació de la família. Per exemple, en aquests països de sanitat poc desenvolupada, com podria ser, posem per cas, Sri Lanka, l'eradicació del paludisme, els anys 40 i 50, va reduir la morbiditat i va suposar uns increments de renda importants. També podem citar —per posar algun exemple a il·lustrar— Sierra Leona: una major i millor nutrició dels treballadors del camp va suposar un increment de la producció agrària. Per tant, diríem que el volum del pressupost sanitari ha estat en el passat i en alguns països poc desenvolupats directament relacionat amb els nivells de salut i amb els nivells de desenvolupament. Fins i tot en el marc de les mesures d'ajuts estructurals del Fons Monetari Internacional es contempla la despesa sanitària com una inversió prioritària. Més pressupost sanitari, més salut, més desenvolupament.

Dit això, ens sembla que, en termes de marc, hauríem de dir una segona cosa, que és que, si bé això és cert, cal dir que en els països en què vivim nosaltres, Europa Occidental, els països desenvolupats, aquesta tesi ha anat perdent sentit a poc a poc, i

sobretot els darrers anys fins a avui ha anat perdent sentit un cop garantits els nivells mínims de salut, un cop garantida l'eradicació de les malalties infeccioses que a primers de segle, doncs, planaven sobre la població de Catalunya —per exemple, la tuberculosi, la diftèria, la meningitis—, un cop eradicat tot això, cal dir que, un cop garantits els mínims, aquesta tessitura perd força i apareix una nova argumentació, que és el marc en el qual se situa el pressupost de sanitat del 1993, que presenta l'expansió i el creixement de la despesa sanitària com a contrària, possiblement, a la productivitat i a l'eficiència en termes de salut. Un cop garantits els mínims, la despesa sanitària tendeix a créixer descontroladament als països occidentals, i hem de dir que tot Europa, tots els països del nostre entorn es troben immersos en aquesta discussió: com controlar la despesa sanitària i fer-la eficient en termes sanitaris. Els governs europeus busquen fórmules en aquest sentit, i nombrosos informes, recentment, han aparegut referents a aquest tema del control de la despesa sanitària; per exemple, dins de l'any 1992, en concret, un dossier sobre salut, serveis sanitaris i economia, dels col·legis d'Economia d'Espanya, o el dossier *Cap a un nou model sanitari*, del Col·legi d'Economistes de Catalunya, de les revistes d'aquests col·legis, o un dossier sobre reforma sanitària aparegut a la revista italiana *Mondo Operaio*. És a dir, a tots els països del nostre entorn apareixen publicacions i articles dient com s'ha de fer eficient la despesa sanitària, com controlar la despesa sanitària. I és aquí on ens ha semblat a nosaltres que cal preguntar-se si el pressupost del Departament de Sanitat per al 1993 és un pressupost d'inflexió en aquest sentit o bé prossegueix en el camí tradicional de despesa dels darrers anys. Aquesta és la qüestió i aquest és l'interrogant, i en el marc en el qual se centra la presentació de les esmenes de totalitat del Grup Socialista en aquest debat pressupostari pel que fa al Departament de Sanitat.

Els motius, doncs, de presentació de les esmenes de totalitat es podrien resumir en els següents: en primer lloc, que el pressupost presentat presenta ajustos en relació amb anys anteriors, però no canvis notables o significatius en la línia del control de la despesa, que és el tema que estàvem tractant. En aquest sentit hem de dir que es reproduïxen les tendències de despesa dels darrers anys en els seus punts més conflictius, sense que sigui aquest el pressupost de la inflexió que potser seria desitjable i que en algun moment o altre hauria d'aparèixer, en el sentit d'«inflexionar» les tendències de despesa tradicionals que ratllen ja la ineficiència en el sentit dels resultats en termes de salut, com pot ser, per exemple, personal, farmàcia —no per consumir més fàrmacs estarem més sans—, farmàcia, subministraments, nivells d'eficiència dels hospitals propis, etcètera. Hauríem volgut endevinar en el pressupost una dinàmica d'ajust major de la que té, de la que conté, de millora d'indicadors i d'inflexió; d'aquesta tendència que és l'exigència que plantegen els sistemes sanitaris europeus. El pressupost marca, doncs, un règim essencialment de continuïtat i consolidació de tendències, i aquest podria ser el primer motiu de les esmenes de retorn.

Un segon motiu podria estar centrat en l'afirmació que, amb les dades subministrades a les memòries, no queda clar ni estem segurs que el pressupost d'enguany permeti garantir el compliment dels compromisos assistencials establerts a la Llei 15, del 1990, d'ordenació sanitària de Catalunya. Això és una afirma-

ció que segurament serà opinable segons els grups; a nosaltres ens sembla detectar-ho, i per això ho diem més en concret: el compliment dels compromisos en el terreny d'assistència sanitària, que es resumien en la reforma de l'atenció primària en uns terminis de temps, en la cobertura dels equipaments residencials i sòcio-sanitaris segons els estàndards internacionals, especialment referits a les residències assistides per la gent gran, en la integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema sanitari general, en la reforma dels serveis de planificació familiar.

De tot això hi ha programes i novetats, hi ha ajustos, però no al ritme i nivells exigibles a partir dels terminis i objectius establerts a la Llei 15. Hem de dir que s'han produït alguns avenços: ahir mateix, per exemple, ens van comunicar que un tema que va estar aquí present a la cambra, en relació amb la planificació familiar, com és la solució possible al Centre de Joves i Contracepció, que estava amb problemes realment importants, que és un centre que es dedica a la planificació familiar adreçada als joves, ha estat assumit pel Departament de Sanitat. Per tant, és una bona notícia, és una notícia bona, puntual, que en aquest sentit la seva incorporació al pressupost suposa un avenç, però trobem a faltar encara, per exemple, en aquest terreny, el Pla integral de reforma de la planificació familiar, considerant que el 1993 és l'últim termini, és l'últim any que admet la Llei, en el qual s'ha de produir aquesta reforma.

Ho dic en relació amb la planificació familiar, no m'estendré ara en els altres terrenys, però sí dir, en resum, que ens sembla que el pressupost no acaba de gaudir dels recursos necessaris per fer front a aquests objectius assistencials, i voldríem en aquest sentit equivocar-nos, i equivocar-nos de ple, perquè ens sembla del tot necessari assumir-los i endegar-los.

Com a tercera argumentació o tercera afirmació diríem que, de nou, el pressupost suposa una certa inexistència o, més emfàticament, la inexistència de suficients dades per correlacionar de manera detallada la despesa amb les activitats generades, i hem d'insistir que no es pot avaluar un pressupost sense aquesta correlació: despesa i allò que es fa; és a dir saber què es fa amb els diners que es gasten i correlacionar-ho i poder-ho comparar any rere any i poder-ho comparar centre per centre.

Sembla un pressupost de nou, malgrat que el titulem cada any per programes, elaborat —ho direm sense ànim d'ofendre ningú— sobre la base del compte de la vella, sobre la base de la comptabilitat pressupostària més tradicional: tant vaig gastar, tant hi ha hagut d'IPC —d'índex de preus al consum—, tant incremento aquest any, tant gastaré el pròxim any; és una mica la tècnica, la metodologia que ens sembla intuir, que està basada en les tendències bàsiques del pressupost d'enguany. Per contra, s'hauria d'establir el pressupost sobre la base de l'eficiència, de l'anàlisi de l'eficiència i d'uns objectius temporals, que generessin unes anualitats ben definides i clares i esclarides.

Hem formulat aquesta observació i aquesta queixa respecte als documents pressupostaris del Departament de Sanitat a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, i recordar, en aquest sentit, que els informes i pressupostos del Govern i les anàlisis de la Sindicatura tenen un enfocament, consegüentment, per a aquestes mancances, predominantment comptable. No s'entra, doncs, en l'anàlisi de l'eficiència i la racionalitat de la despesa i, per tant, no es compleix ni s'implementa la referència a l'article 11 c) de la Llei 6, del 84, de la Sindicatura de Comptes, que

parla de la racionalitat en l'execució de la despesa pública, basada en criteris d'eficiència econòmica. No es pot implementar aquesta anàlisi simplement perquè no hi és, perquè no hi ha les dades que correlacionin uns factors amb els altres. Criteris, doncs, absents en els documents pressupostaris.

Caldria un quadre d'indicadors que permetés avaluar l'evolució de la racionalitat i l'eficiència de la gestió; no en faré ara el detall, perquè no és qüestió d'allargar-se. Falta un quadre de govern, amb majúscula, i també un quadre de govern microeconòmic per a cada dependència. Hem de pensar que algunes de les dependències del Departament de Sanitat ventilen, ni més ni menys, posem per cas, que 12.000 milions, o que 20.000 milions amb un sol any, una sola dependència, i que necessàriament són partides, són volums pressupostaris que haurien d'estar prou documentats i explicats en la memòria i en els documents pressupostaris d'enguany.

Conclusió d'aquestes observacions és que el pressupost expressa una política de creixement relatiu que suposa un 9,92 més que el 1992; hem de recordar els criteris de contenció pressupostària general, però dir també que un increment de la despesa seria bo si s'apliqués, fonamentalment, a despesa productiva, i que essencialment ens trobem —com alguns països occidentals— amb una tendència irrefrenable a la consolidació de despesa fixa i a unes espirals de despesa ja establertes els anys anteriors i, particularment, a 1992. Més despesa fixa per a les mateixes activitats o, fins i tot, per menys activitats o solament per un increment d'activitats.

I on s'aplica la despesa? Aquests increments o aquests ajustos que s'han copsat en el pressupost de 1993, on s'apliquen, on van a parar, quins canvis qualitatius suposa aquest pressupost respecte a anys anteriors? En farem un breu repàs. En primer lloc, s'aplica a despeses de personal propi, en una bona part. Creixen les despeses dels centres propis; es podria pensar que s'estan homologant, per exemple, els hospitals de l'acció concertada, però sembla que enguany l'increment respon més a regularització de quotes socials a la Seguretat Social, i, en qualsevol cas, hem de dir que l'increment de les quantitats de personal propi se situa per sobre de l'índex de preus al consum i dels barems de contenció que segurament serien lògics. Ho diu la sèrie temporal, que la reproduiré ampliada i concretada any rere any: el 88 les despeses de personal van créixer un 14,8; el 89, un 14,7; el 90, un 17,4; el 91, un 11,46; el 92, un 11, i el 93 torna una tendència a l'alça, un 12,40. Hem de dir, doncs, que la despesa de personal és un dels factors d'increment pressupostari, però que a nosaltres ens estranya i ens crea insatisfacció pel fet d'una observació, d'una exigència, que és que hi ha un cert excés de personal als hospitals propis, i que segurament hauria de produir-se, d'acord amb les organitzacions sindicals, un procés o un camí de reubicació, sobretot en aquells centres hospitalaris en què l'índex personal/lit supera els estàndards homologats o comunament acceptats de dues persones/lit, cosa que succeeix en alguns dels hospitals propis.

Fer notar aquí, addicionalment, l'observació de la ineficiència dels hospitals propis en relació amb els hospitals concertats de vinculació municipal, i que dos anys després de la Llei 15 potser s'hauria hagut d'intentar alguna gestió en aquest terreny, per exemple de desconcentració, i crear alguna primera empresa amb personalitat jurídica i autonomia pressupostària que implementés una gestió per resultats visibles; hi ha unes empreses,

però no s'ha fet dels hospitals propis encara uns ens jurídics, uns ens amb personalitat jurídica i autonomia pressupostària que gestionin sobre la base de resultats, que gestionin per criteris d'implementació, de resultats anuals, com podrien ser la Vall d'Hebron, Bellvitge i altres grans centres hospitalaris de la sanitat catalana.

Quant a subministraments, citarem simplement que se segueixen pagant uns preus realment elevats des del punt de vista comparatiu del mercat, amb productes alimentaris, fungibles i instrumental sanitari; no insistirem en aquest punt. Comentarem breument les inversions.

El pressupost conté un conjunt d'inversions adreçades a hospitals i a atenció primària. El comentari consegüent respecte a l'anàlisi d'aquestes inversions podria ser el següent, que és que ens sembla a nosaltres que subsisteix una lògica de discrecionalitat en aquestes inversions; és a dir, reiterar la idea de la falta d'unes anualitats definides que permetin pensar que s'està produint, realment, una inversió ben pensada i planificada en el temps. Hi ha una constant absència del factor temps, i hem de dir que el factor temps és un factor essencial del pressupost per programes i del pressupost base zero; és a dir, s'estableix un objectiu temporal i unes consegüents anualitats en funció d'aquest objectiu.

Hem de dir també, respecte a inversions, que seguim lluny de la relació inversió/despesa general que hauria de considerar-se òptima, i l'evolució temporal d'aquesta relació també és significativa. Per exemple, les despeses de capital respecte a les despeses generals del pressupost sanitari se situen el 90 en un 4,67; el 91, en un 4,75; el 92, en un 4,87, i el 93, en un 4,51, el més baix de la sèrie temporal de quatre anys; torna a baixar i estem lluny, a més de cinc punts, de la relació que —hi insistim— diuen alguns tècnics que s'hauria de garantir de relació 1/10, és a dir, que per cada cent pessetes de pressupost general, se'n destinessin deu a inversió i a amortització. És un càlcul o una afirmació aquesta segurament discutible —segurament discutible—, però és una que apareix en els textos i que diu: de cada cent pessetes, deu s'haurien de destinar a l'administració de les amortitzacions i la inversió, si no es vol entrar en una via de descapitalització profunda i important del sistema sanitari, com ha passat en alguns sectors de la sanitat, per exemple, en psiquiatria, o com ha passat, per exemple, en residències d'avis.

Hem de dir, respecte a les inversions, que a les xifres d'inversió de vegades cal posar-los un parèntesi pel nivell incert de realització que és tradicional en alguns dels pressupostos sanitaris, i que alguns dels CAP que consten en aquestes vies d'inversió que dibuixa el pressupost del 93 no és el primer any que consten en el pressupost, és a dir, han estat ja pressupostats algun altre any, no invertits i després reproduïts en el present any. Per tant, diríem, inversions baixes i incertes de realització, tema aquest que ens preocupa, també.

Voldríem, finalment, per anar acabant, comentar un parell dels compromisos presos pel Parlament i la seva ubicació en el pressupost. Voldríem insistir en els dos objectius de la sanitat catalana que considerem més prioritaris, els més importants, els que més recursos o més suport s'hi hauria de destinar de cara a garantir la seva gestió adequada: en primer lloc, l'atenció primària de salut i, en segon lloc, l'atenció sòcio-sanitària, que són els dos factors estratègics essencials d'evolució del sistema sanitari a Catalunya.

Sobre l'atenció primària, un toc d'atenció que voldríem fer respecte a aquest pressupost. L'atenció primària està avui als diaris, però no es correspon el que diuen els diaris amb el que diu el pressupost. El 1990 la cobertura de població de la reforma de l'atenció primària era un 18% —són les xifres que se'ns donaven oficialment; faltava cobrir un 82% de la població. A partir del 91, i per un període de sis anys, segons la Llei 15, s'havia de garantir un creixement de CAP reformats a raó d'un 13,2 de nova cobertura de població anual; cada any un 13% de la població havia de gaudir d'una assistència a través de CAP reformats. Hem de dir que a finals de 1991 hi havia 118 àrees bàsiques de salut constituïdes i una població coberta del 32%. El 1993, seguint amb aquests barems, s'hauria de garantir un 58,8% de cobertura en finalitzar l'any, però, si atenem que a finals de l'any 92 hi havia solament vint-i-tres àrees bàsiques de salut i un 34% de cobertura, sembla difícil, atenent a aquestes xifres aconseguïdes en el procés de reforma de l'atenció primària, sembla difícil que en finalitzar el 1993 es pugui gaudir d'aquest nivell que hauríem de gaudir —molt retardats en relació amb altres comunitats amb sanitat transferida, però és el procés que hem seguit a Catalunya i el que hem pactat—, hauríem de gaudir de més de la meitat de l'atenció primària reformada. I això sembla bastant difícil, màxim si atenem que la previsió s'agreuja si fem notar que els compromisos de 1992 tampoc s'han complert en la seva integritat.

Segons les dades que ens passen —i espero que siguin dades correctes, que no hi hagi cap error—, s'han obert cinc noves àrees bàsiques fins a finals d'octubre del 92, de les vint-i-sis que s'havien de construir durant tot l'any. Les tinc aquí ressenyades, no les llegiré ara, però sembla impossible, des d'octubre fins a desembre d'aquest any, sembla impossible que a pocs dies d'acabar l'any, encara que ens remetéssim a primers d'octubre, hi hagi possibilitats de complir aquests compromisos, és a dir, de constituir vint-i-una àrees bàsiques sanitàries més.

Hem de dir nosaltres que l'atenció primària de salut és pedra de toc, és un element essencial de la sanitat catalana, que repercuteix en tot, en termes de costos i assistencials, té un impacte sobre tot el sistema sanitari i és estrictament prioritària, i no entenem en aquest sentit l'alentiment, la falta d'impuls, encara que es poguessin produir múltiples resistències o problemes, no entenem la falta d'impuls front a aquesta prioritat.

Sobre atenció sòcio-sanitària, recordar els compromisos parlamentaris de gaudir de vuit mil llits per a hospitalització de crònics i en concepte de residències assistides en iniciar-se l'any 1992; hem de dir que es pot fer un seguiment racional de les places de llits per a crònics, però que la comprovació de les places públiques en concepte de residències assistides és realment caòtica i de la més absoluta confusió; no sabem quines xifres oficials ens donen, no sabem què s'està comptabilitzant amb aquestes xifres oficials i, en qualsevol cas, divergeixen les xifres que subministra el Departament de Benestar Social del Departament de Sanitat. Aquest és un altre dels temes absolutament prioritaris pensant en l'actualitat i pensant en el futur immediat dels objectius que s'hagin d'anar plantejant en el sistema sanitari de Catalunya.

S'intenta dir de vegades que els incompliments, quant a objectius en aquest terreny o quant a gestió més racional, vénen donats pels problemes originats en el sistema de finançament sanitari vigent, que no és del tot àgil com seria desitjable i que

planteja alguns problemes. Es diu que per a un finançament no prou àgil i deficient, amb uns problemes d'ajust, no es pot fer una gestió adequada i alguns dels problemes prioritaris queden alentits. Hem de dir nosaltres, respecte a aquesta afirmació, que és cert, que el sistema de finançament necessita un ajust, fins i tot un ajust important, i fins i tot estaríem disposats a dir que necessita un replantejament. Tanmateix s'ha de dir que la gestió del pressupost se centra fonamentalment no tant en el sistema de finançament, sinó en l'organització i gestió de la despesa, en com es gasta, en què es gasta, en quant es gasta per a cada cosa, i que els problemes de la sanitat catalana, d'acord amb la nostra apreciació, es troben fonamentalment en aquest terreny —que és un terreny que en parlem poc; només en parlem quan hi ha el debat pressupostari, perquè tenim sempre davant la cortina de fum dels problemes d'ajust del finançament sanitari; en parlem poc—, es troben fonamentalment, creiem nosaltres, en el cantó de l'organització de la despesa.

Estem davant un pressupost real molt gran, hi ha molts i molts diners, tants com una tercera part del pressupost de la Generalitat: 480.000 milions aproximadament aquest any; aquest pressupost, creiem nosaltres, admet afrontar mínimament, mínimament els compromisos sanitaris, sempre que s'administri de manera correcta, de manera racional. I com a mostra direm dues coses: que, per exemple, amb un finançament similar, segurament limitat, segurament amb necessitats d'ajust però similar, i menor en alguns casos, en altres indrets amb sanitat transferida la cobertura de l'atenció primària és ja un fet —i està ultimada—, en algunes de les comunitats amb sanitat transferida ha estat prioritari, s'ha escomès i s'ha resolt. I també que la relació entre despesa sanitària i producte interior brut se situa, en el cas de Catalunya i més en general en el cas espanyol, dins dels estàndards d'alguns dels països veïns o dins dels estàndards d'alguns dels països més desenvolupats. En termes absoluts, els països veïns gasten més en sanitat que nosaltres, gasten més en sanitat, però, en termes relatius, en funció de la riquesa de cada u i del producte que pot generar cada u, és a dir, en relació amb el PIB, el producte interior brut, ens situem en un terreny que tendeix, en alguns casos, a ser similar. Per exemple, segons l'estudi *Health care system*, és a dir, sistemes d'assistència sanitària en vint països, que diferents autors han publicat l'any 1991, és a dir, l'any passat, situen unes xifres en relació amb el producte interior brut interessants, com a mínim que han de fer reflexionar: Espanya gastava un 6,3 del PIB en sanitat; el Regne Unit, un 5,8 —el Regne Unit menys, un 5,8—; el Japó, una mica més, un 6,7; un punt més Bèlgica i Itàlia, etcètera, etcètera. És a dir que ens situem en una mitjana semblant; l'únic que hem de dir..., hem de fer una apreciació complementària, i és que realment estem parlant de termes relatius, haurem de gastar, segurament més, però també en funció de la capacitat de creixement i de riquesa que siguem capaços de generar.

L'actual pressupost de 1993, des del nostre punt de vista, no esvaeix l'interrogant del control de la despesa; conté un gran marge de maniobra. Hauria de permetre implementar una gestió per resultats que es materialitzés en una desconcentració generalitzada de la gestió i en una gestió més racional. Hauria de permetre acabar també amb una certa abdicació de responsabilitats que de vegades es copsa, o se sent: «millor no tocar-ho, que no hi hagi embolics»; és a dir, aquest tipus d'actitud preventiva, no córrer massa en els temes que no es poden afrontar

amb prou seguretat. Segurament en alguns casos hi pot haver una certa raó, però ens sembla que són actituds que caldria defugir i que caldria superar, i hem de convenir nosaltres que la sanitat de Catalunya es podria dir, podria dir algun pessimista que està malalta o que pateix alguna malaltia de racionalitat, però no és una malaltia, ens sembla a nosaltres, incurable, sinó que és una malaltia que necessita un correcte diagnòstic i un tractament en termes pressupostaris. Hi ha un treball a fer en el terreny del control, hi ha un treball a fer en el terreny de l'eficiència, hi ha un treball a fer en el terreny de posar o fer llum sobre les decisions sanitàries i pressupostàries.

Considerem que el pressupost presentat no garanteix suficientment aquests objectius i que per això hem presentat aquestes esmenes de retorn al Govern, per a les quals demanem el vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. La senyora Maite Utgés sospito que defensarà les esmenes 431, 39 i 443. (Pausa.) Moltes gràcies; té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president; per continuar explicant els aspectes que motiven la petició de retorn del pressupost del Departament de Sanitat.

Pensem que aquest pressupost reflecteix —ja ho hem comentat— la situació d'un important immobilisme i continuïtat en la nostra sanitat, i això ens preocupa. Immobilisme que ja és tradicional, però que en els pressupostos d'aquest any s'accentua. Des de la perspectiva de la despesa, són uns pressupostos irrealistes, on no existeixen recursos nous, ben al contrari, disminueixen, la qual cosa posa en perill, evidentment, qualsevol reforma de la sanitat a Catalunya.

Els pressupostos d'aquest any —també ho hem comentat— creixen només un 9,92% sobre el pressupost inicial de 1992, però, sobre la despesa real prevista per al 1992, els del 1993 disminueixen al voltant d'un 1%.

Si tenim en compte que ja el 1992 el pressupost inicial i la despesa real tenen una desviació de més de 20.000 milions, es fa palès que en el pressupost d'enguany s'està pressupostant per sota de la realitat. Però, al mateix temps que tenim aquesta situació pressupostària que ja no volem comentar més, estem en una situació d'immobilisme perquè les llistes d'espera dels hospitals van augmentant, de manera que un gran nombre de persones està pendent que es recuperin les exhaustes arques de l'hospital que els ha de tractar per poder-los dotar dels recursos necessaris que facilitin l'absorció de la demanda.

Hem de dir que els canvis que s'han produït des de la publicació de la Llei general de sanitat i la Llei d'ordenació sanitària ho han de fer en el context de garantir que totes les dones, homes i nens disposin, des del bressol fins a la tomba, i d'una manera gratuïta, la cobertura de totes i cadascuna de les seves necessitats de salut a través d'un sistema públic. Aquest èxit fonamental ha de proporcionar les atencions sanitàries en resposta a les necessitats i no en la recerca d'un benefici mercantil. Aquest model, del qual els socialistes en som molt responsables, com a impulsors de la reforma sanitària amb la posada en funcionament de la Llei general de sanitat, inspirada precisament en aquests objectius, en forma que s'ha continuat amb la Llei d'ordenació sanitària, ha propiciat la confiança en l'atenció sanitària, en el sentit de proporcionar tractament gratuït i en el moment necessari, i d'aquesta manera s'assegura que a ningú

se li negui un tractament perquè sigui costós. Hi ha, però, una gran assignatura pendent i que correspon aprovar-la a través d'aquest pressupost i a través del Pla de salut de Catalunya, i és que tot això que hem comentat ha de passar, forçosament, per assignar els recursos allà on es perceben les necessitats, al lloc on es consideri fortuïtament oportú o més exactament on es realitzi més pressió política o mercantil.

En els darrers anys, estem assistint a una situació —i aquest pressupost ens ho confirma— en la qual el nostre Servei Català de la Salut fa molts passos per passar de ser un servei públic a voler ser una mena de mercadeig finançat per l'Administració. És a dir que s'està realitzant una política d'estendre les concertacions, s'està incorporant el sector privat a la prestació dels serveis sanitaris, etcètera, i tot això amb l'objectiu de crear un mercat intern on es pressuposi que les forces d'aquest mercat incrementin l'eficiència i disminueixin les malversacions.

Per exemple, es vol anar cap a la direcció que els hospitals ja no han d'actuar com un element del sistema nacional de planificació sanitària, sinó com a proveïdors que contracten anualment els seus serveis amb els compradors, que, a la vegada, rebran els fons del Govern. La idea és que hem d'operar com a empreses competint entre elles; a més d'aquests destrets en els serveis sanitaris, hi cal afegir també una crisi en la salut que no és exclusiva de Catalunya, però que aquestes necessitats no les veiem prioritzades en aquest pressupost; crisi perquè veiem ressorgir malalties com la tuberculosi, perquè veiem morir un percentatge de dones per càncer de mama molt alt, i això posa en evidència que la desigualtat home-dona es fa cada vegada més palesa, perquè que les dones hagin de morir d'una patologia en què és possible la prevenció i en una proporció tan elevada és un escàndol que mai s'hauria tolerat si fossin els homes els que patissin aquest risc; segur que, si fossin els homes, segur que es faria una mamografia, com a mínim, a cada revisió d'empresa, i això suposo que té molt a veure amb la possibilitat de les dones d'influir en la política d'assignació de recursos, que és el que avui discutim. En tot cas, d'aquest tema, en parlarem més en una futura interpellació que presentarem.

Què volem dir, amb tot això? Que nosaltres anem molt en compte quan se'ns diu que les forces del mercat han de ser l'element bàsic per reorganitzar la provisió de serveis. Nosaltres estem absolutament compromesos amb un sistema nacional de salut que proporcioni atenció gratuïta en el moment que es necessiti i que aquesta pugui ser finançada a través dels impostos. Però cal tenir els criteris clars a l'hora de la realització, per exemple, de les transferències de capital, o cal tenir els criteris clars a l'hora de quins criteris es fan servir per a la concertació.

La Llei d'ordenació sanitària estableix que els concerts i l'actuació de les entitats privades es farà per estricta necessitat d'interès públic, i nosaltres no coneixem quins són aquests criteris d'interès públic per al Govern de la majoria, i no volem trobar-nos en un lloc on les activitats de gestió, de comptabilitat i de tecnologia de la informàtica, a més d'altres possibles interessos, disminueixin els pocs recursos disponibles per a l'assistència.

Nosaltres contemplem la reforma del sistema sanitari com una part d'un panorama més ampli. Entenem que tan sols podem proporcionar salut a la població si abordem les desigualtats socials, i això vol dir que la nostra política ha de posar el major èmfasi possible que els serveis siguin organitzats des de i per la

comunitat. I, per tant, cal equilibrar aquestes relacions de mercat amb una planificació basada en les necessitats sanitàries de la població i amb una avaluació de funcionament dels serveis fonamentada en la reorganització dels òrgans de govern sanitaris, en els quals existeixi una forta participació de la comunitat.

I en aquesta participació, evidentment, s'hi han d'incloure els governs locals, que han d'estar directament representats en els òrgans de govern sanitaris per assegurar una representació equilibrada de la comunitat local. I també cal introduir-hi les dones i les minories ètniques, que també coneixen les necessitats sanitàries de la seva localitat i poden parlar d'elles. I aquestes necessitats són les que haurien de quedar reflectides, al nostre entendre, en el pressupost per a l'any 1993, i no les constatem.

És a dir, per resumir i per acabar, volem dir que on vostès suposen que les forces de mercat i la introducció de criteris rigorosament empresarials, sols, sols, proporcionaran millors estàndards de qualitat i d'elecció, nosaltres assegurem millors estàndards mitjançant una millor democràcia en la planificació i en l'avaluació de la salut, fonamentant-me en l'exercici dels drets dels usuaris, individualment o a través de la comunitat.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que demanem el retorn d'aquest pressupost del Departament de Sanitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. També ha defensat la 450, no, senyora Utgés? La 450, també l'ha defensat. Gràcies.

Resta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que té nou esmenes en aquests pressupostos; per a la seva defensa té la paraula la il·lustre diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'increment de la despesa sanitària experimentat en els darrers anys arreu del món, especialment en el món occidental, també a Catalunya, coincidint amb una tendència generalitzada a la disminució de despeses en política social per part del sector públic, ha convertit la sanitat, més del que voldríem, i més en concret la sanitat pública, en un objecte de controvèrsia. És més: totes les senyores diputades i els senyors diputats convindran amb mi que avui dia és difícil que nomeni un nou ministre el Govern de l'Estat i el primer que faci no sigui parlar de la necessària reducció de la despesa; abans que parlar de salut, el nou ministre sempre parla de peles. En aquest sentit, aquesta característica és exportable a Catalunya: el nostre senyor conseller parla massa de diners i a vegades poc de salut.

La despesa sanitària a Catalunya ve a significar un 5% del PIB, amb un 75% a càrrec del sector públic. La major part de la despesa, com s'ha dit repetidament —jo no hi insistiré—, ve condicionada, com vostès saben, pels pressupostos de l'Estat i de l'Insalud, i així es donen diferències importants entre les diferents autonomies: mentre que a l'any 88 —per posar una xifra que crec que és esclaridora— la despesa per persona protegida a Catalunya era de 47.313 pessetes, la mitjana estatal era de 49.183. Com vostès veuen, això és un greuge comparatiu important, i llavors s'han anat repetint, any rere any, les queixes del Govern per un mal finançament que vostès havien negociat. Tampoc m'hi estendré, perquè em sembla que ho han dit els meus companys que m'han precedit en l'ús de la paraula prou a bastament.

Ara hem assistit a una nova negociació en els temes sanitaris, que tampoc resoldrà, al nostre parer, els greus problemes de finançament que hem vingut tenint aquest any. I ara em pregunto..., allò que dèiem abans: i en temes de salut, com estem? Per parlar de pressupostos cal parlar de l'estat de salut; ens sembla que, si no, no seria rigorós fer una intervenció, en aquest cas. Si bé és cert que a nivell de grans indicadors sanitaris —també ho deia el company Barceló: mortalitat, esperança de vida— estem força bé... Amb enorme desigualtat, també els ho vull fer notar: recordin la xifra punyent que jo donava no fa gaire en aquest Parlament, de la diferència de deu anys, en esperança de vida, a Barcelona ciutat, per exemple, entre els barris de Montjuïc i el barri de Sarrià-Sant Gervasi, deu anys en esperança de vida, i també el mateix estudi, un estudi del doctor Costa, del 89, posa en evidència, posa claríssimament que la incidència de totes les malalties, malalties hepàtiques, malalties respiratòries, també són amb un nivell molt clar d'incidència molt major a Montjuïc que a Sarrià-Sant Gervasi, per exemple.

Com deia, a nivell de grans indicadors sanitaris estem força bé, però cal associar-ho més —i aquí, això, que ningú es confongui—, cal associar-ho més al bon nivell socio-econòmic i cultural de Catalunya que no pas als esforços combinats del Govern central o del Govern autonòmic. D'altra banda, indicadors més lligats a la qualitat de vida no permeten resultats tan favorables per a la nostra població i en molts casos són senzillament desconeguts. Amb tot això, he de dir —hi insisteixo— que el funcionament del sistema sanitari s'allunya enormement del que hom podria considerar com a òptim. I crec que sóc rigorosa, no estic posant catastrofisme.

Tal com dèiem, malauradament poc ha tingut a veure el funcionament del sistema sanitari amb aquell nivell positiu dels grans indicadors. Quins són al nostre parer, avui, els grans problemes que persisteixen i als quals, malauradament, segons el nostre punt de vista, aquest pressupost no dona solució? Els tres grans problemes que jo avui abordaré —n'hi podrien haver molts més, però m'ha semblat important centrar-me en els que em semblava més importants— són tres: per un cantó, aquests pressupostos no donen..., no enfronten d'una forma, diguem-ne, decidida, en primer lloc, la manca de cultura, d'hàbits i d'estils de vida favorables a l'obtenció i el manteniment de la salut, com a primer gran problema que nosaltres identifiquem avui a Catalunya; la segona qüestió són les dificultats que hi han, a hores d'ara, per fer una detecció precoç de les malalties i una manera de resoldre-les, per senzilla que sigui, basada fonamentalment en dues coses: la prescripció de medicaments i els recursos hospitalaris —el que s'anomena l'«hospitalcentrisme»—; el tercer gran problema que persisteix i que aquests pressupostos no aborden decididament és l'escassetat de recursos destinats a la sanitat —en això hi coincidirem, suposo—, i un model de gestió poc eficient, encara que sempre aquí es faci el discurs de l'eficiència.

Començaré pel primer. Recordin que deia que el primer era aquesta manca de cultura, aquesta manca d'hàbits i d'estils de vida favorables a l'obtenció i el manteniment de la salut. Aquest és un problema que ve de lluny —en cap cas seria rigorós responsabilitar només el Govern d'aquesta qüestió—, és un problema que ve de lluny i que costa de modificar: la consciència i el costum que un medicament ho resol tot, que el metge és un déu i s'encarrega de la nostra salut i, per tant, es pot delegar

totalment la nostra salut en ell. El convenciment que l'alimentació, el descans, les bones relacions afectives i sexuals poc tenen a veure amb l'aparició de les malalties és un sentiment arrelat —aquesta desvinculació amb tot el que sigui físic, amb tot el que sigui emocional.

Tot això és difícil de modificar, sobretot quan la prioritat política d'un govern no passa ni remotament per fer-hi front. I aquí jo vull ser essencialment crítica. La Direcció General de Salut Pública té un pressupost que no només no s'incrementa, sinó que es redueix d'un 4%; augmenta, això sí —d'un 4%, també—, el mateix percentatge en campanyes sanitàries. Jo pregunto: per a fer què? I m'agradaria que els senyors de la majoria em contestessin en aquest cas: per a fer què? Els asseguro que de l'estudi d'aquest pressupost no es pot saber què es farà amb aquests diners de campanyes sanitàries. I ja saben vostès que el meu Grup, el Grup d'Iniciativa, som crítics amb les campanyes sanitàries, que sovint són campanyes publicitàries de curta durada en el temps, que pretenen incidir sobre comportaments complexos, molt vinculats a l'estil de vida, al funcionament familiar, a les emocions..., difícilment modificables a través d'un estímul publicitari, i menys si és poc permanent en el temps.

I aquí els vull posar un exemple —si el president m'ho permet—, que no té a veure amb sanitat, però que crec que és molt il·lustratiu. En la campanya de l'OTAN —i ara em diran: «per què parla, aquesta, de l'OTAN?»—; doncs té una explicació—, en la campanya de l'OTAN, va ser possible durant els quinze dies —o tres setmanes, no ho recordo exactament— que va durar la campanya, modificar, diguem-ne, una actitud de la població. Per què, va ser possible? Perquè el que es pretenia era un comportament en positiu que s'havia d'executar durant un dia, que era anar a fer un vot, emetre un vot. Per exemple, si a Catalunya féssim una campanya —ara estic fent ciència-ficció— perquè la gent s'anés a vacunar un dia a un lloc, sí que amb una campanya publicitària això és possible —va ser possible a l'OTAN, seria possible amb una campanya de vacunació—; el que no és possible, el que no és possible, és incidir —hi insisteixo— en comportaments complexos que tenen arrels en les emocions, en l'estructura familiar, etcètera, amb una campanya publicitària. Això no és possible, això no és possible, i vostès ho saben tan bé com jo. L'experiència dels Estats Units, que sempre els posem com a referent, ens ho demostren a bastament.

Amb tot això, què estic dient? Estic dient que cal una política que prioritzi realment els temes de promoció de la salut, però a partir del treball quotidià, a través del treball poc vistós. Perquè què passa amb les campanyes publicitàries? Que el que acaben fent és només, diguem-ne, prestigiar qui les emet, això sí: serveixen per saber que la Generalitat fa això i això i això.

Què s'hauria de fer? En aquest sentit, jo crec que el pressupost no reflecteix, per exemple, la prioritat del treball d'educació per a la salut a l'escola. Ja sé que això hauria d'estar reflectit en el pressupost d'Ensenyament: no hem sabut trobar la prioritat, senyor conseller. Em consta que vostès varen «vendre la moto» —i perdonin aquesta expressió col·loquial— a la resta de l'Estat dient que era la primera comunitat autònoma que tenia un programa d'educació per a la salut a l'escola, etcètera: la veritat és que aquest programa, que a l'any 85 era experimental, i que a hores d'ara no sabem en quin context està, com continua, quina prioritat li dona vostè..., jo els aconsello, ja d'entrada, que alguns casos els revisin, perquè, per exemple, en

el tema de drogodependències ha quedat absolutament desfasat, el seu contingut, per la mateixa evolució del fenomen.

Per altra banda, l'atenció primària: en els centres reformats —que, com deia el meu company fa una estona, el Dani Font, en aquests moments, agafa, diguem-ne, acull més o menys el 32% de la població—, en aquests centres s'ha iniciat un tímid treball en prevenció, en promoció de la salut, però encara molt insuficient, per les mateixes condicions de treball; en els ambulatoris, òbviament, vostès saben tan bé com jo que amb prou feines, amb prou feines, es fa una tasca assistencial.

Salut laboral: és un altre gran marc on s'ha d'incidir en promoció de la salut. En aquests moments, a Sanitat, jo no he sabut trobar el pressupost en relació..., ni una pesseta en relació amb això, i a Treball es rebaixa la quantitat de 85 milions —convindran amb mi que és insignificant— a 70 milions en el pressupost d'aquest any. Per tant, el primer motiu de rebuig a aquest pressupost és que no posen l'accent en un tema prioritari, que és la promoció de la salut.

El segon problema que tenim —com ja deia al començament— a nivell sanitari és que aquest pressupost no aborda decididament la dificultat per detectar precoçment les malalties i una manera de resoldre-les, per senzilla que sigui, que està basada en la prescripció de medicaments i en els recursos hospitalaris. És clar, això té molt a veure amb la reforma de l'atenció primària: l'atenció primària, quan diem que és l'eix del sistema sanitari, és perquè pot jugar un paper cabdal en el que jo parlava fa un moment de la promoció de la salut, però també en la detecció i tractament precoç de les malalties. En aquest moment, com vostès saben —s'ha repetit en aquesta cambra milers de vegades—, tenim un endarreriment d'un 25% sobre la previsió: a hores d'ara, el 92, s'haurien d'haver obert noranta-dues àrees bàsiques i en falten encara divuit per obrir. Jo l'altre dia li feia la broma al conseller: no sé si del dia... —estem al dia 22, si no ho recordo malament—, potser en vuit dies el conseller podrà inaugurar dinou àrees bàsiques; ens en felicitaríem, realment, si fos així.

En aquest sentit, pel que fa a la prescripció de medicaments, que és una cosa molt arrelada a la nostra cultura, vostès han proposat una quantitat per a l'any 93 que és un 10% inferior a la previsió del tancament del 92, i l'any 92 hi ha hagut una desviació del 20% del pressupost inicial. És clar, fa uns dies discutíem aquí les esmenes a l'articulat i els criticàvem que fos un crèdit ampliable. Vostès..., ja sé que amb aquest sistema sanitari en aquests moments no poden reduir la despesa farmacèutica. Per què? Per una raó de fons, no la poden reduir: perquè la despesa farmacèutica és una vàlvula de sortida —en castellà és molt clara, l'expressió: és una *válvula de escape*— del mal funcionament del sistema sanitari. S'armaria un «tangall» considerable, en aquests moments, si es fes una reducció de la prescripció farmacèutica. Per què? Perquè la gent substitueix l'atenció a la persona per un medicament. Si hi hagués més atenció a les persones, segurament caldrien menys medicaments.

L'última referència que jo feia quant al sistema aquest, diguem-ne, de com s'utilitza, què es fa per fer front a les malalties, era la prescripció de medicaments i l'«hospitalcentrisme». Aquí, aquí, hi ha un major nivell d'hospitalització del que es requeriria si hi hagués un bon funcionament del sistema sanitari, i la despesa del pressupost és en un 50%, també, referida fonamentalment als hospitals. Amb un bon funcionament de la pri-

mària és cert que a vegades s'incrementa la freqüentació de visites hospitalàries, això és cert. Però què passa? Que l'hospital queda més acotat, la seva funció, diguem-ne, l'hospital no fa de tot, sinó que es dedica a fer la funció per a la qual ha estat dissenyada.

En aquest sentit, jo els he d'expressar que ens preocupa enormement el descens de les inversions de l'Institut Català de la Salut. És una reducció dràstica: de 6.000 milions es passa a 3.500 milions de pessetes. Les inversions, per exemple, en reposicions, tot el que seria, diguem-ne, l'arranjament dels edificis tal com estan, passen de 2.000 milions de pessetes a 900 milions de pessetes. Aquí estem parlant d'una reducció dràstica, dràstica. A més, cal tenir en compte que és tradició d'aquesta Conselleria, una tradició que no ens satisfà, que no s'executa mai el que es pressuposta en inversions.

Per altra banda, estem d'acord amb l'increment dels concerts hospitalaris, però voldríem posar l'èmfasi aquí que es tingui en compte que aquests diners han d'anar també per a l'equiparació de les condicions laborals i salarials dels professionals. Salarials, al 92, sé que estan pràcticament assolides a tot arreu, però a les condicions salarials s'hi ha d'anar anant, diguem-ne.

El tercer problema que aquest pressupost no enfronta, sinó que palesa encara més, és l'escassetat de recursos destinats a la sanitat i un model de gestió que, al nostre parer, no rendibilitza prou bé els recursos existents. Aquí jo posaré uns quants exemples per no allargar-me molt. En primer lloc, la manca de recursos; aquest és un pressupost irreal. Jo no entraré en aquell discurs que són pocs diners, perquè tothom ho sap, però sí que vull dir que és un pressupost irreal, més mort com a instrument de gestió, perquè ningú se'l pot creure. És que ni vostès mateixos se'l poden creure. Vostès saben perfectament que en altres camps es pot dir: «No fem això, no fem allò altre.» En sanitat l'únic que passarà és que s'incrementarà el deute, perquè la gent farà la despesa igualment i s'incrementarà el deute.

La segona reflexió que jo voldria fer, la segona reflexió pel que fa al model de gestió, és que el seu model de gestió parteix d'una premissa, al nostre parer, falsa i carregada de prejudicis. Vostès tenen una premissa que és: «la gestió pública és dolenta, la gestió privada és bona.» Jo li diré: de la mateixa manera que els partits d'esquerra, fa uns anys, també tenien prejudicis en aquest tema i deien: «tot el privat és dolent, tot el públic és bo» —i jo ja ho reconec—, en aquest moment se li ha de dir: és un perjudici parlar, com fan vostès, que tota la gestió privada és bona i la gestió pública és dolenta. Això dit així no és real. Una gestió pública pot ser molt eficient i una gestió privada pot ser ruïnosa. Per tant, depèn de com s'executa aquesta gestió.

Seguint aquesta premissa han optat —i el pressupost n'és un reflex claríssim— perquè la gestió de l'atenció primària la facin des del sector privat. Jo aquí he de dir clarament que el Grup d'Iniciativa hi estem totalment en desacord. No té res a veure amb la situació hospitalària. I nosaltres en la Llei estàvem d'acord amb el que es deia de la situació hospitalària, però aquí no és el mateix. A nivell hospitalari partíem d'una realitat, a Catalunya, amb múltiple presència d'hospitals privats, d'hospitals semiprivats, de l'Administració local, etcètera. I vostès encertadament no n'han construït de nous, sinó que han concertat els serveis. Hi estem d'acord. Que no n'han fet de nous, vull dir que no han fet una duplicitat de recursos.

A la primària, la realitat és ben diferent: no hi ha presència de centres d'atenció primària privats o semipúblics. Vostès estan, com aquell que diu, forçant a crear empreses, sovint dels mateixos hospitals, per tant, depenent d'ells. I aquesta no és una qüestió banal. Jo voldria un dia, si tinguéssim l'ocasió, reflexionar ben a fons —perquè aquest no és el moment de fer-ho— sobre què vol dir això. És a dir, què vol dir que els hospitals muntin empreses i que l'atenció primària depengui dels hospitals? Jo crec que aquest és un tema que —hi insisteixo— no és banal, perquè l'«hospitalcentrisme» que sovint hem denunciat i que s'ha parlat és encara més palès si això es fa així, al nostre parer, perquè és molt diferent un centre d'atenció primària que estigui creat a partir de l'hospital que no pas a partir d'una altra estructura. Insisteixo que m'agradaria parlar-ne, d'això. La raó, per què ho fan vostès, això? Per poder negociar millor? Amb quin objectiu? Abaratir costos? Parlem-ne. Està per demostrar. Només els diré una cosa: l'estructura intermèdia que s'ha creat, que s'ha de crear expressament per gestionar la primària ja té un cost addicional, i muntar empresa —per tant, posar una empresa interposada— ja té un cost addicional.

I l'altre interrogant és: i la diversitat de funcionament dels centres, qui ho controla, això? La Conselleria? A mi em consta que els seus tècnics, als quals respecto moltíssim, estan fent un gran esforç per definir indicadors i definir paràmetres per controlar la gestió que es faci des de fora del Departament. Jo pregunto: val la pena tant d'esforç? I els cursos de derivació hospitalària, amb quins criteris es faran? Amb quins criteris es derivaran els centres d'atenció primària que depenguin dels hospitals? Amb criteris de mapa sanitari, amb criteris de qualitat o amb criteris de rendibilitat per al seu propi proveïdor, diguem-ne? Són massa interrogants, senyor conseller, davant dels quals el pressupost dóna una resposta clara: baixen les inversions del Servei Català de la Salut en atenció primària i s'incrementa un 15% l'assistència sanitària amb mitjans aliens en el cas de la primària.

Dos últims exemples de gestió ineficient al nostre parer: el pressupost del 92 de l'Hospital de Bellvitge contemplava —una de les seves partides— 800 milions d'ineficiència. Jo els reconec que quan ho vaig veure em vaig quedar glaçada. Que en un pressupost d'un hospital de 4.000 milions contempli una partida —imprès, eh?, imprès— 800 milions d'ineficiència és esparverant. I el segon exemple que els voldria posar és la persistència, per exemple, a l'Anoia, a Igualada, de la Mútua Igualadina i de l'hospital comarcal. A Igualada és paradigmàtic, això; o sigui, estem parlant de rendibilitzar... —sí, el senyor ex-alcalde d'Igualada em mira i sap que serem crítics amb això. És increïble: a Igualada persisteixen la Mútua Igualadina, l'hospital comarcal, hi ha una excessiva oferta de recursos hospitalaris i hi ha una duplicitat de serveis. La conseqüència òbvia —no cal ser molt llestos— és una hiperfreqüentació hospitalària amb el consegüent malversament de cabals públics. S'ha d'impulsar —i tota la gent amb una mica de sentit comú, si m'ho permeten, a Igualada ho té claríssim—, s'ha d'impulsar un consorci hospitalari. En aquests moments la Conselleria què fa? Diu: «Que s'arreglin, que es posin d'acord.» Jo crec que la Generalitat no pot dir: «Que s'arreglin, que es posin d'acord.» Ha de jugar un paper actiu perquè es posin d'acord, i de fet ho està fent, perquè la seva estratègia —la seva estratègia, senyor conseller— és rebaijar-los el concert a uns i als altres fins que no puguin més, fins

que a la força s'hagin de veure forçats a arribar a un acord. Jo els dic: home, no sé si aquest és el millor sistema; potser que vostè faci un esforç perquè es posin d'acord amb altres mètodes.

Per tant, les tres raons, les tres raons que nosaltres plantejem per fer una devolució del pressupost al Govern, tal com deia, eren la manca d'una prioritat clara en promoció de la salut, la dificultat per detectar precoçment les malalties i una manera de resoldre-les basada en la prescripció de medicaments i l'hospitalcentrisme, i l'escassetat de recursos i problemes de gestió. Per tot això nosaltres demanem al Govern el retorn d'aquests pressupostos.

Jo, per acabar, voldria, en aquest cas, agrair l'actitud del conseller, perquè penso que, com a mínim durant aquest temps que joestic en aquest debat, és l'únic conseller que he vist que ens ha escoltat una mica amb atenció i que ha tingut, diguem-ne, l'actitud de voler contestar, de voler influir sobre el doctor Renau, i jo crec que això és d'agrair, francament. Normalment l'actitud del Govern és de veure-les venir i ja diran el que voldran o bé no ser-hi. Per tant, com a mínim, que quedi clar que estic en desacord amb el pressupost, però agraeixo l'actitud del conseller.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. L'esmena 449, senyora Mayol, l'esmena 449, que no ha defensat, segons la nota, qui la defensa? Està defensada. Moltes gràcies. Torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, més que un torn en contra de les esmenes el que farà serà un torn a favor dels pressupostos que ha presentat la Conselleria de Sanitat.

Cada un de vostès, a través dels seus discursos —i per cert que han fet uns bons discursos, tant per part del senyor Barceló, per part del senyor Font, per part de la senyora Imma Mayol, pel qual els agraeixo molt el seu to i la seva manera de fer—, vostès expliquen la seva política sanitària, que potser algun dia vostès podran aplicar, però mentrestant l'aplicació de la nostra política sanitària és el que defensem nosaltres en aquests pressupostos que ha presentat la Conselleria de Sanitat. Jo, per tant, en primer lloc defensaré els pressupostos i després passaré a constestar alguna de les preguntes i algunes de les qüestions que vostès han posat aquí damunt, sobre la taula.

Per a explicar per què el Departament de Sanitat ha fet aquests pressupostos puc donar dues explicacions; una d'elles, la més senzilla, és que el Departament té uns ingressos que no depenen directament d'ell, sinó que provenen, com vostès saben, de la participació de Catalunya en el pressupost de l'Insalud. No hi ha més recursos i, com després els demostraré, el pressupost 93 de l'Insalud és el pitjor que hem tingut en els darrers cinc anys, i desgraciadament no el podem qualificar de real, sinó, ben al contrari, que és un pressupost totalment irreal.

Doncs bé, aquests recursos escassos, el Departament, a través del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut, els distribueix globalment de la següent manera: 94,90 es destinen a despeses corrents; un 5,05 a despeses de capital i un 0,05% a despeses financeres. Aquesta estructura pressupostària obeeix a les característiques bàsiques del sector sanitari, entès com un sector de serveis amb un fort predomini de les despeses corrents. Així de senzilla podria ser la defensa dels pressupos-

tos de la sanitat; d'allà on no n'hi ha no en raja i el poc que en raja la Conselleria ho reparteix el millor possible per tirar endavant la Llei 15/1990, d'ordenació sanitària i, sobretot, el Pla de salut, que ha de ser l'instrument principal de la planificació sanitària. Amb aquesta breu explicació n'hi hauria prou per aconseguir que rebutgéssim totes les seves esmenes. De tota manera, és massa senzill i intentaré donar una explicació més tècnica. Passo, doncs, a exposar per què la Conselleria de Sanitat ha presentat aquests pressupostos.

En primer lloc, els he de recordar que el Departament de Sanitat i Seguretat Social és el que absorbeix més recursos del pressupost de la Generalitat, donat que el pressupost de despeses per a la prestació de serveis sanitaris de provisió pública de la Generalitat per al 1993 assoleix l'import de 491.102 milions de pessetes, xifra que suposa un increment del 12,28% respecte a l'any 92. En aquest pressupost tan important, els grups de l'oposició només han presentat en total cinquanta-nou esmenes, de les quals n'hi ha vint-i-vuit que són esmenes a la totalitat, tant al Departament com al Servei Català de la Salut, a l'Institut i a les diferents empreses sanitàries.

Les esmenes que han presentat els diferents grups de l'oposició a la totalitat són lògiques i, a més, obligatòries, ja que és la manera que tenen d'expressar la seva disconformitat en relació amb la política sanitària. Les trenta-una restants, que són les que haurien d'expressar la discrepància purament econòmica, tan sols són per acontentar diverses poblacions que, encara que en algun cas tenen raó, la majoria ja tenen crèdits concedits o estan en marxa els programes de nova inversió. Tot això em serveix per demostrar-los que no deuen ser tan dolents aquests pressupostos que ens ha presentat la Conselleria de Sanitat. Es pot discrepar de la filosofia política, però crec que no dels pressupostos.

Encara puc exposar tots uns altres motius que em porten a defensar aquests pressupostos. Són tres, principalment: el Tractat de Maastricht, els pressupostos generals de l'Estat i de l'Insalud i els mateixos pressupostos de la Generalitat.

Quant al programa de convergència econòmica del Tractat de Maastricht, en la part que toca a la sanitat especifica un conjunt d'apartats de clara voluntat renovadora: vincular pressupostos a objectius, crear centres de responsabilitat en els hospitals, optimitzar els costos per a productes sanitaris i altres declaracions de bona voluntat, totes elles encaminades a millorar l'eficiència, de tota manera insuficients mentre no es faci una política pressupostària més realista. El Tractat de Maastricht especifica clarament que la Comunitat contribuirà a la consecució d'un nou nivell de protecció de la salut humana. De tota manera, he de dir-los que aquesta no és la impressió que se'n deriva del programa de convergència amb Europa, i molt menys encara de les actuacions pressupostàries del Govern de l'Estat, com queda palès en el pressupost de l'Insalud de 1993.

El segon punt, que ja he comentat abans, són els pressupostos generals de l'Estat i de l'Insalud per al proper 93, que influeixen encara molt més en els nostres pressupostos. Sembla ser que els pressupostos generals de l'Estat no s'han estructurat amb la intenció d'instrumentar els objectius de cobrir mancances conjunturals del mercat i reactivar els sectors o agents productius que pitjor suporten la davallada de l'activitat i la sanitat com a sector dinàmic de l'economia que genera valor afegit, donant pressupostacions limitatives i insuficients. Tendrà a re-

duir significativament la seva capacitat arrossegadora envers altres sectors econòmics amb què es relaciona. Però és que a més la pressupostació irreal de l'Insalud provoca que les insuficiències inicials d'aquest pressupost es traslladin a les comunitats autònomes amb competència en matèria de sanitat, com és el cas de Catalunya. Perquè es facin una idea, deixin-me llegir les dades oficials que el Ministerio de Sanidad y Consumo ens ha donat: pressupost base de tancament de 1992, 2.504 milions de pessetes; pressupost per a l'any 1993, 2.632.265.000 pessetes; l'increment, l'Insalud diu que és un 5%. El pressupost base de tancament de 1992 només inclou la desviació de l'Insalud no transferit, 116.864 milions.

Per tant, per a calcular la xifra de tancament total de l'Insalud cal afegir la part corresponent a les comunitats autònomes, amb la qual cosa les xifres són les següents: pressupost base de tancament 1992, 2.652.926.000 pessetes; el pressupost de 1993, tal com deia, 2.632.263.000 pessetes. Això vol dir, en un pressupost de menys 20.663 milions de pessetes, que representa una disminució del 0,78%, i si aquesta disminució la traduïm en termes reals, és a dir, deduïm la inflació prevista per al 1993, la variació real del pressupost del 93 sobre la despesa del 92, ens trobarem que és exactament una disminució del 5,98%. És molt important, per poder ser rigorosos i exigents amb la despesa sanitària, que no ens deixem enredar: una cosa és que en l'actual conjuntura econòmica els recursos siguin molt limitats i una altra molt diferent és que ens enganyem amb els pressupostos i les xifres de despesa. L'entorn pressupostari de la sanitat es veu afectat per aquesta situació, la qual ben segur agreujarà la natural tendència divergent entre les despeses pressupostades i les necessitats sanitàries de la població.

Finalment, parlaré del mateix pressupost de la Generalitat. Aquest es mou, com tots els pressupostos del 93, en un entorn financer de restricció. Els pressupostos generals de la Generalitat signifiquen un 10,2% de creixement respecte als pressupostos del 92, els pressupostos del Departament de Sanitat i Seguretat Social continuen essent els que absorbeixen més recursos, pràcticament una tercera part dels pressupostos de la Generalitat, i suposen un 12,28% de creixement respecte al 1992. El pressupost exactament del Departament de Sanitat per al 1993 és de 486.535 milions de pessetes, el 98,0% d'aquest pressupost es transfereix al Servei Català de la Salut per tal de finançar la prestació de serveis sanitaris.

Anem a analitzar els pressupostos per a la prestació de serveis sanitaris de provisió pública de la Generalitat de Catalunya. «despeses corrents» representa exactament el 94,90 del total de despeses; primer, «remuneració del personal», 155.331 milions de pessetes, això representa el 31,63 del total del pressupost, d'aquest import, 124.000.071.000 pessetes corresponen a sous i 31.260 a quotes de la Seguretat Social. La dotació d'aquests sous és un 4,51% superior a la de l'exercici corrent; aquest creixement, per això, no recull cap increment salarial, el qual resta pendent del que estableixi la Llei de pressupostos, per tant, aquest augment del 4,51 es correspon tan sols a la consolidació de l'increment de plantilla, conseqüència dels nous serveis que han entrat en funcionament durant l'exercici del 1992.

Pel que fa a les quotes de la Seguretat Social, seguint la mateixa política de pressupostació de l'Insalud, es doten amb un import equivalent a la previsió de despeses a liquidar durant

l'exercici; per primer cop es pressuposta correctament aquesta partida. La dotació per a béns i serveis per al 1993 s'incrementa en un 2,09%; aquest creixement pretén absorbir la inflació prevista, la qual cosa s'aconsegueix mitjançant un creixement aproximat d'un 5,5% de les despeses de funcionament i una reducció notable de la dotació per a serveis de nova creació, ja que amb el finançament actual no és possible augmentar-la. El pressupost de lliuraments per desplaçament i pròtesis per al 1993 no suposa cap increment respecte al de 1992. Pel que fa al problema de les receptes de farmàcia, el pressupost de receptes farmacèutiques creix d'un 19,54 respecte al 1992, encara que resta per sota de la despesa prevista per al 1992, es realitza un esforç important per tal d'acostar la seva dotació inicial a la previsió de despeses del 1993, a més, resta pendent l'avaluació de l'efecte que tinguin les mesures d'ús racional, que és el que demanava la senyora Imma Mayol, dels medicaments, preses tant a nivell de Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol.

L'altre capítol, que és el de «despeses de capital», és, per al 1993, 24.808 milions de pessetes; això suposa un creixement del 16,39% respecte a l'exercici anterior. En aquest increment s'inclou la dotació per a la consolidació de les infraestructures sanitàries posades en funcionament. El creixement de les despeses de capital en l'àmbit assistencial és 22,09% en l'atenció primària i el 13,16% en l'hospitalària; l'any 1992 es van iniciar diversos projectes que van ser contractats amb un abast plurianual; aquest fet grava d'una manera important el pressupost de 1993, considerablement marcat ja pels projectes plurianuals iniciats l'any 1991, però que encara tenen repercussió econòmica en l'exercici 1993. Així, el pressupost de 1993 contempla la dotació per a la continuació de projectes, d'entre els quals destaquen..., aquí hi ha tota una llista que per evitar que s'allargui molt la meua intervenció no els la diré.

Pel que fa a inversions directes de l'Institut Català de la Salut a contractar l'any 1993, cal destacar el programa de reposició tant d'obres com d'equipaments, que un any més ha de permetre millorar la infraestructura dels centres en funcionament i la seva adequació a les necessitats de serveis actuals.

Pel que fa a les transferències de capital, es preveu atorgar subvencions a diverses corporacions locals i consells comarcals, per tal de dur a terme la construcció i remodelació d'un total de vint-i-dos centres d'atenció primària, i es consolida la construcció de divuit centres iniciada l'any 1992. També es preveu atorgar 400 milions de pessetes destinats a potenciar els centres dependents de l'Administració local. Es preveuen noves aportacions dels consorcis sanitaris de Barcelona, del Parc Taulí, de Terrassa, de Vic, de Mataró, per un import de 1.142 milions de pessetes. I, dins del programa d'alta tecnologia, la subvenció prevista a la unitat de diagnòstic per a la imatge d'alta tecnologia, de 200 milions de pessetes, per a inversions en nous equipaments. Així mateix, cal destacar una dotació també de 117 milions de pessetes per a les empreses públiques constituïdes l'any 1992, per tal de finançar inversions en els serveis sanitaris transferits per les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona, així com les subvencions als centres hospitalaris integrats en la XHUP per tal de millorar la infraestructura sanitària destinant-hi un total de 4.488 milions de pessetes.

El pressupost corresponent a «actius financers per al 1993» és —en aquest cas ara estic parlant de les despeses financeres— de 256 milions de pessetes. Aquest import inclou una dotació

corresponent a bestreta de personal i la corresponent a aportacions a compte de capital a l'Empresa Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, Societat Anònima, que té per objecte l'establiment de programes, l'execució de projectes i la realització d'actuacions de tota mena, amb vista a la millora de l'eficàcia energètica als centres sanitaris que configuren el Servei Català de la Salut. Com veiem, doncs, el pressupost sanitari per a l'any 1993 té com a principal objectiu consolidar els avenços realitzats en anteriors exercicis i dedicar, en funció de la disponibilitat de recursos, nous esforços per a la implantació de la reforma d'atenció primària i per als serveis hospitalaris en procés de desenvolupament.

Quins són aquests recursos i com els repartim? 41,39% dels recursos es destinen a l'atenció primària, 54,66 a l'atenció especialitzada i el 2,99 es dedica a administració, serveis generals i control intern de l'assistència sanitària, i un 0,96 a la formació de personal sanitari. L'anàlisi comparativa és la següent: per a atenció primària es dediquen 203.287.844.000 pessetes, que representa un augment del 13,66 en relació amb el 92; per a administració, serveis generals i control intern de l'assistència sanitària, 14.659, amb un augment del 40,55; per a atenció especialitzada 268.442.735.000 pessetes, amb un augment del 10,7 en relació amb el 92, i per a formació de personal sanitari, 4.712.657.000, amb un augment del 12,55.

Els objectius que tenim fixats per al 93 i que, per tant, fa que tinguem aquests creixements en aquests diversos capítols són exactament..., primer, amb l'atenció primària de salut és per avançar en la implantació de la reforma de l'atenció primària de la salut. La cobertura poblacional que assoleix la reforma de l'any 1992 és de 2.581.000.735 habitants, amb un total de 155 equips d'assistència primària en funcionament, per a l'any 93 es preveu la creació de trenta-vuit a quaranta-tres nous equips d'assistència primària, que suposaran una cobertura poblacional de 3.258.000.880 habitants, i hi hauran un total de cent norantatres a cent noranta-vuit equips d'assistència primària, assolint el 59% quant a implantació i el 54,5 quant a cobertura poblacional.

La creació del Servei Català de la Salut a partir de l'aprovació de la LOT instaura el marc jurídic adequat per introduir nous models de gestió, no tan sols a nivell hospitalari sinó també en l'àmbit de l'atenció primària de salut, i aquí passo a contestar una mica el que deia la senyora Mayol, amb el tipus de gestió que fan a través de la Conselleria. Evidentment, la Conselleria, a través del que es va aprovar a la Llei, introdueix aquests nous models de gestió no sols a nivell hospitalari sinó a nivell d'atenció primària de salut, per tant, els llocs que vostè deia que en l'hospital fan de centres d'assistència primària o gestionen els centres d'assistència primària no és veritat, sinó que cada u gestiona d'una manera diferent, els hospitals i els centres d'atenció primària. En aquest sentit, es procedirà a la diversificació de proveïdors de serveis d'atenció primària, tot i respectant que l'ICS resti com a entitat de provisió majoritària mitjançant la utilització d'un nou model de contractació. En aquesta línia d'actuació cal assenyalar la potenciació de la concertació de serveis, tant pel que fa a la provisió d'infraestructures, consultoris locals, com de serveis.

Pel que fa al programa d'atenció domiciliària, es preveu coordinar el disseny de programa marc, així com les propostes de protocols bàsics que se'n derivin, i vetllar pel desenvolupa-

ment de programes en els equips d'atenció primària amb més d'un any de funcionament; es procedirà a l'anàlisi i a l'avaluació dels resultats dels programes desenvolupats, així com les accions de suport dutes a terme a tots els nivells del sistema. Finalment, també en aquest programa és important fomentar l'ús racional dels medicaments i els altres productes sanitaris inclosos en la prestació farmacèutica.

En l'atenció especialitzada, que és l'altre programa, quant a hospitalització d'aguts es pretén assolir els següents objectius: potenciació dels instruments de distribució de recursos tant d'activitat —compra de serveis— com estructurals —política d'inversions— necessaris per assolir els objectius d'equitat, apropament de l'atenció a la població, aprofitament òptim dels recursos existents i promoció de la qualitat assistencial en la línia de l'objectiu fonamental de manteniment i millora del nivell de salut de la població de Catalunya; consolidació del procés de planificació estratègica en l'àmbit sanitari integrat en el marc del Pla de salut de Catalunya, potenciant com a instruments el Pla de serveis sanitaris i socio-sanitaris, el Pla de regió i els plans estratègics hospitalaris; potenciació dels sistemes d'informació hospitalaris, principalment pel que fa al conjunt mínim bàsic de dades de l'alta hospitalària, com a instrument que permet aprofundir en el coneixement de l'activitat hospitalària.

Pel que fa a l'atenció socio-sanitària a persones grans malaltes, malalts crònics i malalts terminals, els objectius són: primer, consolidació de recursos destinats al manteniment de l'oferta de llits socio-sanitaris; el finançament dels llits socio-sanitaris depenen del Servei Català de la Salut quant a la cobertura del mòdul sanitari i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials quant al mòdul social, l'orientació és continuar amb la progressiva creació de nous llits socio-sanitaris, destinar recursos addicionals a donar suport sanitari a places residencials socials i la continuació en el desplegament de l'atenció domiciliària socio-sanitària a través del programa d'atenció domiciliària i places d'hospitals de dia.

Amb referència al Programa de salut mental, els objectius són integrar l'assistència psiquiàtrica en el sistema de cobertura pública del Servei Català de la Salut, amb especial atenció a la psiquiatria infantil i a la psicogeriatria, i, segon, integrar els recursos transferits a les diputacions en el marc territorial del Servei Català de la Salut.

L'altre programa és exactament el d'administració dels serveis generals i control intern de l'assistència sanitària. L'objectiu central d'aquest Projecte de pressupost que es presenta ha d'anar dirigit a destinar els recursos disponibles a l'augment de la productivitat dels serveis sanitaris que s'oferten a la població. Això suposa el desenvolupament dels instruments més adients d'informació i d'administració, per tal d'augmentar l'eficiència del sistema de provisió de serveis sanitaris.

Així, per a l'any 1993, s'ha prioritzat el desenvolupament organitzatiu de les regions sanitàries, per tal de fer realitat el principi de descentralització de l'administració del sistema sanitari de cobertura pública, el qual, per ser eficient, haurà de tenir especial cura amb el dimensionament i amb la reestructuració dels actuals serveis territorials. Igualment es prioritza el desenvolupament de sistemes d'informació, els quals són l'instrument principal i necessari per a una adequada presa de decisions i són fonamentals en els moments de canvi estratègic i de

desenvolupament del model sanitari establert per la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

Dins d'aquesta situació, no podem oblidar la necessària transformació i potenciació de l'Institut Català de la Salut en el seu paper de proveïdor de serveis sanitaris. Per fer-ho, és necessari consolidar la implantació d'un conveni de prestacions de serveis homologable a aquells que s'estableixen en els centres i institucions concertades amb la xarxa hospitalària d'utilització pública, la XHUP. Aquest procés comporta també la definitiva implantació del Pla de compatibilitat externa, així com l'adaptació de procediments de facturació.

És també un objectiu per al 1993 la millora dels sistemes de pagament dels serveis assistencials, de tal manera que permetin incentivar els centres sanitaris en termes d'eficiència productiva i de qualitat, alhora que assegurin l'estabilitat i suficiència d'aquests recursos.

I l'altre programa i últim és, exactament, la formació de personal sanitari. Els principals objectius a assolir en l'àmbit de la formació de personal sanitari són els següents: dotar el personal de les institucions sanitàries de l'àmbit del Servei Català de la Salut dels coneixements tècnics i de les habilitats professionals que coadjuvin a incrementar el seu nivell de competència professional i motivació en el treball, mitjançant un sistema que actualitzi els coneixements relatius als avenços tecnològics i científics i redundi en benefici de la qualitat del servei; segon, formar facultatius especialistes en les diferents branques de les ciències de la salut, d'acord amb les necessitats assistencials detectades en l'àmbit de Catalunya pel que fa al tipus d'especialistes requerits.

I ara passo, a continuació, a contestar, breument, algunes de les intervencions dels diputats de l'oposició. Al senyor Reguant, només breument, dir-li que vostè ha parlat que es dediquen pocs diners a l'educació sanitària, a medicina preventiva... En fi, jo crec que vostè no té raó. Potser en els capítols específics en la Conselleria potser sí que té raó, però nosaltres fem una sanitat integrada i pensem que un dels elements més necessaris i més importants d'educació sanitària és el que es fa i s'està fent, i es continuarà fent, a través dels equips d'atenció primària. I aquí sí que hi ha molts diners esmerçats.

En el discurs del senyor Barceló, el qual jo crec que ha sigut un discurs molt important i ha dit moltes coses, només dues petites coses. Una és que ha parlat de l'Informe Abril: pensi que l'Informe Abril pràcticament va ser una còpia exacta del sistema sanitari que nosaltres fa temps que estem aplicant aquí a Catalunya; per tant, l'Informe Abril a nosaltres no ens va venir gaire de nou, eh? Després hi ha una altra cosa: vostè ha parlat molt del model sanitari del Canadà. Evidentment que seria un model sanitari que nosaltres tindríem molt de gust de poder-lo fer, perquè és bo, però, és clar, per a això es necessiten molts diners. Penseu que al Canadà —suposo que vostè ho sap— gasten exactament el 10% del producte interior brut per al tema sanitari; en canvi, nosaltres només tenim, em sembla, si no m'equivoco..., no arriba al 5%, un 4,5 i escaig, eh? Però que verdaderament el model sanitari del Canadà a nosaltres ens agradaria és veritat, perquè, com vostè sap, el programa «Vida als anys» està inspirat en el servei sanitari del Canadà i nosaltres l'estem aplicant aquí a Catalunya.

Quant al senyor Font, només un parell de coses. Vostè ha parlat que hi ha poc control de la política econòmica en la Con-

selleria de Sanitat i Servei Català de la Salut. Nosaltres creiem que no, que ens sembla que és, precisament, un dels llocs on hi ha més controls de tota la política econòmica, a través dels consells de direcció, consells de participació, que són els consells de salut, amb el Consell General de l'ICS, etcètera, que vostès saben molt bé, i el senyor Font segur que és el que ho sap millor..., en el qual hi ha representats sindicats, patronal, entitats d'usuaris, col·legis professionals, etcètera, etcètera.

L'altra cosa que hi estem completament d'acord, amb el que deia el senyor Font, és exactament la reducció de personal en els centres hospitalaris i tractar els hospitals com a empreses. Nosaltres hi estem d'acord, i estem intentant portar-ho endavant, però per això demanem la col·laboració de..., en fi, del Grup Socialista, i sobretot dels sindicats que estan molt emparentats amb el Grup Socialista.

Hi ha una cosa que cada vegada el senyor Font en parla, que la reforma de l'assistència primària a les diferents comunitats autònomes funciona molt millor que la nostra. Jo no sé si el senyor Font fa temps que no viatja per la resta de l'Estat espanyol, però, si vol, jo personalment —i, si no, la Conselleria—, farem un viatge a les comunitats autònomes per demostrar-li que la reforma d'assistència primària... —això, si ho paga el Parlament (*rialles*); en aquest cas, no cal que sigui la Conselleria. No, però vull dir, els hi acompanyaria, per demostrar-los que aquesta afirmació que estan fent, que la reforma d'assistència primària funciona molt bé a les altres comunitats autònomes, no és veritat.

Per ser breu aniré enllestint coses. Hi ha un parell de coses que ha dit la Maite Utgés que jo crec que s'equivoca. La senyora Maite Utgés ens ha dit que existeix mercadeig en els convenis i concerts dintre de la Conselleria de Sanitat i el Servei Català de la Salut. Home, jo crec que no és tolerable que ho digui: mercadeig no ha existit ni existirà; per tant, jo crec que deu haver usat una expressió que no és la que volia exactament.

I després hi ha una altra cosa, que sempre se'n parla, la senyora Utgés, sobretot, i les altres companyes que parlen de sanitat: és la igualtat que ha d'existir entre homes i dones en la cosa de tipus de sanitària. I sempre poso un exemple, que és el càncer de mama. En això suposo que vostès són conscients de dues coses: primer de tot, evidentment que en un tant per cent molt elevat el pateixen les dones, però els homes també i, per tant, hi ha un tant per cent de càncer d'home (*remor de veus*). Però, a més... De mama d'home, sí, sí, això ho estic dient en aquests moments com a metge i, per tant, ho ratifico. Per tant, aquesta igualtat, doncs, la mamografia del càncer de mama, que sí, que verdaderament seria molt important, doncs, els homes, que també hi pensin, que en un moment donat es pot donar. Però és que a més hi ha un càncer que és típicament dels homes, que és el càncer de pròstata. Per tant, si vostès (*remor de veus*)... No, per això, per això ho dic. I en aquest cas sí que és impossible que el tinguin les senyores, això li ho asseguro (*remor de veus*). Però el càncer de pròstata, vostès que demanen, doncs, que en les empreses i que a tot arreu es vagin fent mamografies, la veritat és que també tindrien de demanar vostès —com nosaltres sí que demanem, que es facin mamografies—, tindrien de demanar... —sí que ho demanem, que es facin mamografies—, també tindrien de demanar vostès que a totes les empreses es fessin les exploracions necessàries —que no dic quines són—

per detectar el càncer de pròstata. Per tant, hi estem d'acord. (*Remor de veus.*)

I, finalment —ja no sé si tinc més coses—, vostè ha parlat també d'un altre tema, que també en vull parlar molt breument, que és de les campanyes sanitàries, que aquest any hi ha hagut una disminució en el pressupost, en el qual una part, verdaderament, és les campanyes publicitàries que fa la Conselleria. Pensi que això sí que ha disminuït, les campanyes publicitàries, però en canvi hem tingut d'augmentar tot el que és la medicina preventiva i les vacunacions de l'hepatitis B, la vacuna de la neumocòccia, etcètera, etcètera. Vostè, en un moment donat, diu: «Oh, i no sé si serveixen gaire, les campanyes publicitàries específiques en un moment donat». Hi ha un exemple clar, que sí que serveixen. Per exemple, és el cas dels fumadors, la campanya que s'ha fet antitabac, amb la qual, en aquests últims anys, gràcies a les campanyes publicitàries —i a altres coses, això és veritat, però també gràcies a les campanyes publicitàries—, ha baixat d'un 48 a un 38%, el nombre de fumadors —fa un parell de mesos que era un trenta-vuit coma... nou, perquè a partir d'avui tindrà de deixar de fumar jo, també.

En fi, quant a allò de farmàcia, tenen raó, ja n'he parlat anteriorment. I, en fi, per no ser més llarg, jo deixo aquí de defensar, tal com els he dit, més que un torn en contra de totes les seves esmenes, jo el que he volgut presentar ha sigut un torn a favor de per què hi ha aquests pressupostos a la Conselleria de Sanitat.

Res més. Jo no acabo amb versos com el meu company Des-cals, que és un gran poeta, però sí que de tot cor els desitjo a tots un bon Nadal i un feliç 1993.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau.

Procedim a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Vots a favor de les esmenes, es volen posar drets?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament de Política Territorial. Esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, 453; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, agruparia les esmenes...

El Sr. PRESIDENT: Totes les del Departament. (*Pausa.*) Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyores i senyors diputats, el pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques és el principal departament inversor de l'esquema pressupostari del Govern: canalitza el 35,85% de la despesa total en operacions de capital, amb un import en xifres absolutes de 75.595 milions de pessetes; si deixem de banda els serveis transferits —Ensenyament i Sanitat—, que compten amb un finançament condicionat, aquest percentatge s'eleva fins al 50% de la despesa de capital. És, doncs, i estem parlant, potser, del departament que canalitza el pressupost que va per a la redistribució territorial del nostre país. Un país que, com és ben sabut, a partir... i, sobretot, amb el procés de revolució industrial que va experimentar en el segle passat, ha patit un procés de con-

centració urbana important, l'anomenada «macrocefàlia» de l'àrea metropolitana de Barcelona i, després, en petits pols, com el de Tarragona.

Per tant, en aquests anys que portem del postfranquisme potser era la necessitat de crear les bases d'una política redistributiva i d'una política de reequilibrament territorial..., però hem vist com, des d'ençà de 1980, aquesta política no s'ha portat a terme; hem vist reiteradament com les comunicacions segueixen els esquemes de nord a sud, de sud a nord, però no hi ha un reequilibrament d'est a oest, o d'oest a est, i aquesta ha estat la tònica, i veiem que amb les dotacions d'aquests pressupostos, en el que afecta comunicacions, no hi ha hagut canvi. Hi han hagut, però, augments: pel que fa als increments respecte a les consignacions de l'any 92, l'augment per al conjunt del Departament és d'un 7,85%; aquest augment no es reparteix, però, de forma uniforme entre els tres grups bàsics d'operacions: corrents, de capital i financeres. L'increment del pressupost a Política Territorial està per sota del conjunt de la Generalitat, que és d'un 9,8%, la qual cosa és negativa, atès el marcat caràcter, com dèiem abans, redistributiu que té aquest Departament.

Malgrat tot, la despesa per seccions, caldria veure que hi ha increments. Hi ha quatre seccions del pressupost que s'enduen el 85,6% del total del pressupost. D'aquest, el que ha experimentat l'augment més gran, en termes relatius, és el Gabinet del Conseller: el 25% i, en termes absoluts, 2.432 milions de pessetes. Només el Gabinet del Conseller s'endu l'únic increment de les seves despeses corrents, llevat...

El Sr. PRESIDENT: Un moment, un moment, senyor Puigcercós, perquè es dissolguin les tertúlies que en aquest moment... (Pausa:) Segueixi.

El Sr. PUIGCERCÓS: Deia, doncs, que de les quatre seccions que hi han del pressupost que s'enduen el total del 85,6% del total del pressupost, la que ha experimentat l'increment més important és el Gabinet del Conseller, en termes relatius, el 25% i en termes absoluts 2.432 milions de pessetes. Només el Gabinet del Conseller —dèiem— s'endu l'únic increment de les seves despeses corrents, llevat d'un lleuger i molt lleuger augment a la Direcció General de Ports i Costes.

Si passem a la Direcció General de Carreteres, que és quan dèiem això d'intent de reequilibrar el territori en base a la xarxa de comunicacions, veuríem que hi ha un augment relatiu del 6,6% i un d'absolut de 2.555 milions. Un augment considerable però que caldrà veure quan finalitzaran les obres que estan encetades, obres encetades que recordem que ja portem molts anys per acabar. Portem l'eix de l'Ebre, que malgrat que s'han portat ja a terme diferents trams no està ni de bon tros ja acabat, i quan començarà de veres, de debò, l'eix transversal, sobretot també l'altre tema que ens preocupa en carreteres ja no és finalitzar les obres, sinó que és el manteniment.

Cada dia, quan un roda per les carreteres del nostre país, carreteres i autopistes de peatge —recordem-ho— i poques autovies, té la sensació, la real sensació que un dels problemes greus és el manteniment, el manteniment real, i algú mig en broma mig seriosament ja es comença a qüestionar que en aquella campanya, que amb tanta publicitat es va fer, de «Bandera blanca», els excedents d'adhesius potser servirien per marcar la contínua, que moltes vegades desapareix. Aquesta és una possibilitat divertida, però que nosaltres apuntem perquè, realment, el manteniment de la nostra xarxa de carreteres cada dia és més deficient.

(Remor de veus.) I evidentment, és d'aquelles coses que, no és cap tòpic dir-ho, repercuteix directament en la qualitat de vida.

La despesa financera i corrent, en la mateixa línia que tot el pressupost d'aquest any, hi ha, evidentment, una orientació contractiva. En el mateix Departament, aquesta s'hi nota; hi ha aspectes positius, com la Direcció General de Transports, per la via d'eliminar despeses transitòries o poc necessàries; és l'únic departament, doncs, que té un increment general negatiu. Malgrat tot, l'estalvi en despesa corrent té diferents contradiccions; les més significatives són que davant la congelació de salaris dels funcionaris els crèdits per a la distribució d'alts càrrecs passen de 117 milions a 127, i en redistribucions de personal eventual, allò de, dit d'altra manera, càrrecs de confiança i de molta confiança, de 42 milions a 55,5 milions de pessetes. L'increment, doncs, de la despesa financera ve donada per dues bandes: donar molta consignació a departaments que fins ara tenien una proporció moderada —cas, com hem dit abans, del Gabinet del Conseller—, o transformant transferències de capital i despeses d'inversió en adquisició d'actius financers —la Direcció General de Transports a la mateixa empresa que abans era beneficiària Ferrocarrils.

Però l'altre tema preocupant d'aquest pressupost és la dispersió comarcal de les inversions, és la sensació que, si més no a la campanya publicitària forta i important que es porta, hi ha treball constant en tot el territori per part d'aquest Departament, és una sensació que és popular i és coneguda. El que passa és que si entenem que el Departament de Política Territorial és el que permet la redistribució, com ja hem dit al principi, i que ha de generar el reequilibrament territorial, sigui la xarxa de comunicacions fins a altres aspectes més concrets i estructurals com l'habitatge, es descobreix que s'extreuen de les inversions reals les que no són comarcalitzables, només el 43,02% de la despesa real es pot anomenar d'inversió en cada comarca concreta, i d'aquest 43,02% el 60% se l'enduen tres comarques: Barcelonès, Vallès Oriental i Vallès Occidental, el 60% de tota la inversió que va a parar a comarques. Algú em dirà, és veritat, que en aquestes tres comarques s'hi concentra una proporció demogràfica important, allò que anomenàvem al principi la «macrocefàlia», però el que és real és que no és així, no és així com es pot portar a terme, en realitat, una política de reequilibrament del territori.

I l'altre aspecte que vam tenir la sorpresa agradable fins a cert punt és de contribuir com s'ha fet, el Pla territorial, a la confusió que ja fa anys que dura. Vàrem dir a l'inici d'aquesta legislatura que aquest any sí, aquest any era l'hora de la veritat de començar a tirar endavant l'ordenació del territori. Ja ens va deixar molt clar el conseller que això no indicava de cap de les maneres el que hauria de ser la definitiva ordenació del territori a Catalunya, però el que és clar és que aquest Pla territorial contribueix al que podríem anomenar la confusió definitiva sobre quin és, quin ha de ser el sistema d'ordenació del territori a Catalunya, quins nivells administratius han d'haver-hi, quina funció i quines prioritats han d'haver-hi de cara a aquesta ordenació, i el que sembla és més un element —ho repeteixo— de distorsió, quan hem vist que a comarques tenim un nou concepte que en alguns altres països sí que s'havia utilitzat, però que és el de la «comarca ròtula», és a dir, comarques que, realment, per una mancança de planificació, per una mancança d'orienta-

ció no saben ben bé on col·locar-les, si a la zona pirinenca o la fiquen a la zona realment de la costa de Girona, la Costa Brava, es crea el nou concepte de «comarca ròtula».

I això és realment una política —com la que s'ha fet en l'ordenació del territori per part d'aquest Govern— d'anar tapant els forats, les llacunes que van quedant cada cop més obertes i que van quedant comarques despenjades en matèria de la xarxa de comunicacions en la inversió real que dèiem, temes com el de l'habitatge, que han de crear una qualitat important de vida i han de crear un pol d'atracció de la inversió, i sobretot allò que dèiem, és a dir, creen comarques despenjades, i brillen per la manca de planificació. Dèiem, doncs, que havia de ser un dels reptes d'aquesta legislatura tancar definitivament el problema greu obert de l'ordenació del territori. I estem veient que en aquest Pla es crea confusió, les prioritats no són clares ni de bon tros, i tenim potser el desencís que acabarem aquesta legislatura i continuarem igual.

I dos esments ràpids a un tema preocupant, el tema de l'Incasol. Tant en la promoció pública de l'habitatge com la promoció del sòl residencial hi ha hagut un increment. Tots sabem que, malgrat, com dèiem, que el pressupost aquest era recessiu i que s'havia de controlar la despesa..., però, tot i així, veiem que no cobreix ni de bon tros els 17.000 milions que es fan de promoció pública de sòl d'habitatge com de sòl residencial, 17.000 milions no cobreixen la demanda que hi ha en habitatge social. És un tema greu.

Evidentment hi ha zones amb més demanda; evidentment, com he dit, hi ha hagut un mínim intent de redistribuir aquesta inversió en habitatge, però el que és clar és que ni de bon tros cobreixen, i menys quan es fa una política absolutament seguida de la política que s'està fent des del Govern central, no hi ha una iniciativa pròpia que s'adapti a les necessitats reals del mercat i la necessitat social de l'habitatge; no n'hi ha hagut, i menys hi ha una previsió del creixement demogràfic, sobretot en població jove, de la necessitat real que hi ha d'habitatge; és a dir, l'especulació que s'està donant en aquests moments en àrees de concentració urbana en el preu del lloguer dels habitatges està encara a anys llum de la voluntat o la necessitat o la vista o la planificació del Departament, de quines seran les necessitats —ja portem anys endarrerits— en els propers anys en matèria d'habitatge per a la població de menys de trenta anys. No hi ha planificació en aquest aspecte, i ens trobem avui dia que la nostra piràmide d'edat, la nostra estructura social s'està desballestant perquè gent de trenta, trenta-cinc anys encara viu amb els pares per la impossibilitat, a banda de problemes laborals greus, d'adquirir un habitatge. Per tant, diem que en aquest aspecte l'Incasol..., demanem que es retorni el pressupost, en matèria de l'Incasol, igual que tot el Departament, perquè creiem que aquí no hi ha hagut una prioritització ni voluntat de planificar a tres, quatre anys. *(Remor de veus.)*

En segon lloc, el tema de l'Incasol en matèria de sòl industrial. S'ha fet molta obra, és veritat, però el problema que es troba la petita i mitjana empresa, moltes vegades, quan es vol instal·lar en un sòl industrial de l'Incasol, és que moltes vegades aquest sòl no requereix les condicions que aquell empresari desitja. Estem parlant de petites i mitjanes empreses, petites factories, que demanen unes parcel·les petites, i moltes vegades la problemàtica que es troben és que hi ha d'haver una inversió important per condicionar el terreny —hi ha casos, hi ha excep-

cions—, però moltes vegades no n'hi ha prou, ni la suficient superfície important o ben condicionada per adaptar el terreny.

A banda de tot això direm, doncs, que aquest és un pressupost que creiem que no respon a la necessitat que hauria de mantenir el pressupost del Departament de Política Territorial, que ha de tenir com a factor important reequilibrar un país com el nostre, afectat per aquesta malaltia que s'anomena «macrocefàlia», d'alta concentració urbana, d'alta concentració de comunicacions, que van sobre una línia. i, bàsicament, jo penso que en matèria de comunicacions, que és el que de la via directa pot influir més, hi hauria d'haver dues prioritats: acabar les obres començades —o potser és que s'està esperant quan vingui una data electoral per tancar-les—; en segon lloc, i penso que és important, és manteniment de la xarxa de carreteres.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Correspon ara al Grup Popular defensar les seves esmenes al Departament de Política Territorial. Per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, que podria retirar-ne unes quantes?

El Sr. PRESIDENT: Sí, les que vulgui.

La Sra. MONTSERRAT: Doncs, bé, d'aquest Departament, en retiraré cinc: retiro la 454, deixo viva la 459, que la defensaré tot seguit, retiro la 467, la 471, la 486 i la 487.

El Sr. PRESIDENT: 471, 486 i 487.

La Sra. MONTSERRAT: Per tant, deixo la 459...

El Sr. PRESIDENT: 486 i 487 són d'Agricultura, eh?

La Sra. MONTSERRAT: Ah, no, perdó, la 479 i la 480, m'he equivocat, he anat a parar a l'altre cantó.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord.

La Sra. MONTSERRAT: 479 i 480.

El Sr. PRESIDENT: O sigui que només en deixa una de viva, que és la que defensarà ara.

La Sra. MONTSERRAT: Exacte, que la passo a defensar ara, que és aquesta de l'Institut Català del Sòl.

El Sr. PRESIDENT: 459.

La Sra. MONTSERRAT: La 459, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. MONTSERRAT: Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular presenta esmena de retorn al Consell Executiu del pressupost de l'Institut Català del Sòl per a l'any vinent, d'una banda perquè considera completament insuficient la dotació pressupostària que s'hi assigna. Es passa de 34.043 milions de pessetes a 34.408 milions de pessetes, és a dir, l'increment és de 364 milions, que representa un creixement pressupostari de l'ordre de l'1% sobre el pressupost de l'any passat, quan l'Institut és l'instrument per promoure i generar nous habitatges, promoure i generar sòl residencial i sòl industrial.

Sembla que la tendència és imparable a la baixa, en l'interès pressupostari que mostra el Govern de Convergència i Unió pel que fa a aquest Institut que, tant pel que fa a la política d'habitatge, doncs, l'any passat, l'increment de l'Incasol en relació amb l'exercici de l'any 1991 va ser d'un 3,1% i per a aquest exercici pressupostari es redueix, tal com he dit abans, a l'1%.

D'una altra banda, aquest pressupost és contradictori amb l'estudi previ al Pla de l'habitatge en el 92-95 per a Catalunya, en el qual les necessitats brutes anuals d'habitatge d'aquest quinquenni seran entre 23.000 i 28.000 habitatges principals, tenint en compte la taxa, tant pel que fa a natalitat, l'estructura d'edats, la taxa de nupcialitat, les formes de cohabitació i els moviments migratoris, units a les necessitats de reposició del nostre parc d'habitatges, que a les grans ciutats va estar construït en el període dels anys cinquanta i setanta, per la forta demanda provinent que hi va haver en aquell moment de l'emigració i que aquests habitatges, doncs, es van portar a terme amb una baixa qualitat i que presenten, tal com hem pogut anar veient fins ara, patologies estructurals molt greus en un gran nombre de casos, que molts de nosaltres ja coneixem..., la necessitat d'habitatges per reposar el parc de deteriorament de Catalunya se situa entre els 8.000 i els 15.000 habitatges/any. Per poder portar a terme una eficaç política d'habitatge, es requereix generar i promoure sòl residencial, i, amb les previsions pressupostàries que vostès ens presenten, l'accés a un habitatge digne, especialment per als nostres joves, és quelcom impossible.

La partida 602.01, «adquisició de sòl residencial per a habitatges protegits», passa de 3.000 a 4.000 milions; s'incrementa, doncs, només d'un 0,75%. Desglossant les partides de despeses destinades a l'adquisició de sòl, el 92 a l'adquisició de sòl industrial s'hi destinaven 5.000 milions, i per a l'adquisició de sòl residencial es destinaven 3.000 milions, mentre que en el pressupost del 93 es fixen per a adquisició de sòl industrial 2.000 milions i per a adquisició de sòl residencial 7.000 milions. És a dir, es produeix una disminució per a l'adquisició total de sòl en el pressupost de 2.000 milions de pessetes.

D'una altra banda, l'any 1992 es destinaren a obres d'urbanització 10.000 milions de pessetes, mentre que per al 93 el pressupostat es limita a 4.000 milions.

Si comparem, per exemple, el pressupost de l'Institut de la Vivienda de la Comunidad Autónoma de Madrid amb el de l'Incasol, veiem que mentre aquest organisme hi dedica només 34.408 milions de pessetes a les seves finalitats, el seu homòleg en dedica 42.533 milions, és a dir, 8.000 milions menys. Davant el fet que la falta de sòl..., o sigui que necessitem sòl i, per tant, la necessitat de crear sòl a un preu assequible que fes rendible la instal·lació de les indústries catalanes de les altres comunitats a Catalunya, o més ben dit a casa nostra, és una punyent mancança, l'Incasol hauria d'estar millor dotat pressupostàriament en detriment de les despeses corrents de Departament, com ara —o com hem dit i hi hem fet esment— el de Presidència. El capítol de despeses corrents d'aquest Institut mostra, com per exemple en la resta de departaments i organismes autònoms de la Generalitat, un malbaratament dels diners públics, i crec que la responsabilitat d'aquesta cambra hauria de ser d'aturar-lo.

Només en «publicitat i propaganda, atencions protocol·làries i representatives, reunions i conferències» vostès es gasten gairebé 99 milions de pessetes. En «premsa, revistes, llibres i altres publicacions», 4 milions de pessetes; en «dietes i locomoció», gairebé 40 milions de pessetes. Aquest no és el pressupost que necessita Catalunya per promoure sòl i, per tant, habitatges assequibles per als nostres ciutadans.

Amb aquest pressupost —hi insisteixo— l'Institut Català del Sòl no té instruments per garantir una utilització del sòl d'acord

amb l'interès general, per portar a terme la formació de reserves de sòl, preparació de solars, dotacions i equipaments, foment de l'habitatge, etcètera, que han de centrar les seves actuacions. Vostès es gasten en remuneracions de personal 1.024 milions de pessetes, sense aconseguir que aquest organisme autònom pugui desenvolupar amb economia, temps, celeritat i eficàcia les seves finalitats, que hauria de ser el foment de l'edificació i servir d'instrument de la política del sòl a Catalunya per atendre les necessitats col·lectives i remodelatges urbans, la gestió dels espais naturals i zones lliures i la dotació d'equipaments.

L'Institut Català del Sòl, des de la seva creació per Llei —la 4 de 1980, del 16 de desembre—, ha portat a terme una erràtica política de construcció de polígons industrials, que els ha portat, per exemple, a crear polígons industrials en zones que moltes d'elles no han sigut industrials, sinó que han sigut eminentment d'equipaments i de serveis, com per exemple pugui ser el de Puigcerdà. Les conseqüències de la situació econòmica actual, que recauran fonamentalment en les capes més desfavorides de la nostra societat, fan necessari portar a terme una política d'habitatge que permeti lluitar contra les borses de pobresa que malaurament tenim a les nostres grans ciutats, el que denominem el «Quart Món». Un habitatge digne és quelcom imprescindible si volem lluitar eficaçment contra les borses de pobresa, i, tal com es desprèn d'un informe, no fa gaire i molt recent, de Caritas. En no poques ocasions les polítiques de promoció d'habitatge van dirigides més a les classes mitjanes, que poden fer front als costos d'adquisició, que no pas a les classes més baixes i, per tant, més necessitades de la nostra societat. La promoció, gestió i execució d'una política adient d'habitatge passa, com deia inicialment, també per donar resposta a les necessitats de renovació i condicionament dels que tenen elevats índexs d'envelliment prematur per causes com ara, i tots sabem, l'aluminosi.

La falta de previsió en la creació de polígons industrials ens ha portat a tenir un parc desproporcionat de sòl industrial, que no es correspon amb les necessitats de l'economia catalana i, fins i tot, actual, quan el que calia era portar a terme noves figures de promoció del sòl, com pugui ser la creació de parcs empresarials, parcs tecnològics o parcs temàtics, que sí que es podia preveure que tindrien un creixement significatiu de la demanda si tenim en compte l'evolució del sector industrial i de l'organització del treball de les mateixes empreses.

Senyors del Govern, el Grup Parlamentari Popular demana a aquesta cambra que actuï responsablement i retiri aquests pressupostos, ja que la transcendència que té, tant social com econòmica, portar a terme una coherent política d'habitatge i de promoció de sòl és imprescindible no només per respondre a les necessitats econòmiques que té avui Catalunya, sinó també per actuar amb la mínima solidaritat exigible vers les capes més desprotegides de la nostra societat.

Res més i moltes gràcies, senyor president; gràcies, a tots vostès, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per defensar les esmenes corresponents al Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. A veure, les agrupo totes, que em sembla que són deu, que corresponen al Departament de Política Territorial i...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Exactament, són deu, sí...

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, vostès aquest cap de setmana m'han posat, allò, en una crisi de..., no d'identitat, però de consciència, perquè veient l'exercici —permetin-m'ho dir—, almenys des de l'òptica de l'oposició, inútil d'aquest debat pressupostari, i a pesar de tenir apuntades un pilot d'esmenes i anotacions sobre partides que ens semblaven incorrectes o que no ens semblaven prou adequades, i suposo que les festes nadalenques també hi han influït, és allò de dir «calla, a veure com es pot fer una crítica que no sigui inútil i que servís per diagnosticar possiblement, fins i tot, des d'una òptica, no pas la nostra, sinó des de la seva, de com funciona la Conselleria, i, senyor conseller, permeti'm, i com que la intimitat d'aquesta cambra m'ho permet, vull dir, per la nombrosíssima concurrència de les senyores diputades i diputats, doncs, amb el respecte i amb el..., en fi, el reconeixement dels altres, quasi, quasi una conversa entre vostè i jo.

Miri, jo em plantejava a mi mateix què és governar. I governar per mi era fer un diagnòstic de la situació, dissenyar un model, establir unes prioritats, ja no dic la paraula «planificar», no fos, encara que el senyor Escudé ara no hi és, però suposo..., vull dir que de totes maneres això s'encomana; en una segona fase, executar sota dos criteris: amb eficàcia, al més barat possible, corregir desequilibris i sancionar conductes. Mirin, jo he arribat a la conclusió que vostès no governen i els ho dic amb cordialitat perquè no crec que estiguin fent aquestes condicions —possiblement el meu diagnòstic està equivocat—, i a mi em sembla fort per a Catalunya. I ho dic —hi insisteixo— des d'una òptica de crítica, fins i tot, a l'interior de la mateixa Conselleria.

Planificar, és a dir, fer un diagnòstic i dissenyar un model. Els concedeixo el benefici del dubte. En aquests moments hi ha una primera proposta de Pla d'ordenació territorial; no el sabem encara. Vull dir, vostè va tenir l'altre dia l'amabilitat de donar-nos l'índex del que és, uns quants plànols indicatius; fa falta veure el gruix. Però, és clar, això sense tota la qüestió referida a la regió metropolitana és un plantejament molt coix, fa falta aquest segon pas per veure si estem d'acord amb el diagnòstic i amb les polítiques de correcció. Això, què passa? Ens col·loca en una situació molt concreta, que en comptes de fer coses amb un sentit, encara estem en aquella fase d'anar fent coses sense saber exactament a quins criteris i a quin disseny global de país això ens porta. Però, és igual, ja ho discutirem els propers mesos, ja en parlarem.

A mi el que em preocupa, entre altres coses, perquè són molts diners els que hi ha al voltant de la Conselleria i organismes afins, com s'executa, com, d'alguna manera, es realitza el pressupost i com s'incideix en el territori. I aquí, la veritat, joestic un pèl esgarrifat no ja possiblement des dels meus paràmetres, sinó que jo crec que vostès haurien d'estar preocupats.

Miri, en aquests moments representa que estic defensant deu esmenes de cop, perquè l'univers que hi ha al voltant de la Conselleria és tan complicat, allò, els «incasols», les juntes, els organismes variats, vull dir que fa que una pesseta, que avui representa que aquí s'està distribuint cap a la Conselleria, fins que es gastí passarà per tants departaments i per tants tràmits administratius —tants tràmits administratius, sí, senyor conseller, en tot cas, a grans partides i després anem desglossant— que

realment fa molt difícil —i li ho dic sincerament— una visió global, coherent de tota l'actuació del Departament. Jo he arribat a preguntar-me de què serveix la Conselleria. I no s'ho prengui malament. No és que la vulgui eliminar, sinó que en tot cas jo el que pretenc és que se simplifiqui.

Miri, de la Direcció General d'Obres Hidràuliques el 75% del seu pressupost va a altres organismes, és a dir, 3 de cada 4 pessetes de les que té una direcció general no és per executar-les elles, sinó perquè ho facin altres organismes administratius. Escolti, eliminem la Direcció General, i que el Gabinet de la Conselleria, que ja és molt potent i creix molt, o la Secretaria General coordini aquests organismes o, a l'inrevés, restituïm... Arquitectura i Habitatge..., ai, perdó, Obres Hidràuliques és el 95%, perdó, no el 75, el 95%, eh?, perquè hi he d'afegir una cosa de regs, etcètera..., és a dir, aquesta Direcció General no administra res; per tant, guaiti, ens sobra gent, o dediquem-los a altres coses. Direccions generals que el 75% dels seus recursos ho fan, ho administren altres organismes: Arquitectura i Habitatge, tota la part de planejament territorial, Transport i Urbanisme; Carreteres, ja baixem, estem en un 34%; Ports, en un 30, i el mateix Gabinet del Conseller al voltant d'un 20%.

Senyor conseller, des d'una òptica d'empresa, des d'una òptica de rendibilitat, des d'una òptica, fins i tot, d'un *consulting* d'organització d'empreses, vostè creu que la seva Conselleria passaria un examen rigorós des d'aquesta òptica que vostès se'n fan els abanderats, que l'empresa pública funciona malament i que la privada funciona perfectament, des d'una òptica, fins i tot, d'organització d'empreses privades, vostè ho hauria organitzat així? Jo en tinc els meus dubtes, jo arribo a la conclusió que hi ha a vegades que hi ha, fins i tot, una voluntat de fer complicada l'Administració, de fer complicada l'Administració. I si no és això, pot ser per una altra cosa, pot ser perquè creiem que l'Administració no té solució i que necessitem instruments àgils i, per tant, creem aquests instruments, que creiem que poden donar una resposta més ràpida a les necessitats. El problema, de veritat, és que l'Administració de la Generalitat no heretava una administració decimonònica, sinó que arrencava de nou i hem fet una administració que ha heretat tots, absolutament tots els vicis de funcionament que tant i tant tots plegats havíem criticat, i no hem sigut capaços de fer una administració moderna, àgil, pensant en el segle XXI i, en canvi, estem..., és a dir, hem perdut la batalla de la funció pública, la possibilitat de fer un instrument eficaç per donar resposta a les necessitats del país.

I, a més a més, permeti'm —i no li ho dic només a vostè, però sí que potser va passar molt desapercebuda, i jo, personalment, és una de les meves, ho reconec, manies personals—, que la proliferació d'aquests organismes comporta en molts casos unes dotacions molt importants de dietes per als membres que hi estan allà i que a la seva vegada són funcionaris que tenen les seves retribucions i que estan en dedicació exclusiva, fent l'equiparament amb la situació funcional, i que tenen uns ingressos que se sumen als seus ja, i, per tant, vol dir que una mateixa hora de la seva feina l'estan cobrant com a mínim per dos conceptes a la vegada. I nosaltres vàrem presentar una esmena al text articulat dient que en aquests casos, si estaven en organismes amb raó del seu propi càrrec, que no es reportessin dietes encara que estiguessin pressupostades o encara que estiguessin establertes reglamentàriament. I això en uns mo-

ments que estem dient que són uns pressupostos d'austeritat i que hem de donar exemple; jo els demano que comencin a donar exemple per aquestes, si volen, ximpleries, però que de cara al carrer aquestes coses són importants. No solament, que també hi estic d'acord, eliminant dinars i convertint-los en vermuts, sinó també en coses del funcionament quotidià, no d'una vegada a l'any.

Per tant, jo crec que en aquest sentit, i no és un problema d'ideologia —hi insisteixo—, sinó que és un problema de funcionament, ens perdem en aquest embolic d'organismes i instituts que d'alguna manera no faciliten el seguiment, la fiscalització i el control.

La segona pregunta és: aquest plantejament abarateix el procés? Jo li diria que no, jo li diria que no; jo no estic d'acord que això sigui una manera que el resultat sigui més barat per a l'administrat, entre altres coses perquè si s'utilitza el criteri de la facturació, no el de la subvenció, llavors aquí hi ha tot el tema dels IVA i, per tant, hi ha altres problemes, que els que estem en d'altres administracions també hem viscut, perquè també, no amb aquesta proliferació, però també tenim organismes d'aquests, eh?, i, per tant, hi poden haver aquí problemes de tipus fiscal.

Jo deia de sancionar; hi ha una part desagradable de la política de govern, que és sancionar aquell que no compleix la norma. I aquí sí que deixi'm que sigui molt contundent: vostès han renunciat a aquesta obligació, no a la facultat, sinó a l'obligació de sancionar les conductes que no s'ajusten a la norma. Per què? Home, deixi'm posar dos exemples: Direcció General de Transports. Als ajuntaments, per a inspecció de transports, 312.000 pessetes. Escolti, acabem de sortir d'una interpellació que va estar motivada per un greu accident, que tots vam córrer i a veure què és el que es podia fer; no es pot pretendre que en tot el pressupost l'única partida que hi hagi per a inspecció de transports sigui una partida cap als ajuntaments de 312.000 pessetes. Això denota una voluntat de no exercir, com en la facultat sancionadora.

Que podria ser una equivocació per part meua? Deixin-me posar un altre exemple. Per donar compliment a les actuacions subsidiàries relatives als expedients sancionadors en matèria d'urbanisme, partida de Direcció General d'Urbanisme, 1.092.000 pessetes. Escolti: se'n tiraran molt poques, de cases, a terra, molt poques; se n'enderrocaran molt poques, d'obres il·legals. Perquè qualsevol que hagi estat en un ajuntament..., i quan es posa l'obligació d'enderrocar i al final l'Administració ha d'actuar d'una manera subsidiària, encara que es reemborsin, si és que es pot, les despeses produïdes, es necessiten bastants més recursos, si es vol en aquest país fer guardar la disciplina urbanística, la disciplina relativa a les obres públiques. I això és el que em porta a afirmar que vostès estan renunciant a un dels aspectes..., jo ja entenc que desagradables, però que s'han de fer si realment ens creiem que estem en un estat de dret, i és que, qui ho compleix, perfecte i qui no ho compleix, se l'ha de corregir. I, en tot cas, si les normes estan malament, per a això hi ha els parlaments, per modificar-les.

El tercer..., o el quart aspecte que jo entenia per governar era corregir desequilibris. Nosaltres entenem que amb aquests pressupostos no es corregeixen desequilibris. Tots hem repetit que a Catalunya està igualment distribuïda la seva població i la seva activitat, i quan, per exemple, ens trobem o busquem quines són

les mesures correctores que a través de l'instrument pressupostari poden intentar modificar això —a part dels grans instruments, com pot ser el Pla general d'ordenació territorial—, ens trobem, per exemple —i jo personalment amb l'enunciat hi estava molt d'acord, que és una partida per localitzar ciutats de tercer nivell, de teixits socials deteriorats, o urbanístics deteriorats, i per incrementar la presència comarcal—, ens trobem una quantitat que no arriba als 120 milions de pessetes, o per solucionar els problemes heretats a la conurbació metropolitana de Barcelona ens en trobem 300. Escoltin: així, ni resoldrem els desequilibris interns ni resoldrem els desequilibris territorials.

Més desequilibris? Home, miri, un dels drets que està emergent en aquests moments és el dret a la mobilitat. Nosaltres mateixos, vull dir, hem sigut dels grups que hem començat a popularitzar, o a continuar, o a contribuir a popularitzar el dret de la mobilitat, tota la discussió transport públic, transport privat. La Direcció General de Transports —permetin-m'ho dir, amb aquesta cordialitat i en aquesta «intimitat» en què estem—, jo em sembla que no ha dissenyat cap política de transports. Si agafem el seu pressupost veiem que la política de la Direcció General de Transports és únicament i exclusivament dedicada al tren, al ferrocarril, amb un percentatge increïble, i poca cosa més, poca cosa més. En el nivell de tràmit de comissió, el Grup Socialista, que recordi, i nosaltres mateixos, vàrem presentar esmenes, que van ser tombades d'una manera sistemàtica, al voltant de fer front als dèficits de l'Entitat Metropolitana de Transports, d'incrementar substancialment les partides per afavorir i ampliar tots els aspectes de tarifació social, per intentar la divulgació i la promoció del transport públic de viatgers, i totes d'una manera sistemàtica van ser tombades. Què fa la Direcció General de Transports? La Direcció General de Transports es dedica a pagar els dèficits de l'explotació dels ferrocarrils i a preveure unes ampliacions de capital per fer algunes innovacions o algunes compres de nou material. Sense que existeixi un pla d'empresa, sense que existeixi un exercici autocrític de com s'estan produint aquests dèficits d'explotació i per què tenim aquestes empreses descapitalitzades, que tenim d'anar a aquestes ampliacions de capital per poder fer inversions bàsiques i fonamentals per tirar endavant, i sense que aquests dèficits que s'estan produint d'aquesta manera sistemàtica —i no parlo solament dels ferrocarrils, sinó dels tres o quatre pressupostos que hi han al voltant d'això—, vull dir, doncs, se li pugui veure..., o, en tot cas, sigui fruit d'una opció política prèvia, de dir: «Anem, en tot cas, a cobrir una part, és una decisió política de cobrir una part del cost d'explotació i de funcionament».

Fa una estona comentàvem, amb un company d'escó, que, referit al tren de Sabadell, en aquests moments tardem cinquanta-cinc minuts; em sembla que el meu avi, quan anava de tant en tant a Barcelona que li clavessin algun cop de sabre quan cantava *Els segadors*, em sembla que tardava una hora. En aquests moments la Renfe, la «denostada» Renfe, té uns trajectes molt més ràpids, molt més curts..., molt més... eficaços, molt més ràpids, que no pas els Ferrocarrils... Sí, més curts, però, vull dir, la distància Barcelona-Sabadell tant és per a una com per a l'altra línia. Per tant, és clar, vull dir, sense un plantejament d'agafar el tren —i no és que ara..., ho faig servir d'exemple— de Sabadell i fer un plantejament de «metro Vallès», o fer un plantejament qualitativament diferent, ens trobem que els va-

gons seran més nets, o més moderns, o no tindrem ja aquells de Chicago, però, vull dir, el temps de desplaçament i, per tant, l'interès que l'usuari pugui utilitzar el transport públic és molt petit. I, a veure, això no m'estranya; a mi personalment, senyor conseller, no m'estranya. Perquè en aquest país ha funcionat..., o s'han donat circumstàncies tan fantàstiques, que jo crec que difícilment es donen en altres llocs, com per exemple que una mateixa persona estigués presidint el consell d'administració del transport públic i alhora estigués presidint el consell d'administració de l'empresa, vull dir que estava fent un túnel i que, d'alguna manera, feia concurrència amb el mateix transport públic que ell presidia i que representa l'altra opció, que és l'opció del transport individual. Bé, el resultat quin és: el túnel està acabat i funciona, ja paguem, però els trens continuen tardant cinquanta-cinc minuts. I és a títol d'exemple. Que quan diem «corregir desequilibris» no es tracta tampoc de les grans polítiques macroeconòmiques, sinó que es tracta també d'intentar, d'alguna manera, donar resposta a aquests problemes immediats.

Aluminosi. Aluminosi, senyor conseller. D'acord, hi ha unes partides importants que s'hi destinen. Aquest és un problema, però, d'una transcendència social i que està apareixent amb unes magnituds que, mal em pesi, no podem limitar-nos a dedicar-hi aquests recursos. És absolutament imprescindible destinar-hi molts més recursos. I això no és una mania, per entendre'ns, de sortir aquí un diputat de l'oposició i dir «s'han de destinar més cèntims, més pessetes, a una determinada partida», sinó que deixi'm posar-li un exemple que s'ha produït aquests dies mentre estàvem preparant els pressupostos tots plegats. Barri d'Espronceda, barri d'Arraona-Merinals, de Sabadell, diagnòstic d'aluminosi: 600 habitatges afectats; solució: reposició d'habitatges —no hi ha altra solució; per tant, processos greus—; termini: començaran els nous habitatges, diuen, l'any 95. Escolti, jo, com a ciutadà d'aquest país, i formant part de l'Administració, o a nivell parlamentari d'aquest país, jo em penso que no ens podem permetre el luxe, a un conciutadà nostre, de dir-li, aquest habitatge seu, que està aquí vivint, amenaça que pugui anar avall, que pugui tenir... —home, si s'han d'enderrocar, suposo que deuen ser suficientment afectats—, i a partir de l'any 95, i fins al 2000 no sé quant, no s'haurà fet tot el procés de reposició. No em sembla que sigui un país de qualitat, no em sembla que donem la tranquil·litat ni la confortabilitat als nostres ciutadans. I li parlo —hi insisteixo— de barris concrets no perquè vingui a reivindicar el barri de la meua ciutat, sinó que és el que he memoritzat, però aquests dies estan sortint unes afectacions molt importants. I, per tant, davant un problema extraordinari és necessari un pla extraordinari, amb uns pressupostos extraordinaris, que pugui donar, com a mínim, la tranquil·litat i aquesta confortabilitat de dir que l'Administració, que la meua Administració, s'està preocupant d'intentar resoldre'm el problema immediat que tenim.

El tema de l'habitatge... Ja ho sap, la meua teoria: és insuficient, o hi ha una disfunció entre l'anàlisi de la demanda d'habitatge i els productes que a través del Pla d'habitatge vostès ofereixen —ja li he dit tres o quatre vegades i vostè m'ha contestat tres o quatre vegades: el temps ens ho dirà—; l'oferta de preu taxat no dona resposta a aquells casos, que són la immensa majoria de l'anàlisi de la demanda, que cobren menys de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. I aquest és un tema que tant me fa tenir la raó històrica, però, com que és tan

evident —almenys a ulls d'aquest diputat, i d'altres que ho hem comentat—, és que em sembla increïble que no es reaccioni. No hi pot haver un diferencial tan gros entre l'anàlisi de la demanda i l'oferta que es fa, tant de promoció directa com de règim especial. I, el problema de l'habitatge, insistim que és un problema greu.

Però, bé, així podríem seguir, però un, a aquestes alçades del pressupost, un està bastant escèptic de la utilitat o inutilitat de les seves intervencions. Ara, deixi'm dir-li unes quantes coses, encara que sigui només perquè quedin dites.

Jo tenia la sensació que estàvem parlant del pressupost de l'any 93... Inversions reals, Gabinet del Conseller, hi ha l'any de totes les obres, no n'hi ha per a l'any 93; tot, paguem deutes d'abans. Direcció General d'Urbanisme, inversions reals, amb els anys que correspon, tot és d'anys anteriors, del 93 no n'hi ha cap. Direcció General de Transport, de tota aquesta..., d'una plana i mitja, quasi, tres partides per a l'any que ve; tot l'altre, d'anys anteriors. Direcció General de Carreteres, n'hi ha..., la primera ho és, totes les altres, dues planes senceres, tres planes senceres i escaig..., l'última, hi ha la primera i l'última, que corresponen a l'any 93. És a dir, així podríem seguir.

Què estem fent, aquí? Aprovant els pressupostos dels anys anteriors? Que són despeses plurianuals? Molt bé, doncs, llavors, no ens enganyem. Aquest any, en tot cas, ho pagarem, no farem aquesta inversió, la inversió està feta, l'efecte multiplicador que tenia de fer ja s'ha fet. Però hi ha moltes d'aquestes coses que estan completament executades, senyor conseller: el segon cinturó, la part dels accessos olímpics, tot això està executat. I això, a mi, no em sembla bé.

Segona, s'equivoquen: Ens d'Abastament d'Aigua, comprar la planta d'Abrera. Senyor conseller, hi ha una part de les accions de la planta d'Abrera que no són dels ajuntaments que estaven en l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona; si només arriben a acords en aquest sentit, hi ha, com a mínim, quatre accionistes, que són quatre ajuntaments, que podem —no és una amenaça, sinó que és una constatació que les coses estan mal fetes—, podem impugnar-los absolutament tots, els acords que vostès prenguin, tots, i els que ja porten presos. Ho han de fer, les coses s'han de fer, però s'han de fer ben fetes, i això no està ben fet.

I deixi'm acabar amb una cosa que a mi personalment em preocupa moltíssim —i joestic convençut que a vostè també—, i és que a través de l'Incasol vostès van donar a llum un dia un fill, però aquest fill és un fill una mica estrany, és un fill que jo no diria que és el pròdig, però sí que és un fill que fa coses una mica..., jo diria que no són les que ha de fer. I aquest fill és Adigsa, i hi té relació —i abans, en tot cas, vull dir, senyor president, que no em pugui cridar l'atenció que em posi a parlar d'Adigsa—, a partir, precisament, del primer fascicle de l'informe de la Sindicatura de Comptes, que és el punt número 2 de l'ordre del dia, en què destina pràcticament tot el primer fascicle a explicar..., jo no diria que les gràcies i les desgràcies, sinó que les desgràcies d'Adigsa.

Però hi ha una part que em preocupa moltíssim, que afecta l'Incasol, que afecta l'Incasol. Ni en els pressupostos de l'Incasol ni en els pressupostos d'Adigsa moltes de les coses que aquí es denuncien, o que la Sindicatura de Comptes posa en evidència, no es corregeixen. No estan dotades les partides per pagar l'antiga..., o els rebuts pendents de l'antiga contribució urbana

dels pisos procedents de l'Obra Sindical del Hogar i de l'IPPV, o de l'actual impost de béns immobles. I això diu —no jo, a mi no em facin cas— la Sindicatura de Comptes que s'ha de dotar, i això, si un actua amb la probitat del bon pare de família de què ens parla el Codi civil, s'ha de dotar als pressupostos per poder-hi donar resposta.

I aquest no és un problema polític, aquest és un problema legal. El que passa és que vostès estan en un trencacolls, que no volen pagar als ajuntaments, volen infringir la llei, i per això no ho doten, però vostès ho han de dotar. I el problema és que això ho fa Adigsa, però llavors resulta que, com que la propietat registral la té l'Incasol, de rebot, senyor conseller, representa que si algun ajuntament, intentant la nova tendència jurisprudencial que sembla que comença a haver-hi, que determinats béns afectes a l'Administració poden arribar a ser objecte d'embarg, poden arribar a ser objecte d'embarg, si algun ajuntament vol embargar alguna cosa i triomfa en els tribunals, no embargarà a Adigsa, embargarà a l'Incasol. I això, des d'un punt de vista de rigorositat tècnica, no pot ser.

Com no pot ser que hi hagin propietats de l'Incasol, registralment de l'Incasol, que es van traspasar..., o que les administra Adigsa, i que Adigsa ho ha transformat en dependències del Departament de Benestar Social. Ja en parlarem, en tot cas, quan parlem de Benestar Social, si Adigsa s'ha d'utilitzar per cobrir despesa corrent d'un departament, però és que involucren el mateix Incasol. I aquí els pressupostos s'han de fer ben fets.

I ara ja no és una qüestió —hi insisteixo— de discussió política, sinó que, ja que —i deixi'm fer en tot cas la referència municipal perquè tothom quedi ben satisfet en el sentit de dir «com a mínim ho va dir»; doncs, efectivament, jo els vaig dir que hi insistiria oportunament i inoportunament—, doncs, efectivament no solament no doten el Fons, sinó que a més a més no paguen als ajuntaments el que tenen obligació de pagar, i, a més a més, encara, sinó que estan plantejant als ajuntaments que cometem il·legalitats acceptant unes coses que són impossibles d'acceptar perquè els valors cadastrals no els fixen els ajuntaments, sinó que els fixen els centres de gestió cadastrals, que vosten no varen recórrer en el moment que ho podien fer; que en aquests moments hi ha tota una colla de molts centenars de milions emesos, que s'hi ha de donar resposta, i que a través d'aquests pressupostos no solament no s'hi dona resposta, sinó que ni tan sols estan dotats i que una conselleria està involucrant i està enredant una altra.

Home, Adigsa jo crec que ha de ser un instrument que junt amb els altres instruments sigui i pugui fer una única política de «vivenda». I, a més a més, ja examinarem en el seu moment els comptes Adigsa-Direcció General, perquè la Direcció General moltes vegades construeix el que es reemborsa; m'agradaria veure quins diferencials i en quin sentit es produeixen, perquè en tot cas hi ha algun organisme que està descapitalitzant un altre, fent unes operacions que sincerament penso que se n'hauria de parlar amb molta calma.

És per tot això que nosaltres, no tan sols políticament, sinó tècnicament, creiem que aquests pressupostos no es poden aprovar, i, per tant, que es retornin a la Conselleria.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara defensar les esmenes socialistes al diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, si em permet, defensaré les esmenes 456, 464, que és la Comissió de Ports; 465, que és l'Institut Cartogràfic i...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Torní-ho a repetir, si us plau...

El Sr. MANUEL NADAL: 456, 464, 465 i 482.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. MANUEL NADAL: Abans de començar, jo voldria felicitar el senyor conseller per dos motius. En primer lloc, perquè sembla que ha estat confirmat com a conseller i que, per tant, aquella provisionalitat que es podia detectar en alguns elements d'aquest pressupost o, per exemple, en la qüestió que després parlarem del Pla territorial, en sembla que aquesta provisionalitat finalment queda esvaïda i podem tenir la garantia que el mateix conseller que elabora un pressupost serà el que l'executarà, cosa que no ha passat en d'altres departaments. Per tant, ens hem d'alegrar que el conseller que fa el pressupost del Departament de Política Territorial sigui el conseller que l'hagi d'executar en el futur que ara ha de venir.

La segona felicitació és perquè ha complert amb el seu compromís, després de molts anys, després de deu anys —del 83 al 93, són deu anys—, però ha complert amb el seu compromís de presentar el Pla territorial, com a mínim, a la Comissió de Planejament Territorial del Govern de la Generalitat i que l'any 93 el veurem aquí al Parlament. És una bona notícia, una excel·lent notícia que aquest Pla territorial finalment avanci i el puguem començar a conèixer.

De totes maneres, és clar, jo deia que el felicito perquè s'acaba amb la provisionalitat i el felicito perquè presenta el Pla territorial. Però, és clar, és una mica preocupant que en el moment de donar a conèixer a l'opinió pública l'aprovació del Pla territorial, que és el gran element de planificació de Catalunya, on s'ha d'invertir, quin és el futur de les grans àrees de població de Catalunya, les grans àrees de desenvolupament econòmic, que resulti que hi hagi una discrepància, almenys pública i en els mitjans de comunicació, entre el que diu el conseller i el que diu el president de la Generalitat. Vol dir que segurament el president de la Generalitat aquest temps no ha estat prou atent als problemes del Govern de Catalunya com hauria d'haver estat necessari i que s'ha dedicat a altres qüestions que l'han preocupat, l'han marejat i ha fet aquesta equivocació tan important. Ara, el Pla territorial esperem que sigui ben conegut pel conjunt del Govern, perquè d'alguna manera és el dibuix del futur de Catalunya.

Continuem amb el tema del Pla territorial. Aquest Pla territorial s'ha de desenvolupar a través de plans sectorials, alguns que ja existeixen, i a través de plans, també, parcials territorials, que segurament també alguns existeixen: els plans comarcals de muntanya o alguns plans comarcals que s'estan executant. I també s'ha de desenvolupar a través de lleis sectorials. És clar, així com l'he de felicitar perquè ha presentat el Pla territorial, hi ha dos compromisos que de moment no sé si els complirem, però de moment encara no estan complerts. Un compromís el va formular vostè el 8 d'octubre i deia que portaria aquí, en aquest Parlament, abans d'acabar l'any, la nova Llei de carreteres, i aquesta nova Llei de carreteres encara no la tenim. De totes maneres, pel que surt avui en algun mitjà d'informació, vagi d'avançada que, per exemple, en la qüestió d'establir contribu-

cions especials per fer carreteres ens hi oposarem de manera contundent. L'altre compromís que vostè va prendre i encara tampoc hem vist aquí, en aquesta cambra, és que abans d'acabar l'any, també, presentarien una llei de competències urbanístiques per als diversos ens locals. Tampoc l'hem vist i esperem que..., encara té uns pocs dies per complir i que es compleixi. Per tant, estem en un bon camí; s'ha aprovat el Pla territorial, però hi ha dues lleis sectorials que encara no coneixem.

El Grup Socialista vol fer la seva intervenció en el tema de política territorial en base a sis objectius que ens sembla que segurament coincidirem. El primer objectiu és que el pressupost hauria d'atendre amb el tema d'intentar una bona inserció de Catalunya en el seu àmbit territorial; és a dir, Catalunya té un vèrtex que apunta cap al nord, ens hem d'inserir cap a Europa, una de les grans àrees de creixement econòmic ha de ser cap al nord, cap a Europa; una altra àrea de creixement econòmic ha de ser cap a la regió llewantina, un altre vèrtex de creixement cap a aquesta zona, i un altre, diguem-ne, cap a la zona de l'Ebre, que també són els focus, diguem-ne, més pròxims a nosaltres de gran creixement econòmic dins el conjunt de l'Estat espanyol.

En aquest aspecte a nosaltres ens sembla que el pressupost i el que s'està executant des de Política Territorial compleix bastant aquests objectius que nosaltres volem. És a dir, cap al nord les comunicacions estan bastant correctes, s'estan fent els eixos verticals, com deia algun diputat aquí, s'estan fent, és important que es facin; i cap al sud, doncs, cap a la zona llewantina es comencen a apuntar algunes novetats importants, per exemple, la qüestió de millorar la comunicació per ferrocarril a través del corredor de llevant fins a València. Ens sembla una bona notícia que es comenci a comprendre que Catalunya també ha de tenir una bona comunicació cap al sud, cap a la regió llewantina, que és una gran àrea de creixement econòmic per a l'Estat espanyol.

Però, cap a l'Aragó, cap a l'eix de l'Ebre, aquí encara hi ha algunes mancances. Jo vull apuntar dues qüestions que ens sembla que val la pena que tinguem presents perquè Catalunya quedi ben emmarcada en aquest àmbit territorial on està. Una és que, així com l'eix de l'Ebre vertical sembla que s'està executant bastant adequadament, no així l'eix en el seu tram que ens ha de portar, diguem-ho així, cap a l'Aragó en la zona de Gandesa, etcètera. Aquesta zona no està prou en la perspectiva que es vagi executant. Cal que aquesta comunicació que ens ha d'enllaçar amb l'Aragó i que finalment també és una bona comunicació per a determinades comarques de Tarragona cap a Madrid, diguem-ne, la millorem substancialment. I aquí hi ha un altre tema, que també ens insereix en aquest territori, que és tot el tema de l'aigua, que esperem que sigui ben resolt i que nosaltres estem disposats a col·laborar que les relacions amb els comunitats de València, d'Aragó i tota la zona, doncs, de l'Ebre, però també la zona catalana, doncs, siguin ben resoltes. Per tant, ens sembla que en aquest tema d'inserir Catalunya en el seu context, estem bastant d'acord i s'estan fent les coses bastant bé.

El segon objectiu, però, que nosaltres voldríem en un pressupost de Política Territorial és el del reequilibrament territorial, i aquí permeti'm fer una petita pinzellada perquè ens sembla que les coses no acaben d'anar prou bé. Només els posaré un exemple: en aquest esbós de Pla territorial que se'ns ha entregat es

planteja que l'objectiu de població de Catalunya, per exemple, és que la gran conurbació de Barcelona passi de la situació actual, que representa el 68% de la població de Catalunya, al 59,3% l'any 2026, o sigui que hi hagi una reducció de la conurbació barcelonina; que la zona de Girona passi del 7,8% a 10,7, és a dir, que creixi i que creixi importantment, es preveu així; i a Tarragona es preveu un creixement també important, del 8,6 a l'11,3%.

Bé, aquest és un objectiu d'equilibri territorial que em sembla correcte, però hi ha un aspecte de la política actual d'aquest Govern que sembla que pot contradir una mica aquest objectiu, almenys així jo ho veig: per exemple, en el Pla d'habitatge. Com s'està executant el Pla d'habitatge en aquests moments? Si nosaltres veiem les «vivendes» que estem construint en aquests moments a Catalunya, veurem que hi ha hagut una caiguda important de la construcció de «vivendes» en el conjunt de Catalunya. Però, el que és més important és que en el període gener-setembre d'aquest any a Tarragona, a l'àrea de Tarragona, la caiguda ha estat del 50% respecte al període anterior. És a dir, una zona que preveiem que ha de créixer té una caiguda de construcció de «vivenda» del 50%; vol dir que no ens estem acostant a aquest objectiu; hauria de créixer Tarragona i cau el 50% de construcció d'habitatge. A Girona la caiguda és del 26%; és a dir, es preveu un creixement amb l'objectiu de l'any 2026 de passar del 7,8% de la població al 10,7; en canvi, els habitatges estan caient. Segurament hem de fer un esforç perquè això no sigui així. És a dir, si estem d'acord amb l'objectiu d'equilibri territorial i d'equilibri de població, hem d'intentar, per tant, que aquesta situació actual de construcció de «vivendes» de Catalunya canviï i, per tant, hem de fer un esforç en aquest objectiu.

Tercer aspecte de la política territorial que nosaltres veiem que caldria modificar en alguns aspectes: hem dit reequilibrament territorial, també diem atenció a les grans àrees de població. Les grans conurbacions de Catalunya tenen uns problemes específics que cal resoldre i deixin-me apuntar una qüestió fonamental: el tema del transport. L'Entitat Metropolitana del Transport aporta al cap de l'any uns 500 milions de passatgers l'any i té una subvenció en aquest pressupost de 4.000 milions de pessetes, mentre que el Ferrocarril de la Generalitat té una subvenció el triple que l'Entitat Metropolitana del Transport. Queda clar que tots sabem que l'Entitat Metropolitana del Transport porta molts més viatgers que el conjunt dels Ferrocarrils de la Generalitat; en canvi, la subvenció és tres vegades més petita per a l'Entitat Metropolitana del Transport.

Però, és clar, aquí vostès diuen: «Oh, escolti'm, hi ha un contracte-programa firmat amb Madrid; nosaltres aquí no intervenim en aquestes qüestions, no sé què...» Però, és clar, si llavors resulta que s'estan portant endavant unes converses, que han existit diàlegs bilaterals, diàlegs multilaterals, que s'arriba a uns principis d'acord, per exemple, en el tema tarifari i es diu: «És un objectiu de l'Entitat Metropolitana del Transport aconseguir cobrir amb les tarifes el 60% de les despeses de funcionament i per això cal una política d'augment creixent de les tarifes, però d'una manera gradual, sense que sigui excessiu», i s'arriba a una proposta de tarifes i tots hi estem d'acord. Però llavors resulta que per un art que no acabem de conèixer ben bé surt una persona que sembla que li agradi jugar el paper de Judes i, llavors, el que es pacta en una taula sembla que en una al-

tra taula no es pot complir, i llavors ve la Comissió de Preus i rebaixa un acord. Estem fent una mala política, no estem ajudant que l'Entitat Metropolitana del Transport pugui eixugar aquesta situació de dèficit tan important que té. Això ens preocupa perquè no resol els temes d'aquesta àrea de població tan important que és l'àrea de Barcelona.

I deixin-me seguir un moment aquí amb temes de transport. És clar, hem dit: «la subvenció és petita», però, és clar, per a tarifació social només hi ha 193 milions de pessetes, la qual cosa ens preocupa. A nosaltres ens sembla que és necessari, estrictament necessari, que, si es va crear l'Entitat Metropolitana del Transport, fem un esforç per fer una bona llei de finançament del transport i que financem el transport de les grans àrees de població. Per tant, cal aquesta llei de finançament del transport per a dotar pressupostàriament aquesta entitat que vam crear per llei al Parlament de Catalunya; em sembla fonamental. I cal, també, crear l'autoritat única del transport.

El diputat senyor Farrés ja ha parlat d'una qüestió de transport, que és el transport per carreteres, i ha apuntat també que la dotació als ajuntaments per a inspecció era molt petita: 312.000 pessetes; és una situació molt ridícula que valdria la pena que ens plantegéssim seriosament, perquè si volem, també, contribuir a l'equilibri territorial, hem de facilitar la mobilitat, i perquè la mobilitat sigui bona calen uns bons transports i que aquests transports no plantegin situacions com la que va passar aquest estiu.

Per acabar hi ha una qüestió, també de transport, que em sembla que val la pena, com a mínim, fer una pregunta. Jo ho he llegit així en el pressupost per a programes. Diu: «Per facilitar la qüestió de transports a Catalunya cal crear una xarxa de centres de mercaderies», i en aquesta xarxa es planteja que hi ha el Centre Integrat de Mercaderies del Vallès i hi ha una partida de 400 milions de pessetes, però que diuen que està dedicada únicament i exclusivament a estudis i planificació, però que no es preveu cap obra. Em sembla una partida gran per no fer cap obra.

Estem dient, per tant, que nosaltres volem inserir Catalunya en el seu àmbit territorial, que volem que hi hagi un procés de reequilibrament territorial, que s'atenguin els problemes de les grans poblacions. Ara, tota aquesta qüestió em sembla que s'ha de fer des de la perspectiva d'un creixement harmònic i respectuós amb el paisatge i el medi ambient.

I deixin-me dir que la política de la Direcció General d'Urbanisme a nosaltres ens preocupa; ens preocupa perquè en aquest país massa vegades hi ha política completament discrecional en temes urbanístics. La construcció en sòl no urbanitzable és una qüestió estrictament discrecional: peticions de gasolineres, d'hotels, de camps de golf, de ports esportius, en uns casos diu que sí i en uns altres diu que no amb completa discrecionalitat; en els mateixos àmbits territorials s'aproven unes propostes i no unes altres, i no sabem ben bé per què. I el que és més greu és que aquesta discrecionalitat moltes vegades es produeix en contra dels criteris de la mateixa Comissió Provincial d'Urbanisme, en el cas que existeixi, o de la mateixa Direcció General d'Urbanisme.

I deixi'm treure un cas, senyor conseller, que a mi em preocupa, que acaba de passar recentment. La Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona va negar la tramitació del port de Portlligat, port que moltes vegades el Grup d'Iniciativa ha criticat

obertament, i ara sembla que hi ha hagut el recurs tradicional al conseller i que el conseller ha donat porta oberta altra vegada perquè es pugui tramitar aquest port. (*Remor de veus.*) Bé, potser aquest cas..., vostè diu que no, però moltes vegades, a través del recurs del conseller es modifiquen decisions de comissions provincials i del director general, amb un criteri completament discrecional, això no ens ho pot negar.

I, és clar, en els temes urbanístics resulta que qui hauria de ser més competent, que són els ajuntaments, només tenen una partida pressupostària de 184 milions de pessetes, per a planejament municipal, sobre una partida de 4.800 milions, que té la Direcció General. Em sembla que no es presta prou atenció a aquesta qüestió del planejament municipal.

I, per altra banda, ja ho sabem que no es presta prou atenció, perquè quan aquí s'han demanat competències urbanístiques per als ajuntaments per aprovar plans especials i plans parcials, han estat negades diverses vegades. Per tant, em sembla que aquesta solució no està prou ben enfocada.

I ara entrem també en els dos últims principis que nosaltres veiem que aquest pressupost no està suficientment ben tractat. Un principi de simplificació administrativa. El diputat senyor Farrés ho deia: aquest Departament té un pressupost de 98.000 milions de pessetes; d'aquests 98.000, en té uns 33 que són transferències a organismes autònoms del sector públic, organismes autònoms i empreses, vol dir que ens quedem amb 55.000 milions de pessetes per a administració pròpia, i el conjunt del sector públic del Departament —diguem-ho així—, empreses i organismes autònoms, té 113.000 milions de pessetes. És a dir, de cada tres pessetes, dues les administren organismes autònoms i empreses i només una el Departament. Però, és clar, el senyor Farrés ho deia i jo hi volia insistir, no estem convençuts que l'administració a través d'empreses o organismes autònoms sigui més eficaç que l'administració del mateix Departament. Jo m'he permès mirar, per exemple, la Direcció General d'Obres Hidràuliques i la Junta d'Aigües. Resulta que la Direcció General d'Obres Hidràuliques inverteix 13 pessetes per cada pesseta que té de despesa corrent, tretze per una —Direcció General d'Obres Hidràuliques—; en canvi a la Junta d'Aigües la proporció és només de 3 pessetes d'inversió per 1 de despesa de funcionament —«despeses corrents».

No ens sembla que sigui segur que els organismes autònoms administrin millor que el Departament, no ens ho sembla, també val per a la Direcció de Ports i la Comissió de Ports de Catalunya, i deixin-me dir: jo crec que és necessària una reforma administrativa del Departament, per aquesta qüestió, que dues pessetes estan ja a fora i només una està en el Departament, i encara mantenim l'estructura primitiva del Departament, abans que es fessin totes aquestes transferències, cal una reforma. Però, és clar, és que si jo llegeixo un objectiu, un programa de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, comprendran que o aquesta Direcció General se suprimeix o aquesta Direcció General modifica els seus objectius, però tal com està ara no serveix per a res. Diu: «Activitats de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, Programa direcció i serveis generals d'ordenació del territori. Activitats» —diu—: «a part de les normals de la secretaria administrativa, treballs mecanogràfics, registre, arxius, telèfons, fotocopiadores, etcètera; tramitació d'expedients, gestió econòmica del pressupost, gestió i contractació de convenis i compres, biblioteca i personal». Llavors, en

els objectius parlen de «conservació i millora de les instal·lacions de locals», etcètera.

Ens sembla que és un programa que no respon a cap objectiu polític, i si llavors mirem la dotació, veiem que té divuit persones, i que té un pressupost de 900 milions, però d'aquests 900 gairebé 800 són transferències a l'Institut Cartogràfic; el que dèiem, hi ha una estructura que no respon ja a la situació actual: els diners es transfereixen als organismes autònoms, però es manté l'estructura primitiva, que no serveix per a gaire res.

I, ja per acabar, l'últim principi que el Grup Socialista voldria defensar és el principi de la subsidiarietat, és a dir, allò que puguin fer els ajuntaments, que ho facin; allò que pugui fer l'Administració local més pròxima, que ho faci; allò que puguin fer els consells comarcals, que ho facin, i que no ho hagi de fer tot el Departament, i, és clar, nosaltres trobem, per exemple, que en la Direcció General d'Obres Hidràuliques hi ha un programa que es diu: «Gestió de recursos hidràulics, 4.144 milions de pessetes», i d'aquests 4.144 només hi ha 317 milions per a l'Administració local, per fer obres d'abastament i correcció de riuades. Ens sembla una partida molt petita per a l'abastament a poblacions que puguin fer els ajuntaments, 317 milions de pessetes, d'una partida de 4.144 milions de pessetes. No hi ha confiança en els ajuntaments, no hi ha confiança en l'Administració local, vostès no els donen partides per fer obres que necessiten, molt poques partides.

Hi ha una altra qüestió d'Obres Hidràuliques, que vostè sap, conseller: en el programa integrat que ens ha presentat —i que ha presentat als mitjans de comunicació— hi ha unes obres d'interès general, obres d'infraestructura general, que són obres de correcció de lleres de rius, o obres de portada d'aigües generals, que vostè preveu que hi hagi una subvenció dels ajuntaments o que hi hagi una aportació dels ajuntaments de 6.500 milions de pessetes; ja sap que li vam dir que nosaltres creiem que això no està d'acord amb la Llei. Obres d'infraestructura general han de ser finançades al cent per cent pel Departament, i, per tant, li demanem, li insistim que aquests 6.500 milions de pessetes els retiri del Programa integrat d'obres hidràuliques.

I també un altre element de desconfiança respecte a l'Administració local, en el tema de la construcció d'habitatges. A la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge diu: «Programa d'ajuda a la construcció, rehabilitació i accés a l'habitatge, 5.518 milions de transferències»; per a l'Administració local, 200 milions per a patologies estructurals, i 1.000 pessetes, una partida oberta, per a tot aquest concepte de rehabilitació i accés a l'habitatge, però, és clar, quan mires el que diu vostè d'aquest programa, et tornes a adonar que vostès tenen desconfiança total a l'Administració local, perquè diuen: «aquest programa serveix per construir nous habitatges i la millora del patrimoni immobiliari, mitjançant funcions de cooperació, control i tutela dels programes desenvolupats per patronats, cooperatives i patronats municipals», és a dir, tutela, per als patronats municipals, tutela. Però el programa continua i diu, en canvi: «Elaboració i avaluació de programes de foment d'iniciativa privada.» És a dir, a l'Administració local, la tutel·len; a la iniciativa privada, doncs, l'avaluen i li elaboren els programes. Hi ha desconfiança respecte a l'Administració local. Són dos exemples que jo li he posat perquè són molt evidents: no tenen confiança en l'Administració local, i els pressupostos són un reflex d'aquesta situació.

Per tant, estem d'acord que s'està inserint bé Catalunya en el seu àmbit territorial, però que no s'està produint prou el reequilibrament territorial que tots volem; que no s'atenen suficientment —i aquí sí que vostès tenen una política molt clara en contra d'aquest concepte—, no s'atenen els problemes de les grans conurbacions ciutadanes de Catalunya. El creixement del nostre territori té uns problemes urbanístics importants que no els han buscat solucions; cal buscar-hi solucions. Vostès continuen tenint una màquina administrativa que respon a un departament antiquat, abans que es produís la construcció d'aquests nous organismes autònoms i empreses, i, per tant, cal la reforma administrativa del Departament, i vostès tenen una desconfiança de l'Administració local, que es fa evident en el pressupost d'aquest Departament, però de tot el conjunt del pressupost de la Generalitat.

Per aquests motius, el Grup Socialista ha de demanar el retorn dels pressupostos del Departament de Política Territorial.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les següents esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia l'esmena de la Junta d'Aigües, la 457, amb l'esmena de l'Ens d'Abastament d'Aigua, que és la número 478. Totes dues esmenes són relatives a problemàtiques i qüestions de l'aigua. El president Pujol ha dit reiteradament, en els debats fonamentalment de política general, que resoldre el problema a l'entorn de l'aigua és una prioritat del Govern. Segurament això que diu el president és una veritat, però les dades del pressupost es contradiuen amb aquesta expressió, amb les paraules del president, perquè dir que es vol solucionar un problema i no destinar-hi recursos és quelcom que no lliga.

Resoldre els problemes de l'aigua avui a Catalunya ja hem dit també reiterades vegades que no és un tema de savis ni és un tema de lleis, solament és un tema de voluntat política, i no és de savis perquè les solucions tècniques existeixen a bastament, i no és de lleis perquè aquest Parlament ja ha legislat suficientment a l'entorn de la problemàtica de les aigües.

I també ja hem dit moltes vegades, des del Grup Socialista, i ho hem explicat a bastament, que nosaltres no creiem adequada l'actual distribució de competències en diverses conselleries respecte al tema de l'aigua. Tenim assignades, com hem dit, les aigües netes a una conselleria, les aigües brutes a una altra, i encara apareix, que de vegades ens ho descuidem, una tercera conselleria, que és la Conselleria d'Indústria, per al tema de mines.

Nosaltres estem a favor —ho hem defensat reiteradament— de la unitat del cicle hidràulic, i l'anàlisi s'ha de fer amb una unitat de context i de visió. I estem a favor que existeixi una administració hidràulica única; això sí, nosaltres el que creiem és que aquesta administració hidràulica ha de tenir molts braços per portar a terme la seva activitat. Creiem que el Govern el que ha de fer àmpliament és planificar, programar i buscar recursos, sobretot. Ha de destinar moltes hores a això, a estudiar, a planificar, a buscar diners, per acomplir els programes. Fer-ho amb seriositat i discutir amb totes les administracions implicades el problema. Aquesta creiem que és la gran feina d'un governant i el gran repte del Govern, i després fer que la gestió i l'execució de les obres ho facin, segurament, administracions més properes al ciutadà, com poden ser els ajuntaments i els consells comarcals. No és encertat, des del nostre punt de vista, que la

Junta d'Aigües faci, per exemple, un dipòsit a tal o tal poble; es perden, en aquest procés, nosaltres creiem que moltes energies. Seria bona aquella administració hidràulica que tingués..., que fos com un arbre, que tingués moltes branques: el tronc hauria de ser o seria, en tot cas, el Govern autònom, i les branques serien els ajuntaments i els consells comarcals.

Vostès són un govern amb fortes contradiccions internes; l'únic que volen, moltes vegades, és fer d'aparador i operacions absolutament de maquillatge. El pressupost amb destinació al tema de l'aigua, en aquest cas, ho prova a bastament, perquè és un pressupost xic, és un pressupost molt baix i és un pressupost gens atrevit. Vostès creuen, senyors del Govern, que la política d'aigües i, per tant, aquest pressupost, aguanta les següents preguntes? Primera pregunta: creuen que la Junta d'Aigües pot tenir un pressupost per al 93 molt per sota del que el Govern de la Generalitat destina a despeses sumptuàries i també per sota del pressupost de l'any passat? I així es reflecteix en números: despeses sumptuàries, més de 16.000 milions de pessetes; pressupost de la Junta, 12.949 milions de pessetes per al 93, quan el pressupost del 92 —recordin-ho— era de 14.401 milions de pessetes. És a dir que es produeix una disminució.

Una segona pregunta que formulem a aquest pressupost. Amb els diners que el Govern destina a despeses sumptuàries per al 93, amb els 16.000 milions de pessetes, per exemple, si hi hagués objectius clars en el Govern, es podria resoldre, només amb aquests diners, la problemàtica global de les rieres del Maresme, tan reiteradament dita pel Govern i també criticada per part de l'oposició. Aquest problema només aquest any sembla ser que es començarà a enfocar amb un pressupost de 1.300 milions de pessetes. Però —ho repetim—, si totes les despeses sumptuàries es destinessin a arranjar el problema de les rieres del Maresme, quedaria solucionat amb un únic pressupost. Aquest pressupost no dóna, per tant, resposta al problema d'aquest objectiu; n'hi hauria molts d'altres.

Una tercera pregunta: per què la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té un pressupost tres vegades més alt que el de la Junta d'Aigües i quatre vegades més alt que el de l'Ens d'Abastament d'Aigua a l'àrea de Barcelona? Si recordem el que deia al principi, que havia dit el president de la Generalitat que una de les prioritats a Catalunya era resoldre la problemàtica de l'aigua... No ho sembla massa, quan ens interroguem davant d'aquestes preguntes.

(El vice-president primer s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Quarta pregunta que no suporta aquest pressupost: per què el president Pujol diu i va anunciar abans-d'ahir que faria l'Ebre navegable fins a Riba-roja, i començaria l'any vinent —és a dir, són dues notícies que van sortir a la premsa—, quan hem resseguit tots els pressupostos i hem trobat una partida molt petita, una ridícula quantitat de 30 milions de pessetes? Jo no sé si amb 30 milions de pessetes es podrà fer navegable l'Ebre, i, a més, no va quedar curt el president, no va dir fins a Tortosa, no; fins a Riba-roja... Jo no sé si potser pensava el president que posaria uns barquets d'aquells que es teledirigeixen, és a dir, que van per sobre l'aigua, perquè, és clar, amb 30 milions de pessetes, poques coses es poden fer.

Cinquena pregunta: com s'explica que al 93 el cànon de sanejament s'apugui un 5% —així és com ha quedat— i, en canvi, el cànon hidràulic no es modifiqui? Això és unitat de criteri fis-

cal? Això és política integradora? No, senyors de la majoria, això és fer cada conseller el que vol, independentment de la necessitat d'existència d'una opció o d'una unitat de govern. Jo dubto, fins i tot, que el Consell Executiu, a més de reunir-se, de vegades parlin. El conseller de Medi Ambient diu una cosa, el conseller de Política Territorial en diu una altra, i els dos tenen competències, evidentment, com hem dit abans, sobre la qüestió de l'aigua, i en aquest cas de les tarifes; doncs, diuen coses bastant contradictòries un i l'altre.

Sisena pregunta: per què encara no es dóna solució als problemes d'abastament altament preocupants, com és el cas, per exemple —per posar dos exemples, només—, del municipi, per exemple, de Sentmenat, o de molts municipis de la Costa Brava que encara no tenen solucionat el seu problema d'abastament d'aigua potable? Això tampoc s'encara, en aquest pressupost.

Setena pregunta: com és possible que un pressupost de 9.027 milions de pessetes, com és el de l'Ens, estigui recollit i explicat només amb sis pàgines? I que creixi 2.800 milions de pessetes respecte a l'any passat —aquest sí que creix, a diferència del de la Junta d'Aigües—, però que aquest creixement de 2.800 milions de pessetes no és un creixement en l'apartat d'inversions: en l'apartat d'inversions només es produeix un creixement de 2.000 milions de pessetes; és a dir, pel camí, amb aquest increment, es perden, o **no sabem on són, 800 milions de pessetes.**

El pressupost de la Junta d'Aigües i de l'Ens d'Abastament, aquests dos pressupostos també es distingeixen per una altra..., no diria qualitat, sinó a l'inrevés, per una mancança de claredat: són pressupostos que costen molt d'entendre, precisament, pel que deien abans el senyor Farrés i el senyor Nadal, que és difícil fer el recorregut, de vegades, de les pessetes que poden néixer en una determinada conselleria i arribar a esbrinar en quina empresa pública o en quin organisme autònom acaben. Crec que seria molt important que la Conselleria, com a mínim, prengués nota que, de cara a l'any vinent, els pressupostos de la Junta d'Aigües i de l'Ens d'Abastament d'Aigua haurien de tenir una major clarificació del seu contingut, perquè crec que és fonamental.

El pressupost de la Junta d'Aigües ja he dit abans que baixa, respecte a l'any passat, 1.500 milions de pessetes. No s'entén gens, i sobretot quan la Conselleria s'ha compromès a anar incrementant els recursos any darrere any. La inversió prevista per al 93 entre la Junta i l'Ens, entre els dos organismes que gestionen el tema de l'aigua neta, és de 12.280 milions de pessetes, quan, al nostre entendre, per intentar fer front seriosament a aquesta problemàtica hauria de ser com a mínim de 25.000 milions de pessetes, és a dir, del doble. Si tenim en compte que es recaptaran, tal com diuen les previsions d'ingressos per a l'any vinent, 7.000 milions de pessetes de cànon hidràulic, i havíem dit i convingut entre tots que respectaríem la proporció que contempla el Programa integrat d'obres hidràuliques, per què no s'aporten dels pressupostos de la Generalitat uns altres 7.000 milions de pessetes i així es respectaria aquella estructura que el Programa recull, que és 25% d'aportació de l'Estat, 25% les administracions locals, 25 el cànon i 25 dels pressupostos de la Generalitat?

D'entrada, aquest pressupost, aquesta proporcionalitat, no la respecta. Les inversions que es diu que es faran no coincideixen tampoc amb el Programa d'obres hidràuliques que s'acaba d'aprovar, o que va aprovar el Consell Executiu el mes de juliol. Ho hem mirat, i sí que s'assemblen, evidentment, però no

coincideixen. Un programa que fa tres o quatre mesos que s'acaba d'aprovar, i en el primer pressupost que es pretén desenvolupar no es recullen les previsions del primer any que es vol posar en funcionament, ens sembla que és una mancança important.

L'aportació dels pressupostos de la Generalitat a la Junta, com he dit abans, és només de 3.375 milions de pessetes, enfront dels 7.000; és a dir que l'aportació a la Junta d'Aigües és la mateixa quantitat de diners que Presidència es gastarà en despeses sumptuàries. És a dir que des del Departament de Política Territorial es cregui que per solucionar els problemes d'aigua en el nostre país l'aportació que farà l'any 1993 sigui la ridícula quantitat de 3.375 milions de pessetes, doncs, sorprèn, jo crec, propis i estranys.

Hi ha una clara voluntat política, també, en aquest pressupost, de vulnerar els principis que varen inspirar la Llei 4 i 5 del 90, perquè ni tan sols hi ha oberta una partida per fer transferència als ajuntaments. L'any passat, aquesta partida hi era oberta amb 1.000 pessetes; aquest any no hi ha ni el títol. És a dir, el capítol 7 no existeix a la Junta d'Aigües, no hi ha ni fins i tot la possibilitat que part dels diners, doncs, vagin per capítol 7 i arribin així als ajuntaments que vulguin ells tirar endavant les obres. El conseller ha manifestat que aquest problema es resol-dria, però, lluny de resoldre's, jo crec que empitjora, perquè ja no hi ha ni tan sols aquesta partida oberta.

Pel que fa a l'Ens, els problemes, des que s'ha posat en funcionament, són molts i variats. Per exemple, l'Ens té redactats uns estatuts, ja fa més d'un any, un any i mig, que està funcionant aquest Ens amb un estatut provisional que no s'ha aconseguit encara aprovar-lo; ni tan sols en un any i mig o dos de funcionament tampoc s'ha aconseguit el nomenament de la totalitat de les persones que han de constituir aquest Ens. En el pressupost de l'Ens tampoc hi ha prevista per a l'any vinent cap partida per a la xarxa secundària: és una cosa increïble, perquè l'any passat hi havia com a mínim 500 milions de pessetes; aquest any no hi és. Nosaltres creiem que la no-existència d'aquesta partida vulnera clarament la Llei 4/90, de creació de l'Ens, que obliga a tenir una partida destinada a finançar les xarxes secundàries. Jo crec que això ens ho haurien d'explicar, perquè és bastant preocupant que no existeixi aquesta partida, que l'any passat, a més a més, ho repeteixo, hi era, de 500 milions de pessetes. Aquest any no hi és.

I en el pressupost no s'hi observa voler arribar a cap objectiu ni solucionar cap dels problemes importants que té avui Catalunya respecte al tema de l'aigua. És a dir, no s'afronta cap prioritat. Nosaltres estariem d'acord a acceptar que el Govern hagués dit: «Del munt de problemes sobre l'aigua que existeixen a Catalunya, aquest any el pressupost en prioritzarà un». Ens semblaria molt bé. Però no hi ha cap prioritat: hi ha una mica tot allò de la «repartidora», una mica «anirem fent, repartirem aquests 7.000 milions que recaptarem amb el cànon hidràulic i 3.000 que n'hi posarem» —que per altra part són diners que ja han existit sempre, des del moment de les competències. És a dir, no hi ha hagut cap esforç per incrementar aquesta quantitat.

Cap de les prioritats. En citaré tres, per exemple, que a nosaltres ens hauria agradat veure recollides en aquest pressupost. Per exemple, no es dona solució —ja ho hem dit abans— al tema de les rieres del Maresme definitivament, només s'aporten 1.300 milions de pessetes. Recordem que la Conselleria havia dit que l'any passat n'aportaria 2.000: aquests 2.000 ja no s'han

aportat, i per al 93 no és que se n'aportaran 2.000, és que només se n'aportaran 1.300.

Segona prioritat que tampoc afronta i que ens sembla que hauria estat bo que s'hagués afrontat: no es dota de xarxa d'aigua potable tots els municipis de Catalunya. I avui a Catalunya hi ha setanta-cinc municipis sense xarxa potable d'aigua. Seria bo que també s'hagués afrontat aquesta prioritat, o seria com a mínim defensable.

I una tercera prioritat que tampoc no es contempla és que no hi ha cap mena de coordinació entre el Pla de sanejament, la recuperació de les aigües de sortida de depuradora, amb el Pla hidrològic. El nostre, creiem, i ja ho hem dit altres vegades, que és un país deixat —ho va dir el doctor Margalef, i crec que era una frase molt encertada—, perquè, entre escombraries, rius bruts i desequilibris hidràulics, la panoràmica no és gaire idíl·lica. Nosaltres hem dit reiteradament, també, que el Programa d'obres hidràuliques, entre altres, té els següents problemes: que és un programa de contingut genèric i que no estableix cap mena de prioritats, tal com abans els he dit.

Per últim, deixin-me que els digui quins són els cinc principis que haurien d'inspirar avui a Catalunya una bona política hidràulica, i també aquest pressupost, des del Grup Socialista.

Primer —alguns ja els he dit—, una administració hidràulica única; en segon lloc, una coordinació entre el Pla de sanejament i el Programa d'obres hidràuliques; en tercer lloc, una priorització d'objectius —entenguin els que he dit abans: rieres del Maresme; fer una bona inversió, per exemple, a l'anell Ter-Llobregat; solucionar el problema dels municipis que no tenen aigua potable; la protecció del Delta, per exemple, seria una altra prioritat, o acabar amb les inundacions del Baix Llobregat—, i un quart principi, incentivar l'estalvi d'aigua fent campanyes informatives a la població i posant en pràctica tècniques de regadiu menys malbaratadores de l'aigua. I en cinquè lloc, i última, aplicar un sistema tarifari que compleixi els següents objectius: ser socialment just, que estimuli l'estalvi i que sigui econòmicament suficient.

La nostra proposta en el text articulat anava en aquest sentit. Nosaltres creiem que destinant al cicle hidràulic menys diners que a fer focs d'artifici i sense objectius no és possible en cap moment fer una bona política hidràulica en el nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyora Martí.

Se suspèn la sessió, i es reprendrà a dos quarts de quatre.

(Són tres quarts de tres de la tarda i nou minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i els lletrats Sr. Vintó i Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem el debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Esmena 461, del

Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Oliart.

(Remor de veus.)

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no ja en la intimitat, sinó en una espècie de reunió familiar, començaré aquesta intervenció. Abans de rebre els pressupostos d'aquest any, jo esperava, tenia la confiança de no haver avui de pujar aquí per defensar aquesta esmena de devolució de l'Incasol, i no per estalviar-me un discurs o per estalviar-nos un discurs, sinó perquè això hauria sigut que vostès haurien d'haver presentat un pressupost, doncs, que donaria resposta a aquesta demanda social d'habitatge que hi ha, i que de veritat vostès haurien aleshores fet aquest increment d'inversió necessària per a un bon desplegament del Pla d'habitatge. No ha estat així, és una decepció, i, per tant, estem aquí, doncs, per demanar aquesta devolució.

Abans, alguns companys que han intervingut abans i han fet referència a l'Incasol han fet referència a la ineficiència d'aquest Institut, d'aquest organisme autònom, i jo també repetiré el mateix tipus d'argumentació en començar, i voldria per això, doncs, estudiar un cicle, que jo suposo que quatre anys són suficients per veure l'evolució que ha tingut el pressupost d'aquest ens autònom, des de l'any 1990 fins ara. I l'eficiència —entesa l'«eficiència» com la relació entre els mitjans i els objectius que es volen assolir—, nosaltres veiem, per exemple, que en el capítol 1 hi ha hagut, des de l'any 1990 fins ara, un increment del 51%, i en el capítol 2 hi ha hagut un increment del 79%; increments, el doble i el triple de l'increment de l'IPC acumulat durant aquests quatre anys. I, en canvi, en el capítol sisè, que seria el dels objectius a aconseguir, doncs, un increment sols del 21%, menor a l'increment de l'IPC acumulat.

Veiem també l'evolució d'unes partides característiques, per exemple, «Estudis i treballs tècnics»: el 1990 aquí hi havia una partida consignada de 56 milions de pessetes, i l'any 1993 puja a 114.000; és a dir, aquí hi ha hagut un increment del 103%, i la cosa és bastant paradoxal, molt estranya, perquè mirant el personal que té l'Institut, ens adonem que té noranta titulats superiors i trenta-cinc titulats de grau mitjà. I, aleshores, la pregunta és: amb tants titulats superiors, que normalment solen ser arquitectes, i amb tants titulats de grau mitjà, encara s'han de donar estudis a fer a societats i empreses que no són del mateix Institut? Una altra partida, «Publicitat i propaganda», veiem també que augmenta de 60 milions a 96 milions, amb un increment d'un 60%. Però és que, a més, durant aquest període de temps, i sobretot en els dos últims anys, activitats que eren pròpies de l'Institut, doncs, es traspassen a societats anònimes que es creen, dependents de l'Institut, és a dir, menys feina per a l'Institut i, en canvi, hem vist que s'han incrementat totes les seves despeses corrents.

Per exemple, la creació de l'empresa Catalunya Export-Import i l'empresa Centre Integral de Mercaderies i Activitats Logístiques, que les dues, doncs, tenen com a finalitat la compra i venda de terrenys industrials i de serveis; menor activitat, doncs, de l'Incasol i també —i cal dir-ho— menor control parlamentari.

I ara anem per l'eficàcia: l'eficàcia, que seria el grau d'acompliment dels objectius que un vol assolir, dels propis objectius, naturalment, que no serien els nostres, però dels que el mateix Institut es marca, s'assenyala, per exemple, la venda de

terrenys urbanitzats o sense urbanitzar, la venda de terrenys, això suposo que és un dels objectius bàsics de l'Incasol: doncs bé, veiem que l'any 1990 les seves vendes pressupostades eren de 13.962 milions i l'any 1993 només se'n pressuposten 9.486 milions, és a dir, una disminució del 32% de l'activitat de l'Incasol bàsica, que és la venda de terrenys.

Si mirem un altre aspecte molt important de l'Incasol, que és la construcció de promoció pública d'habitatges, haurem vist que en aquests quatre últims anys s'ha construït només una mitjana de 768 habitatges anuals, indubtablement una quantitat mínima, una quantitat que indubtablement nosaltres no podem acceptar de cap de les maneres, sobretot tenint en compte que en aquests quatre anys és precisament en el moment en què la crisi del sector de l'habitatge ha estat més clar. I, fins i tot, aquests 768, que són tan mínims, per sota de les promeses que el mateix conseller de Política Territorial va fer aquí l'any 1990, a una interpellació que aquest diputat li va fer; va dir: «1.000 habitatges anuals per als pròxims quatre anys», que vaig considerar inacceptables, però és que ni aquests 1.000 s'han assolit.

Una altra de les fites o dels objectius de l'Incasol, indubtablement, seria l'acció urbanística i de construcció d'habitatges allà on la demanda social és més apressant. Això, senyores i senyors diputats, no s'ha fet; hem tingut moltes ocasions per demostrar-ho, hem vist que precisament s'ha urbanitzat i s'ha comprat sòl en unes zones on no era tan necessari, mentre que s'han deixat de banda zones importantíssimes com l'àrea metropolitana de Barcelona o les àrees que circumden la ciutat de Tarragona o la ciutat de Girona, on la demanda social d'habitatges és més apressant i allà, precisament, és on l'Incasol no ha intervingut.

Aquestes serien raons pròpiament tècniques, és a dir, ineficiència, ineficàcia, però hi ha també raons polítiques; raons polítiques que ara, doncs, enumeraré. Nosaltres creïem que ara es necessitava un major esforç inversor; el Pla d'habitatge, que ja he anomenat, i, fixi's bé, la inversió total de l'Incasol, aquest any, és el 5% inferior al del pressupost de l'any 1992. Com es pot entendre això? És un fet que jo qualifico d'inacceptable rotundament, en el moment, precisament, de l'execució del Pla quadriennal i també d'una crisi econòmica que, com vostès saben molt bé, doncs, la construcció és un dels motors de l'economia i és indubtable que una major inversió en la construcció doncs, té un efecte multiplicador en tota l'economia del país; però és que, a més a més, aquesta inversió són promeses que no se satisfan, és a dir, promeses fetes des d'aquest mateix Parlament: el president de la Generalitat en l'últim debat polític del mes de setembre va prometre 130 milions de pessetes d'inversió durant els quatre anys, i si vostès fan la divisió veuen que la inversió real que s'està fent no arriba al 60%. Promeses reiterades, després, pel mateix conseller Molins en el moment de la presentació del Pla quadriennal d'habitatge per a Catalunya, que ja va fer una disminució important d'aquests 130.000 milions i va deixar-ho en 115, però tampoc aquesta inversió se satisfà, aquests 115.000 milions de pessetes, doncs, que estaven promesos, i vull significar que, precisament, és en els primers anys del desenvolupament del Pla quan és més necessària la inversió, i no se'ls escaparà a vostès aquest argument i aquesta necessitat, per què?, doncs perquè fins i tot la construcció d'habitatges o la mateixa organització de terrenys necessita un pe-

ríode de temps important, tres anys com a mínim; dos, tres anys, segons sigui la creació d'habitatges o sigui la urbanització de sòl. I, per tant, tot el que no es faci al començament, difícilment ho tindrem dins del període del Pla. Per tant, era ara quan s'havia de fer un esforç més important, i és ara, precisament, quan aquest esforç està per sota, fins i tot, de les seves pròpies promeses.

Nosaltres creiem que per complir una mica els objectius del Pla era necessària una inversió de 40 a 50.000 milions de pessetes per a aquest any, i és possible —i no em cansaré de dir-ho ni reiterar-ho fins al cansament— el caràcter recuperable d'aquest tipus d'inversions. És important fer carreteres, allà queden les carreteres, però els diners, naturalment, estan allà, també.

Amb la construcció d'habitatges o amb urbanització de terrenys el diner es recupera en el moment en què els terrenys i els habitatges es venen; això és molt important, perquè significa una acumulació de la inversió al llarg dels anys, no significa un esforç i un sacrifici cada any, sinó que molta d'aquesta inversió ja s'ha recuperat anteriorment i, per tant, l'esforç d'increment de la inversió és mínim, si es fessin, naturalment, les coses bé. Però és que també hi ha un altre tema important, que a vegades ens n'oblidem tots: és el valor del patrimoni traspassat l'any 1982 per l'Inur, és un patrimoni molt important, amb terrenys situats en les grans àrees de densitat demogràfica de Catalunya, i aquests terrenys són els que s'haurien d'urbanitzar, i s'urbanitzen amb escàs tant per cent, amb escassa proporció.

També les inversions no realitzades d'altres exercicis s'haurien d'acumular en aquesta inversió, i faria possible multiplicar la inversió que avui dia ens presenten. Exemple: en la liquidació del pressupost del 1991 —el 1992 no sé què ha passat perquè encara no s'ha fet la liquidació, òbviament— es van deixar d'invertir 4.516 milions sols en els conceptes d'adquisició de sòl i de promoció pública, cosa que, per altra banda, no entenem, perquè si l'any 1991 era un any en què era necessària tanta urbanització de sòl i tanta compra de sòl, per què, per què les partides que s'havien pressupostat no es van complir? Perquè només van tenir un compliment d'un 60%, només d'un 60%, però, almenys, si no es va poder complir per ics motius, doncs, almenys això, aquests diners, haurien d'estar incrementats també en la inversió d'aquest any; tampoc s'ha fet, i no s'ha fet pel que he dit abans, que la inversió total no solament ha augmentat, sinó que ha disminuït.

La promoció pública, inacceptable, igual a la de l'any anterior. Això, davant de totes aquestes promeses i davant d'aquest increment necessari en aquest moment, precisament, de desenvolupament del Pla quadriennal: igual a la de l'any anterior. I han de tenir, i hem de tenir tots, senyores i senyors diputats, la consciència que l'habitatge per als sectors de rendes més baixes sols es pot abordar des de la inversió pública, des de la inversió pública —i això ho sabem tots—; amb la construcció directa dels promotors públics, siguin ens locals o sigui la Generalitat, i oferint sòl des de l'Administració pública a les cooperatives, als promotors privats que vulguin fer habitatge social o per a rendes més baixes i també, naturalment i òbviament, per als promotors públics.

Un altre tema que no està tampoc recollit en aquests pressupostos de l'Incasol és el de les patologies estructurals, i existeix un conveni i existeix un retard molt important en l'aplicació d'aquest conveni. Naturalment, el conveni parla de rehabilita-

ció i parla de remodelació. El tema de rehabilitació no pertoca a l'Incasol, per tant, no dic res en aquest aspecte, però sí en el tema de remodelació, perquè vostès saben molt bé, senyores i senyors diputats, que hi ha blocs de cases, de pisos, que necessiten la seva remodelació, que és dir construir-se de nou, perquè no es pot fer una rehabilitació, no es pot fer una reparació. Doncs bé, no hi ha cap partida, cap partida, en el pressupost de l'Incasol d'aquest any, que vagi, que sigui específica per a la remodelació dels barris o dels blocs que puguin ser afectats per les deficiències de les estructures, o sigui el que coneixem tots com a aluminosi.

I, per exemple, veiem la contradicció que no hi ha cap partida específica, però veient després la memòria d'inversions ens adonem que sí que hi ha 200 milions de pessetes destinades al Turó de la Peira, consignats amb càrrec a l'article 60, però l'article 60 quin és? És l'article que diu «Promoció d'habitatge», «Promoció pública d'habitatge». Per tant, aquí què fem? Estem barrejant dos conceptes diferents, perquè tots dos tenen un finançament completament diferent, perquè el de promoció pública aniria precisament al finançament del que és el Pla quadriennal, mentre que el de la rehabilitació o remodelació de les patologies estructurals aniria a càrrec d'aquest conveni que està signat amb l'Administració central i que obliga, durant quatre anys, a una inversió per part de la Generalitat de 12.000 milions de pessetes i de 12.000 milions també per part de l'Administració central.

Concloc, senyores i senyors diputats —volia dir més coses, però ja no tinc temps—: un pressupost que continua mostrant una creixent ineficàcia, ineficiència, com crec que a bastament he demostrat; que roman inalterable en les seves línies mestres a través dels exercicis, malgrat que la situació ha anat canviant; que no incrementa les seves inversions en un moment crucial per a l'èxit del desplegament del Pla d'habitatge, i que no dona, en definitiva, resposta als reptes actuals.

Senyores i senyors diputats, en conclusió, finalment, una completa decepció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Resten dues esmenes socialistes, 466 i 470; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Defensarà les dues?

El Sr. CORBACHO: Sí, defensaré la 466 i la 470.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CORBACHO: Senyores i senyors diputats, analitzant els pressupostos sobre els ferrocarrils i l'empresa Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, el primer que observem és l'important dèficit que existeix en aquestes empreses que, any darrere any, es mantenen gràcies a la despesa pública i gràcies a les transferències que fa la Generalitat. Un dèficit que és sufragat pel conjunt de la despesa pública, com dèiem abans i, per tant, per tots els ciutadans de Catalunya.

En segon lloc, crida l'atenció la gran generositat amb què vostès tracten aquestes empreses i que contrasta —com s'ha dit també aquest matí i s'ha dit algunes altres vegades— amb la manca de voluntat d'assumir les responsabilitats en altres temes del transport, com, per exemple, el que es dona a l'àrea metropolitana de Barcelona, que es fa a través de l'EMT i que afecta una població del 50% de Catalunya.

El dèficit de transports de viatgers a vegades és comprensible i a vegades és justificable. Crec que també s'han donat exemples en aquesta mateixa tribuna respecte a la necessitat de mantenir a vegades moltes línies, i de l'escassa rendibilitat d'algunes d'elles. Per tant, podem concloure que, efectivament, el dèficit, en moltes ocasions és justificable i a vegades és deficitari.

Però el que ja no és ni justificable ni comprensible és el dèficit que vostès presenten en aquests empreses, que representa el 60,5 de la seva despesa corrent. Un dèficit que, en la majoria dels casos, correspon a actuacions que no tenen res a veure amb el transport i, per tant, és un dèficit que ja és menys justificable.

Si analitzem el pressupost de l'empresa Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, veiem que la gran part del dèficit d'aquesta empresa procedeix de la rehabilitació i posada en funcionament de diversos equipaments hotelers i comercials, i també, des del nostre punt de vista, d'una mala gestió d'aquesta. Unes fortes inversions que contrasten amb la relació contractual que hi ha entre aquesta empresa i l'empresa que gestiona, en aquest moment, l'hotel. No és «de rebut» que hagin fet una inversió de més de 1.000 milions de pessetes per rebre ara, en concepte de cànon, 4 milions l'any, que és el que es paga —i això és el que està consignat en els pressupostos— en concepte d'ingressos per part de l'empresa Ferrocarrils de Muntanya. I encara són menys comprensibles aquestes inversions quan la fan sobre una propietat del bisbat, no perquè sigui del bisbat, sinó perquè d'aquí a setanta-cinc anys serà aquest qui «disfrutarà» dels equipaments que ara nosaltres —en aquest cas, vostès— estem rehabilitant.

Nosaltres ja sabem que vostès no eren bons gestors de la cosa pública, però la veritat, i amb tota sinceritat, jo li haig de dir que, després d'analitzar aquests pressupostos i la gestió d'aquestes empreses, he descobert que encara són pitjors gestors fonamentalment pel que fa referència al tema comercial i, fonamentalment, a l'hora d'establir les condicions que han de regir per a una concessió administrativa. I dic això perquè resulta que, tal com es desprèn dels seus plans d'actuació, l'objectiu de fer aquestes inversions en aquests hotels era, fonamentalment un, reactivar l'economia d'aquesta zona —per tant, una impulsió, a través d'aquesta inversió, de tota aquesta zona en el sector turístic—, i ara resulta que, després d'aquestes inversions, segons vostès diuen en els mateixos plans d'actuacions que presenten en els pressupostos, per al proper any hi haurà una davallada dels visitants. És a dir, hem fet aquestes inversions perquè ara vinguin menys turistes que abans.

Per tant, davant d'aquesta situació, nosaltres estem bastant alarmats. Ara bé, de cara al futur que vostès ens dissenyen en aquests pressupostos i en aquests programes d'actuacions, encara estem més preocupats. I estem més preocupats perquè, en lloc de presentar-nos uns pressupostos que enlluernin alguna possibilitat de correcció del dèficit o de la millora de la gestió, ens presenten uns pressupostos expansius, cada vegada més deficitaris i contradictoris entre els objectius i els resultats. Objectius: inversió en la rehabilitació d'uns hotels per dinamitzar la zona turística; resultat final: resulta que l'any que ve vostès mateixos preveuen que hi haurà menys presència i menys assistència de persones a aquesta zona que la que hi ha hagut durant el 1992. Per tant, uns resultats absolutament contradictoris amb els objectius que pretenen.

Finalment, vull comentar un altre detall del pressupost, com és que vostès comparen coses que des del meu punt de vista no són comparables entre si, i no són comparables perquè per comparar coses s'ha de procurar que siguin homogènies. Comparar el pressupost de l'exercici del 1993 amb el que ha estat el tancament del pressupost del 1992 no és comparable, i no és comparable perquè vostès fan dues coses en els pressupostos: primer, pressuposten per sota dels ingressos i quan tanquen, tanquen per sobre del pressupostat, amb la qual cosa diuen que el major ingrés és degut a la formidable gestió que s'ha realitzat en aquesta empresa, quan en la realitat aquest major ingrés ve determinat per una mala pressupostació i no tant per una bona gestió. La segona és que quan comparen el que s'ha pressupostat amb el que es liquida, i, per tant, hi ha hagut un creixement del pressupostat respecte del liquidat, vostès conclouen també aquí dient que el tant per cent de creixement és inferior al real, amb la qual cosa tornen a dir dues coses més: que és un pressupost de contenció —nosaltres no hem vist que aquest pressupost sigui un pressupost de contenció, des del nostre punt de vista això no és així— i la segona, que estan corregint el dèficit, que des del nostre punt de vista la correcció del dèficit tampoc es dona en aquest pressupost. I els posaré un exemple; per exemple, en un funicular que preveuen vostès que aquest any hi haurà un benefici, però, en canvi, el que no diuen a la memòria dels objectius és que l'any passat van posar en aquest funicular 176 milions de pessetes a fons perdut; és relativament fàcil arribar a un benefici en un funicular quan l'any passat resulta que hi hem posat 176 milions de pessetes a fons perdut. I quan vostès diuen, en aquesta comparació, que el pressupost en el capítol 1 pujarà el 10,62%, els nostres càlculs són que pujarà realment el 21,8.

Hi ha una altra cosa que em crida poderosament l'atenció; és el funicular de la Cova. Segons vostès —no segons jo, sinó segons vostès i segons els seus documents—, diuen que el funicular de la Cova va deixar de funcionar el 1990 a causa d'un accident. En el pressupost d'aquesta empresa diuen que estan estudiant la possibilitat de tornar a posar en funcionament aquest funicular l'any 1993. Si això és així —i jo no dubto que no ho sigui—, com és possible que vostès diguin que l'any 1992 han tingut uns bons ingressos pel servei que ha prestat aquest funicular? Com és possible obtenir guanys en un funicular que no ha funcionat el 1992? Si no és que han cobrat peatge als excursionistes o és, en tot cas, que com que aquest funicular està a prop d'un lloc sagrat s'hagi produït un miracle; si no, jo no entenc que sigui possible obtenir guanys d'un funicular que vostès mateixos diuen que ha deixat de funcionar el 1990 i que estan estudiant la possibilitat que es posi en funcionament el 1993.

Per concloure, hem de dir que aquest model de gestió està molt lluny, des del nostre punt de vista, de l'eficàcia, que vostès no donen cap garantia cap al futur, en el sentit que la gestió no continuï sent una gestió més deficitària encara que l'actual. Tot al contrari, si tal com ha declarat recentment el senyor conseller, el senyor Molins, es porta a terme el projecte de la posada en funcionament del tren de cremallera de la muntanya de Montserrat, amb una inversió que estaria al voltant de 9.000, 12.000 milions de pessetes, llavors, a partir d'aquí, aquestes empreses ja no és que siguin deficitàries, sinó que a partir d'aquest moment seran unes empreses absolutament ruïnoses.

Per totes aquestes raons nosaltres demanem, i, per tant, aquesta és l'esmena i el sentit de l'esmena, el que presentem és

una esmena de retorn al Govern perquè elabori uns pressupostos que realment corregeixin l'autèntic forat d'aquests pressupostos, que és el dèficit, i que també millori i es comprometi a millorar la gestió i que, en definitiva, el resultat del funcionament d'aquestes empreses no estigui permanentment sobre les espatlles, en definitiva, del pressupost de la Generalitat, sinó que siguin empreses que, en definitiva, una part important de les seves inversions i de la seva despesa corrent que sigui com a conseqüència de la seva gestió, que en definitiva són empreses, no ho oblidem, que tenen funció finalista en un sentit molt concret, que és un aspecte quasi de caràcter comercial i en la seva conseqüència una gestió d'aquestes característiques mai pot oblidar la possibilitat de corregir no solament el dèficit, sinó intentar que la seva despesa estigui suportada per la gestió que presta a aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Per als torns en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Cuatrecasas.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb la seva vènia, senyor president, jo defensaré el torn en contra a totes les esmenes que s'han plantejat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, excepte les números 457 a 464 i 477 a 482, referides a aigües, urbanisme, habitatge i port, que el torn en contra el farà el meu company de grup, l'il·lustre diputat senyor Roig.

Pel que fa referència, per tant, als aspectes en què a mi em toca d'assenyar la postura del Grup de Convergència i Unió enfront de tota l'argumentació que s'ha donat per part dels il·lustres representants dels grups de l'oposició que han intervingut, jo, en primer lloc, em voldria referir que estem fent un debat pressupostari que inevitablement té una duració anual i una previsió anual i que aquesta previsió anual ha de contemplar, evidentment, obligacions plurianuals que es refereixen a aspectes concrets per part dels diversos departaments en una gestió del Govern que és realment la política general, que no crec que sigui, per tant, aquest el moment de debatre-la, perquè el debat de política general ja s'ha fet en altres circumstàncies i del que es tracta ara és de fer referència a aquests pressupostos que, en funció d'aquesta política general, han d'encarrilar l'activitat del Govern durant un any.

Més concretament, l'activitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques: la primera afirmació que es podria fer és que amb un increment d'una certa contenció volguda i imposada pel Govern en el pressupost global de la Generalitat pel que fa referència al 1993 per unes raons i arguments que em fa l'efecte que no val la pena d'aprofundir-hi, en aquests, el cert és que el pressupost del Departament de Política Territorial manté un increment global del 8%, però que el que és més significatiu és que dins d'aquest increment global del 8% hi ha una disminució de la despesa corrent del 4% i un increment de la inversió en capital d'un 9%, superior a la mitjana dels increments que en aquest aspecte hi ha per a altres departaments, i amb una concentració específica de l'esforç que el Departament vol escometre per a l'any vinent, de 1993, en la política d'habitatge, que creix, pràcticament, en un 20% i que el meu company, el senyor Roig, ja tindrà, per tant, ocasió de motivar.

Si això és així, també val la pena de subratllar que a on es fa un esforç, amb la disminució d'aquesta despesa corrent, és pre-

cisament en el tema de personal, que disminueix un 6%. I, per posar un exemple a l'efecte que és il·lustratiu, dir: davant l'eficiència de l'estructura departamental que algun il·lustre representant de l'oposició ens feia quant al Departament, per exemple, pel que fa a la Direcció General de Carreteres, en el moment que el MOPU ens traspasa tots els llocs de treball corresponents, la xifra era de 1.280 llocs de treball per una inversió de 5.000 milions de pessetes/any; en aquest precís moment ens trobem amb una plantilla de 900 persones per una inversió de 34.886 milions de pessetes/any. L'augment, per tant, de la inversió, la simple comparació d'aquestes dues xifres no cal, diguem-ne, substantivar-la, per ella mateixa s'explica, i l'economia de persones també queda suficientment acreditada.

Es pot parlar, aleshores, del tema de les empreses públiques i de totes aquestes qüestions que també s'han argumentat i que en això jo també voldria entrar-hi; empreses públiques que, com ja vaig tenir ocasió de motivar quan es va fer el torn en contra a l'esmena a la totalitat que el Grup Socialista plantejava referida a GISA, aquesta empresa pública, bé, l'agilitat d'una empresa pública que —el mateix senyor Farrés ho ha reconegut— ha permès de fer el tema dels Jocs Olímpics. Obligacions, algunes de pendents, i com ell diu, encara estan contemplades, com és lògic i evident i necessari, perquè, si no, la Generalitat no faria front a les seves obligacions en el pressupost d'aquest any. Però el que sí que és cert és que entre l'acció coordinada del pressupost assignat a la Direcció General de Carreteres i de GISA aquest any es faran inversions importants que, davant de la preocupació de molts ponents dels diversos grups de l'oposició, jo diria que d'alguna manera els hauria de tranquil·litzar.

El reequilibrament territorial de Catalunya: el cert és que GISA, en les seves actuacions, té molt concretat de fer actuacions viàries tan importants..., ella i el Departament, perquè en definitiva, com és lògic, és una actuació coordinada perquè l'empresa pública és simplement l'executora d'una política i d'unes directrius administratives que marca el mateix Departament..., per tant, una actuació coordinada en zones viàries tan importants com l'eix transversal, com l'autopista Mataró-Granollers, com, en definitiva, l'autopista del Baix Llobregat, per al desdoblament de la comarcal 245, com el túnel de Capsacosta, en fi, tot això és, per tant, una actuació que el Grup de Convergència i Unió, que en aquest moment m'honoro a representar, considera que és satisfactori dintre d'unes possibilitats de contenció que el mateix Govern de la Generalitat, per criteris polítics que em fa l'efecte que en aquest precís moment són indefugibles, ha marcat com a pauta global del pressupost d'aquest any, que ara estem debatent.

Un altre aspecte, també, que s'ha tocat seria la política de transports. El senyor Farrés ha fet al·lusió a aquesta política de transports; el senyor Corbacho, també; altres representants de l'oposició hi han afludit, i certament és una política que també es basa en els mateixos paràmetres: es fa la crítica de les empreses públiques de Ferrocarrils de la Generalitat, s'invoca la rapidesa de la Renfe enfront dels Ferrocarrils de la Generalitat, i diu: «oh, escolti, és que..., per què no es tracta millor l'empresa, l'Entitat Metropolitana de Transports i, en canvi, els Ferrocarrils de la Generalitat...» Em sembla que estem contemplant un servei a tota la zona aquesta, diguem-ne, de l'àrea metropolitana, segons l'expressió que vostè feia, que té unes característiques molt similars. Perquè és que els Ferrocarrils de la

Generalitat, en bona part de la seva extensió, són un metro, un metro amb les servituds corresponents del metro, i amb les limitacions de velocitat, per tant, per parades freqüents, corresponents al metro.

Però el que sí que és cert és que durant aquest any, per exemple, arriben a una xifra de 48 milions de viatgers, i, per tant, el servei que es presta en tota aquesta zona és molt significatiu, amb un increment acumulat durant els últims anys del 12% d'increment de viatgers. Potser les previsions per a aquest any que ve siguin menors, però, en definitiva, serien menors per una molt gran utilització dels elements materials dels quals es disposa: si algun aspecte característic tenen les inversions previstes dels Ferrocarrils de la Generalitat és dotar de nous elements de transport, setze unitats, per poder elevar una mica el sostre màxim d'utilització i de rendiment amb el material del qual es disposa avui dia i, per tant, poder fer créixer, també, aquestes xifres de transport.

D'altra banda, quan es parla del transport es barregen dos aspectes: un és els dèficits de les empreses explotadores, que, siguin Ferrocarrils, sigui Entitat Metropolitana del Transport, inevitablement tenen... Perquè són serveis públics, i són serveis públics que, aleshores, la situació deficitària és general a qual-sevol servei públic, i la forma de comptabilitzar o de valorar aquest dèficit hauríem d'entrar en uns paràmetres que ara ja no és el moment de discutir en aquest debat..., el que sí que és cert és que potser es barregen a vegades situacions de dèficit amb situacions d'inversió.

La Generalitat, el que vol és afrontar les seves obligacions, bàsicament en les inversions dels temes que són de la seva competència, que és la seva obligació prioritària. L'atenció als dèficits de les entitats que aquí es contemplen, evidentment, és la seva responsabilitat de fer-ho d'aquelles empreses que depenen directament de la Generalitat, i d'aquelles altres en les quals hi intervé a través de fórmules contractuals, trobar amb les altres administracions públiques aquells punts d'acord per realment resoldre el que està plantejat.

Una altra qüestió és el tema de les tarifes, que aquí prevalen també altres conceptes, i que no seria a través d'una política de tarifes que aquests dèficits es podrien, realment, solucionar. Per tant, des d'un punt de vista d'inversió, els pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques estan enfocats, doncs, a complir realment les obligacions que la Generalitat, a través, probablement, de contractes-programa i d'obligacions plurianuals, té concertades. A tall d'exemple, doncs, per exemple, tot i la contenció del pressupost, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques té les previsions suficients per afrontar la xarxa del metro de Barcelona i la famosa línia 2, de la qual, per cert, en el contracte establert, l'Estat, per a l'any 91 i 92 —em refereixo, per tant, ja als anys vençuts, no parlo del 93— tenia una obligació contractual de 4.000 milions de pessetes anuals, que després no es van reflectir en els seus pressupostos, sinó que, en els seus pressupostos, purament i exclusivament s'hi va reflectir una obligació de 1.000 milions de pessetes, amb el concepte de crèdit ampliable. Per al 91. I per al 92, exactament igual.

I quan un grup homònim del que tinc l'honor de representar en aquesta cambra va plantejar a Madrid que, en definitiva, els pressupostos de l'Estat complissin les seves obligacions contra-tes i que allí s'especificués, per a l'any 92 —almenys, ja que per

al 91 no ho havien fet—, el crèdit de 4.000 milions de pessetes, l'esmena ens va ser votada en contra. És possible que a través del crèdit ampliable, per a l'any 91 s'arribin a aconseguir aquests 4.000 milions de pessetes, i les negociacions estan en aquest camí i, per tant, això seria extraordinàriament satisfactori, però és una prova evident que, en aquest capítol d'inversions, totes les administracions..., diguem-ne que tenen un ritme que, com a mínim, no és superior, ni de bon tros, al ritme que s'ha autoimposat la Generalitat de Catalunya.

Hi hauria altres aspectes de les esmenes a la totalitat plantejades que jo voldria, en funció de les intervencions que s'han fet, donar resposta a algunes de les qüestions més substantives que s'han dit.

El tema del reequilibrament territorial: s'ha invocat el Pla territorial presentat pel Govern ben recentment; s'ha dit de les diverses interpretacions quant als àmbits de planificació... Jo diria que aquí hi ha un error. Des del nostre punt de vista, del punt de vista de Convergència i Unió, és evident que el Pla territorial respon purament i exclusivament a la seva funció, que és aquesta, d'ordenació, i, en funció de l'ordenació, preveu sis àmbits funcionals d'ordenació del territori. Que no té res a veure amb les vegueries que es puguin després determinar quan arribi el moment de fer la llei sobre la divisió administrativa de Catalunya per agrupació de les comarques en determinades vegueries. Seran sis, seran set? En aquell moment es veurà, en funció de totes les dades que hagi pogut retenir el Govern, quin és la proposta que es fa en aquest Parlament de Catalunya. Del que es tractava ara era purament i exclusivament de fer una proposta, a través d'aquest Pla territorial, del que hagin de ser els àmbits funcionals d'ordenació del territori, que, a través del període d'informació pública que tot just ara s'obre, els consells comarcals, els més directament interessats, els ajuntaments, etcètera, podran fer-hi les alegacions que s'estimin oportunes i, de tot això, en sortirà el projecte que hagi de venir a aquesta cambra per al seu debat i aprovació. Que és, per tant, una proposta elaborada en el si del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, tendent, fonamentalment, a aquest reequilibrament que tant es demana, i que també —i ja he tingut ocasió d'exposar-ho— es tradueix en actuacions concretes, com és —potser és l'obra més vistosa— l'eix transversal en l'àmbit Vic-Girona, que ha de ser realitzat durant aquest any de 1993.

Hi han hagut altres aspectes que també s'han invocat, com, per exemple, la societat de Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendent i les explotacions de Núria, que el senyor Corbacho en feia referència. Certament, aquesta societat avui dia té una activitat centrada en una explotació que allà s'està refent, després d'una situació de degradació molt important que existia allí, i que s'ha fet, per part del Govern de la Generalitat, amb la voluntat de recuperar un flux turístic que no solament afecta exclusivament la vall de Núria, sinó, molt especialment, la comarca del Ripollès: 180.000 persones que pugen a la vall de Núria anualment comença a ser una xifra d'un cert valor, d'una certa significació.

Es deia que aquesta explotació hotelera de Núria..., que en aquest precís moment l'empresa concessionària de l'hotel presentava una aportació molt petita —quatre milions de pessetes, em sembla que ha dit l'il·lustre representant de l'oposició—; bé, almenys això seria la prova que ja tenen beneficis, perquè des-

prés d'uns quants anys de tenir dèficits, per remuntar una determinada situació, aquesta és una prova palmària que això comença a funcionar, encara que el benefici sigui tan modest, gairebé simbòlic. I això es tradueix en unes altres xifres, potser més significatives, i és que, en definitiva, les transferències corrents a aquesta societat, en aquest pressupost, disminueixen un 45,80%. Com a contrapartida es fa un esforç important d'inversió, però la xifra que li acabo de donar de disminució de les transferències corrents, gairebé d'un 50%, vol dir que l'exploració per ella mateixa ja comença a tenir els resultats desitjables des d'un punt de vista de la promoció que la Generalitat, allà concretament, s'ha plantejat. I hi han altres aspectes, doncs, de reforçament d'unitats per al cremallera de Núria, que van en la mateixa direcció.

En definitiva, senyor president, i per no allargar-me, jo crec que, des d'un punt de vista de les consideracions globals que s'han fet, i algunes d'elles circumstanciades, però que potser pertocuen a altres àmbits que, per tant, el meu company senyor Roig ja podrà contestar, el pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques té una distribució raonable dintre de la possibilitat dels seus recursos, amb una atenció preferent a l'aspecte d'inversió, amb una atenció preferent al sosteniment, tant en carreteres... I jo sento discrepar del que es deia des d'un punt de vista de manteniment de les carreteres de la Generalitat: l'esforç que s'hi fa és important, i si féssim una enquesta de la ciutadania, que no s'encasellés únicament i exclusivament en el lloc concret que l'afecta directament perquè està al costat del seu lloc de residència i es fes una valoració global de com es troben les carreteres que depenen de l'Administració de la Generalitat, amb una perspectiva de tres, quatre, cinc anys —aquests darrers, fins al dia d'avui—, jo diria que la millora és tan substancial que la valoració del manteniment tal com es fa entre els ciutadans en tindria una resposta positiva. Per això, i per les altres consideracions que ja he fet, el Grup de Convergència i Unió, quant a les esmenes que a mi m'ha tocat de respondre, hi votarà en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas. El diputat senyor Roig té la paraula per fer el torn en contra de les altres esmenes.

El Sr. ROIG: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar el nostre posicionament en relació amb les esmenes que fan referència a la Junta d'Aigües, Inca-sol, Comissió de Ports i Costes, Ens d'Abastament i Regs de Catalunya.

La meua intervenció intentarà ser al més breu possible, perquè tinc una mica la sensació que s'està fent un debat que en tot cas és legítim, però que ens porta per tota una sèrie de camins que moltes vegades tenen poca relació amb el que fa referència als pressupostos.

I ja anuncio per endavant que nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes que s'han presentat, en primer lloc perquè creiem que els diferents pressupostos presentats, o els que presentem aquí, són pressupostos que estan emmarcats dins de les possibilitats pressupostàries del Govern, i perquè nos adonem també que, si agaféssim totes les intervencions dels diferents grups de l'oposició, les fiquéssim dins d'un pot, dins d'una coctelera, i les sacséssim una mica, no sortira res, de tan inflat que estaria, tot això. És a dir, sortirien tota una sèrie de conceptes, i fins i tot de bonys a la mateixa coctelera. Per tant,

passo a fer referència, punt per punt, al que s'ha estat tractant aquí en relació amb els pressupostos.

Comentari sobre el pressupost que presenta la Junta d'Aigües: bé, la Junta d'Aigües presenta un pressupost en la línia de tots los diferents departaments i ens de la Generalitat, hi ha un ajust i una reducció en el que fa referència als capítols 1, 2, 3 i 4, bàsicament, i es fa un esforç considerable pel que fa referència als capítols d'inversions, inversions que són aproximadament de 10.000 milions de pessetes i amb los que es pensa afrontar, precisament, algun d'aquells aspectes que s'han estat debatent al llarg de tots aquests mesos aquí al Parlament, com abastaments, tema d'anegaments, lo pla de riades del Maresme, al Baix Llobregat, abastaments a poblacions, etcètera. En tot cas, és un pressupost que és possibilista en funció d'aquestos mecanismes també de finançament i que fan referència al cànon d'infraestructura hidràulica i que fan referència a alguna cosa que s'ha dit també aquí, de com s'havien de finançar a través d'aquest cànon d'infraestructura hidràulica totes estes obres. Sabem que existeix lo compromís per part de la Generalitat d'immobilitzar aquest cànon, per tant, en los anys successius, mantenint lo ritme d'inversions, s'incorporaran més diners, més recursos del pressupost ordinari. Per tant, no crec que existeixi cap tipus de contradicció.

Només per una qüestió localista s'ha fet referència aquí en el Parlament del fet de l'anunci per part del president de la Generalitat de l'Ebre navegable: bé, jo anuncio que l'any que ve començaran les obres per fer navegable el riu Ebre des de Riba-roja fins a la desembocadura, i que est finançament ve derivat, per una part, per un compromís de la Diputació de Tarragona i, per una altra part, d'una inversió de 150 milions de pessetes que derivarà dels pressupostos de la Generalitat.

S'ha fet referència, també, per part de tots los membres de l'oposició que han discutit, que han fet les esmenes, a l'Institut Català del Sòl. En primer lloc, aquí s'han comparat pressupostos de l'any 91 amb los pressupostos de l'any 93, s'han obviat los pressupostos de l'any 92, i, per tant, moltes vegades aquestes cartes no lliguen. El que sí que és evident, des del punt de vista dels pressupostos de l'Institut Català del Sòl, és que donen resposta, també, a una demanda que s'ha fet des d'est Parlament i que és una demanda que realment està al carrer, dels 30.000 i escaig milions de pessetes de pressupost de l'Institut Català del Sòl, 20.000 milions de pessetes, aproximadament, aniran a política residencial i a política de «vivenda» i 10.000 milions de pessetes aniran a política de sòl industrial, i això contempla actuacions de l'Institut Català del Sòl en sectors residencials i en l'adquisició de terreny urbanitzable als sectors d'execució d'iniciativa pública per una quantitat de 356,94 hectàrees —això fa referència a sectors residencials—, i actuacions també de l'Institut Català del Sòl on és administració pública actuant dins la figura dels sectors d'urbanització prioritària o de juntes de compensació.

Per tant, i amb lo marge del que fixa el Reial decret 1668/91, del 50% a protecció oficial, 25% a preu taxat i 25% de promoció lliure, estos 20.000 milions, que entenem que és un esforç important per part del Govern de la Generalitat, se podrà afrontar.

S'han dit algunes coses en relació amb la publicitat, que es lligava amb lo tema o no es lligava amb lo tema de vendes. El senyor Oliart ha dit que han disminuït les vendes i que hi ha una consignació menor de les vendes, dels 13.000 milions de

pessetes als 9.000 milions de pessetes d'enguany. Bé, això és evident, est és lo càlcul de les vendes perquè hi pot haver, hi pot existir una recessió de les vendes; tant de bo se n'haguessin pogut pressupostar 15.000 o 20.000, de milions de pessetes de les vendes, però s'ajusta a les realitats pressupostàries o a les possibilitats que té. I a més això s'ha de lligar amb un concepte que també s'ha criticat aquí —perquè es critica tot, lògicament—, a la publicitat. S'ha de fer un esforç, per part de l'Incasol, de publicitat perquè es pugui, precisament, fer efectiva aquesta venda tant de sòl industrial com del sòl residencial, com de «vendes».

Hi ha uns conceptes que a mi m'agradaria molt de passada, perquè fan referència a territori, quasi tots, quasi tots los il·lustres diputats que puguen aquí dalt parlen del reequilibrament i de sòl industrial..., parlen de reequilibrament territorial —de reequilibrament territorial—, però llavors, quan nos fixem en los diferents departaments, resulta que aquest reequilibrament territorial no s'ajusta massa bé, perquè resulta que la política de la Generalitat és fer sòl industrial o fer sòl residencial als llocs a on no ho havia de fer, és a dir, i quan fa sòl industrial a Amposta, doncs, possiblement, com que no hi ha necessitats de sòl industrial, no s'hauria de fer, o a Girona en sòl residencial. I al final de tot arribes a la conclusió que tot lo reequilibrament territorial aniria basat a Barcelona i a les conurbacions de Barcelona, amb la qual cosa jo no vull dir que no s'hagi de fer un esforç en est sentit, però em fa l'efecte que tota la línia argumental del tema del reequilibrament territorial al final la gent de comarques veiem que tot se'n va cap aquí, a est concepte, que deu ser una estratègia.

Es parla, també, dins de les diferents discussions, de la construcció com a motor de l'economia. Bé, la construcció, com a motor, és cert que ha d'actuar com a motor d'economia, però no només la construcció del sector públic, i també es pot fer a partir del sector privat. I no és cert tampoc, no és cert tampoc, tot i que s'ha de fer un esforç en est sentit, que l'accés a «vivendes» per part de la gent modesta només se pugui fer a través de la inversió pública, també es pot fer a través de la inversió privada ben feta. Jo els invito que vinguin a Amposta a adquirir «vivendes» a 5.500.000 pessetes, «vivenda» privada, pagant 40.000 pessetes cada mes, i ho poden fer, i hi ha línies. I per això altres aspectes, que no és només la promoció pública, poden funcionar i hi han mecanismes a través d'estos pressupostos per ajudar a fer aquestes adquisicions. Per tant, jo crec que estos pressupostos, los de l'Institut Català del Sòl, s'ajusten.

Pel que fa referència a la Comissió de Ports de Catalunya, bàsicament no se n'ha parlat. Lo que és cert és que els pressupostos s'ajusten absolutament a les possibilitats; lo 73% d'estos pressupostos se dedicara a la realització d'actuacions en infraestructura portuària, i només lo 26,6% anirà a retribucions de personal, tant funcionari com laboral, i a les despeses de manteniment i explotació dels ports i serveis administratius.

S'ha fet referència també aquí a l'Ens d'Abastament d'Aigua, i bàsicament els pressupostos que s'ajusten són pressupostos d'inversions que fan referència —després en parlarem un segon, de la planta d'Abrera— a inversions en la xarxa bàsica, redacció de projectes i estudis, i material inventariable, amb uns pressupostos que són importants i creiem que poden donar resposta a certs dèficits, que és cert que n'hi ha, d'abastament d'aigües a tota aquesta zona.

Una resposta també molt breu al senyor Farrés, però que en realitat no és una resposta, és una informació. El senyor Farrés va fer referència al tema d'Abrera ja en la mateixa comissió; jo m'he permès, crec que era la meua obligació consultar-ho, li passo la informació aquesta, però en tot cas després també li facilitaria la nota: pareix que es planteja el dubte de si existeix alguna titularitat, a més de la de la Generalitat de Catalunya, sobre les instal·lacions que integren la planta de potabilització d'aigües d'Abrera. La Generalitat de Catalunya va rebre en lo seu moment la titularitat d'aquesta planta en virtut d'un decret, del Decret 5/1988, de 13 de gener, de transferència de serveis de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona. Est Decret, dictat en execució de la Llei 7/1987, que va liquidar l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona, inclou com a mitjans materials objecte de transferència a la Generalitat els béns immobles que constitueixen les instal·lacions de la planta de tractament d'aigua d'Abrera valorades en 5.516.128,429 pessetes. La transferència es va fer il·limitada, il·limitada, i incondicionada d'acord amb el text literal de la proposta de transferència de serveis aprovada pel Parlament de Catalunya lo 24 de desembre de 1987.

La titularitat antecedent de la Corporació Metropolitana de Barcelona, segons la documentació aportada per aquesta, deriva de la compra-venda, compra-venda atorgada en escriptura pública i inscrita en el registre de la propietat, que va celebrar aquesta Corporació com a adquirent i el seu anterior propietari, lo Consorcio de Abastecimiento de Aguas del Río Llobregat, Societat Anònima. De la comprovació de tota la documentació civil i administrativa que arriba a l'actual titularitat de la Generalitat, en resulta que la Generalitat de Catalunya, a través de la seva actual entitat d'adscripció, és titular únic, pur i simple de la planta d'Abrera, i que l'única obligació econòmica derivada d'aquesta titularitat és la reconeguda a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona, que és lo que es consigna cada any als seus pressupostos per a fer les pertinents amortitzacions d'aquestes obligacions.

Bé, i bàsicament tampoc no s'ha fet esment, o pràcticament, pel que fa referència a Regs de Catalunya, que s'ajusta a unes actuacions d'inversions, que vénen derivades de Política Territorial i d'Agricultura, de 4.229 milions de pessetes. I això és bàsicament tot el que s'ha estat discutint en relació amb tots los ens de la Generalitat.

Jo, de totes formes, com que en cada una de les intervencions, bàsicament, s'ha voltat tot lo tema municipal i em fa l'efecte que hi ha certs aspectes, fins i tot, de cada un d'aquests departaments que he comentat que feien referència a possibles desvinculacions per part de la Generalitat o a una falta de voluntat política, de participació, que participen los ens..., jo crec que hi hem estat pegant voltes, i jo aprofitaria, tot i que se'm pot dir que no és lo tema en qüestió, que és cert que s'ha de fer un esforç des de la Generalitat perquè hi pugui haver una participació més intensa dels municipis en lo que és la política general, una mica en el sentit..., això que comentàvem del principi de subsidiarietat, però jo crec que ho hem de fer des del punt de vista i des de les bases objectives. Al meu ajuntament les úniques bases objectives que tenim en aquests moments són que estem pràcticament a 31 de desembre de l'any 1992, que encara no s'ha rebut la liquidació dels pressupostos de l'any 1991 —pressupostos que estos no són hipotètics, sinó que els tenfem

consignats i s'hi ha fet una bona administració, consignats i amb despesa al 31 de desembre de l'any 1991-, que fa pocs dies s'ha rebut l'última liquidació de pressupostos, de participació dels pressupostos de l'Estat de l'any 1990, del 1990, fa molt pocs dies, del 1990 l'última liquidació. Aquí em diuen que no, i a mi em fa l'efecte que el que estic dient jo són faves comptades, si no és que el Ministeri d'Hisenda les faves les compti diferent a alguns llocs i als altres. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roig.

Passem a la votació de les esmenes als pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Vots a favor de les esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes a la totalitat del Departament d'Agricultura. En primer lloc intervindrà el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: senyor Gimeno, té la paraula. (*Pausa.*) Pot començar.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en coherència amb la gran expectació i la gran transcendència que té aquest debat, també intentarem fer una exposició rigorosa dels nostres arguments, no sols de l'esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó també de la 488, a l'Incavi, i de la 490, a Forestal Catalana, SA.

Iniciativa per Catalunya demanem el retorn del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per dues raons fonamentals: primera perquè creiem que són inadequats per a cobrir les necessitats del sector agrari català, i, segona, per incongruents amb les mateixes resolucions aprovades en el debat d'agricultura que vam celebrar a principis del mes de maig d'aquest any.

He de dir que teníem una certa expectació per conèixer els pressupostos del 93, perquè hi havia dos factors que invitaven a mirar-se'ls amb una mica més d'atenció. Per una banda, hi havia els compromisos de les vint-i-vuit resolucions del debat aquest del mes passat, i, per l'altra, encara que el debat va ser amb un conseller i ara n'hi ha un altre, però hi havia aquest canvi de conseller, que a més a més és una persona procedent del sector. Ara bé, l'expectació que teníem per aquestes dues qüestions s'ha convertit en decepció en analitzar els continguts pressupostaris.

Hem de dir que el Departament d'Agricultura té un dels increments més grans des del punt de vista pressupostari de tot el conjunt de pressupostos de la Generalitat. Hi ha un 16,3%, que són uns 3.000 milions de pessetes més, que els fa arribar avui a 21.500 milions. Ara bé, quan hem anat mirant on estaven aquests increments ens hem trobat que, pràcticament, en quatre grans apartats s'absorbeix aquest increment, aquests 3.000 milions de pessetes.

El capítol primer, el capítol de personal creix un 10,8%, que vol dir un total de 720 milions de pessetes, i el capítol 6, «Inversions en edificis», creix el 1.270% a la Secretaria General, que passa de 45 milions, que hi havia, a 615, és a dir, hi ha un increment de 570 milions de pessetes. Tant un com l'altre, els

720 com els 570, no són diners que vagin destinats directament a pagesos en actuacions concretes, en programes concrets, sinó que són inversions internes del Departament.

Després hi ha dues actuacions més. Per una banda, el Pla de reestructuració de cooperatives és un capítol nou que apareix aquí, que està dotat amb 900 milions de pessetes, i que, en principi no tenim res a dir respecte a la inadequació, en tot cas a l'escassetat de recursos destinats, i el quart apartat, que suma pràcticament aquests 3.000 milions, són els increments de la Direcció General del Medi Natural, que entenen una lectura benevolent, en el sentit de dir que tot l'increment està destinat a posar en marxa el PEIN, aquest increment seria d'un 32% respecte a l'any anterior i sumaria 750 milions de pessetes. La suma d'aquests quatre capítols –ho repeteixo– pràcticament vol dir que s'endu aquest increment dels 3.000 milions, sumen 2.940. Ara bé, tampoc aquest quart capítol, des del punt de vista nostre –i ho hem repetit a bastament–, no és computable a una actuació pròpia del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca perquè no és agricultura, no és ramaderia i no és pesca, és medi natural, i –ho repetim– ha de ser Medi Ambient. Llavors, què volem dir?, que excepte el Pla de cooperatives, que no ha sigut satisfactori respecte al punt de vista de les entitats agràries perquè en principi es remenava en les negociacions amb la Conselleria un pressupost bastant superior a això, tampoc s'ha acceptat que aquests 900 milions de pessetes siguin ampliables; hi havia una esmena feta pel nostre Grup en el sentit de deixar-la com una partida ampliable, se'ns va rebutjar al debat, per tant, no hi ha cap voluntat d'incrementar aquests 900 milions. La resta d'inversions noves no respon a cap de les directrius derivades de les resolucions aprovades en aquest debat que hem dit del mes de maig.

Òbviament sí que hi ha alguna reorganització pressupostària dintre de les diverses direccions generals, que podríem anomenar-ne alguna –no vull ser exhaustiu–: al Gabinet del Conseller hi ha, per exemple, un increment del 126% en un concepte tan ambigu com és el d'«Altres despeses diverses»; és a dir, un any en què es planteja l'any de la contenció, l'any de l'estalvi, l'any de les vaques magres, hi ha un 126% en increments a «Altres despeses diverses». Hi ha un increment del 68% en dos anys, no de l'any 91 fins al 92 o del 92 per al 93, sinó del 91 per al 93 en el capítol de «Comunicacions», ha pujat més del..., gairebé el 70%. Hi ha un increment del 66% en equips d'oficina, també, i hi ha una disminució notable, d'un 40%, que si ho comptem en dos anys de visió és una reducció de la meitat, de la meitat de la pressupostació inicial de l'any 91, en un capítol que, des del nostre punt de vista, hauria de ser un dels principals eixos d'actuació del Departament, que és l'aprofitament d'aigües subterrànies i depurades per al reg, és a dir, allò que en diem la racionalització del consum d'aigua, l'estalvi d'aigua, etcètera, en això hi ha enguany una reducció del 40% respecte a l'any anterior.

Hi ha una altra disminució notable, que és la disminució del 66% del programa de telèfons rurals, no estava molt dotat, enguany es veu que ja no hi ha problema de telèfons rurals, baixem un 66%: dues terceres parts del pressupost que hi havia l'any anterior. I baixem un 46%, gairebé la meitat, en el programa d'obres en zones d'ordenació d'explotacions i altres. En principi, diríem que està prou bé, aquesta és una de les partides que des d'Iniciativa hem estat reiteradament criticant perquè

diem: tampoc no es tracta que el Departament d'Agricultura faci de departament de política territorial i obres públiques rurals, perquè sempre hi ha una partida aproximada als 1.000 milions de pessetes destinada a camins i a camins i a camins. Llavors diem: bé, passa de 927, que teníem l'any passat, a 500, llavors, això vol dir que aparentment reduïm 427 milions. Ara bé, què passa?, que hi ha 205 milions de pessetes de transferència a consells comarcals per fer camins, per tant, la reducció ja no ho és tant. És a dir, canviem la via però la finalitat ve a ser la mateixa. I hi ha una altra partida, que no és lògicament de camins, però que també és mitjanament contradictòria, que és l'increment de 300 milions de pessetes per a Regs de Catalunya, SA. És a dir, la partida o l'organisme aquest de promoure regs a Catalunya s'ha incrementat de la Secretaria General en 300 milions més.

La Direcció General de Promoció i Desenvolupament; algunes de les qüestions que veiem com a més destacables és l'augment del 35% a organització de cursos i activitats divulgatives, que en principi diríem que ens sembla correcta la línia, però si diem que arribem a 36,6 milions de pessetes per a tots els conceptes, en el sentit d'organitzar cursos de divulgació i de formació dels pagesos nous o dels pagesos que ja hi ha de cara a adaptar nous conreus o noves varietats, etcètera, seguim pensant que és clarament insuficient, que això no és el que vam acordar a les resolucions de política agrària.

Hi ha un increment del 37%, que és paral·lel a l'anterior, en ajuts a alumnes i en assistència a cursos, ja siguin cursos reglats o cursos breus. També ens sembla bé, però seguim pensant que 82 milions de pessetes, com a tot tipus d'ajuts per a aquests cursos, segueix sent insuficient. Hi ha un increment de 33% —i perquè no es digui que tot ho veiem malament—, que ens sembla prou bé, en l'ajut al foment de l'ús d'assegurances, intentem que sigui una partida que s'ha de divulgar l'ús de l'assegurança per part dels pagesos, però hi ha també una disminució del 40% en la millora de l'eficàcia de les estructures agràries, que passem de 800 milions a 477.

El més nou és la Direcció General del Medi Natural que, ja ho hem dit abans, no és política agrària, però no sols no ho és sinó que, a més, cada vegada sembla que ho és més. És a dir, enguany queda clarament manifest que la voluntat del Govern de la Generalitat és tirar endavant la posada en marxa del PEIN i tot el que és la protecció dels espais naturals per aquest Departament. El fet que mantenim o hi hagi un increment del 32% és prou significatiu.

Ara bé, jo sí que voldria denunciar la falsedat d'informacions que se'ns diuen, que s'han dit en rodes de premsa i s'han dit públicament, que enguany, per al 93, al PEIN es destinaran 2.100 milions de pessetes. Això no surt de cap dels números, si s'analitzen les partides una mica exhaustivament. Pensem que s'haurien d'aclarir dues coses. Primera, no és posar en marxa, mantindre allò que ja està en marxa; per tant, no es podria incloure allò que està en funcionament, com són les despeses per al manteniment o per al funcionament del parc nacional d'Aiguestortes, per al Parc del delta de l'Ebre, per als aigüamolls de l'Empordà, etcètera. I, segon, en el supòsit que diguéssim «creixement zero de tota la resta de partides», és a dir, si hi havia unes despeses determinades en parcs naturals, en protecció d'espècies, etcètera, si comptem que això no puja, podríem dir que hi ha un increment de 28 milions en protecció d'espècies,

de 40 milions en indemnitzacions a pagesos, de 260 milions en ajuts a boscos privats, de 330 milions a comunitats rurals i de 160 milions en parcs i espais naturals; tot això ens dóna una quantitat de 820 milions de pessetes, 820 milions de pessetes. Suposo que també em poden dir que la part del personal, que no es compta o que..., que aquí no l'he comptat, però està clar que la part de personal, no tot el personal nou ho és i no tot l'increment dels 720 milions de personal està dedicat a personal, a posar en marxa el PEIN, en tot cas, molt del personal ja estava abans que funcionés el PEIN, per tant, no seria computable i dir, dels 720 nous, quants n'hi ha?, podríem acceptar alguna cosa, però no creiem que sigui sumable una gran quantitat de partida de personal en aquesta posada en marxa del PEIN. Ara bé, d'aquests 820 milions de pessetes que hem dit de la Direcció General hauríem de descomptar els 220 que s'han reduït de les partides que l'any passat estaven a la Direcció General de Patrimoni Natural, dependent de Medi Ambient, que eren per promoure el PEIN i que, enguany, ja no hi són. Per tant, si d'allí hem disminuït 220 milions, vol dir que no n'hi ha tants, sinó que, en realitat, n'hi ha uns 600, que són nous recursos, nous recursos —ho repeteixo— per posar en marxa el PEIN. Per tant, no difereixen molt els 600 aquests més la part que hi puguem posar de personal dels 2.000 que s'han venut en aquesta implantació del PEIN.

Poc podem dir de la Direcció General de Pesca Marítima, que ha vist reduïda la majoria de les partides, si exceptuem els ajuts a la paralització temporal de la flota pesquera, que pareix que siga l'única modificació substancial de la Direcció General de Pesca Marítima, que passa de 32 a 200 milions, però que segueix representant, aquesta Direcció General, el 3,8% del Departament.

En definitiva, el que deduïm del pressupost és una continuïtat en la política clàssica del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i una continuïtat vol dir que poc forat han fet aquestes resolucions. Seguim ampliant regadius sense potenciar l'aprofitament de les aigües depurades i sense potenciar els sistemes d'estalvi d'aigua —i això es veu clarament a les partides que abans estaven destinades a aquestes dues qüestions i que tenen reduccions substancials—, seguim sense orientar prèviament quins productes es poden conrear en aquests nous cultius de regadiu, sense garantir si els sistemes productius són rendibles allí on implantarem aquests regadius, i sense garantir els suficients canals de transformació i de comercialització posteriors, que haurien de ser els elements fonamentals que ens han de preocupar per a l'èxit d'explotacions, sobretot d'aquestes noves explotacions que, per part del pagès, lògicament, li significa un risc i avui poca voluntat de risc hi ha entre el sector pagès com per fer grans inversions si no hi ha aquestes garanties.

Seguim anant fent camins rurals d'una forma directa o indirecta, és a dir, a través de transferències, que vol dir anar retardant, si de cas, algunes de les actuacions, i segueix sent aquesta una de les principals partides —i, lògicament, «partides» vol dir «objectius pressupostaris»—, i seguim mesclant la política i els recursos mediambientals dins del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ja he comentat alguna de les novetats del Pla de reconversió i adaptació de cooperatives, i, en canvi, jo li volia fer un breu recordatori d'aquelles resolucions aprovades en aquest debat de política agrària. La tercera resolució de les presentades per

Convergència, lògicament totes aprovades, era que el Parlament instava el Govern de Catalunya a continuar l'acció de garantir la qualitat dels productes alimentaris nacionals. Poques partides hi ha aquí dintre que puguin garantir això. La 7 deia que facilitaríem l'adaptació de les indústries agroalimentàries i possibilitar la seva homologació a les exigències de la normativa de la CEE; també ha tingut aquesta partida una reducció substancial. Quins són els instruments que s'utilitzen, que no estan reflectits en els pressupostos? La 10: hem parlat del Programa de formació no reglada, uns increments del 35% que, partint de l'escassetat segueixen sent reduïts. La 12 deia que el Parlament instava a cercar i promoure les accions necessàries per tal d'afavorir l'accés a l'activitat agrària de productors joves o per a complementar la base territorial d'aquelles explotacions que ho requereixin. Hem parlat, uns explícitament, els altres, el grup de la majoria, implícitament de la creació d'aquest fons de terres, però tampoc no està clar des dels pressupostos a on està aquest fons de terres.

I per no allargar-me més, només parlaria que la dissetena parla «d'establir un marc legal adequat que reconegui el paper de les organitzacions professionals agràries i en determini democràticament llur representativitat». Estem parlant, i s'ha comentat el traspàs dels funcionaris i les competències de les cambres agràries —no, del patrimoni—, i es va comentar, el conseller ha comentat la convocatòria, la possible convocatòria d'eleccions sindicals. O és que les eleccions sindicals no ens costaran un duro o aquí tampoc no hi ha una partida per veure d'on sortirà aquesta convocatòria i amb quins fons es pagarà.

Creiem, per tant, que segueix no sent la política agrària que necessita el sector, i que això es fa encara avui més palès quan tots els recents acords de la ronda Uruguai, del GATT, que no han produït cap comentari, almenys conegut, per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, però que sí que n'hi ha, per part dels sindicalistes. Alguns dels comentaris que fan els sindicalistes respecte a la preocupació que ha creat, em voldria permetre de llegir-los, per si algú no els ha rebut i no els coneix: parlen del rebuig al desgavell que s'està cometent en la política agrària comunitària, que accepta les imposicions hegemòniques dels *lobbies* agroalimentaris dels USA; parla, també, de: «davant de la liquidació a preu de saldo de l'agricultura, amb el cost social enorme que això té per a les explotacions familiars, davant de la desarticulació sistemàtica d'amples zones del territori de Catalunya i de tot l'Estat, els sindicats hi oposen la ferma voluntat de mantenir una agricultura necessària per a la societat, viva, adaptada a les necessitats dels ciutadans i dels pagesos, però que està en contra del negoci maldestre que s'està fent en els acords del GATT»; diu: «Les apel·lacions a les lleis del mercat mundial i a la necessitat de donar joc als països del Tercer Món no són més que una enèsima hipocresia, puix que els beneficis no els obtenen ni els ciutadans que anem a peu, ni els països pobres, sinó les multinacionals que hi comercien». En definitiva, des dels sindicats es feia una crida, o es fa una crida, perquè intentem reconduir certs acords que no són ni especialment bons, ni neutres per a la pagesia, i que això requeria un canvi substancial en política agrària, que no s'ha fet.

Acabo, perquè se'ns acaba el temps. Només voldria que no hi hagués el mal gust de respondre les propostes que fa Iniciativa, i n'hem fet sempre, en un sentit progressista, en un sentit

constructiu, com se'ns va fer a la comissió parlamentària corresponent de pressupostos, quan en demanar una partida pressupostària que rebaixessin d'una dotació de comunicacions, se'ns digué que volíem deixar sense telèfons els funcionaris; quan reduïem inversions en la nova seu, se'ns va dir que si teníem la pretensió de deixar tots els funcionaris al carrer, o quan vam abaixar una part de retribucions d'aquest increment del 10,8%, ens van dir que el que volíem fer era no pagar els funcionaris. Creiem que no ens mereixíem tant mal gust, i espero que en la resposta a l'esmena de totalitat no s'anirà per aquest camí.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Correspon ara al Grup Popular la defensa de les seves dues esmenes a aquest Departament: 483 i 489. Té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Com que resulta que aquestes esmenes les havia de defensar el meu company, el senyor Josep Ignasi Llorens, però donat que ahir el vespre, doncs, va morir el seu pare i hi ha l'enterrament aquesta tarda a les cinc a Lleida, ell m'ha demanat..., jo podia optar per dues qüestions: o per retirar-la o per donar-la per defensada; ell m'ha passat, molt breument, unes notes i he cregut oportú, doncs, poder fer el que pugui.

El que jo sí que li voldria dir, senyor president, és que havia retirat l'esmena 480, de Regs de Catalunya, en la meua primera intervenció en política territorial, i ell em fa una mica, doncs, d'explicació, que si a vostè no li dol, tot i que ja l'han votat, doncs, en farà una mica d'explicació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, si és una mica no hi ha problema.

La Sra. MONTSERRAT: No, serà molt breu, perquè no esgoti ni de bon tros el temps. Moltes gràcies, senyor president, per la seva consideració. Gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El nostre Grup Parlamentari demana el retorn del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de l'empresa pública Regs de Catalunya, SA —tal com hi he fet esment abans—, ja que es tracta d'uns pressupostos dominats per la despesa consumptiva i en els quals les inversions reals tenen dotacions pressupostàries molt per sota de les necessitats de la nostra pagesia.

Pel que fa al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de 21.502 milions de pessetes, es destinen a operacions corrents 10.797 milions, que significa el 50,25% del total pressupostat. Però és que si agafem els capítols primer i segon, «Personal» i «Béns i serveis», s'hi destinen 9.275 milions, amb la qual cosa suposa el 43,14% del total, és a dir, ens trobem que gairebé el 50% del pressupost del Departament es destina a despeses de funcionament.

D'una altra banda, en el pressupost per programes, pel que fa a la fixació dels objectius i actuacions del Departament, ens trobem només amb declaracions d'intencions de difícil —per no dir impossible— quantificació, ni tan sols general, quan un dels avantatges dels pressupostos per programes és la possibilitat de concretar i quantificar els objectius, clarificant les meres partides pressupostàries, i fixar-les en realitats concretes.

Pel que fa al Gabinet del Conseller i Secretaria General, veiem que la pujada en les despeses de personal funcionari es

limita al 0,36%, però és que, mentre que la pujada en personal eventual se situa en un 6,13%, l'increment de personal laboral fix arriba al 15,50% i, en general, el destinat a personal laboral se situa en un 13,57%. És a dir, gairebé el 25% de les retribucions de personal són pagaments a personal laboral. Aquesta tendència a l'increment de la laboralització del personal al servei del Departament fa que aquest estigui sotmès al dret laboral en detriment del dret administratiu, amb unes contractacions dominades pel clientelisme polític i l'endogàmia. D'altra banda, els 83 milions destinats a productivitat, que s'han convertit en el sobre, institucionalitzat per la Llei de reforma de l'Administració pública, i les gratificacions extraordinàries haurien de ser més residuals, ja que aquests conceptes es reparteixen amb criteris que no tenen res a veure amb l'objectivitat.

Pel que fa al capítol segon, «Despeses en béns corrents i serveis», el lloguer d'immobles s'incrementa en un 89,01% i les obres de condicionament passen de 45 milions l'any 92 a 615 milions per a l'any 93. Són despeses contradictòries, l'una amb l'altra, perquè si destinen més de 600 milions a condicionar locals, com per exemple el que està previst a la Gran Via, per tal de reunir serveis, per què es produeix un increment, doncs, de gairebé el 90% en els lloguers? Vostès, en viatges per Califòrnia i Israel, els conceptes 226.07 i el 227.08, vostès es gasten més de 81 milions de pessetes, és a dir, vostès es gasten més diners per viatjar que el que es gasta la Direcció General de Promoció i Desenvolupament en cursos de promoció als agricultors.

Els conceptes pressupostaris, també, 226.09 i el 226.10 estan dotats amb 36 milions de pessetes. Les transferències corrents del capítol quart s'incrementen en un 7,78% respecte a l'any 1992. S'hauria d'incrementar la proporció de la despesa en investigació. Vostès s'han carregat la divulgació agrària sense tenir en compte la important relació que hi ha entre investigació, experimentació i aplicació pràctica.

En aquests pressupostos es destinen 55 milions de pessetes per als sindicats, però per a quins programes o quins programes pensen realitzar? Els criteris de repartiment seran els opacs, als quals ja ens tenen acostumats?

El capítol sisè d'inversions reals, aquests són fonamentalment per al condicionament de nous edificis i per a adquisició de material mobiliari. Hi insisteixo: en un moment de crisi econòmica, que afectarà de manera punyent les capes més desfavorides de la nostra societat, no és acceptable un increment de quasi 600 milions de pessetes a muntar-se grans despatxos, així, si tenim en compte que els increments en regadius només són d'un 15%. Els serveis d'obres i les diferents seccions provincials dels departaments de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tenen ja, entre les seves funcions, la redacció, elaboració, tramitació administrativa i direcció de les obres de regadius amb equips capacitats. Quin sentit té aquesta empresa Regs de Catalunya, si no és la necessitat de col·locar en una empresa els directors generals i altres càrrecs cessats per un o altre assumpte, com per exemple els passo a dir: el senyor Peix, abans director general de Política Industrial, actualment a Regs de Catalunya; senyor Martín, abans director general del Medi Natural, actualment a Forestal Catalana, i el senyor Tarragó, abans secretari general tècnic, actualment a l'IRTA. En definitiva es tracta d'una empresa que té com a única finalitat l'elaboració, direcció i execució d'obres de posada en regadiu, i que es gasten, però, 125 milions en sous i salaris.

El Grup Parlamentari Popular demana el retorn d'aquests pressupostos per a la seva reelaboració, ja que mostren la manca de sensibilitat política del govern de Convergència i Unió —tal com, per una altra banda, es va palesar en el darrer debat d'agricultura— pel món agrícola, un àmbit de la nostra activitat econòmica que no forma part de les prioritats de l'actual govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té l'esmena 485, per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'hora d'analitzar i de defensar la nostra esmena de retorn del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, hem de dir que, deixant a banda el lògic i irreprotxable marc de marge de discrecionalitat que qualsevol govern té a l'hora de definir els seus pressupostos, deixant a banda —dic— aquest dret, que nosaltres no recriminarem pas, cal recalcar que, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, el marc dins el qual es produeixen i s'analitzen aquests pressupostos és un marc que ve o que hauria de venir fixat per dues coses: d'una banda, per pura adequació a la legalitat vigent, hauria de venir marcat o definit per les vint-i-vuit resolucions adoptades en el mes de maig d'enguany per aquest Parlament, i, per una altra banda, doncs, per coherència i per coherència política amb allò adoptat, amb allò signat, també, pels acords que l'Administració va signar amb els sindicats agraris, aproximadament un mes després.

Aquí els oradors que m'han precedit han recordat algunes d'aquestes resolucions aprovades en aquesta mateixa cambra, i han recordat també alguns dels acords a què arribaren els sindicats agraris amb el Departament.

Jo voldria, si més no per situar, des de la perspectiva d'Esquerra Republicana, l'anàlisi que hem fet d'aquests pressupostos, recordar quina era la Resolució 28 o, per dir-ho més exactament, el segon bloc de resolucions, que, precisament, va ser presentada per Esquerra Republicana després del debat monogràfic i que deia: «El Parlament de Catalunya manifesta que l'explotació familiar agrària ha estat tradicionalment i continua essent el nervi del món rural català i la base del sector primari i que, per tant, la defensa o la promoció del desenvolupament d'aquest tipus d'explotació han de constituir l'objectiu prioritari del Govern de la Generalitat en aquest àmbit.»

Aquesta no és naturalment una declaració retòrica, és una declaració aprovada pel plenari d'aquest Parlament. Aprovada, si no recordo malament, per unanimitat, i entenem que, sumada al conjunt de les resolucions, sumada al conjunt dels acords a què arribaren el Departament i els sindicats agraris, defineixen una mica el canyamàs, el teixit articulat sobre el qual s'insereixen aquests pressupostos i sobre el qual s'insereix l'anàlisi que nosaltres fem d'aquests pressupostos.

No dic, és a dir no diré res de nou si en fer l'anàlisi d'aquests pressupostos recordo que a Catalunya hi ha unes cent, una mica més de cent tretze mil explotacions agràries, que aquestes explotacions agràries constitueixen una mica més del 2% del producte interior brut, el 4,9% de la població activa, ampliables, una mica més, si al sector estrictament agrari, ra-

mader i pesquer hi afegim el sector agroalimentari, és a dir, el conjunt d'allò que habitualment es coneix com l'*agribusiness*.

Si bé és cert que aquests percentatges, considerats en la seva globalitat, no s'allunyen gaire dels percentatges que corresponen a les àrees més desenvolupades d'Europa, no hauríem d'oblidar, també a l'hora de fer l'anàlisi d'aquests pressupostos —i fa poc es parlava des d'aquesta tribuna sobre els problemes de l'equilibri, o reequilibrament, territorial—, no hauríem d'oblidar que a l'activitat agrària, tant des del punt de vista de la població com des del punt de vista dels resultats econòmics, moltes comarques meridionals i occidentals del país donen percentatges molt més elevats, eh? A la Terra Alta i a les Garrigues ens n'anem al 40%; a la Noguera, al Segrià, a la Segarra, al Baix Ebre, a la Ribera d'Ebre, ens trobaríem amb percentatges que oscil·len entre el 17 i el 30%, i, per tant, d'alguna manera, tot allò que faci referència a l'activitat agrària esdevé, per a aquestes comarques més deprimides, un autèntic test, una autèntica crisi de supervivència. I dic «crisi» perquè, sense exagerar, i no volent caure en cap mena de catastrofisme —una cosa amb la qual estic d'acord, que ens demanava l'honorable conseller l'altre dia en la comissió—, sense exagerar gens ni mica hem de recordar, però, que amb les xifres a la mà, amb les xifres de la renda agrària, amb les xifres de la població activa a l'agricultura, fins i tot seguint la demografia de determinats nuclis, doncs, realment veiem que des de l'any 1990 les rendes agràries i l'ocupació han anat baixant a Catalunya.

Això probablement es pot atribuir, en part, a les circumstàncies de la integració europea, a les exigències del GATT, a l'impacte de la reforma de la política agrària comuna, però no podem oblidar —i menys que mai en aquests moments, en què debatem quin és el pressupost del Departament— que això també pot ser atribuït a la política, o a l'actuació, o a les línies prioritàries, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobretot si recordem —que ho hem de fer—, segons l'article 12 de l'Estatut d'Autonomia, el Govern de la Generalitat té competències exclusives sobre aquest particular.

Posant ja en relació..., aquesta espècie de marc que nosaltres definíem —les resolucions del Parlament, els acords entre els sindicats i el Departament—, posant-ho en relació amb el pressupost que ha estat presentat per a l'anàlisi i el debat en aquest Parlament, nosaltres voldríem dir, voldríem remarcar, fins a quin punt ens semblava que determinades resolucions —l'impuls de la reestructuració del sector cooperatiu, la garantia i l'increment de la competitivitat dels productes alimentaris catalans, les línies d'adaptació de la indústria agroalimentària, la influència sobre la modificació del sistema fiscal de l'activitat agrària, l'articulació d'una representació directa de la Generalitat en les institucions comunitàries, la participació..., o almenys algun tipus de participació, en la definició de la segona reforma de la PAC—, tot això, en alguns casos, alguns d'aquests acords feien referència a decisions del Departament que no implicaven, o que o impliquen, una determinada inversió financera. És a dir, l'obertura d'una línia de diàleg, l'increment de la representació, o la constitució d'una línia representativa davant de les institucions europees, etcètera..., però hi ha d'altres resolucions i acords que sí que impliquen, si realment es volen tirar endavant, i tirar endavant amb rigor, amb profunditat i seriosament, una inversió financera important.

Això inevitablement s'ha de recordar en aquests moments, i s'ha de recordar que aquest notable increment del pressupost del Departament per a 1993, el 13,8% en relació amb 1992, si es considera atentament i si s'analitza part per part, doncs, veurem que és un increment més aparent que real. Diré algunes coses que han estat anticipades, diré algunes coses que s'han discutit recentment a la Comissió d'Agricultura, però no puc evitar, no podem evitar des d'Esquerra Republicana, de recordar que els increments realment astronòmics es produeixen en partides com «Lloguer d'immobles», que s'incrementa en un 47%, o «Inversions en edificis», només pel que fa al Gabinet del Conseller i a la Secretaria General, que s'incrementa per a 1993 en un 92% —s'ha de tenir en compte que el conjunt de les remuneracions del personal representen el 34% del pressupost de 1993—, etcètera. Naturalment, no caurem en la demagògia fàcil de dir que el Departament no necessita un espai adequat per treballar o que les persones que treballen al Departament no han de tenir una retribució justa, en absolut. El que passa és que ens preguntem si realment pot ser presentat amb bombo i platelets aquest increment, en un any en què la situació al sector és de crisi severa, de desorientació, etcètera.

Per contra, esborrona de comprovar que el pressupost no inclou, per regla general, les inversions indispensables per posar en pràctica alguns dels acords amb els sindicats agraris, algunes de les resolucions del Parlament, perquè entenem que assumptes com la formació agrària no reglada —no les beques, els ajuts o els ajuts als desplaçaments, sinó l'assumpció d'una política pròpia de formació agrària no reglada—, l'increment de les indemnitzacions compensatòries per a zones de muntanya, el programa d'ajut a la renda agrària, el tema del mutualisme —l'arrencada d'una mútua catalana—, les compensacions als agricultors afectats per espais naturals i molts d'altres, considerem que continuen en el pressupost de 1993 o bé en la indigència més escandalosa, en alguns casos, o bé en l'oblit pur i simple, en d'altres.

Així mateix, tenim els nostre dubtes sobre el volum, la suficiència del volum de les inversions previstes en qüestions com la reestructuració cooperativa, que almenys inicialment, en la seva formulació prevista, ha estat rebutjada o no acceptada pels sindicats agraris, i que des del punt de vista del volum d'inversió prevista a nosaltres ens sembla petit. I, en resum, bé, també ens preocupen, doncs, les inversions previstes en el foment de la sanitat vegetal i animal, el suport a les agrupacions de defensa forestal i moltes d'altres que no tinc temps de detallar aquí avui.

En resum, i a la vista de la negativa de la majoria a acceptar o a introduir modificacions en aquest pressupost, modificacions que nosaltres, doncs, havíem proposat set línies d'increment o de modificació principals, essencials, que lamento no tenir temps tampoc de tornar a recordar en aquests moments als senyors diputats i a les senyores diputades, doncs, per tots aquests motius, i per d'altres que no tinc temps ni ocasió de descriure, els anuncio el manteniment d'aquesta esmena de retorn per part d'Esquerra Republicana i la nostra sol·licitud del seu vot favorable.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat amb el temps; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. El Grup Socialista manté sis esmenes, en aquest Departament; per a la seva

defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Vilalta. (Pausa.) Farà la 486...

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller... Si m'ho permet, senyor president, acumularia a la 486 la 487, 88, 91, 92, 93, 94, que corresponen al Departament d'Agricultura...

El Sr. PRESIDENT: La 88, no, que és del Grup d'Iniciativa i ja ha estat defensada.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Perdó. Que corresponen al Departament d'Agricultura i a totes les empreses públiques que hi estan vinculades, és a dir, Forestal Catalana, l'Incavi, l'IRTA, Agrícola Experimental i Promotora d'Exportacions Catalanes. Les acumulo, senyor president, per coherència, perquè totes elles formen una unitat temàtica del contingut de la qual -i, per tant, de l'encert o desencert en el seu plantejament- en depèn la millora o una major postració de l'agricultura i de la ramaderia catalanes.

Si els he de ser sincer, el Grup Socialista hauria desitjat no haver de presentar una esmena a la totalitat, i fins al darrer moment vam estar considerant les possibilitats de no fer-ho, amb l'esperança que el tan anunciat gran increment del pressupost en la Conselleria d'Agricultura, conjuntament amb alguna altra conselleria, en aquelles especialment vinculades als aspectes més productius de l'economia, ens farien desdir de fer-ho -d'esmenar el Departament- i de mostrar la nostra satisfacció i, si més no, esmenar aspectes parcials i concrets. I en segon lloc esperàvem no haver-ho de fer, a més de per la raó anterior, considerant que el Departament, doncs, havia sofert una renovació en el seu cap, en el seu conseller, i que d'alguna manera en aquest mateix Departament restava pendent encara la renovació de la cúpula superior del Departament, és a dir, dels col·laboradors més immediats del conseller, la política dels quals havia estat, jo crec, fortament qüestionada per tots els grups de l'oposició en el debat de política agrària del mes de maig.

Vist, però, el contingut del pressupost, i considerant la situació que travessa i que pateix, de la qual se'n fan ressò tal qual els mateixos responsables del Departament quan parlen amb els mitjans de comunicació -voldria fer esment d'una manera concreta del representant del Departament a les terres de Lleida, quan l'altre dia constatava, doncs, una pèrdua constant i progressiva en els darrers anys de les rendes del sector de l'agricultura, en aquest cas de l'agricultura lleidatana, i jo crec que amb un criteri extensible a tota l'agricultura catalana-, jo crec que es justifica sobradament..., ho repeteixo, vista la situació per la qual travessa la pagesia catalana i vist, també, el contingut del pressupost que se'ns proposa, es justifica sobradament la presentació d'aquesta esmena a la totalitat.

Com algú deia aquest matí, efectivament, un pressupost és una concreció de números i de conceptes que pretenen lligar un programa d'actuació anual del govern per a aquell any que justament comença. El pressupost que se'ns proposa, senyores i senyors diputats, és un pressupost que, amb molt comptades excepcions, es manifesta totalment continuista i reproduïx les virtuts i les mancances i les insuficiències dels pressupostos anteriors, que, si no han servit per a rectificar o per a millorar la situació de la pagesia de Catalunya, difícilment servirà en aquest moment si el pressupost que es proposa per a l'any 93 segueix les línies mestres dels pressupostos anteriors. Malgrat el tan repetit increment anunciat, que se xifra efectivament en

un 16% sobre 18.000 milions en aquest any 92, passant a 21.000 en el 93, l'increment d'aquests 3.000 milions es consumeix d'una manera molt simple, com s'hi han referit extensament els portaveus dels altres grups de l'oposició: d'una manera molt important es consumeix en despeses de personal, i d'una manera encara més significativa es consumeix en despeses en béns immobles.

Què succeeix en el capítol de personal? Succeeixen coses rares, senyor president, en el departament de personal de la Conselleria d'Agricultura. Succeeix, per exemple, la necessitat de reconèixer en el capítol de seguretat social un increment sobtat de 556 milions que hi havia l'any 90, 576 el 91, 606 el 92, a 1.008 milions per al 93: un salt espectacular de 606 a 1.008 en Seguretat Social del Departament d'Agricultura entre l'any 92 i el 93, no pas perquè hagin pujat les quotes de la Seguretat Social, sinó ben probablement perquè en realitat ja hi havien unes despeses de personal que d'alguna manera es mantenien soterrades o encobertes.

Efectivament, quan s'analitza en la documentació pressupostària què succeeix en matèria de personal -capítol primer del pressupost-, ens trobem que en el seu import total el capítol primer sofreix la següent evolució: any 89, 4.500, però en realitat se'n liquiden 5.200; any 90, 5.300, però en realitat se'n liquiden 6.200; any 91, 5.900, però en realitat se'n liquiden 7.000; any 92, 6.600, però en realitat en el mes de juny es produeix ja un suplement de crèdit, perquè hi ha en aquell moment una previsió de 7.500 milions de pessetes en personal en el Departament d'Agricultura: 7.500 milions de pessetes reconegudes en aquest moment per a l'any 92, en lloc de les 6.600 que s'havien pressupostat inicialment, que deixen en evidència, senyor president, senyores i senyors diputats, els 7.400, xifra inferior que es preveu per al 93.

Què succeirà el 93? Succeirà que s'haurà de produir inevitablement, també, un suplement de crèdit en el capítol primer, perquè les despeses de personal reconegudes l'any 92 són superiors, bastant superiors, a les que es reconeixen *a priori* per a l'any 93. Per tant, jo crec que cal constatar que una part important d'aquest increment del Departament d'Agricultura es consumeix en el reconeixement efectiu i real, que en aquest moment aflora, de despeses en seguretat social que ja d'alguna manera es venien produint, però que, per a aconseguir que el pressupost en capítol primer del Departament d'Agricultura no fos tan escandalosament elevat, se'n soterrava una part, suposo, fins ara, i després, en la liquidació del pressupost, es feia el reconeixement de les quantitats corresponents.

Exactament en immobles. En immobles, l'evolució en aquests quatre anys del lloguer d'immobles que es preveuen per al Departament d'Agricultura, en la part corresponent al Gabinet del Conseller -serveis centrals, per tant, de la Conselleria-, són: any 90, 116 milions; any 91, 125; any 92, 142; proper any, 268 -de 142 a 268. I en condicionament d'immobles: any 90, 22 milions; any 91, 25 milions; any 92, 45 milions; proper any, 615 milions. I, en definitiva, es deu, aquesta despesa extraordinària en lloguer i en condicionament d'immobles, a l'adquisició..., més ben dit, al lloguer d'una seu central per a la Conselleria, que unifiqui espais, se suposa. I en el moment en què s'inquireixen les raons per procedir a aquesta despesa extraordinària en aquests moments se'ns respon, per part d'aquells que poden respondre'ns, que la unificació en un sol

lloc, la concentració, per tant, de les direccions generals en un únic immoble, facilitarà la relació i, en definitiva, la gestió dels mateixos pagesos que hi acudeixen.

Jo crec que el Departament estava construint una xarxa comarcal de delegacions del Departament precisament per a evitar que els pagesos —en definitiva, els ciutadans— haguessin de desplaçar-se constantment a la seu central de la Conselleria, amb la despesa que això els representa i amb la concentració i amb la centralitat, o amb el centralisme, que això significa. Adduir en aquest moment, en aquest moment de crisi de la pagesia, com a motiu justificatori, aquest, per a realitzar unes inversions o unes despeses no productives d'aquesta magnitud, jo crec que posa en contradicció o en evidència l'altra línia de conducció de la gestió del Departament, que era intentar apropar els serveis als ciutadans i, per tant, als pagesos, arreu del territori, en el si mateix de les comarques.

En bona mesura, l'increment, per tant, del Departament, aquest 16%, aquests 3.000 milions en què s'incrementa el pressupost total del Departament, s'esmercen, per tant, en finalitats no productives, que no permeten albirar un rendiment suficient d'aquest creixement.

La resta del pressupost? Doncs, miri, jo no els diré pas que tot estigui malament. Hi ha aspectes positius i hi ha aspectes negatius. N'assenyalarem alguns de positius i alguns de negatius.

Un portaveu de la majoria, abans, defensant la posició de la majoria en el debat de política territorial, assenyalava la quantitat extraordinària de coses diferents que els grups de l'oposició deien en defensa de les seves posicions, i deia: «Són tantes coses que, si es possessin plegades, fins i tot serien contradictòries entre si». Jo els prego que prenguin nota que en els discursos, en les intervencions que s'estan produint per part dels grups de l'oposició en matèria d'agricultura, es produeix una clara coincidència en els diagnòstics que es produeixen, i, per tant, jo els dic, en aquest cas, que no sé si és singular o no: prenguin bona nota, perquè els desacords entre els grups de l'oposició no són tan grans; es produeix una coincidència molt gran en el diagnòstic i, per tant, també una coincidència molt gran en les demandes.

Respecte a la resta del pressupost, els estava dient, hi ha aspectes més positius i aspectes no tan positius i, en qualsevol cas, jo crec que hi ha un paràmetre de referència per a mesurar el pressupost que se'ns proposa, com a instrument conductor de la gestió del Departament en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca per a aquest any que ve, i són, bàsicament, les resolucions adoptades en el debat de política agrària del passat mes de maig i els acords que immediatament es van produir entre el Departament i les organitzacions que representen la pagesia de Catalunya, i, per tant, aquí hi ha un fil conductor que permet comparar, allò que vostès proposen, la mesura en què es correspon o no es correspon amb les resolucions adoptades per aquest mateix Parlament i els acords que vostès mateixos lliurement van establir amb les organitzacions professionals agràries.

Per exemple, no s'atén com cal —ho deien abans— la formació professional no reglada, no s'atén com cal el reciclatge professional dels nostres pagesos i ramaders en un moment en què això és molt important fer-ho, precisament per a ajudar a generar fonts d'economia alternativa en el territori rural de Catalunya, i es vulnera d'aquesta manera la resolució 14 del

Parlament de Catalunya i l'acord número 8 dels que vostès van establir en les organitzacions professionals agràries.

No hi ha en el pressupost —segona constatació— cap partida per a la incorporació de joves a l'agricultura, i no hi ha cap partida en el pressupost per a facilitar ni tan sols les despeses registrals o notarials de l'increment de la base territorial de les explotacions agràries, amb la qual cosa s'estan vulnerant les resolucions 15 i 22 i els acords 4 i 6 que vostès van establir.

No hi ha —com deia el senyor Pueyo fa un moment— cap previsió per fer un programa d'ajuts a la renda agrària, ni per a complementar, a diferència d'altres comunitats autònomes —i això ja apareixia en el mes de maig—, les indemnitzacions compensatòries de muntanya. També en aquell moment, en el mes de maig, s'assenyalava quines altres comunitats autònomes sí que complementaven, elles, amb aportació de recursos propis, les indemnitzacions compensatòries de muntanya.

No hi ha cap partida relativa a l'agricultura periurbana, amb la qual cosa s'incompleix la resolució número 26.

No hi ha cap partida per a la difusió específica d'informació relativa a la Comunitat Econòmica Europea a través dels necessaris convenis que deuriem establir-se amb un altre organisme, que és el Patronat Català Pro Europa, i amb això s'estaria vulnerant l'acord número 9 que vostès van establir.

O no hi ha cap partida per a la creació d'una mútua d'assegurances agràries, malgrat que —i aquí hi hauria un aspecte positiu— vostès incrementen de 300 a 400 milions de pessetes els destinats a assegurances agràries. Molt bé, per tant, l'increment del que vostès dediquen a assegurances agràries, de 300 a 400 milions, però adonin-se, vinculada al mateix tema, d'una gran mancança: cap previsió per a formalitzar la mútua d'assegurances agràries que es contemplava en l'acord número 10 que vostès van establir.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, assenyalar el que a criteri del Grup Socialista són, a més, a més, grans insuficiències en el pressupost que vostès formulen.

Primera: estructures agràries. Jo crec que si alguna cosa cal fer en aquests moments a Catalunya per afrontar precisament la situació de crisi que viu la pagesia és ajudar el procés de reconversió i estructures agràries, que en qualsevol cas s'està produint, però s'està produint per la via dura. En algunes ocasions s'ha dit aquí en aquest Parlament que aquesta reconversió, que igualment es continuarà produint, hauria de ser ajudada com va ser-ho la reconversió industrial que es va produir al seu moment a Catalunya i en altres territoris de l'Estat. Què succeeix amb la partida referent a la millora de les estructures agràries? Doncs es produeix, primer, que deixa de ser un crèdit ampliable, a diferència de l'any passat, en què ho era, i, segon, es redueix de 800 milions de pessetes a 477 milions de pessetes. I algú pot dir-me: «Bé, és que incorporarem tot allò que procedeixi del FEOGA Orientació en una altra partida», que ja hi era també l'any passat, aquella sí, per a recollir els fons procedents del FEOGA Orientació, però aquesta partida específicament pateix una reducció de 800 a 477 milions de pessetes.

Segona: des del nostre punt de vista —hi ha una interpellació que suposo que es veurà demà al matí—, hi ha una actuació feble, insuficientment important, en la reestructuració del sector cooperatiu agrari de Catalunya, que seria l'altra pota de les estructures agràries —aquelles, estructures de caràcter individual; aquestes, estructures de caràcter col·lectiu. Certament, hi ha la

fixació d'una partida de 900 milions de pessetes per al Pla de reestructuració de les cooperatives agràries, però dues observacions a fer-hi: primer, segueix sent un esforç insuficient, perquè absorbeix, en realitat, els 184 milions que a través d'una sèrie de línies disperses ja existien en el pressupost del 92 —per tant, es produiria un increment net des dels 184 als 900; jo crec que és un import molt insuficient per afrontar seriosament el primer any de reestructuració del món cooperatiu agrari de Catalunya—, i, en segon lloc, vostès han volgut que fos també expressament un crèdit no ampliable i, per tant, és un crèdit tancat de 900 milions de pessetes per a aquest any que ve.

Tercera insuficiència a criteri del Grup Socialista: no hi ha cap previsió en el pressupost que vostès presenten, ni tan sols l'obertura d'una partida, relativa a mesures d'acompanyament de la PAC; no hi ha ni una sola partida en la qual pugui encaixar-s'hi el conjunt de mesures d'acompanyament de la política agrària comunitària, que també van ser objecte d'una àmplia anàlisi en aquell debat del 28 de maig. I crec que valdria la pena que s'obrís partida, encara que fos per acollir-hi els fons que el senyor conseller em consta que coneix que el Ministeri està preparant com a conseqüència d'un projecte de decret que regularà el tema a l'Estat espanyol. Jo crec que aquí podríem haver començat a habilitar recursos que serveixin per a complementar l'actuació.

Quarta insuficiència: un tractament molt deficient de les mesures destinades al foment per a la transformació i comercialització de productes agraris. Dèiem en el mes de maig, senyor president, que el problema de l'agricultura de Catalunya no era un problema de produccions, que a Catalunya es produïa bé; era un problema d'estructures, dèiem, i sobretot de valor afegit als productes mitjançant la transformació i la comercialització de productes agraris. I és cert que en el pressupost apareix una partida de foment i industrialització de 111 milions de pessetes, però —ull viu!— és una partida adreçada a corporacions locals i, en canvi, aquella partida que des del nostre punt de vista hauria d'estar més expressament adreçada, més clarament adreçada, a empreses privades, per a foment de la concentració d'indústries agroalimentàries, està dotada en el pressupost exclusivament amb 10 milions de pessetes. Són les empreses privades les que necessiten l'ajuda per a avançar en el camí de les mesures de foment i de la concentració i de la creació d'indústries agroalimentàries, i molt menys les corporacions locals, que deu servir aquesta partida que s'ha previst, bàsicament, suposo, per a la construcció d'algun pavelló firal, pel lloc en què s'ha ubicat la partida. I una partida específica per a foment de la millora de les condicions de comercialització de productes agraris, zero pessetes en el pressupost; havia tingut partida, però ja no té partida.

Cinquena insuficiència: el plantejament que vostès fan del tema de regs. Benvinguts siguin els regadius que es produeixin..., tot i que quedarà un problema damunt la taula, que és saber exactament, aquests nous regadius, per què han de servir, per a produir què, i quina sortida donarem als productes que es produeixin. Benvingudes siguin les actuacions concretes que es preveuen, bé sigui a través de les actuacions específiques del Departament, que n'hi han unes quantes —n'hi han unes quantes—, o bé sigui a través de l'actuació de l'empresa Regsa, ubicada en Política Territorial, però a la qual jo voldria fer..., a una i a altra, als regadius impulsats directament per la Conselleria i

als regadius impulsats per l'empresa Regsa, algunes al·lusions. Específicament, tres.

Primera: segueix havent-hi un compromís insuficient, senyors de la majoria i senyor conseller, en el tema del canal Segarra-Garrigues. La previsió que vostès fan d'actuació per a aquest any 93, amb 150 milions de pessetes a una obra que costarà molts mils de milions, és una previsió absolutament insuficient. Primera constatació.

Segona constatació: des del nostre punt de vista caldria que vostès contemplessin, en un lloc o en un altre, una previsió d'actuació en el reg de suport a les oliveres de les Garrigues i no fiar-ho exclusivament —no fiar-ho exclusivament— a les ajudes que puguin vindre via FEOGA, que aquesta és, segons hem sentit, la previsió que s'apunta per aquí, i mentrestant la Generalitat no fixa cap partida en els seus propis pressupostos —ni en els propis de la Conselleria ni en els de Regsa— per poder afrontar la situació.

I, tercera qüestió, assumir la responsabilitat que ens correspon a tots, perquè el Grup Socialista també va donar-hi suport en el seu moment: la llei de finançament que regula el finançament de les obres per a regadiu, i que imputa l'aportació del 30% en obres, com per exemple aquesta del Segarra-Garrigues, és una contribució excessivament costosa per als pagesos d'unes zones que estem dient i estem repetint una i altra vegada que estan en situació econòmica molt precària.

Sisena insuficiència, des del nostre punt de vista: el tractament que es fa a tot el Departament de Medi Natural, tot i que en el Departament de Medi Natural hi ha aspectes positius. Jo voldria assenyalar-ne alguns. És evidentment un aspecte positiu que la partida destinada a parcs naturals i altres espais protegits passi de 256 a 420; és un aspecte positiu. També és un aspecte positiu que les comunitats rurals per a àrees naturals protegides passin de 35 a 304. També és un aspecte positiu que a les empreses privades per a reforestació se'ls passi de 40 a 300. Aquests són aspectes positius, i no ens dol dir-ho, dintre del Departament de Medi Natural. Però, ull viu, dintre del Departament de Medi Natural també hi ha aspectes negatius. Per exemple, redueixen la partida destinada a repoblació forestal d'ofici, per part del mateix Departament, de 220 a 138 —per tant, una reducció, en repoblacions forestals d'ofici, que correspondrien com una activitat important al mateix Departament, a la mateixa Administració del Govern de Catalunya—; segon, mantenen el Fons forestal de Catalunya, amb 1.000 pessetes, que és per obrir partida, però deixant-la ridículament immobilitzada des de fa anys, mantenint inactiu aquest concepte que els deuria donar molt joc, que és el Fons forestal de Catalunya, i, tercer, redueixen l'aportació a les ADF, a les associacions de defensa forestal, de 210 a 76 milions de pessetes.

D'alguna manera, el que donen amb una mà ho treuen amb l'altra mà, i la suma total, senyors de la majoria, en un moment en què va a posar-se en marxa el Pla d'espais d'interès natural, com abans els ho ha dit algun altre portaveu, no permet afirmar amb l'alegria que vostès ho fan en aquests moments, ni de lluny, ni de bon tros, aquest increment espectacular de previsió de recursos per a l'any..., o de compromís de recursos per a l'any 93, ni tan sols conjuntant els recursos destinats a través del Departament d'Agricultura i del Departament de Medi Ambient. I caldria fer-ho. Per tant, en això, que ens mereixia un judici positiu, i que no ens dol reconèixer-ho, el que voldríem fer

és esperonar-los, animar-los que continuïn i que, efectivament, tant de bo que es produís per a aquest any 93 un increment de 2.000 milions, com vostès deien, destinats a l'aplicació del PEIN, perquè faran falta aquests 2.000 i moltíssims més. I, per tant, el camí que féssim, ja estaria fet.

Setena insuficiència: el tractament que vostès fan de les zones deprimides. S'ha discutit bastant de vegades ja en aquest Parlament si aquest és un tema que cal vincular-lo a Política Territorial, cal vincular-lo a Agricultura o és l'acció combinada de tot el Govern de la Generalitat i, per tant, de tots els departaments de la Generalitat que incideixen sobre el territori. Però hi ha una cosa que es constata «matxaconament», repetidament, d'una forma molt preocupant: les comarques de Catalunya amb la renda més baixa la segueixen tenint i van incrementant la seva diferència respecte a les comarques amb una renda més elevada; segueixen sent les mateixes, segueixen sent aquelles comarques que conformen el cor de Catalunya, la zona interior de Catalunya, que es mantenen en la seva postració, en la seva zona de depressió, que requereixen un programa d'urgent reactivació que mai acaba d'arribar.

Jo voldria dir-los aquí que, encara que sembli mentida —els diputats de Lleida, els de la majoria i els dels grups de l'oposició, ho saben bé— en una d'aquestes comarques de les quals en aquest Parlament s'ha parlat en reiterades ocasions, que és la comarca de les Garrigues, encara hi han apagades de llum, anades de corrent per deficiència de línies, que duren pràcticament vint-i-quatre hores, amb els costos afegits que això representa, fins i tot, per a qualsevol indústria que vulgui ubicar-se en aquesta zona. I, per tant, quan estem parlant de zones deprimides, estem parlant de zones deprimides i estem constatant que any rere any les zones deprimides de Catalunya ho segueixen sent, i que seria bo que a través de l'actuació de Política Territorial o d'Agricultura, o de l'acció combinada del tot el Govern, es produís una acció que permetés, efectivament, redreçar la situació d'aquestes comarques.

Respecte a les empreses que formen part del Departament, vostès comprendran que nosaltres havíem d'estendre l'esmena a la totalitat, perquè formen —ho deia abans— un conjunt coherent amb el mateix Departament i, per tant, el que és lògic és estendre l'esmena a la totalitat. Des del nostre punt de vista, no hi han criteris clars d'actuació en l'Incavi, en l'IRTA i en Prodeca, en l'empresa promotora d'exportacions —a aquesta última, especialment, nosaltres hi dedicarem una interpellació aquestes properes setmanes: voldríem conèixer i analitzar més a fons el contingut i les perspectives de futur de Prodeca. Lògicament, parlant d'empreses públiques, manifestar la nostra satisfacció per la liquidació d'una empresa que jo crec que feia mal als ulls, que no servia per a res, que vostès mai han pogut justificar, que és l'empresa Agrícola Experimental, que s'anuncia en el pressupost del 93 la seva liquidació, després de consignar-li ja només un pressupost pràcticament insignificant.

Pel que fa al departament de Pesca, manifestar la nostra satisfacció, senyors de la majoria, per l'increment de la partida d'ajuts per a la paralització temporal de la flota pesquera, que vostès passen, en el pressupost del 93, de 32 a 200 milions de pesetes. Ens sembla una mesura positiva, que nosaltres aplaudim.

Per acabar, senyor president, permeti'm recordar a la cambra una polèmica que s'ha produït en diverses ocasions, ja, i d'una manera molt especial en aquell debat del 28 de maig: és la polè-

mica relativa a l'impost de transmissions patrimonials i al desacord existent entre la majoria i, d'una manera singular, el Grup Socialista, respecte al seu tractament. El Grup de Convergència i Unió ha manifestat reiteradament, fins i tot jo diria amb excés verbal, en alguna comissió d'agricultura —com llegíem en aquell mateix debat del 28 de maig—, que l'impost de transmissions patrimonials deuria modificar-se en origen, deuria modificar-se la base de l'impost i, mentre tal cosa no es fes, no era possible fer res. Lògicament, tal cosa és possible fer-la a les Corts Generals, tot i que la gestió de l'impost i el rendiment de l'impost el té cedit la Generalitat de Catalunya, però, lògicament, la modificació de la naturalesa de l'impost s'ha de fer necessàriament a les Corts Generals. Vostès han dit en diverses ocasions que mentre no es fes una modificació de l'impost res podríem fer nosaltres. El Grup Socialista, per contra, ha manifestat en diverses ocasions que, mentre no es modifiqui la naturalesa de l'impost, nosaltres sí que podem fer alguna cosa, que és subvencionar el rendiment possible de l'impost; subvencionar, per tant, el rendiment de l'impost. S'ha plantejat la polèmica en diverses ocasions: és bo constatar que vostès mantenen, senyors de la majoria, en la seva proposta de pressupost, una partida de subvenció al rendiment de l'impost de transmissions patrimonials per a boscos —l'han passat de dos i mig a, aquest any, 2.700.000. Els felicitem per mantindre aquesta partida: ens permet a nosaltres tornar a plantejar la qüestió en un moment futur. La veritat és que si vostès contempen la partida per a subvencionar la transmissió patrimonial en boscos, han trencat la seva pròpia línia de defensa, i, si és possible subvencionar la transmissió patrimonial en boscos, per què no ha de ser possible subvencionar la transmissió patrimonial en qualsevol altra propietat agrícola? Amb la qual cosa estaríem, lògicament, en la posició que tradicionalment ha defensat el Grup Socialista en aquest Parlament. Per tant, els felicitem per mantindre aquesta partida i els animem a estendre els efectes, ara que ja que han acceptat que era possible subvencionar el rendiment de l'impost, no només a boscos, sinó també a la resta de la propietat agrària.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Companys.

El Sr. COMPANYS: Senyor president, senyores, senyors diputats, la intervenció que faré ara jo serà per posicionar-me pel que fa referència a l'esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la defensa de l'esmena a la totalitat de les empreses la farà el meu company Oriol Suñer.

En primer lloc, m'agradria agrair el to amb què s'ha desenvolupat el debat fins ara. Jo penso que ha estat altament constructiu, i així des de la majoria ho veiem, i a mi m'és fàcil, o em seria fàcil, caure en la temptació d'entrar a parlar de filosofia política agrària i deixar una mica a part el que són els pressupostos, però, en tot cas, avui ens toca parlar de pressupostos i intentaré cenyir-me en aquest fet.

La nostra intervenció, la intervenció que faig en aquest moment, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és, com es veurà al final, per oposar-nos a les esmenes a la totalitat presentades pels diferents grups parlamentaris. I ho farem per diversos motius, però fonamentalment, jo diria, per quatre blocs importants.

En primer lloc, perquè entenem que el pressupost que hem presentat és el millor pressupost que es podia presentar en

aquest moment i, evidentment, estaríem d'acord, pràcticament, amb totes aquelles aportacions que s'han fet des dels diferents grups de l'oposició que suposen millores econòmiques. No podem estar d'acord, per això, on es produeixen les baixes, i, per tant, com que estem en un moment difícil des del punt de vista econòmic, i ja que hem d'adaptar el pressupost al que ha estat la filosofia de Maastricht i, per tant, s'ha de fer un control del que és el dèficit, algunes d'aquestes propostes, molt a pesar nostre, no les podem acceptar.

El pressupost..., s'ha dit abans: el pressupost de la Conselleria d'Agricultura és de 21.502 milions de pessetes, que vol dir exactament un creixement del 16,4% respecte a l'any anterior. Per tant, d'entrada, un esforç importantíssim, una sensibilitat important, vers el món rural. Però el que m'agradaria destacar, en tot cas, és que aquest creixement no és un creixement puntual d'aquest any, sinó que és el resultat d'un creixement sostingut.

I si nosaltres analitzem els pressupostos de la Generalitat de l'any 88, amb 9.000 milions de pessetes, fins al 93, amb 21.000 milions de pessetes, ens adonem que en aquests cinc anys hem tingut un creixement mitjà anual del 27%. Per tant, des del punt de vista agrari, des del punt de vista del sector, o des del punt de vista de la Conselleria, aquest any estem refermant una línia de creixement proporcional a cada any, directa i important, i segurament que molt just... El camp està passant per unes situacions difícils, i segurament ni amb aquests pressupostos ni amb pressupostos molt grans aconseguirem que hi hagi un canvi de forma immediata. Per tant, el 27% de creixement mitjà anual els últims cinc anys.

I si analitzem el que són els pressupostos reals de la Conselleria, que vol dir els pressupostos propis més els pressupostos gestionats, que també els gestiona la Conselleria, ens adonem que l'any 1992 vam tenir un pressupost de 37.487 milions de pessetes i que en el present exercici el pressupost propi més el pressupost gestionat arribarà als gairebé 54.000 milions de pessetes, que voldrà dir que l'increment pressupostari de l'any 92 al 93 és del 43,7%. Per tant, des del punt de vista global dels pressupostos, s'ha de dir que hi ha hagut un esforç importantíssim, una gran sensibilitat al respecte i un esforç d'inversions important, sobretot pel que fa respecte al que és el pressupost propi de la Generalitat.

Totes les comparacions són dolentes, i en tot cas no hi ha voluntat de polemitzar al respecte, però si analitzéssim, per exemple, el pressupost d'agricultura del Ministeri, de fons propis, ens adonem que el seu creixement només és el 3%, però no del 16,4%. Per tant, com a mínim, i sense voluntat de polemitzar, hem de dir que l'esforç que està fent en aquest moment el govern executiu de Catalunya, el Govern de la Generalitat, és com a mínim molt i molt important. Si analitzéssim els pressupostos propis del Govern de Catalunya i del Govern de Madrid, i això ho comparéssim amb els pressupostos generals de l'Estat i amb els pressupostos generals de la Generalitat, veuríem que l'esforç en el capítol 10, en l'adscripció 10, que és la d'agricultura, és d'un 53% més alt que el mateix esforç en els pressupostos generals de l'Estat, del Ministerio de Agricultura.

Per tant, sí que m'agradaria, en aquest primer punt, deixar clara aquesta sensibilitat, aquesta voluntat del Govern de Catalunya, enfront de les grans necessitats que en aquest moment té el món rural, i que com he dit abans, malgrat aquest esforç, difi-

cilment les podem solucionar si, per altra banda, no hi ha accions des del punt de vista de l'aplicació de les normes comunitàries, però, sobretot —i amb això tindria una certa tendència a anar-me'n del que seria el discurs d'avui—, amb tota una sèrie de convenis de caràcter bilateral que en aquest moment ens estan afectant de forma molt negativa, o amb acords de la mateixa PAC, que al sector, per exemple, de carn de vacum, els estarà fent molt de mal, sobretot a les explotacions intensives, que bàsicament estan situades a Catalunya.

Per tant, endinsant-nos una mica en el que són els pressupostos de la Conselleria d'Agricultura, veiem que en els capítols 4, 6, 7 i 8 —bàsicament són capítols d'inversió— hem passat de 10.000 milions de pessetes a 12.000, amb un increment del 21%; per tant, aquells capítols, bàsicament capítols inversors, han crescut molt per damunt del 16,4%, que era la mitjana de la Conselleria, situant-nos en el 21%.

I si analitzem —s'ha fet..., els portaveus dels diferents grups parlamentaris ho han fet abans que jo aquí—, però si analitzem com ha distribuït aquests 21.000 milions de pessetes la Conselleria, i això ho analitzem en funció dels programes i analitzem en funció del que diríem de fons propis, ens adonem que al programa número 4, que és el de conservació de la natura, hi dedicarem aquest any 4.448 milions de pessetes, que vol dir un creixement del 22,5% sobre l'any anterior, un miler de milions de pessetes més, al programa de conservació de la natura; en sanitat animal i vegetal estaríem parlant d'un pressupost de 2.300 milions de pessetes, amb un creixement de l'11,3%, i en el de foment i modernització de les empreses agràries i pesqueres, amb 2.500 milions de pessetes, tindríem un creixement que s'acostaria al 12%.

Si aquests mateixos programes els analitzem en el que seria el pressupost global de la Conselleria —per tant, fons propis més fons gestionats—, ens adonem que el programa número 8, que és el de foment i modernització de les empreses agràries i pesqueres, que algun portaveu ha dit que realment li dedicàvem pocs diners, hi dedicarem, en aquest exercici del 1993, 21.497 milions de pessetes, amb un creixement del 40%, aproximadament uns 5.000 milions de pessetes més; el desenvolupament rural combinat —dintre d'aquest programa hi ha tot el tema de cooperativisme, amb 6.800 milions de pessetes— té un creixement que s'acosta al 13%; conservació de la natura, amb 5.500 milions, creix un 10,2%, i l'orientació i el foment i millora de la producció agrària i pesquera, amb 5.119 milions de pessetes, té un creixement del 9,5%. Resumint, veiem que hi ha unes grans línies d'acció: modernització, desenvolupament rural, conservació de la natura i millora de la producció són les grans línies d'actuació de la Conselleria d'Agricultura per al pròxim exercici.

Pel que fa a les esmenes presentades —seria un altre bloc a tindre en consideració—, tant les que fan referència a l'articulat com les que van al mateix Departament, de la seva lectura amb profunditat, de la seva anàlisi, es pot deduir que no porten en elles mateixes implícit un altre model de pressupost. Dit d'una altra manera: no es desprèn la voluntat d'una política alternativa al que és la política actual de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat. I com que les paraules s'han de demostrar amb fets, és el que intentaré fer amb breus minuts.

Les esmenes... Esquerra Republicana ha presentat set esmenes, per un valor de 282 milions de pessetes, que vol dir l'1,1% dels pressupostos; el Partit dels Socialistes ha presentat esme-

nes al que seria el Departament d'Agricultura de 450 milions de pessetes, sobre 21.000 milions de pessetes —per tant, estariem parlant d'una desviació del 2,8%; això voldria dir que amb el 97% estaria conforme—, i en el cas d'Iniciativa estariem parlant del 7%. Per tant, no es veu de l'anàlisi en profunditat del que són les esmenes que es prevegi una política alternativa, sinó que en tot cas hi ha unes matisacions que són importants, a tenir en compte, sobretot si aquestes matisacions o aquestes altes anessin acompanyades d'unes baixes amb les quals nosaltres poguéssim donar suport a aquestes peticions de l'oposició. De fet, resumint, jo diria que hi ha una clara coincidència, malgrat que jo entenc que no es pugui acceptar, no es pugui acceptar, aquí en la cambra, però hi ha una clara coincidència amb el que serien les línies del Govern.

Si anem a l'articulat, a les esmenes que s'han presentat —intentaré donar una lectura molt global—, jo penso que tots els grups polítics han estat d'acord a produir baixes al que és l'adequació de la nova seu de la Conselleria d'Agricultura. Estem parlant d'un pressupost de 21.000 milions de pessetes propis, 53.000 milions de pessetes globals, i, en tot cas, em sembla que hi ha un gran acord que 600 milions de pessetes..., que sigui l'adequació, posar envans, passar els cables dels ordinadors, comprar les taules i tindre, que és una cosa molt important per a la gent del món rural, també, tindre una seu de la Conselleria d'Agricultura digna, sembla que aquest és el gran malbaratament i el gran nyap on es debaten totes la mancances de la política agrària de la Generalitat. Jo, per altra banda, me n'he d'alegrar, perquè, si realment aquesta és la mancança més important, voldrà dir que en aquells temes importants de funcionament de la Conselleria estem practicament d'acord en tots. Per tant, en aquest moment, canviar el que serien sis edificis, situats en quatre o cinc carrers diferents, amb una direcció general cada un, en diversos pisos, jo penso que centralitzar tots aquests serveis en un de sol, penso que en tot cas és un pas endavant importantíssim en el que seria intentar donar una millor coherència al que serien els serveis propis de la Conselleria.

Hi ha altres baixes i, per tant, no entraré..., no hi entraré amb profunditat, si en correus hem de pujar o baixar. Però sí que en el cas de les presentades per Iniciativa penso que n'hi ha dues que, si em permet el portaveu d'Iniciativa per Catalunya que les comenti... Les baixes de 380 milions de pessetes en les zones d'ordenació d'explotacions —això que vostè deia d'«arreglar camins». Nosaltres entenem que les zones d'ordenació d'explotacions, inversions que normalment van dirigides cap a les zones rurals i les zones més desfavorides, s'han de continuar mantenint. I, si vol, jo un dia els invitaré a passejar pel nostre Pirineu i s'adonaran de les mancances que hi ha en aquest moment d'accessos a nuclis urbans, a finques situades al bell mig de Catalunya, en zones que després de les grans tempestes és difícil arribar-hi. I que a més jo penso que en aquest pressupost és innovadora una cosa, una altra línia altament positiva, i és que una part d'aquestes inversions ja no les fa el mateix Departament directament, sinó que es fan, a pesar de l'esmena presentada per Esquerra Republicana, a través dels consells comarcals. Jo penso que aquest és un avenç importantíssim, que siguin els mateixos consells comarcals que, amb pressupost de la Conselleria d'Agricultura, ells que coneixen de més a prop el problema, siguin ells mateixos que ajustin i que siguin els que contractin i controlin aquest tipus d'obres.

En el tema del Partit Socialista, el que serien les esmenes, entraríem en el mateix tema. Hi ha una baixa important en el que serien les transferències als consells comarcals, que coincidien amb Esquerra Republicana: forma part d'un conveni de diversos anys, l'adequació de camins, sobretot a les zones ZOE, zones de muntanya, i, com poden entendre, no podrem aplicar, no podrem acceptar aquesta baixa, malgrat, com he dit abans, que amb moltes de les altes que vostès estan posant hi estariem d'acord, si no fos que el pressupost se'ns dispararia i després trencaríem el que seria la voluntat de la Conselleria de Finances.

I bàsicament aquestes serien, a grans trets, les esmenes que tenim presentades, més algunes altres a l'articulat, que sí que s'hi ha fet menció, bàsicament per part del portaveu del Grup Socialista. Estava parlant del suport al Decret 1887, d'estructures agràries. És cert, és cert que la partida 771.02 no és una partida oberta com vostès han demanat, però li he de dir que la partida 771 sí que ho és i, per tant, ens permet a través d'aquesta partida, la 771, poder donar en tot cas el suport necessari al que seria l'aplicació del Decret 1887 d'infraestructures agràries per al que seria Catalunya.

«Cooperatives» no ha pogut ser amb una partida oberta, ni algunes altres que se'ns han presentat, per una raó molt senzilla: nosaltres com a Grup majoritari hem d'agrair als grups parlamentaris de l'oposició, sobretot al Grup Socialista i al Grup d'Iniciativa, aquesta voluntat de permetre que una sèrie de partides importants del pressupost siguin partides obertes. Jo crec que això és una mesura positiva de cara a la confiança en l'executiu; però, en tot cas, hem cregut que amb les partides obertes que hi ha en aquest moment són suficients i de cara al control del dèficit pressupostari entenem que és millor que algunes partides d'aquestes quedin com en aquest moment les deixem en els pressupostos.

Bé, pel que fa al Grup Popular, jo entenia i entenc que en aquest moment el debat de pressupostos és un lloc important, se celebra una vegada a l'any i és allà a on es marca la política a seguir per l'executiu en els pròxims dotze mesos. Per tant, d'alguna manera, des d'aquest moment el poder legislatiu autoritzaria l'executiu a executar un tipus de política agrària. A mi m'hauria agradat de part del seu Grup, també, de poder veure quines eren les seves propostes a través d'esmenes puntuals o a través d'un pressupost alternatiu.

En aquest moment se'ns ha dit que el pressupost és molt dolent, s'han anomenat una sèrie de greuges, però, en tot cas, no s'ha fet una cosa —que no té l'obligació de fer, evidentment, però seria bo perquè tots poguéssim conèixer amb profunditat quina és la voluntat i quina és la política a seguir pel Grup Popular—, i és o la presentació d'esmenes puntuals a les partides, per conèixer què pujarien o què baixarien, o, per altra banda, un altre exercici important com a parlamentaris de presentar el pressupost alternatiu que avui haguérem pogut debatre.

Això no ha estat possible, estan en tot el dret de no fer-ho, però, en tot cas, a mi em costa una mica d'entrar en la discussió puntual que s'ha fet fins ara.

De les intervencions dels diferents portaveus, jo tinc una relació molt important i no sé si jo tindrà massa temps per estendre-m'hi, però, en tot cas, jo diria que algunes de les seves propostes són contradictòries entre les aportacions dels diferents grups polítics, cosa que segurament deu ser així i deu ser

just que sigui d'aquesta manera. I, per tant, a nosaltres ens seria difícil atendre-les, la part de les propostes que van destinades a les baixes i, com he dit abans, bàsicament estaríem d'acord amb moltes de les partides que ells proposen com a altes. Qui no vol que en aquest moment el camp tingui unes majors dotacions econòmiques?

Per tant, senyor president, i per no allargar-me més, en funció de tots aquests motius que he exposat fins ara, perquè entenem que en aquest moment, donades les circumstàncies, és el millor pressupost que es podia presentar, perquè, com he dit, fa un moment aquestes esmenes en el seu conjunt no aporten una visió global d'una política diferenciada a la que tenim, per tots aquests motius, senyor president, votarem en contra a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys. El senyor Suñer té la paraula per continuar impugnant les esmenes a la totalitat.

El Sr. SUÑER: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, des del mateix escó faré un torn en contra de totes les esmenes a les cinc empreses del Departament, que són IRTA, Incavi, Prodeca, Agrícola Experimental i Forestal Catalana. D'aquestes cinc empreses, n'hi ha dues que en parlaré ara mateix, per la seva trajectòria bona, però absolutament divergent. Promotora d'Exportacions Catalanes fa un creixement espectacular mentre que Agrícola Experimental es dissol durant l'exercici 1993. I no perquè presenti balanços negatius, sinó perquè ja ha assolit àmpliament els seus objectius i ara mateix explicaré el perquè.

Agrícola Experimental és una societat anònima que es va constituir l'any 1987 i ha tingut com a objectiu social la gestió, l'aprofitament i la divulgació de les explotacions agràries i forestals de la finca Prat de Boldú, situada entre els termes municipals de la Fuliola de l'Urgell i Penelles de la Noguera. Aquesta finca s'ha millorat considerablement, transformant les terres de secà en regadiu, i ha augmentat els seus actius tant en caps de bestiar com en tota classe de maquinària per conrear la terra i per regar-la en tota la seva extensió.

Havent acomplert àmpliament els seus objectius, es dissol la societat en virtut de la disposició divuitena del text de l'article d'aquests pressupostos, que diu que «la societat serà dissolta durant l'exercici del 1993, tot i donant compliment al que disposa l'article 36 de la Llei 4/1985, de 29 de març». Promotora d'Exportacions Catalanes també és una empresa pública que té com a objectiu fundacional promoure les exportacions dels productes agroalimentaris; com he dit abans, aquesta empresa ha fet un gran creixement, ja que les seves vendes s'incrementen un 500% respecte al 1992, això permet una gran expansió, venent productes a tot Europa mitjançant el foment d'agrupacions industrials que sota una sola marca registral venen els seus productes a tots els països comunitaris. M'estranya que el senyor Vilalta ens hagi anunciat una interpel·lació a aquesta empresa.

Forestal Catalana també és un ens públic, que neix en resposta a l'establert per la Llei 10/1986, anomenada Foc Verd, que té per objectiu la producció i comercialització de planta i llavor destinada principalment a la repoblació forestal, col·laborar amb l'Administració pública també en terrenys privats, amb estudis i projectes per dur a terme la repoblació forestal, i parti-

cipar amb manifestacions firals, mostres de silvicultura i posar el seu personal tècnic a l'abast d'activitats de divulgació, investigació, seminaris i conferències.

Aquest conjunt de tres empreses —Agrícola Experimental, Forestal Catalana i Prodeca— tenen totes en comú que es nodreixen de recursos propis, que han augmentat considerablement i, per tant, no necessiten finançament extern de cap mena.

El pressupost d'Agrícola Experimental, com és natural, ha quedat reduït a 10 milions de pessetes, que és el mínim indispensable que exigeix la Llei de l'empresa pública perquè es pugui dissoldre, tal com hem anunciat, durant l'exercici 1993.

Pel que fa a l'IRTA i l'Incavi, són dos instituts amb personalitat jurídica pròpia. L'IRTA va ser creada per Llei 23/1985, de 25 de novembre, per aquest Parlament. Vull constatar que, si mal no recordo, va ser una llei totalment consensuada i, per tant, va néixer avalada pel consens. Són objectius d'aquest Institut impulsar la recerca, la investigació tecnològica dins l'àmbit agroalimentari, facilitar les transferències dels avenços científics i valorar i coordinar els avenços tecnològics propis i divulgar-los al sector públic i privat. Són objectius de l'Incavi fomentar i divulgar la cultura del vi, vetllar per la seva qualitat controlant les diferents denominacions d'origen i millorar el conreu de les vinyes fent un estudi aprofundit de les diverses varietats autòctones. Pel que fa als pressupostos d'aquests dos instituts, he de dir que els 1.073 milions que aporta la Generalitat al pressupost de l'IRTA representen un 5% del pressupost global del Departament, això vol dir una quantitat molt respectable dedicada a la recerca i a la investigació. Cal destacar també que els recursos propis de tots dos instituts augmenten un 17% respecte al 1992. Això fa que cada vegada més es puguin destinar més diners a la divulgació, a la recerca, a la investigació de tot el sector agroalimentari.

Per tot l'exposat, senyores i senyors diputats, anuncio que el Grup parlamentari que represento votarem en contra de totes les esmenes a la totalitat d'aquestes cinc empreses.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Suñer. Passem a la votació de les esmenes a la totalitat als pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Els que estiguin a favor de la devolució al Govern?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes al Departament de Treball. Esmena 495, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo vaig a defensar en aquest moment les esmenes 495 i 499, al Departament de Treball.

Quan el nostre portaveu feia la presentació de l'esmena a la totalitat del pressupost deia que ho fèiem per quatre raons, quatre raons fonamentals que expliquen, en gran part, per què nosaltres avui també presentem una esmena a la totalitat al Departament de Treball. Les quatre raons eren, en primer lloc, perquè no era un pressupost, el conjunt de la Generalitat, no era un pressupost protector del medi ambient, la segona raó és que no era un pressupost reequilibrador del territori de Catalunya;

en tercer lloc perquè no era un pressupost que situés la igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes com un objectiu destacat, i en quart lloc, la quarta raó que nosaltres donàvem per fer una esmena a la totalitat era que no era un pressupost que tingués un fort contingut social. A aquest aspecte preferentment em referiré jo ara en defensar aquesta esmena a la totalitat al Departament de Treball.

Dèiem també en aquell moment –i ho reafirmem ara– que els treballadors i les treballadores catalanes durant 1993 estaran més desprotegits per dues raons fonamentals: en primer lloc, perquè totes les previsions que s'anuncien preveuen –perdonin la redundància– majors dificultats socials i econòmiques per al 1993 i, consegüentment a això, resulta que el Govern de la Generalitat preveu que els recursos econòmics i financers de la Generalitat destinats al programes del Departament de Treball disminueixin. Aquestes dues raons fonamentals ens porten a nosaltres –hi insisteixo– a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Mirin, les seves previsions econòmiques, les previsions econòmiques del seu Govern deien en el seu informe econòmic financer, de la pàgina 45 a la pàgina 76, deien que durant el 1993 assistirem a un increment important de l'atur. Se situarà la taxa d'atur del 13% al 15% a Catalunya. L'increment d'aturats serà, com a mínim, de 40 a 50.000 aturats. Aquest increment de l'atur prové únicament de la pèrdua d'ocupació, perquè l'ocupació activa està estancada. Assistirem també –això ho diuen vostès– a un estancament del creixement industrial; a una recessió de la construcció, a un creixement del PIB català, que no estarà ja per sobre de la resta de l'Estat. Hi ha altres previsions econòmiques d'altres institucions o d'altres organismes més pessimistes, però, en tot cas, aquestes són les que fa el Govern a través del seu informe econòmic i financer.

És cert, és cert que el Govern de la Generalitat no és l'únic instrument per fer front a això, però també vostès des del seu pressupost han de fer front a això. Davant d'aquest context, un context difícil, com vostès mateixos preveuen, què passa en el Departament de Treball? En primer lloc, hem de dir que el Departament de Treball, tal com hem vingut denunciant nosaltres durant tots aquests anys, té un pressupost petit, pressupost petit que en aquest moment s'incrementa en 10.500 milions de pessetes, provinents de les transferències de la formació ocupacional.

En total, el pressupost d'aquestes transferències més el pressupost que ja tenia el Departament puja a 21 milions de pessetes; un pressupost, al nostre parer, absolutament insuficient. Què passa amb la Direcció General d'Ocupació?, una direcció general que, al nostre parer, hauria de ser cabdal en un moment com el que estem vivint. Doncs, mirin, passa que hi ha un conjunt de partides que es mantenen iguals, algunes partides que baixen i una partida que puja. Jo els referiré quines són aquestes partides que baixen, les que pugem i les que es mantenen igual.

El Pla d'ocupació de suport als ajuntaments disminueix, de 217 milions de pessetes a 210 milions. Els plans d'ocupació dels consells comarcals es mantenen igual, la mateixa quantitat; els programes de formació en col·laboració amb el Fons Social Europeu es mantenen igual. Les accions de xoc descendeixen, de 870 milions a 820 milions. L'observatori del mercat de treball desapareix, és a dir, en un moment com el que estem vi-

vint, desapareix l'observatori del mercat de treball. Sap quin puja?, quina és la partida que puja?, «Intercanvis internacionals», és l'única partida que puja de la Direcció General d'Ocupació. L'orientació professional es manté igual, la dels col·lectius amb especials dificultats de col·locació es manté igual; la PIRMI, el suport a la PIRMI –després m'hi referiré més extensament– es manté igual. Els programes experimentals es mantenen iguals; els programes a entitats sense finalitat de lucre es mantenen pràcticament iguals. Una partida s'incrementa –hi insisteixo–, la de relacions internacionals; tres baixen, tres partides fonamentals, i les set restants es mantenen igual. En aquest sentit, hi ha una partida de 10.500 milions de pessetes per a formació ocupacional, totes elles destinades a empreses privades.

Jo crec que francament és difícil ser més eloqüents que aquestes mateixes dades. Hi ha –hi insisteixo– una disfunció entre el moment que vivim, les previsions econòmiques, les previsions en relació amb l'atur i els recursos que vostès destinen a la Direcció General d'Ocupació. M'agradaria que ens ho poguessin explicar. M'agradaria que ens poguessin dir a què es deu aquesta disfunció; tot i que francament crec que no ens ho podran explicar.

En segon lloc, la formació ocupacional. El traspàs a Catalunya durant 1991 –ho hem estat denunciant reiteradament– ha significat una pèrdua de transparència, d'informació i de participació dels agents socials en el programa de formació ocupacional.

Sabem que en aquests moments estan havent-hi contactes amb les forces sindicals, també els he de dir que aquests contactes que estan havent-hi en aquest moment són gràcies a la pressió que aquests agents han anat insistint sobre això. En qualsevol cas, queda per esclarir, queda per esclarir, què s'ha fet durant 1992 en formació ocupacional i per què s'ha trencat aquell nivell de diàleg i d'implicació dels agents socials que hi havia hagut els anys anteriors, quan aquesta transferència no existia?

Passem a la Direcció General de Seguretat Social. En aquest sentit, hi ha una partida fonamental que nosaltres volem aquí posar sobre la taula, que és una partida referida a la PIRMI, pel que fa a accions de formació per a col·lectius de difícil integració: es manté exactament igual; ni una pesseta d'increment. És clar, nosaltres pensem en això, i li asseguro que quan vaig estar preparant la interpellació de pobresa vaig tenir possibilitat i..., vaja, ganes, de tenir contacte amb totes les entitats, o moltes entitats –tant ajuntaments com entitats socials– que feien el programa de la PIRMI, i tot i que és un programa que hem dit moltes vegades que valorem positivament, el punt feble d'aquest programa era el tema de la formació ocupacional, era el punt feble: eren recursos escassos, inadequats, sovint lluny del territori i molt desvinculats al treball social. És a dir, si alguna taca negra té aquest programa és la formació ocupacional per a aquests sectors. Jo crec, crec, francament, que vostès haurien de fer un esforç seriós, no solament d'increment dels diners, sinó d'increment de la qualitat d'aquest pressupost, d'aquestes partides.

La Direcció General de Relacions Laborals. En aquest cas, també volem posar sobre la taula el tema de la salut laboral. En un moment, també, amb una situació a Catalunya d'increment de la sinistralitat, vostès baixen, de 85 milions, que és una

quantitat ridícula, una quantitat ridícula destinada a salut laboral, baixen a 70 milions. Aquest matí ja ho deia també quan parlàvem del Departament de Sanitat i Seguretat Social: no pot ser que no sigui una prioritat del Govern el tema de la promoció de la salut. I vostès saben que un dels mitjans més efectius per fer promoció de la salut és el tema de salut laboral a les empreses; però per vostès continua no només no sent una prioritat, sinó que cada vegada ho és menys. Aquí, en canvi, volem saludar positivament l'increment que fan vostès del Tribunal Laboral de Catalunya: pensem que és un aspecte que volem posar sobre la taula com una valoració positiva.

Per últim, la Secretaria General. També creiem que és una mostra paradigmàtica del que és aquest pressupost: algunes partides que puguen, algunes partides que baixen. Puguen «Atencions protocol·làries i representatives», «Publicitat i propaganda», «Neteja i sanejament», «Seguretat», «Altres despeses diverses» —aquell calaix de sastre a on van a parar moltes vegades els diners que vostès volen distribuir com els dona la gana, i permetin-me l'expressió. I què baixa? Baixen les «Transferències corrents», les centrals sindicals per a formació i assessorament, i el foment de les activitats sindicals de temps lliure. Sé que en comissió vostès ens varen acceptar una esmena nostra, ens varen incrementar 3 milions a les centrals sindicals per a formació i assessorament: ens sembla totalment insuficient; creiem que en un moment com el que estem hauria valgut la pena que haguéssim fet un esforç de contenció per a la despesa més gratuïta, haguéssim potenciat aquella que suposa una opció més forta de cap enfora.

Per les raons que dèiem al començament, perquè en un moment en què totes les previsions ens anuncien majors dificultats socials i econòmiques per al 1993, no estem d'acord que els recursos econòmics i financers de la Generalitat destinats a programes del Departament de Treball hagin disminuït. Per tot això, els demanem que aquest pressupost retorni i els demanem el vot favorable a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena 496, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, en aquesta legislatura, i en el primer període de sessions, concretament, s'han fet diferents monogràfics, i un dels que es van fer —i penso que va ser interessant, perquè va demostrar una mica quins eren els vectors i les prioritats d'aquest Govern— va ser el debat monogràfic d'indústria. Un debat que es produïa en un moment important —perquè es començaven a notar els primers efectes de la recessió econòmica i de l'aturada d'inversions estrangeres i, en definitiva, la «corre-cuita» que han produït diferents grups multinacionals, i diferents empreses del nostre país— i, evidentment, donava bon dia a la crisi, que ja molts preconitzaven feia dies, feia mesos, feia anys, i que ens genera un nou marc socio-laboral d'immenses i grans dificultats.

I és a partir d'aquí que hom tenia l'esperança que quan es confeccionés aquest pressupost es pensaria que el Departament de Treball tindria una sèrie de prioritats per paliar els efectes i, en definitiva, els costos socials que tota crisi de creixement industrial, tota crisi econòmica, genera. I més en una societat com la nostra, que ha experimentat, a la vegada, dos impactes importants: un és aquesta crisi industrial que estem patint, i, en segon lloc, tot el procés de convergència europea, que també

genera una sèrie de costos socials importants, costos socials dels quals una part són costos laborals. És a dir, la pèrdua de la capacitat adquisitiva d'una sèrie de la població implica —i, evidentment, amb tota la conjuntura internacional— aquests, ho repeteixo, costos laborals. Però costos laborals que vénen donats per manca de competitivitat de les nostres empreses i vénen donats, també, per manca de competitivitat d'un tipus d'indústria que s'havia anat especialitzant a poc a poc, amb una mà d'obra barata, i que cada cop té una competència més dura i contundent de part d'altres països en vies de desenvolupament.

És per això que teníem l'esperança, com deia, que, en aquest pressupost, al Departament de Treball, hi hauria una ampliació important, que superés molt més d'aquests 10.000 milions que han vingut dels fons, concretament, de la formació ocupacional, i que hi hauria la voluntat de començar a practicar una política anticíclica, és a dir, una inversió de diner públic per augmentar la renda, per tornar a regenerar un salt endavant, per tornar a crear la inversió, i en definitiva la despesa, per tornar a reactivar l'economia i, sobretot, els sectors industrials i del consum.

Però hem vist que no ha estat així. És a dir, com he dit molt clar, semblava que aquests 10.000 milions que vindrien reactivarien el que és el Departament de Treball, a banda que hi hauria una ampliació important. I no ha estat així, i sembla que es configura i se segueix en la línia política i econòmica que s'ha donat en el discurs monogràfic d'indústria, que possiblement —i no seria agosarat dir-ho— el que seria més oportú fer amb el Departament de Treball seria fer-lo desaparèixer. Fer-lo desaparèixer perquè, és clar, en teoria, un departament de treball que vetllés les mínimes competències que tenim i que busqués treballar amb serietat per minimitzar els costos socials no aniria amb un pressupost com aquest; hi hauria una despesa important, hi hauria una inversió important i, sobretot, faria d'arbitratge en el conflicte entre els dos poders en aquest aspecte —és a dir, tant la patronal com els treballadors—, hi hauria una voluntat de fer d'arbitratge, una voluntat de buscar sortides pactades que minimitzessin els costos socials. I no ha estat així, i —com deia— el que queda clar és que la voluntat ha estat de mantenir una política continuïsta, en definitiva, del darrer pressupost, i mantenir la mateixa política. Una política en què no hi ha hagut prioritats, ni la prioritat que semblava clara de la legislatura passada, que era modernitzar les relacions laborals del nostre país; en segon lloc, l'altra, que també era molt més clara, era la de començar a crear un marc de relacions, com s'ha demanat en diferents interpellacions aquí, un marc de relacions laborals també per a Catalunya, i, en definitiva, no hi ha hagut, doncs, cap, cap novetat, en aquest pressupost.

I és per tot això que diem que hi ha uns costos socials importants, i això és el que ens preocupa. Els processos que hem dit de convergència europea, el procés de la crisi industrial, començaran a donar uns costos socials, que serà la xifra d'aturats. I a banda d'aquests fons que han arribat, de formació ocupacional, formació d'adults, formació de diferents aspectes, caldrà una inversió important i que sigui efectiva. Perquè la sensació que es té és que moltes vegades les partides no són suficientment efectives. A partir del 93 hi haurà una important capacitat de mà d'obra, que ens vindrà del nord, preparada, tècnics mitjans, gent que podrà anar al nostre mercat, a la demanda de personal laboral, i que aquí no hi haurà ni la capacitat de reciclar una part de la població aturada ni de bon tros de l'altra que no

està tan especialitzada. I estem parlant —ho repeteixo— de població especialitzada, que no podrà competir, ni de bon tros, amb població amb alt nivell tècnic que ens vindrà del nord.

D'altra banda, al que tampoc s'ha dedicat la Conselleria és a mantenir i buscar un estatus de dignitat laboral. El treball precari a Catalunya cada cop està augmentant. Hem vist casos que, per sort, en vies judicials s'han pogut arreglar, però penso que la reacció del Departament ha estat lenta —cas com el de Monsià, de la Garrotxa, d'Olot: hi ha hagut reacció, al final, és veritat, sí, hi ha hagut una reacció, però jo penso que és lenta, i avui caldria, més que mai, vetllar, perquè les condicions laborals de molts treballadors de Catalunya estan cada cop en un procés precari. Es va dir en aquesta Cambra, en el debat monogràfic, que hi ha un procés de «taiwanització» de la mà d'obra, al nostre país, i és veritat, i és veritat: abans es podia competir, en mà d'obra, i ara cada cop més cal anar a buscar el treball al negre, la indústria submergida, i, en definitiva, hi ha una mena de benevolència, o de *laissez faire, laissez passer*, de part del Govern, amb aquest tipus d'indústria.

Aleshores, creiem que és preocupant —és preocupant, ho repeteixo—, quan tenim una crisi a les nostres esquenes. Una crisi que no se sap quan s'acabarà, perquè alguns ja diuen que això de les crisis no és res més que l'avantporta d'una reactivació econòmica. Bé, això, opinions, n'hi han per a tots els tipus: n'hi han d'altres que ens diuen que la crisi durarà un any, dos anys... El que és clar és que davant..., a les portes..., un pressupost com aquest havia de prioritzar la minimització dels costos. I la minimització dels costos implicava —repeteixo el que deia abans, i que em fa l'efecte que és la gran conclusió— una política anticíclica. I, sobretot, predicar amb l'exemple.

Perquè, per exemple, hi ha partides com..., ajuts al sector de l'economia social, 1.000 pessetes. És a dir, d'acord, és simbòlic, hi ha la voluntat: esperem —i aquí fem un acte de fe, i al conseller potser els actes de fe li cauran més bé que a altres grups de la cambra—, esperem que per a la pròxima, el pròxim pressupost, aquesta partida ja sigui un fet.

N'hi ha d'altres, com els fons d'avals per donar a cooperatives i societats anònimes laborals, 50 milions: el mateix que l'any passat, no hi ha hagut increment; en canvi, els avals, altres tipus d'avals, sí que han tingut increments.

Direcció General de la Seguretat Social, transferències corrents, al Programa interdepartamental de renda mínima d'inserció —el PIRMI— i altres accions de formació per a col·lectius de difícil integració, 400 milions: aquí no hi ha hagut augment —i al contrari. D'acord que estem en un procés dels pressupostos de manteniment de la despesa, però em fa l'efecte que aquí sí que no hi entren aquests esquemes; aquí del que es tracta és de reactivar i —ho repeteixo— invertir per minimitzar els costos que ens vindran a venir.

I encara hi som a temps, encara hi som a temps. Aquests pressupostos s'aprovaran, evidentment, però jo penso que si en els pròxims pressupostos no hi ha un gir social, hi ha l'intent real de crear un departament, una política per minimitzar els costos, proposar una política d'arbitratge real en els conflictes que vindran —i molts— entre empreses i treballadors... Perquè —ho repetim— tots som conscients que la situació no està, precisament, per reactivar-se ni expandir-se; el que és clar és que, si no hi ha un canvi d'orientació, penso que aquest Departament hauria de plantjar-se seriosament quina és la seva funció, si re-

alment és la de tancar forats o la de portar —encara que sigui a dos, tres, quatre anys— una política social de minimitzar i portar una política de reinversió en els costos socials, que aquest país tindrà en perspectiva —dos, tres anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Socialista, i per defensar les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, defensaria l'esmena 497 i la 498.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Senyores i senyors diputats, diuen que la cara reflecteix l'ànima; doncs, bé, aquest pressupost és la cara que reflecteix el seu esperit polític: aquest pressupost expressa continuïtat, interinitat, una certa monotonia..., i un company del meu Grup va dir ahir que reflectia avorriment.

Nosaltres creiem que aquest és un pressupost que reflecteix continuïtat, fruit d'aquesta interinitat a la qual ens hem vist abocats per l'opció de posar per davant dels problemes de Catalunya els problemes de partit. No tan sols les conselleries d'Ensenyament i Justícia han estat conselleries cessades però en actiu, sinó que també el Departament de Treball ha patit les conseqüències de l'ajornament d'una remodelació del Consell Executiu que per fi ha arribat, però que no té aquest ajornament altra explicació que la lògica del partit o la coalició, no pas una lògica de govern.

Vostès, potser per la seva sensibilitat, han intentat fer bona aquella dita de la santa..., si no ho recordo malament, santa Teresa, que deia alguna cosa com ara «*en tiempo de tribulaciones, no hacer mudanzas*».

El Sr. PRESIDENT: Això és de sant Ignasi de Loiola.

El Sr. RAÑÉ: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Sant Ignasi de Loiola.

El Sr. RAÑÉ: Ha vist com jo d'aquesta cosa ja sabia que no en tindria prou coneixements i que hauria de recórrer a la seva sensibilitat? Per això he dit que vostès tenen, en aquest sentit, potser més sensibilitat i coneixements que jo. Però, tanmateix, és potser perquè no volen fer mudances en temps de tribulacions que ens han presentat un pressupost que és calcat, copiat, molt semblant en tots els seus plantejaments, al que ens havien presentat, i no té en consideració la nova situació que ens ve al davant.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Realitats diferenciades exigeixen pressupostos diferenciats, i aquest és un pressupost continuïsta: vostès ens responen amb més del mateix. Amb aquest pressupost del Departament vostès expressen una manca de sensibilitat al voltant dels problemes de la gent que es troba en atur, dels que treballen en empreses amb dificultats, i fins i tot de col·lectius amb especials dificultats.

Aquest és un pressupost continuïsta, en la línia de menysprear el paper del Departament de Treball en el conjunt del Consell Executiu. Segueix perdent pes, el Departament, en el si del pressupost general. Però no tan sols això, sinó que aquest és un pressupost que no creix, sinó que decreix; aquest és un pressupost que, un cop fetes totes les integracions pressupostàries de les transferències, decreix en 700 milions de pessetes: és un pressupost, l'any 92, pressupost inicial, de 21.318 milions, més

mil milions que últimament ha rebut la Conselleria, i el total del pressupost del 93 puja a 21.700 milions, aproximadament. I continua sense prioritzar, continua sense tenir per davant una resposta a les necessitats que tenim plantejades.

Aquesta realitat es pot qualificar, es pot veure que té elements que estan canviant. Vostès han reconegut, en els seus propis documents, que l'atur l'any que ve creixerà, que tindrem 34.000 llocs de treball menys, que haurem d'afegir als 37.000 més d'aquest any; el nombre d'expedients de regulació s'incrementa d'una manera important i l'atur torna a pujar. Però no tan sols és el problema que l'atur pugui, sinó que, a més a més, l'estructura de l'atur està canviant un altre cop: torna a pujar el percentatge d'homes —i això és degut a dues situacions complementàries: d'una banda, les dones es desanimen perquè no troben treball i, d'una altra banda, els expedients de regulació que estan portant gent al carrer estan incidint sobre sectors on la mà d'obra masculina és majoritària i, per tant, entren a formar part de l'atur—, puja el nombre, el percentatge, de persones més grans de 45 anys, que tenen un difícil retorn al món del treball, i, dissortadament, el que no canvia és que es continua incrementant el percentatge de persones que tenen —en aquests moments, ja més del 50%— una instrucció, un nivell de formació, inferior a l'EGB —més del 50% dels aturats no tenen ni el graduat escolar.

Amb aquesta situació, amb una economia, com la catalana, basada fonamentalment en la producció de béns de consum, molt sensible, per tant, als processos de recessió econòmica, on una frenada en la capacitat de consum privat repercuteix d'una manera molt negativa..., davant d'aquesta situació, què és el que fan vostès, quins pressupostos ens presenten? Un altre cop, si mirem el pressupost, en podem veure la seva cara, el seu esperit polític.

Les seves prioritats els porten a presentar quasi el mateix pressupost de l'any passat, però amb algunes limitacions, amb algunes modificacions, que demostren quin és el tarannà que els inspiren. D'una banda, es pressuposten vora 3.500 milions menys dels que han gestionat, dels que han esmerçat aquest any: rebaixen els recursos de 630 milions a 620 milions a donar ocupació a col·lectius amb especials dificultats —i sota aquesta denominació es troben disminuïts físics i psíquics, aturats de llarga durada, ex-presidaris, dones amb càrregues familiars, joves amb fracàs escolar, etcètera, en una relació que tothom havíem entès. A aquests col·lectius se'ls redueixen els recursos i pugen, això sí —com ja s'havia dit anteriorment—, els recursos adreçats als intercanvis internacionals; és a dir, els diners que es treuen dels programes d'ocupació que pretenen contactar persones amb especials dificultats, els destinen a pagar dietes, viatges i estades perquè una minoria aprengui idiomes.

Aquestes són les seves prioritats, i aquestes no són les nostres prioritats: vostès són lliures de prendre les prioritats que vulguin, però hauran d'assumir la responsabilitat que els seus pressupostos diuen que aquestes són les seves prioritats. La nostra prioritat, en aquesta situació, seria que el pressupost s'orientés vers l'ocupació, i per fer front a aquesta prioritat hauríem d'orientar també els pressupostos de treball en una triple direcció: en la de la formació professional, en la de la contractació i en la de la promoció econòmica i laboral —en la formació professional, ficant-hi, si més no, els mateixos recursos que han esmerçat aquest any, i fent que el pressupost no fos un pressupost per amagar o dissimular dèficit.

Però tan important com la quantitat és com es gestiona la quantitat adreçada a formació. Vostès han decidit suprimir els 5 milions adreçats a observar el mercat de treball: hauran d'explicar com pensen programar sense aquest instrument de coneixement del mercat de treball. Potser ho faran només en funció de la demanda d'acadèmies i centres col·laboradors? Potser ho faran, com aquest any, sense participació dels agents socials? Portem, portem, més de dos anys, o quasi dos anys, intentant arribar a un acord amb els agents socials per ordenar la planificació de la formació professional ocupacional. A hores d'ara encara no s'ha assolit un acord, però possiblement veurem el mes de gener una normativa; una normativa que regularà tots aquells programes, que no té res a veure amb el que han estat parlant vostès durant dos anys amb els agents econòmics i socials: després de dos anys fan una ordre que no recull res d'allò que estava ja fins i tot preacordat. Això, perdonin que els ho digui, però és una ofensa vers el diàleg social.

La formació professional és necessària, però la formació professional no és suficient. Alguns col·lectius necessiten més: necessiten també que se'ls contracti, per no despenjar-se del mercat de treball, per reincorporar-se, per no enquistar-se en l'atur. Doncs bé, el seu pressupost redueix els plans d'ocupació dels ajuntaments i congela els programes adreçats als col·lectius amb especials dificultats de col·locació o a entitats sense ànim de lucre —tots ells, ho repeteixo, adreçats a col·lectius amb especials dificultats. Aquestes, ho repeteixo, no són les nostres prioritats, però és el que es desprèn del seu pressupost.

I, per últim, prioritzar l'ocupació també suposa dinamitzar l'economia local i comarcal, ajudar a crear ocupació als emprenedors locals, ajudar el foment de l'esperit cooperatiu i associatiu, fomentar l'ocupació. El seu pressupost torna a congelar els 117 milions destinats a dinamització laboral que fan en col·laboració amb els consells comarcals —és una expressió, també, de la seva voluntat de treballar en la idea de dinamitzar l'ocupació—, manté una quasi situació inexistente de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals —només és el 4,7% del seu pressupost, tota la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals—, i estem —perdonin la ironia— molt sorpresos de la seva mà trencada, perquè tenen un programa, que és el de «promoció de l'ocupació autònoma i altres programes», que està dotat amb dues partides —hi ha dues partides amb la mateixa denominació, cadascuna de 1.000 pessetes; dues partides en una direcció, de 1.000 pessetes cadascuna: això és la seva «promoció de l'ocupació autònoma i altres programes». En el fons, és tan incompreensible l'existència d'aquesta Direcció General de Seguretat Social que entenem que la seva veritable contribució a l'ocupació és mantenir la Direcció General de Seguretat Social: si més no, dona ocupació.

I, per últim, hem detectat també, no tan sols en el seu pressupost —ho hem intentat esmenar en el debat de comissió, any rere any, però no aconseguim reeixir—, un plantejament en el qual considerem que la seva concepció des del Departament de Treball, en relació amb la PIRMI, és una concepció excessivament assistencial: no és lògic que al Departament de Treball la renda mínima d'inserció estigui en una direcció general de seguretat social; en el Departament de Treball la renda mínima d'inserció és un element d'ocupació, i s'hauria de portar des d'Ocupació. Però tampoc ens sorprèn massa, perquè quan des del Ministeri de Treball se'ls transfereixen els centres especials per a dismi-

nuïts, en lloc d'encabir-los dintre del Departament de Treball, amb una lògica ocupacional, els posen a Benestar Social. Bé, sembla que això és una lògica, que no tan sols és del seu Departament, sinó que és una lògica en la qual els elements ocupacionals i de protecció als col·lectius més febles tenen un vessant més assistencial que no pas ocupacional.

Per aquestes raons, perquè reflecteix un continuisme que és fill de la interinitat que patim del Consell Executiu, perquè no s'ajusta a les necessitats que té plantejades Catalunya i perquè no tan sols no creix, sinó que decreix, demanem el retorn del pressupost.

També demanem el retorn del pressupost de l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives perquè és un institut que vostès han dotat amb 55 milions, i esmercen el 75% del seu pressupost en despeses corrents. Tenen un institut que té un pressupost de 55 milions per fer activitat amb 10 milions. Si més no, el lògic és que ho potenciïn d'una manera seriosa o bé l'introdueixin i el condensin dintre la Direcció General de Seguretat Social i, per tant, a partir... Ai, perdó!, de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals —potser he caigut en el mateix error: que, com que hem de donar alguna justificació a aquesta Direcció General, tothom li posem allò que ningú vol. Ho repeteixo: el millor que podríem fer amb l'Institut és o dotar-lo d'una manera econòmica i potenciar aquesta activitat o bé fer-lo desaparèixer i integrar-lo dintre la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals. En aquest sentit, també demanem el retorn del pressupost d'aquest institut al Govern.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna una mica decebut, o astorat, per un doble motiu: l'un, perquè em sembla que en un debat pressupostari és bo que tots els diputats sentim els arguments de l'oposició, per si fos el cas que haguéssim de variar d'opinió, però, en aquest cas, per rebatre les esmenes a la totalitat del Departament de Treball, em trobo que ni el senyor Puigcercós, d'Esquerra Republicana, ni la senyora Imma Mayol, d'Iniciativa per Catalunya, hi són, i potser si m'escoltessin retirarien les esmenes. Perquè «parlamentar» deu voler dir això: escoltar-se cada u... M'excuso per la senyora Imma Mayol, perquè veig que acaba d'arribar ara, però deia que, en fi, que pujava així una miqueta..., trist, sí, aquesta seria la paraula.

Bé, crec que en la presentació de les esmenes a la totalitat s'ha fet el major elogi del Departament de Treball, que és acusar els pressupostos de continuistes. Per al nostre Grup és un elogi, perquè si amb la política que ha dut fins ara el Consell Executiu, el Consell Executiu, i d'una manera específica el Departament de Treball, hem aconseguit que en el context que ens és més pròxim, que és el de l'Estat espanyol, les nostres quotes d'atur i d'ocupació, la d'atur sigui la més baixa i, per tant, doncs, lògicament, les d'ocupació les més altes, em sembla, doncs, que el que hem de fer és no embrancar-nos en aventures que no sabríem on ens podrien conduir i, en canvi, fer una labor bàsicament i fonamentalment continuista. Per tant, agraiem els elogis, i aquesta és una de les raons per les quals nosaltres seguirem defensant aquest pressupost, perquè creiem que garanteix una línia d'actuació que ha donat bons resultats a Catalunya.

Voldria, no obstant, intentar aclarir alguns conceptes que em sembla que hagin pogut quedar confusos per a les senyores i senyors diputats. Un és la crítica que es fa a la dotació que hi ha en el pressupost per al PIRMI, per al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. Bé, l'experiència ens demostra que les diverses partides que s'han anat consignat, les quantitats en aquestes partides, durant alguns anys, no s'han cobert del tot, és a dir, les necessitats no han estat tals que hagin fet necessari cobrir totes les despeses, i que aquest darrer exercici, que han depassat les necessitats, el que estava pressupostat s'ha atès. Perquè hi ha una cosa que m'agradaria que quedés clara: és una partida oberta i, per tant, és una crítica injustificada, no té base; no té base perquè, precisament, el Govern es compromet a atendre totes les sol·licituds, tota la problemàtica que es derivi de la posada en marxa d'aquest programa i, per tant, no hi ha d'haver cap recança per part de cap grup d'aquest Parlament perquè no s'atenguin totes les necessitats formals d'aquest Programa. Per tant, el PIRMI, el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, és una partida oberta i, sincerament, creiem des del nostre Grup que les crítiques que s'han fet que no està augmentada la partida no tenen cap base i, per tant, són..., no són fonamentades.

Una altra crítica que s'ha fet és la manca d'increment en partides per evitar... o per lluitar contra la sinistralitat laboral. Bé, nosaltres compartiríem el desig d'incrementar aquestes partides, però no fa massa setmanes vaig tenir l'honor de fer una interpellació al conseller de Treball en què ell, en la seva contesta, ens va dir que realment la sinistralitat a Catalunya anava de baixa. Per tant, els programes des del Departament, i sobretot les mesures que pren la societat civil, és a dir, els agents socials i econòmics, donen un resultat fins ara positiu. Tant de bo que es poguessin ampliar, però em sembla que tampoc és motiu especial de crítica quan les dades que ens va donar el conseller, que jo sàpiga, no han estat contestades; si no, bona oposició tenim, doncs, perquè mitjançant preguntes o interpellacions s'haguessin contradit aquestes dades.

Per tant, nosaltres, no únicament perquè el conseller ens mereix total i absoluta confiança, sinó perquè després la reacció de l'oposició no ha existit en aquest sentit, doncs, creiem que la política que s'ha dut en aquest camp és positiva, s'aprofiten els recursos al màxim i —ho repeteixo—, això no obsta perquè també des de la nostra posició trobaríem adequat que es poguessin augmentar aquestes partides, sempre que el pressupost ho fes possible. (*Remor de veus.*)

Hi ha hagut una altra crítica a l'augment de les partides d'intercanvis internacionals. Jo he trobat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau. Perdoni, senyor diputat. Segueixi, gràcies.

El Sr. SESMILO: ...poc adequat —i ho dic amb tot el respecte— presentar-les com això de «viatges, idiomes...» És una tasca també ocupacional, és a dir, els intercanvis internacionals no són per anar a viatjar, evidentment, si surts de les nostres fronteres s'ha de viatjar, però és «intercanvis», és perquè altres treballadors d'altres països visquin les nostres experiències, puguem aportar allò que puguem per a la seva formació, però sobretot i principalment perquè els nostres treballadors puguin desplaçar-se a conèixer altres experiències d'altres països i, bàsicament, és una activitat de formació. Per tant, voldria esvaïr de la cambra la idea que és com un premi de fi de curs per a uns

treballadors que s'han portat molt bé i que van a fer uns viatges. No és aquesta; els intercanvis internacionals tenen un objectiu formatiu i ocupacional. I també he de manifestar la meua sorpresa per la crítica que he sentit sobre la desaparició de la partida sobre l'Observatori del mercat de treball, que avui per primer cop, després d'estar en comissió i d'haver estudiat el pressupost, apareix com si fos ara una peça bàsica, fonamental, com si fos l'escàndol del pressupost d'aquest any del Departament de Treball, que ha suprimit aquesta partida de 5 milions. Vostès no han esmenat en comissió aquesta partida. Quan han procurat de presentar esmenes per afegir 49 milions de pessetes, el Grup Socialista, a «Formació per als sindicats» i el Grup d'Iniciativa, 10, 5 és una nimiesa. Vostès, si haguessin cregut que és tan fonamental aquesta partida, suposo que l'haurien presentada a l'estat de despeses i l'hauríem pogut discutir en comissió. Per tant, sincerament, he cregut que s'ha degut a un legítim recurs retòric ara per demostrar, o per intentar demostrar que hi ha alguna mancança important en el pressupost del Departament.

Jo, sincerament, crec, repeteixo el que he dit al principi: és un pressupost continuista, doncs per a nosaltres això representa un elogi. Però sí que no voldria acabar la meua intervenció sense aportar a tota la cambra, en el que em sigui possible, una reflexió, de dir si realment ara estem discutint el pressupost del Departament de Treball que ha presentat el Govern o quin estem discutint, perquè vostès hauran sentit o coneixeran que en els últims dies, fa dos o tres dies, s'ha arribat a un acord a nivell de l'Estat entre els dos sindicats més grans i la CEOE, a través del qual, i amb les corresponents esmenes que s'han presentat al Senat i que se suposa que seran aprovades després pel Parlament, es detrau una quantitat importantíssima dels traspassos que es van fer a la Generalitat de Catalunya sobre formació ocupacional, concretament sobre la formació contínua.

Nosaltres no tenim dades concretes sobre el tema, però per informacions que hem rebut de la Conselleria de la Generalitat, de Treball, pot representar 5 o 6.000 milions. Per tant, fixin-se, estem en uns moments que no sabem exactament si el Departament podrà gaudir d'aquests diners, i això sí que és important, això sí, perquè minva la nostra autonomia i pot anar en detriment d'aquella política d'ocupació que tots desitjaríem. Jo voldria aprofitar l'avinentsa que m'ofereix el president d'utilitzar la tribuna per fer una reflexió als grups d'aquesta cambra que especialment moltes vegades es fan portaveus de reivindicacions i d'inquietuds de sindicats, que tinguessin en compte la gravetat d'aquest acord i que actuessin en conseqüència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Es detrauen del Govern de la Generalitat 5 o 6.000 milions de pessetes ja transferits; primera qüestió. Segona, com queden les organitzacions sindicals a Catalunya: subordinades al lliure albir de les seves homòlogues a nivell estatal, al lliure albir, perquè l'acord està entre Comissions Obreres, UGT, a nivell estatal, i la CEOE. I com queden les nostres organitzacions empresarials? El Foment del Treball també inerte, però i Sefes?, i la Pimec? Aquesta per a mi és la reflexió més important que, amb motiu de la discussió del pressupost del Departament de Treball, em suggereix la darrera notícia que he sentit.

Per tant, valdria la pena que tots ens preocupéssim més de mirar que amb la nostra actitud i la nostra acció política miréssim que aquest acord, que és molt negatiu per a l'autogovern,

per poder disposar d'eines que ens són imprescindibles per combatre l'atur al nostre país, tinguessin una traducció positiva per a tots els grups parlamentaris, i que ens sentíssin, aquests agents socials i econòmics de casa nostra, perquè fessin un esforç de no-supeditació a les seves organitzacions d'àmbit estatal, perquè, en realitat, quedaríem tots inermes davant una qüestió molt greu, com és recuperar, al cap d'un any d'haver transferit una competència a la Generalitat de Catalunya, una part molt substancial.

Per nosaltres, pel Grup de Convergència i Unió, aquest és l'autèntic problema incògnita d'aquest pressupost, saber si les partides que s'han consignat, gràcies a un acord que en vulnera un altre d'anterior del Govern de l'Estat, són les que en realitat en podem disposar per tenir una política activa contra l'atur.

I, per acabar, no voldria deixar de dir que la política per combatre l'atur, la fa tot el Govern de la Generalitat, tots els departaments implicats des del punt de vista econòmic i que, per tant, no és correcte atribuir-ho només al Departament de Treball. Mirin vostès el pressupost i veuran com tenim una eina que ens sembla suficient per fer aquesta labor positiva de cara a l'economia, sobretot, en sentit social, de cara als treballadors de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. El senyor Bertran té la paraula.

El Sr. BERTRAN: Gràcies, senyor president; si m'ho permet, ho faré des de l'escó. Senyores i senyors diputats, defensaré el torn en contra de les esmenes a la totalitat als números 498 i 499, que fan referència a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives. Aquí, en aquestes esmenes, voldria agrair a la senyora Mayol les seves aportacions que ha fet. Ara, em fa molt difícil el senyor Rañé poder defensar aquestes esmenes perquè no he entès ben bé les seves aportacions o propostes per a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives. Seré molt breu.

El nostre Grup entenem —i és evident— que es tracta d'un organisme autònom i, per tant, d'un organisme que és capaç, per ell mateix, de generar recursos propis; per ell mateix —ho repeteixo—, a part els que li siguin assignats als pressuposts. Per altra banda, l'Institut, senyors, també és un organisme de promoció i formació, i això demostra clarament que l'Institut no és una institució que li requereixi realitzar inversions, ja que la seva activitat o les seves competències no es veuen condicionades per aquestes, o sigui, per les inversions. En conseqüència amb aquestes arguments, l'Institut no necessitaria grans partides o grans quantitats, en no entrar en els seus objectius realitzar aquestes inversions. Sí que necessita partides cada vegada més elevades per a la formació i la promoció cooperatives, i això és evident.

Per una altra banda també, com és conegut ja de les seves activitats en anys anteriors, l'Institut té pràcticament totes les seves activitats coordinades i complementades amb la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals, i aquesta Direcció General orienta les seves activitats a través dels fons d'aval, des de l'any 1987, que en el sector industrial preveu l'ampliació i potenciació del fons de garantia d'aval adreçat a les societats cooperatives, existent en virtut del conveni de col·laboració signat entre el Departament de Treball i

l'Institut Català de Finances, per tal que aquestes, les indústries, disposin de les garanties suficients davant les entitats financeres a l'hora d'aconseguir finançament per als seus projectes d'inversió en béns d'equip i altres.

I quant al sector agrari, que també contempla l'actual pressupost, ampliar el fons de garantia d'aval creat mitjançant un conveni de col·laboració amb l'Institut Català del Crèdit Agrari per a les cooperatives agràries. Aquestes cooperacions es procura sempre que siguin conseqüents amb les demandes provinents del mateix sector cooperatiu, i això és el que nosaltres considerem important.

Per tant, això, òbviament, em permet de poder afirmar que el Departament de Treball i l'Institut estan en contacte i en perfecta col·laboració, d'una manera permanent i en un total consens, amb el sector de les cooperatives. I, quant a les gestions, en conjunt, les del sector industrial i el sector agrari han sumat durant aquest any 1992 la quantitat de més de 300 milions de pessetes, tenint en compte que l'any anterior es gestionaren, entre aquests organismes, 175 milions de pessetes. Per tant, considerem que és una quantitat prou important, conseqüència de l'augment de l'activitat de l'Institut, que, com vostè sap —vostès saben—, continua en una línia progressiva.

Hem de tenir molt en compte també que aquest Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives està coordinant les seves activitats amb la Direcció General d'Ocupació.

Gràcies també als traspassos de l'Inem a la Generalitat de Catalunya, en aquest tema, aquest any la Direcció General d'Ocupació ha invertit 90 milions de pessetes, en contra dels 58 milions invertits l'any anterior, i amb una previsió progressiva a l'augment. Gràcies, com he dit abans, de poder administrar aquesta actuació directament per la Generalitat de Catalunya, ha tingut un considerable augment, el qual anirà seguint en aquesta línia ascendent, sempre a petició de la demanda.

Aquesta dotació que enguany —ho repeteixo— ha estat de 90 milions de pessetes, hem de tenir molt en compte que aquesta quantitat ha estat destinada a cursos subvencionats per a formació professional, i sobretot, i sempre —i això també ho considerem important—, organitzats totalment i directament per les mateixes cooperatives, a part de les organitzades pels altres organismes.

En conseqüència, tenint en compte l'activitat del mateix Institut i tenint en compte també les seves coordinacions amb altres direccions generals del Departament de Treball, tenint en compte també les seves col·laboracions i, alhora, com ha quedat demostrat, que l'Institut genera recursos propis i té una dotació pressupostària perfectament en consonància amb la seva demanda, per tant, també estaríem d'acord amb els suggeriments que ens han fet algun dels grups parlamentaris de l'oposició, que han intervingut en aquest debat dels pressupostos del Departament de Treball; amb el que no podem estar d'acord —això sí— és amb les partides que haurien d'anar a la baixa..., el nostre Grup considera que el pressupost és correcte i, per tant, està disposat a votar en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bertran.

Passem a la votació de les esmenes al Departament de Treball.

Vots a favor del retorn al Govern?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Passem a les esmenes al Departament de Justícia. L'esmena 500, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, defensaria l'esmena 500, renunciaria a l'esmena 504 i defensaria també...

El Sr. PRESIDENT: Renuncia o retira?

La Sra. ORANICH: Retiro.

El Sr. PRESIDENT: Retira, molt bé.

La Sra. ORANICH: I defensaria també l'esmena 508.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Nosaltres defensem el retorn d'aquest pressupost del Departament de Justícia per tornar-lo a refer de nou, no tant —i voldria aclarir-ho— perquè estiguem en contra absolutament de com s'han presentat aquests pressupostos, però sí que estem en contra de molta part d'aquests apartats i també de la filosofia de la manera de repartir els pressupostos de Justícia, de la Conselleria de Justícia.

Voldríem dir de totes maneres que, almenys jo com a jurista, sempre pensem que en qualsevol pressupost, tant a nivell estatal com aquí a Catalunya, quan es dona un pressupost a Justícia sempre és un pressupost mínim. Justícia sempre és una mica el parent pobre, per què?, perquè realment el Departament de Justícia no té un poder polític important. Cal demostrar que, bé que tenim transferides una sèrie de qüestions quant a administracions, és a dir, a la qüestió material, en el tema de presons, etcètera, el Departament de Justícia no té un poder polític real, perquè per la divisió de poders en què està dividida la nostra societat el cert és que el poder real el tenen els jutges. Aleshores és un departament on realment no hi ha un poder polític; fins i tot en el Govern i la coalició de Convergència i Unió, cert és que a vegades, quan llegim en la premsa quan Unió Democràtica, el soci menor, demana més poder polític, sovint es diu que voldria una altra conselleria, no Justícia, que és una cosa que podria semblar simplement administrativa. Per què?, perquè realment el poder polític el tenen els jutges.

Això no vol dir treure-li importància política a la justícia, perquè la justícia té tanta importància en la nostra societat que quan la justícia no funciona, no funciona res, perquè cert és, cert és, que poden pensar que són coses menors, però realment hi ha una demanda social que la justícia funcioni, perquè la gent es desmoralitza, i quan la justícia no funciona i quan hi ha uns drets reconeguts a les constitucions i als estatuts, i la població, el ciutadà no pot anar-los a demanar perquè la justícia no funciona, pràcticament la democràcia queda en paper mullat, i aquesta és part de la qüestió en què nosaltres ens trobem en aquest tema.

Cert és que els mitjans materials no ho són tot en justícia, i cert és que no ho són tot, però també és cert que això és molt important, perquè si el jutge no té mitjans materials, si no hi ha personal suficient, si els locals no són adients, si no es pot parlar en català en els jutjats, cert és que la justícia perd una qualitat humana i tècnica important i aleshores la justícia no funciona i realment cal reconèixer que al nostre país no funciona. És culpa això de la Generalitat de Catalunya? És evident que no. És culpa dels traspassos..., només de la qüestió pressupostària? És evident que no, que el pressupost..., que el tema, és

molt més complex que aquest. El cert és que hi ha un poder judicial que funciona en la societat, que funciona per altra banda absolutament centralitzat com a poder central a Madrid; cert és que moltes de les qüestions, quant al traspàs de competències en qüestions materials que tenim a Catalunya, farà el proper any, durant l'any 93, tres anys que el tenim; cert que també s'ha de dir que és un temps curt perquè es pugui tirar endavant, però el cert és també que aquests traspàsos no s'han fet de forma idònia, i cert és que hi ha problemes a diari; cert és que hi ha un immens dispendi de milions per part de l'Estat o per part de la Generalitat en la ubicació de nous edificis, i cert és que després, perquè no es posen d'acord o perquè aquestes transferències estan mal fetes, que contínuament tenim quantitat d'edificis, amb jutjat i personal que s'estan pagant que no poden funcionar perquè hi ha qüestions que no sabem encara si ho ha de pagar la Generalitat de Catalunya o ho ha de pagar el Govern central.

Així m'ho reconeix l'honorable conseller de Justícia quan sovint li transfereixen qüestions i li preguntem: per què no funciona el jutjat tal? I contesten dient que no correspon a la Generalitat proveir els mitjans materials d'inici i que, per tant, de moment això no pot funcionar, i em contesten que sí que hi ha personal, que sí que hi és tot però que no pot funcionar. O tenim el cas, concretament, dels jutjats de Girona, que van estar sense funcionar molt temps perquè Generalitat i Govern central no es posaven d'acord de qui pagava la seguretat i altres qüestions.

Aleshores què passa? Que això va endarrerint el funcionament de la justícia, i la va endarrerint, precisament, pel tema dels mitjans materials, que sí que tenim competències, o que potser la qüestió s'hauria de portar des d'un altre punt, des d'una altra filosofia. Cert és que veiem, en altres comunitats autònomes de l'Estat, com funciona aquest tema, i sabem, iestic segura que molts dels il·lustres diputats ho coneixeran i ho coneixeran també a la Conselleria de Justícia, com funciona la justícia, per exemple, a la comunitat autònoma del País Basc: a la comunitat autònoma del País Basc no tenen absolutament cap problema amb els materials, amb els mitjans materials, perquè tenen un concert econòmic que realment el tema és absolutament diferent, i sense aquesta provisió de material important, sense aquest major pressupost, realment la justícia no pot tirar endavant. Allà no tenen els problemes d'un document que triga molt a traduir-se o d'un judici en què no hi ha un traductor per al català, malgrat que tenen una llengua molt més complicada que la nostra i que part de la població no la parla, sinó que realment allà tenen traducció simultània des del primer moment; tenen un concert econòmic i, per tant, una major autonomia en aquest tema. Si veiem de prop com funciona en un lloc o en un altre, veurem que no hi ha absolutament manera de comparar-ho.

Aleshores aquí nosaltres hem demanat, també als pressupostos, en les partides ja detallades, podríem dir, més pressupost en moltes qüestions. Cert és que aquest any tenim —i així ho valorem positivament— un major pressupost, un pressupost important en el tema de la normalització del català a l'Administració de justícia; n'hem parlat molt aquí, en aquest Parlament, d'aquest tema; s'han fet mocions, aprovades per unanimitat en part d'aquest Parlament, que jo crec que això és molt important; cert és que sap la Generalitat de Catalunya que estem al seu costat en tota la problemàtica que té quant a recursos judicials

que ha hagut d'impulsar en aquest tema, però cert és també que només anar pagant tant això com també altres partides que hi ha importants, però que he vist que aquest any baixen en relació amb l'any passat, d'ajuda a persones que estudien per a la judicatura, per a la fiscalia i per a secretaris de jutjat, baixen aquest any, però, malgrat tot, és positiu que s'ajudi en aquest sentit i que s'ajudi també la normalització del català a l'Administració de justícia.

No cal dir, ni cal remuntar-nos a anys en la història, la importància que això té per al nostre país; al cap i a la fi els decrets de Nova Planta el primer que van prohibir de la utilització de la nostra llengua va ser justament la utilització de la nostra llengua a l'Administració de justícia; per tant, aquest és un tema important.

Però, bé, també destinen una partida important, bé que la considerem fins i tot mínima, per ajudar amb beques els estudiants per a jutge, concretament. I què veiem després? Que tal com està tot organitzat, el sistema judicial a nivell d'Estat, molts d'aquests estudiants que la Generalitat beca perquè aprenguin i siguin jutges, quan ja ho són, els envien a altres llocs de les comunitats autònomes de l'Estat i que, per tant, a curt termini tot això no pot funcionar, perquè els jutges que estan aquí estudiant i que són catalans se'ls envia a altres llocs de l'Estat; no ha quedat clar, no hi ha un poder des de Catalunya per poder organitzar tot aquest tema i, per tant, hi ha un dispendi important, que molt sovint no en treiem fruits aquí, a la comunitat autònoma. Per tant, demanàvem també, que això s'estudiés amb una altra filosofia i que es veiés aquest punt com a molt important, perquè tinguéssim finalment un poder judicial aquí, a Catalunya.

Veiem també que tenim un Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i tenim un dret civil català important, que se n'ha parlat en aquest Parlament molt, que hem legislat, que heu legislat els il·lustres diputats que estàveu abans i que tenim ara lleis també, quant al nostre dret civil català, importants en aquesta legislatura, i el proper període de sessions tindrem lleis molt importants per adequar el nostre dret, que és fonamental perquè la nostra societat funcioni. I veiem que el Tribunal Superior de Justícia en la seva sala civil pràcticament no ha tingut cap vista, té poquíssimes vistes. Estan els magistrats pagats, escollits part d'ells per aquest Parlament, que no tenen vistes; perquè?, perquè el dret català, realment, si no s'adequa, si no es posa al dia, si les coses no funcionen de manera diferent i amb una altra filosofia, pràcticament no s'utilitza als tribunals. I nosaltres voldríem un tribunal superior amb més competències que el que actualment tenim, que malgrat tot el que té, no té pràcticament feina perquè ningú utilitza el dret català fins a les seves últimes conseqüències. Aquest és un tema important, i que segurament tots hi estaríem d'acord, perquè realment ens trobem aquest problema.

També havíem demanat ajuda a «Textos jurídics en català»; en comissió es van acceptar algunes esmenes també d'altres grups en aquest sentit, perquè avui dia encara els estudiants de dret estudien tota la tècnica en castellà, i, per tant, després a la pràctica no es pot utilitzar i, per tant, no s'utilitza tampoc el català a l'Administració de justícia. Hem demanat també més ajuda a investigació; més ajuda també per estudiar el dret català; també més ajuda per als tractaments en règim obert; també en el tema de justícia juvenil havíem demanat també més ajuda a

tot el que seria el règim obert, i ajuda també per als ajuntaments en el tema de la justícia juvenil.

N'havíem demanat també quant al tema presons. El tema presons és un tema important, tenim un pressupost important en presons; ho hem dit també sovint des d'aquesta tribuna que des que l'any 1984 Catalunya té aquesta transferència en presons, s'ha millorat la situació, malgrat que la situació encara mereix millora. El cert és que és una valentia per part de Catalunya acceptar aquest tipus de transferències, no cal dir que és l'única comunitat autònoma que ho té transferit; cert és que és un tema que sovint, perquè hem defensat els drets humans, creiem que els presos han d'estar en bones condicions, en excel·lents condicions; a vegades, per part de la població les coses no es veuen igual, per tant, és un tema de mantenir fins a quin punt es fan més despeses en aquest sentit o no. Però nosaltres havíem demanat una sèrie de partides per donar més ajuda en aquest sentit, i havíem demanat més ajuda no només ja en el tema presons pròpiament dit, quant a les condicions materials dels reclusos, sinó també a un tema que hem considerat important i que ja hem dit altres vegades, que és quant als dipòsits municipals. Sabem que ara hi ha una discussió important sobre qui té les competències de dipòsits municipals, si els ajuntaments, si la Generalitat; hi ha sentències, sentències que estan recorregudes, però el cert és que molts detinguts ho són en bastant de part del temps en els dipòsits municipals que corresponen als ajuntaments i que estan els detinguts allà en unes condicions infrahumanes. Per tant, havíem demanat una partida important per a ajuda a l'adequació d'aquests dipòsits municipals. Cert és també que a vegades això es demana, no només en ajuda dels detinguts, sinó també en ajuda a la societat, perquè tants i tants jutges ens diuen, i segur que alguna vegada a l'honorable conseller de Justícia també li hauran dit alguns jutges, que es veuen obligats a posar en llibertat els detinguts per no fer-los passar dies i dies en unes condicions que a vegades són infrahumanes o, sobretot, en poblacions tipus el Prat de Llobregat, etcètera, que estan pensades per a poca població reclusa, però que el fet d'haver-hi, per exemple, l'aeroport o altres qüestions, realment passen moltes persones per allà.

Hem demanat també més ajuda per als programes de desintoxicació en el tema de drogues, però, tornant al tema de presons concretament, voldríem insistir en una partida nova, que també havíem creat i havíem demanat altres vegades, que és el Servei d'Orientació Jurídica del Reclús. Cert és que existeix el Servei d'Orientació Jurídica per a la gent que està en llibertat i també per a causes noves que hi puguin haver quan algú està a la presó, però no hi ha un servei d'orientació jurídica dintre de la presó per als problemes que es puguin trobar els reclusos en els seus propis incidents que tinguin en el compliment de la pena i tenen incidents greus, cada dia molt sovint surten en els diaris, incidents greus amb els presos, amb els jutges de vigilància penitenciària, en els quals a vegades intervé la mateixa Generalitat de Catalunya, que sap perfectament que els detinguts mereixen un ajuda important en aquest camp.

Hi han altres qüestions del tema pel qual demanem també el retorn dels pressupostos. Hi ha també una de les esmenes, que també conjuntament defensaria, que és el tema del funcionament del Cire, que és el Centre d'Ajudes a la Reinserció. Entenem que el pressupost no puja el que hauria de pujar aquest any, donat que tenim un nombre de presos molt més important

del que hi havia abans; que hi ha molta més gent que mereix aquesta ajuda d'aquest centre de reinserció social i que, per tant, no se li dóna l'ajuda ni la importància que això té per a la societat, el fet que qui ha passat per la presó es pugui reinserir a la societat; entenem que aquest és un problema absolutament important a resoldre i que a la llarga, encara que s'hi doni una despesa important, a la llarga és sempre un estalvi.

Entenem que hi han altres punts d'aquests. Quant a la presó, també hem insistit en el tema de les biblioteques; també hi ha un punt que és fonamental, que és el tema de tenir uns traspasos en el tema del torn d'ofici, concretament, i més ajudes als col·legis d'advocats, que hem demanat. Quan la justícia no funciona —i amb això voldria tornar a l'inici de per què volem que retornin els pressupostos i quina filosofia diferent i per què la justícia no funciona suficientment i què hi podríem fer des d'aquí, de Catalunya—, el cert és que hi ha també tot el tema del torn d'ofici. La gent té problemes judicials molt grans. Realment, el torn d'ofici no funciona; la partida pressupostària és poca; cert és que ve de part del Govern central, però que realment aquest tema no funciona suficientment, i quan realment la gent no té prou ajudes en aquest sentit i quan realment no funciona la justícia són les capes més desfavorides de la societat qui es troben desprotegides.

Per tant, demanaríem el retorn dels pressupostos quant al Departament de Justícia, tornant a insistir que no vol dir el nostre desacord profund en tots i cada un dels aspectes; cert és que en alguns dels punts hi hem insistit al llarg d'aquest període de sessions i hi estàvem d'acord, però sí que demanaríem una adequació més importat i sobretot més valenta a les necessitats de la societat actual.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Popular, per defensar les esmenes, les dues esmenes que té al Departament de Justícia, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, una vegada estudiat amb deteniment el pressupost del Departament de Justícia entenem que el Grup Popular pot assumir-lo i per consegüent retirem les esmenes a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El Grup d'Esquerra Republicana manté l'esmena 502. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, i breument, diria gairebé que telegràficament en atenció, em sembla, al respecte mutu que ens devem i a la mateixa filosofia de les discussions.

El primer punt, pel que fa a aquest Departament —és un departament que no té gaires competències; ho vam dir no fa gaires dies des d'aquí mateix— la nostra preocupació és la següent: si amb aquests pressupostos això ens porta a tenir-ne més en un termini breu. Nosaltres creiem que no i per això demanem que es retorni, no tant perquè no estiguem en desacord, potser, amb moltes de les partides que es consigen a dintre, sinó que globalment Catalunya no té el Tribunal de Cassació, no té una justícia pròpia i aquests pressupostos, en els dos grans paràmetres —que més endavant diem quins són a parer nostre—, no porten a tenir més cotes de llibertat en aquest camp, més cotes d'autonomia.

No és el nostre programa de justícia, doncs, el que es desprèn d'aquests pressupostos i, per tant, no podem assumir-los ni

retocant-ne alguna part, i per això no n'hem retocada cap. Entenem que per desgràcia —i des d'aquí mateix ja ho vam dir— és tracta que és el departament de la Generalitat de major servitut política a l'Estat espanyol.

Alguns exemples, per exemple —i des d'aquí ja en vam parlar—, hi ha tot el fet de la normalització lingüística. Nosaltres entenem que aquest és un dels capítols estratègics per arribar a tenir un tribunal de justícia propi, per arribar a tenir un departament de justícia realment propi de Catalunya, del Govern de la Generalitat. Per tant, 50 milions, 25 i 25 no ens sembla que ens portin a gran cosa més que el que ja tenim. La Generalitat monàrquica, fins i tot en aquest petit pressupost de normalització, no tindrà mai el que va tenir la Generalitat republicana. Per aquí no hi anem. Amb aquests 50 milions no arribem enlloc.

La traducció —ho ha dit abans la meua companya del Grup d'Iniciativa—: no hi ha traducció suficient de manuals en català, de manuals jurídics per als nostres estudis a la Universitat —i això es tradueix més endavant quan aquesta gent exerceixen la professió. També és veritat, i ho dic de passada: Barcelona és una capital de congressos. Catalunya té aquesta capitalitat, que és Barcelona. El 90%, el 90% de congressos jurídics que es fan a Barcelona es fan tots en castellà.

Segon punt, hi ha una insuficient dotació pel que fa a la promoció de jutges catalans. Aquesta era l'altra estratègia. És a dir, anem a promoure la llengua i anem a promoure les vocacions a fi que Catalunya es vagi normalitzant a tot nivell, en aquest sentit. Doncs bé, en aquest moment, a Catalunya, de la plantilla de gent que es dedica a administrar justícia, només noranta jutges poden fer-ho perquè coneixen el català, poden acceptar, per tant, la no-traducció. Només noranta. Això ens sembla suficientment greu. I d'aquests noranta caldria veure quins coneixen no la llengua o poden entendre la llengua, sinó que a més a més estan al corrent del dret català, que aquest és un altre problema. Les nostres institucions —Tribunal Superior, etcètera— tenen un contingent importantíssim de parla forània a la que és pròpia d'aquest país, de Catalunya.

En tercer punt, una insuficient dotació per a la rehabilitació de presos. Ho hem dit abans: les polítiques de règim obert, la política d'atenció a la rehabilitació juvenil, per part nostra no arriba a tenir un grau que ens deixi còmodes poder afirmar que hi estem d'acord. Per altra banda, alguns treballs que hem vist visitant les presons de rehabilitació de presoners a través del treball, realment, que s'ho facin mirar, eh? Això jo ja ho havia vist quan era «nano» i ens feien anar a visitar els diumenges els presoners, en temps de Franco. Encara continuen fent maquetes i encara estan fent commutatats elèctrics de manera simple. Això per preparar al futur la rehabilitació laboral d'aquesta gent privada de llibertat, a mi em va posar la pell de gallina la darrera visita que vaig fer a la millor presó modèlica que tenim feta per la Generalitat; en aquest aspecte concret, no en d'altres.

Pel que fa a aquesta insuficient dotació per a rehabilitació, tenim una presó a Barcelona, que se'n diu la presó Model; en aquest moment, en el context europeu dels dotze deu ser l'anti-model paradigmàtic del que pot ser una presó en un país europeu modern. La situació en què es troben aquesta gent no ens deixaria a cap de nosaltres, si la coneguéssim una mica, passar aquestes festes tranquils.

El punt número 4, per al desenvolupament del dret civil català, 6 milionets i mig. Em sembla que això no està en aquesta

dimensió d'estratègia, si realment el nostre objectiu —i aquest seria el nostre, si nosaltres féssim els pressupostos i fóssim titulars d'aquesta cartera— anés a recuperar el Tribunal de Cassació Català; amb això no anem enlloc.

Ho he dit abans també pel que fa a l'assistència social penitenciària: és misèrrim el que nosaltres hi veiem destinat aquí. No cal dir tot el que suara esmentàvem, el servei jurídic d'orientació per als reclusos, els ajuts a la reinserció, etcètera.

Per estratègia tenim —si volguéssim arribar a aquest objectiu de ser lliures i autònoms, potser no més que ho són les altres conselleries, perquè, vam dir-ho des d'aquí, aquesta és la pitjor—, com a mínim, hauríem de recolzar amb més de 55 milions el que són beques, és a dir, promoció de personal a jutges, que tinguéssim jutges de casa, jutges que coneguessin la llengua i el dret. Això és poc, 55 milions, i 50 milions per a la normalització lingüística també és poc. Aquests dos capítols, en un pressupost fet per nosaltres anirien molt inflats, molt desmesurats del que és això d'aquí. Sobre 25.000 milions de pessetes, això ens sembla que no caminem cap a una autonomia que tenen les altres conselleries i que aquesta, lamentablement, no pot tenir.

Per tant, jo diria, tot i saludar el nou conseller si em sent, jo diria que nosaltres i per ser... No se sap on és? (*Rialles.*) No, però agrair tota l'atenció que ens ha dispensat el conseller sortint, ho agraim, perquè ell ho sap que hem estat parlant d'això; és un problema que ens angunieja a tots dos, però, en canvi, hem divergit —evidentment, per això no estem en el mateix partit— en el subratllat i una mica en la filosofia de fons que hi hauria sobre això.

Per tot això, dono aquesta esmena a globalitat, senyor president, per esmenada i per perduda. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, i bon Nadal.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Socialista i per defensar les tres esmenes a la totalitat té la paraula el diputat Joan Maria Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, per defensar l'esmena 503 i 506. En aquests moments ens trobem amb un debat de pressupostos segurament especial; ens trobem amb una conselleria que en les properes hores canviarà de titular i, per tant, no hi ha dubte que es fa una mica difícil un debat de pressupostos en aquests condicions; sobretot si hem tingut en aquells darrers mesos un departament paralitzat, un conseller que fa molts mesos va anunciar públicament la seva dimissió o substitució i, per tant, en una situació d'interinatge que fa que, en el cas de la Conselleria de Justícia, hagi patit la crisi d'aquest Govern com cap altra.

Per tant, un pressupost, el del 93, el que estem discutint en aquests moments, que haurà de ser gestionat i executat per un altre conseller. Per tant, com que els pressupostos fixen prioritats, no hi ha dubte que el conseller entrant tindrà dificultats, almenys en el primer any, a l'hora de fixar les prioritats polítiques que es fixen al voltant d'aquest pressupost.

A l'hora d'analitzar el pressupost de l'any 93 és indubtable que hem de fer un balanç del que ha significat la política penitenciària, la política de la Direcció General de Justícia Juvenil i de les altres dues direccions generals. Respecte a la política penitenciària, aquí s'ha comentat que des de fa més de vuit anys la Generalitat té competències en aquest terreny, competències que en el seu moment van despertar esperances, il·lusions i expectatives en els diferents col·lectius d'aquest país interessats en

la necessitat de la reforma penitenciària, però que avui ho volem manifestar amb rotunditat, que després d'aquests anys nosaltres valorem com un fracàs la seva política penitenciària, perquè avui resten pendants molts problemes endèmics de les nostres presons catalanes i no hi ha dubte que aquests pressupostos, una vegada més, els pressupostos del 93 no donen resposta a aquests problemes. La massificació de les presons a Catalunya, la manca de places penitenciàries per donar resposta a la situació en què es troba la situació reclusa i també al que necessita la nostra societat, és el primer problema essencial.

Sense solucionar la situació de massificació en què es troben les nostres presons, fonamentalment la presó Model, és impossible portar endavant una política de reinserció i de rehabilitació dels interns. Vostès han incomplert fins i tot els seus compromisos, les seves promeses, ni el Pla indicatiu de l'any 83 que va aprovar aquest Parlament ni el seu programa electoral de les eleccions de l'any 88 han estat complerts ni de bon tros. Per tant, podem dir que aquest pressupost no es correspon amb les necessitats penitenciàries actuals del país. Mentre el pressupost de la Generalitat augmenta any rere any —fins i tot el mateix pressupost de Justícia augmenta aquest any més de 25.000 milions de pessetes—, les inversions en la Direcció General de Serveis Penitenciaris aquest any no solament no augmenten, sinó que disminueixen. Per tant, vostès han perdut una altra oportunitat per donar un fort impuls a la política penitenciària que es fa imprescindible amb una forta inversió que superi clarament els dèficits acumulats i que resitiu d'una vegada per totes la política de construcció de nous centres, de noves places penitenciàries al lloc que li correspon, que no és altre que donar compliment a la Llei penitenciària i al mateix reglament penitenciar.

Les mancances del seu pressupost..., queda clara la manca de nous centres respecte al compliment d'adults: la situació de la Model és realment preocupant, el trasllat de la Trinitat segueix essent una necessitat també, la necessitat d'un nou centre a Tarragona, nous centres de compliment de dones que solucionin definitivament la problemàtica de Wad-Ras, la creació de més places de règim obert i la construcció d'un hospital penitenciar psiquiàtric. Però, de totes maneres, si algun sentit tenia l'exercici de les competències de la Generalitat i, per tant, de la Conselleria de Justícia, havia de ser apostant clarament per la reforma penitenciària. En aquests pressupostos tampoc s'aposta per la reforma. Durant aquests anys a vostès els ha faltat voluntat política, imaginació i partides pressupostàries suficients per portar endavant una política penitenciària avançada i innovadora.

Quin balanç podem fer, precisament, d'aquestes polítiques de rehabilitació i de reinserció? Per nosaltres són totalment insatisfactòries. Hi ha comunitats autònomes que sense tenir competències, sense tenir, precisament, traspassos de presons han impulsat al voltant del mateix règim obert polítiques molt més avançades que les que en aquest moment tenim aquí a Catalunya. Hi ha insuficients partides a l'empresa de treballs penitenciaris, als programes de tractament de drogodependents. Aquest any també han congelat les partides a les comissions d'assistència social penitenciària i, per tant, nosaltres estem convençuts que sense avançar en les polítiques de rehabilitació i de reinserció estarem abocats, cada vegada més, a polítiques més represives al voltant de la seguretat ciutadana. Sense aquestes

polítiques de rehabilitació i de prevenció és impossible donar respostes adequades a aquesta qüestió.

Respecte a la política de la Direcció General de Justícia Juvenil, nosaltres voldríem fer dues constatacions. Sens dubte en aquests moments, cal reconèixer-ho, els millors professionals en aquest camp segurament es troben en els centres dependents de la Generalitat. En segon lloc, els centres dependents de la Generalitat en general es troben en un bon estat, tant els que han estat construïts recentment com dels que s'han fet diferents obres de conservació. Però precisament per això hi havia les dues raons essencials que permetien portar una política —en diríem— quasi exemplar.

Curiosament, la situació en què ens trobem a les acaballes de l'any 93 és a l'inrevés: la major part de centres dependents d'aquesta Direcció General es troben infrautilitzats, molt per sota de l'ocupació recomanable; en segon lloc hi ha una desorientació general dels professionals per la manca d'una política clara del Departament; en tercer lloc hi ha una paràlisi de la Direcció General esperant els canvis en el Departament que aportin noves orientacions i noves decisions que permetin sortir d'aquesta situació, i en quart lloc hi continua havent una confusió més que notable amb les competències entre la Direcció General de Justícia Juvenil i el Departament de Benestar Social. Nosaltres hem reclamat i creiem que s'està reclamant des de diferents sectors la necessitat que hi hagi una sola Direcció General de Menors.

Si analitzem detingudament aquest pressupost veiem que aquesta Direcció General de Justícia Juvenil, que sens dubte hauria de ser prioritària donada la problemàtica que hi ha en aquest sector, continua disminuint el seu pressupost any rere any. Aquest any 93 hem arribat als 640 milions, l'any 92 en teníem 800 i ens trobem que disminueixen totes les partides que són essencials per portar endavant una política correcta de menors. Les polítiques que van destinades al tractament de menors als ajuntaments disminueixen, les que fan referència a institucions que tenen cura de menors sense finalitat de lucre disminueixen, i també disminueix la partida d'inversions. Però, realment, on es demostra més clarament la desorientació que hi ha a la Direcció General és si repassem detingudament les memòries.

No hi ha dubte que aquesta Direcció General era de les que treballava millor la memòria d'objectius, era, sens dubte, una direcció general en què amb els plantejaments que es feia podia seguir la política que es portaria a terme al darrer any, però jo crec que aquest any això ja no es dona. En aquests moments analitzant la memòria és impossible analitzar amb rigor i amb profunditat la tasca de la Direcció General partint, precisament, d'aquesta memòria. No es pot conèixer perquè solament hi ha enunciat de quants assessoraments es fan anualment en les instàncies judicials, els acolliments per altres persones o famílies, les llibertats vigilades que es controlen, les prestacions de serveis en benefici de la comunitat, els ingressos en centres en règim obert, semiobert o tancat. Per tant, no hi ha dubte que des d'aquest punt de vista es fa molt difícil seguir el que ha de ser una política d'una direcció general.

I en tercer lloc, a mi m'agradaria analitzar, encara que fos un moment, la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques. Jo crec que és un cas curiós, aquesta Direcció General. Nosaltres no qüestionem tant la tasca que fa, que ens sembla correcta; el

que qüestionem és que hi hagi una direcció general, perquè gestiona exactament un pressupost de 70 milions de pessetes; és a dir, si vostès agafen qualsevol direcció general d'aquesta Conselleria, veuran que el Gabinet del Conseller gestiona 6.300 milions; la Direcció General de Serveis Penitenciaris, 13.000 milions de pessetes; la Direcció General de Justícia Juvenil, 640 i la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, 5.200 milions de pessetes. Qualsevol d'aquestes direccions generals o el Gabinet del Conseller justifiquen aquesta estructura. En canvi, la Direcció General de Dret no ho justifica per gestionar aquest pressupost de 70 milions; 70 milions que 10 són de despeses diverses i els altres 55, en què es parla del desenvolupament del dret civil català, però majoritàriament són beques a opositors a notaris i a registradors de la propietat. Per tant, estem convençuts que això es podria fer perfectament des de qualsevol altra direcció general o des del seu mateix Gabinet del Conseller.

Per tant, nosaltres estem convençuts que tots aquests arguments justifiquen l'esmena a la totalitat; una esmena que va en la direcció del que havíem plantejat en els pressupostos d'altres anys, però que en aquests moments creiem que, donada la situació en què ha estat la Conselleria, el Departament, en aquests darrers mesos encara ho justifiquen.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló.

L'esmena 507, del Grup Socialista, la defensarà el diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena de devolució de l'entitat Cire, Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. He de recordar que aquesta empresa, que depèn del Departament de Justícia, va ser creada per llei d'aquest Parlament ara fa aproximadament uns quatre anys, que va ser una llei consensuada per tots els grups parlamentaris; que hi van haver moltes aportacions i esmenes, naturalment, del Grup Socialista, la major part d'elles assumides pel Grup de la majoria, i que el Grup Socialista, doncs, va saludar amb molta esperança aquesta llei, perquè creia que darrere hi havia una voluntat ferma i segura d'organitzar el treball penitenciari. Perquè d'això es tracta: aquest objectiu o finalitat d'aquesta empresa pública és precisament aquesta, organitzar el treball penitenciari.

Vull recordar també que el treball penitenciari dins el procés de reinserció dels penats és un instrument, una eina fonamental, perquè és indubtable que si volem de veritat la reinserció dels penats se'ls ha de proporcionar una professió, una manera de guanyar-se la vida en sortir de la presó que els allunyi del delictes. Però malauradament, doncs, aquestes esperances, almenys en aquests quatre anys que ha tingut d'existència aquesta empresa pública, s'han vist defraudades, s'han vist frustrades.

I voldria dir, senyores i senyors diputats, que el pressupost que ara se'ns presenta és un pressupost que no dubto a qualificar de ridícul, de broma, fins i tot, i pràcticament inamovible d'un any a l'altre. Un pressupost de 480 milions de pessetes, no de 545 com diu el pressupost, perquè —cosa increïble!— aquí hi ha una variació d'actius financers de 65 milions, una pòlissa de crèdit que ens entra com a recursos i que en el mateix any ens surt també com a variació de passius financers pel mateix import de 65 milions; és a dir que, si no ho entenc malament —i aquest diputat té experiència com a gestor d'una empresa—, sig-

nifica que se subscriurà una pòlissa a començament de l'any i abans de finalitzar l'any es pensa amortitzar, amb la qual cosa, a més a més, ens costarà 8 milions.—costarà tot, naturalment, a la Generalitat—, 8 milions de despeses financeres. Bé, deduït això, doncs, ens queda un pressupost de 480 milions de pessetes, en el qual s'han d'incloure els sous dels funcionaris, naturalment els sous dels interns, per una població penitenciària que en números rodons és de 6.000 interns.

Si anem al capítol d'inversions, veiem que hi ha una inversió prevista de 30 milions de pessetes, 20 milions de pessetes inferior a la inversió pressupostada l'any anterior. I això defineix ja una política, perquè és clar que si volem organitzar el treball penitenciari, el primer que cal fer és posar maquinària als tallers perquè realment es pugui donar a aquests interns una formació que els serveixi després, perquè mentrestant —i això és extraordinari, també— hi ha hagut més centres penitenciaris des de la creació d'aquesta empresa pública, dos centres exactament: el de can Brians i el de Quatre Camins; hi ha hagut un increment de la població penitenciària, exactament de 1.600 interns en els últims dos anys. Doncs, des del nostre punt de vista, cap voluntat seriosa d'organitzar el treball penitenciari.

Això —ho repeteixo— significa, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, maquillar els problemes reals i cultivar les paròdies, perquè aquest pressupost és una paròdia. Vegem-ho: «Sous interns», és la partida que jo diria que es la més característica per avaluar la bona marxa de l'empresa, perquè és la seva finalitat fonamental. Vegem si respon a tres preguntes fonamentals: si proporciona cada any més treball, si aquest treball està ben remunerat o si almenys està més ben remunerat que en els anys anteriors, i si aquest treball és qualificat. Jo crec que aquestes són les tres preguntes fonamentals.

Anem a la primera qüestió. Rotundament, dic, afirmo que no proporciona més treball i mirem-ho en els mateixos pressupostos. Pressupost del 91: 180 milions de pessetes; pressupost del 92: 185 milions de pessetes; pressupost del 93: 200 milions de pessetes. Creixement durant els tres anys: inferior a l'IPC; és a dir, creixement real: zero. I això malgrat —ho repeteixo— que en aquest període de temps s'han posat aquests dos nous centres penitenciaris i s'ha incrementat la població penitenciària en 1.300 interns més.

Segona qüestió. Tampoc el treball està ben remunerat, ni més ben remunerat, sinó tot al contrari dels anys anteriors. És més aviat, des d'aquest punt de vista, una explotació organitzada de mà d'obra barata, i cada vegada més, i veuran vostès perquè. Mirin, sous d'interns al pressupost del 1993: 200 milions; interns ocupats a tallers, data 28 de maig del 93 —resposta que es va fer des de la Conselleria a una pregunta escrita que va formular aquest diputat—: 1.279. Fem la divisió; mitjana mensual que percep cada un dels interns: 13.000 pessetes. Tampoc estan afiliats a la Seguretat Social, això ja és de sempre, però aquesta vegada tampoc, mirant les partides no es veu. Però és que si comparem això amb l'any, per exemple, 1991, la cosa encara és més forta, perquè els sous dels interns eren de 180 milions, els interns ocupats només eren 773 i, per tant, la mitjana que cobraven era superior: 19.000 pessetes. Bé, és clar que sempre ha estat un treball mal retribuït, un salari —diguem-ne— d'explotació, però ara molt més que mai, molt més que abans.

La tercera qüestió. És un treball qualificat? Doncs, no; no és un treball qualificat i en tenim dues evidències. La primera evi-

dència és la directa, hem visitat les presons des de la Comissió de Justícia i ens n'hem adonat: als tallers, majoritàriament —alguna excepció hi ha, però escassíssima— flors, es retallen unes flors, es cusen unes pilotes de futbol, es cus roba de treball i poca cosa més. Naturalment, aquesta no és una professió que després serveixi a ningú per integrar-se a la societat. Però és que també ens ho indica el mateix pressupost, perquè fent una altra vegada la divisió ens sortiria que el que cobren és a 80 pessetes/hora i, és clar, a aquest preu no pot ser de cap de les maneres un treball qualificat.

No es paga els interns que treballen als serveis dels mateixos centres. Aquest ha estat un mal endèmic, de sempre. S'han fet aquí interpellacions, s'ha parlat d'aquest problema, s'han fet algunes promeses que s'intentaria solucionar, tampoc unes promeses massa fermes ni massa sòlides, però és que no s'ha fet absolutament res, i en aquest moment els interns que treballen als serveis de neteja i conservació dels mateixos centres o que treballen a la cuina, o en el forn de pa, o en el servei de bugaderia, no cobren ni un cèntim. Redempcions extraordinàries, això sí, però ni Seguretat Social, ni cap sou; és a dir un altre tipus també, com he dit abans, d'exploació.

No hi ha hagut, doncs, senyores i senyors diputats, cap millora apreciable des de la situació anterior a la creació del Cire i tothom coincideix en aquest diagnòstic, no solament els diputats de l'oposició, tots els funcionaris de les presons que viuen dia a dia aquesta problemàtica coincideixen en aquest diagnòstic i a dir el mateix que joestic dient en aquest moment. Un pressupost que, a més a més —i això és potser el pitjor—, no dóna avui cap esperança de millora, i això crec que és el més negatiu.

És per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, que demanem el seu vot en contra d'aquest pressupost i que donin suport a la nostra petició de devolució.

I ara, per acabar, li vull dir al senyor conseller de Justícia, amb el qual durant molts anys hem tingut debats que han tingut la seva contundència, però sempre des del gran respecte personal, tant per part del senyor conseller, com crec que per part d'aquest diputat, i jo en aquest moment li vull expressar la meua simpatia personal i la meua consideració.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula la diputada senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, primer que res vull anunciar-los el nostre vot en contra de totes les esmenes de totalitat.

Un cop dit això, permeti'm..., primer em referiré gairebé a allò que ha dit el senyor Abelló, perquè crec que ha de donar resposta a allò que vostè ha dit sobre el Departament, la paralització del Departament i la situació d'interinatge. Crec que és totalment injust, perquè vostès saben que el Departament de Justícia, tant fins ara, des de tota la legislatura, com, molt principalment, o sigui, durant tot l'any, però molt principalment des del 15 de març, que es van fer les eleccions al Parlament de Catalunya, fins ara, jo els donaré una mostra d'algunes de les seves actuacions, només de les més rellevants, perquè crec que val la pena que si amb una situació d'interinatge resulta que s'ha fet tot el que s'ha fet, escolti, per molts anys hi hagi aquesta situació!

Parlaré més tard del dret civil català, perquè em sembla que val la pena dedicar-hi un apartat, i parlaré també més tard del

que és la normalització lingüística, que gairebé la senyora Magda Oranich ha versat tota la seva intervenció sobre aquest punt.

Mentrestant, li puc dir només del dret civil català que en aquest moment estan en preparació dos avantprojectes de llei —vostès ho saben—, un sobre el règim econòmic del matrimoni, i l'altre, que s'està treballant, sobre les relacions paterno-filials, que completarien la modernització del dret de família.

Per una altra banda, dintre també d'aquest apartat del dret civil, hi ha una cosa que per mi té molta importància. A la Universitat Pompeu Fabra aquest any, per primer cop, es va negociar que es portaria a terme un primer curs de postgrau sobre dret civil català —a això també la senyora Magda Oranich s'hi ha referit— i a partir d'ara, vull dir no únicament la Universitat Pompeu Fabra, sinó també les altres, aniran implantant cursos de postgrau sobre, concretament, el dret civil català, i em sembla que això dóna resposta a la seva inquietud, que també és la nostra, en aquest cas.

Quant a les presons, els Jocs Olímpics —vostès ho saben— van obligar el Departament a fer unes determinades actuacions, que realment, vull dir, eren, han sigut en molt poc temps i, a més a més, han sigut a bastament..., tothom ha dit que realment eren ben fetes i que valien la pena. S'han posat com a exemple de com s'han fet. Una és la posada en funcionament de la presó de dones de Brians, que vostès saben que això hauria vingut més tard, però que en canvi es va avançar. L'altra és també la posada en funcionament del mòdul penitenciari provisional de la presó de Quatre Camins, que és una presó prefabricada amb dues-centes places.

També cal dir, cal remarcar la posada en funcionament de la presó que en dèiem «olímpica», la residència del castell de Figueres, que ara tornarà a la població i que ja se n'estan traient els presos.

D'altra banda cal remarcar: l'Administració de justícia vostès saben que només fa un any que ens van fer els traspassos, en aquest temps ja hi ha hagut la finalització i inauguració d'obres importants en l'àmbit de la justícia; podem dir només que hi ha dos nous jutjats de guàrdia per a facilitar els judicis ràpids. Aquests judicis ràpids que en una entrevista amb el ministre De la Quadra va dir que... —i li ho dic tal com va sortir a *El món jurídic*—: «Estic molt satisfet i, especialment» —parlant dels judicis ràpids— «del que s'ha fet a Barcelona, que crec que ha estat exemplar. S'ha pogut comprovar que els judicis ràpids funcionen millor que els normals, hi ha hagut menys suspensions i, sobretot, s'ha produït una més gran satisfacció entre els protagonistes, fins i tot entre els inculpats, en la mesura que si són innocents ho poden resoldre tot més ràpidament.» Per tant, quant al judici ràpid, un deu —crec que se'l mereixen. I cal dir, també, que a partir d'ara podem comptar amb una nova sala de vistes, que ocupa el mateix lloc que ocupava el Tribunal de Cassació de Catalunya i que ara està ocupat pel Tribunal Superior de Justícia. I, així mateix, podem dir que s'ha fet la creació i posada en funcionament d'una biblioteca en el mateix Palau de Justícia. Cal també fer menció de la finalització de les obres i inauguració del nou jutjat de primera instància i instrucció de Vielha i, com a molt important, la informatització de quinze jutjats de primera instància a Barcelona ciutat, i també s'ha acabat la informatització de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia.

Cal també fer esment, quant a menors, de la finalització de les obres i la seva inauguració i posada en funcionament del

centre educatiu polivalent El Segre, per a menors d'alt risc. Vostès saben que aquest centre és a Lleida.

Per tant, a part d'això, he de fer notar una cosa important, que és que Catalunya va rebre els traspassos de presons amb el dèficit més alt de places penitenciàries a tot l'Estat. Això ho hem anat dient any rere any i és així, i es va fer, a més a més, infravalorat, amb unes dotacions infravalorades quant a presons. El canvi que s'ha produït a Catalunya és importantíssim, és dels llocs de l'Estat que ha canviat més totalment —i vostès ho saben, eh?— i, per tant, m'estranya que ara parlin que vam despertar esperances que ara no s'han acomplert. Crec que les esperances s'han acomplert i crec que val la pena ressaltar-ho.

A més a més, hi ha una altra cosa important aquí, que és quant al model. Escolti, el nou model de nivell penitenciari l'hauria d'enfocar en la reforma del Codi Penal. Aquesta reforma del Codi Penal, per no contemplar, ni contempla el que és l'equiparació de l'edat civil amb l'edat penal. Per tant, vol dir que nosaltres, en molts dels aspectes que fins ara teníem com a molt importants, és a dir, que els menors tinguessin un tracte diferenciat..., i que això aquí Catalunya ha sigut així: des del moment en què es van traspassar, fins ara Catalunya és el lloc de l'Estat que hem arribat, gràcies a nosaltres, gràcies que es va fer una llei, l'any 84 vam fer la Llei sobre protecció de menors, i a partir d'aleshores es va començar a treballar amb els jutges per tal de buscar mesures alternatives, va ser també el mateix any 84 que es va crear la Fiscalia de Menors i d'un nou torn d'ofici d'advocat, perquè vostès saben que en aquell moment i segons la Llei del 1948 no estava contemplat que els menors tinguessin advocats per defensar-los. És a dir, a partir d'aquest moment, nosaltres..., es va fer un recurs d'inconstitucionalitat a tres articles de la Llei i ha sigut justament ara, el mes de juny d'aquest any, que s'ha canviat la Llei orgànica. S'ha canviat gràcies al que s'ha fet a Catalunya. És a dir, tothom ha reconegut que Catalunya és pionera quant a la justícia per a menors i, per tant, m'estranya molt que vostès en aquests moments, tot i reconeixent que els centres són els millors que hi ha a tot l'Estat, ara em diguin que en aquests moments no funcionen. Francament no ho entenc. Jo seré molt ràpida en tot això... I no ho entenc jo, però tampoc ho entén el ministre, perquè vostès saben que en aquesta mateixa entrevista diu que Catalunya ho ha fet bé, eh? Tots sabem que quant a presons, quant a política penitenciària, només surten, segons diu ell, les notícies negatives. I que és molt dur per a una comunitat autònoma agafar tot el que fa referència a política penitenciària, i Catalunya és l'única comunitat de tot l'Estat que ha demanat les competències, i que ho ha demanat i que estem contents de tenir-les, perquè creiem que les persones recluses a Catalunya estan en millors condicions, molt millors condicions que en qualsevol altra part de l'Estat.

Jo voldria contestar també al que ha dit vostè de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques. Miri, realment, aquesta Direcció General té un pressupost molt curt, molt petit, però és que el fet que sigui una direcció general és una voluntat política del nostre Govern. La coalició que dona suport al Govern creu molt important que les associacions i les entitats de Catalunya tinguin un suport adequat en l'Administració i és per això que nosaltres tenim una direcció general diferenciada. I, ja li ho dic, és voluntat política i creiem que això valia la pena ressaltar-ho.

Jo no diré gaire coses més perquè crec que tots vostès volen acabar molt de pressa, però el que sí que vull fer notar és que

tot el que he dit crec que avala una gestió, la de la Conselleria de Justícia, però voldria encara incidir en els dos punts que els he dit abans.

Vull dedicar les últimes paraules de la meua intervenció a fer públic el reconeixement de la tasca i de la gestió d'una persona que d'aquí uns quants dies deixarà el seu càrrec, i em refereixo al conseller Bassols. I en vull destacar només dos aspectes, aquests dos que li he dit abans, que li he anunciat, perquè jo crec que són un dels més importants i només per a aquests dos temes ja ha valgut la pena tota l'actuació del conseller: el primer és la seva defensa del dret civil de Catalunya i el segon, la difícil tasca de normalització lingüística en aquest camp.

Vull recordar-los que a final de l'any passat ens vam trobar amb un fet impensable. Mai ningú no havia gosat qüestionar el dret civil català i per primer cop en la història ens trobàvem que el Govern central pretenia reduir el nostre dret a un subsistema dintre el dret civil espanyol. I no solament això, sinó que amb la presentació dels recursos d'inconstitucionalitat posava en qüestió la capacitat legislativa d'aquesta cambra. Aquest Parlament, la Generalitat de Catalunya i molt especialment la Conselleria de Justícia i el conseller Bassols, junt amb tots els juristes del país, ho vàrem evitar. Ha estat també el conseller Bassols el que es va imposar, com una de les tasques a aconseguir, la renovació del dret civil català, fet que l'honora i que per si sol mereix tota la consideració d'aquells que, com nosaltres, considerem el dret civil com un dels elements naturals que configuren la nostra nació.

Vull també destacar la contribució inestimable al coneixement de la tradició jurídic-catalana, mitjançant la col·lecció «Textos jurídics catalans». Com es diu en la introducció del volum primer, «el jurista modern no pot oblidar que el dret català és un producte històric», i més endavant diu: «i el recurs a la història ens porta a un altre ensenyament: l'evolució del dret com a efecte de determinades circumstàncies socials. En definitiva, tot plegat ens ha de portar a reflexionar com solament pot fer-ho una obra d'història sobre les necessitats, els interessos i les oportunitats actuals.» És, per tant..., sembla que aquesta introducció al volum primer ha marcat la pauta del que ha fet el conseller, i, és a dir, el dret civil de Catalunya ha estat revisat i posat al dia i tan sols queda pendent la refosa del text de la Compilació del Dret Civil de Catalunya amb totes les lleis aprovades.

Però no ha estat menys important que tot això la tasca en tot el que fa referència a la normalització lingüística, amb l'atorgament any rere any de beques per a opositors a jutges, fiscals i secretaris judicials i les dels opositors a notaris i registradors, en aquest camp en què la utilització del català des de tants anys era nul·la —i això cal que ho tinguem molt clar— i calia, primer que res, posar els mitjans per a la formació, assessorament i producció de materials en llengua catalana; informar sobre els drets lingüístics als ciutadans, perquè als ciutadans els costa d'utilitzar el català, i sobretot preparar el futur per tal que mai més poguéssim retrocedir.

Tot això s'ha fet, i per això enguany, aquest any, s'ha pogut posar en marxa una experiència pilot en quatre jutjats de primera instància i instrucció: a Girona, a Granollers, a Lleida i a Vic, que si hi ha conformitat de totes les parts, poden tramitar-ho tot en català. I aquesta experiència s'anirà ampliant arreu de Catalunya.

El conseller Bassols, per tant, pot tenir la satisfacció que ha col·laborat molt decisivament a fer que avui Catalunya sigui un país més normalitzat, en què la identitat nacional de Catalunya ha quedat reforçada. I voldria acabar fent meves les paraules d'Aribau en la seva *Oda a la pàtria*: «*Plau-me encara parlar la llengua d'aquells savis / que ompliren l'univers de llurs costums e lleis, / la llengua d'aquells forts que acataren los reis, / defengueren llurs drets, vetllaren llurs agravis.*» Moltes gràcies, senyor conseller, per tota la seva actuació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. El senyor Castellnou ha de continuar el torn en contra?

El Sr. CASTELLNOU: Sí, senyor president. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Ho faré en relació amb les esmenes 507 i 508, que corresponen al Cire, i a la 506, breument, que correspon al Centre d'Estudis Jurídics.

Bé, el nostre Grup coincideix fonamentalment amb la importància que té el Cire. Efectivament, en té molta de cara a la reinserció dels interns, perquè després es puguin inserir amb facilitat i adequadament a la societat. En el que no coincideix el nostre Grup és amb moltes de les apreciacions del senyor Oliart. Jo he anat prenent nota de les seves qüestions i intentaré respondre-li pràcticament a totes.

És clar, vostè parlava dels interns que treballen. Jo li vull fer veure que hi ha un tant per cent de treballadors que arriba ja entre el 25 i el 30%; abans era el 20, però aquest percentatge és molt superior a les presons que es troben fora de Catalunya, vostè ja ho sap. Tenen cobertura de la Seguretat Social? Sí, tenen cobertura aquells que tenen accidents o bé malalties professionals. A quant pugen les previsions per vendes? A 300 milions, molt superior a la previsió que hi havia en l'exercici anterior. El pressupost d'explotació total és de 545 milions -480, segons vostè-, 545, en qualsevol cas abans era de 420, per tant, hi ha també un increment considerable. També els salaris s'han incrementat fins a 200 milions, que vostè ja reconeix, però a més a més s'hi ha de sumar la Seguretat Social. Certament, la compra de maquinària ha baixat; vostè s'hi ha referit, i ho ha fet bé, però ha de tenir en compte que l'any passat hi havia una partida de 50 milions, que era en relació amb la dotació de maquinària per a la presó de Quatre Camins, mentre que aquest any els 30 milions són per a la presó de Brians. I, per altra banda, el nombre d'empreses que donen feina als interns a les presons arriba ja a un centenar, i se supera la xifra d'unes 88 que hi havia l'any anterior.

Jo crec, senyor Oliart, que tot plegat s'ha de veure que el funcionament del Cire és bo, és millor aquest servei a Catalunya que el que té el Govern central i cregui que hi ha, segurament, amb tota seguretat, voluntat ferma i segura -com vostè demanava- per fer eficaç el Cire i aquest servei.

Pel que fa a l'esmena 506, corresponent al Centre d'Estudis Jurídics, voldria recordar que és un centre dedicat fonamentalment a la formació de professionals. Per tant, és un centre que actua en programacions sobretot plurianuals, i el pressupost d'aquest any és un pressupost incrementat, però de continuïtat en aquesta tasca de formació de professionals, a través de programes plurianuals que, a més a més, es fan, sobretot, en col·laboració tant amb centres de Catalunya com també amb centres que hi ha a l'estranger.

Jo crec que aquest pressupost amb l'increment que té és suficient per fer aquesta feina i, per tant, el nostre grup, senyor president, votarà en contra d'aquesta esmena, i també de les dues esmenes a la totalitat del Cire.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Procedim a la votació de les esmenes a la totalitat dels pressupostos del Departament de Justícia.

Vots a favor de les esmenes?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes al Departament d'Indústria i Energia. L'esmena 509 del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula... *(Pausa.)*

La Sra. MAYOL: Nosaltres donem per defensades les esmenes 509, 515, 518, 521 i 522.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queden defensades.

El Grup Popular té l'esmena 510: el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, senyor president, defensaré les esmenes 510, 513, 517 i 523.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el darrer debat general sobre política industrial vàrem posar de manifest la necessitat de canviar la nostra política industrial si volíem aturar la davallada de l'activitat econòmica en aquest àmbit, i vostès no ho han fet. Vostès presenten a aquesta cambra uns pressupostos que perpetuen i incrementen la despesa corrent per damunt de les inversions.

(Remor de veus.)

Si comparem la quantitat total pressupostada per operacions corrents el 1993, 8.971 milions, respecte a la quantitat de l'any 92, pel mateix concepte, 8.247 milions...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

El Sr. ROS: ...veiem que, en termes absoluts, existeix un major increment que, si es compara en les mateixes magnituds i períodes respecte a les operacions de capital, quan el desitjable seria reduir la despesa corrent per concentrar els esforços a incrementar la inversió per tal de dotar el país d'un marc adequat per ser més competitiu davant el repte, precisament, de l'any 1993, per a l'any 1993, si la xifra total prevista per operacions de capital, 8.574 milions, s'hagués incrementat amb una quantitat similar al cost aproximat que es va destinar l'any 1992 per a la compra de l'edifici -l'edifici de la Conselleria-, s'hauria arribat a una quantitat propera als 10.000 milions per a finançar inversions, xifra bastant superior a la que es presenta per a 1993.

Insistim en el tema de la despesa corrent. S'ha d'esmentar que de la quantitat total pressupostada per a 1993, 19.643 milions, es preveuen 2.900 milions per cobrir les despeses de personal i les de béns corrents i serveis. Per tant, el manteniment de les instal·lacions i de tot l'aparell administratiu del Departament representa, d'entrada, un 15% del total de pressupost -d'entrada. Però la realitat és que, examinant en profunditat el destí que altres entitats de dret públic donen a les transferències

corrents que reben del Departament, veiem que els conceptes anteriorment esmentats, «despeses de personal» i «manteniment d'instal·lacions», la quantitat prevista pel Departament es veu força incrementada. Per exemple, dels 1.130 milions que el Cidem rep com a transferència corrent del Departament, 473 milions estan destinats a pagar el personal i el subministrament; és a dir, l'equivalent al 42%. Aquesta situació fa que només un 52% del pressupost total d'explotació del Cidem pugui ser destinat a l'efectivitat, que és realment el seu objecte, com per exemple la promoció tecnològica.

Amb aquest exemple tan aclaridor només es vol posar de manifest que la respectable quantitat que es preveu al capítol IV del Departament, de transferències corrents, 6.065 milions, una part molt important està destinada a mantenir les instal·lacions i el personal de les empreses i ens públics receptors de transferències. És evident que aquesta situació limita excessivament les activitats que s'han de dur a terme. Ens trobem simplement davant d'un pressupost incrementista, en el qual els objectius previstos difícilment es podran assolir amb les activitats que es preveuen dur a terme, ja que les dotacions que s'hi destinen resulten insuficients. Aquesta limitació ve imposada per l'elevat cost de l'aparell administratiu del Departament i de les empreses i ens públics, de la burocràcia.

Si es fa una anàlisi de les quantitats previstes per a les direccions generals, la situació és bastant diversa. La Direcció General d'Indústria puja un 16%, i més concretament, en operacions de capital, puja un 20%. Però aquest increment és només d'un 9% per al foment d'inversions en comarques en regressió demogràfica, on la quantitat pressupostada per al 93, 1.200 milions, resulta insuficient per al reequilibri territorial que tots els grups d'aquesta cambra estem demanant. La Direcció General d'Energia puja globalment un 48% respecte a l'exercici del 92, on com a mesura encertada —i li ho reconeixem— s'ha quadruplicat la subvenció destinada al Pla d'electrificació rural de Catalunya, encara que, ateses les necessitats de reequilibri territorial del país, continua essent una quantitat força minsa. La Direcció General de Seguretat Industrial veu reduït el seu pressupost en un 1%, en el qual el decrement és del 2% per a operacions de capital, i això fa que les transferències a empreses privades per a la millora de la seguretat industrial i de les instal·lacions restin congelades, mesura evidentment que no podem nosaltres recolzar. Finalment, la Direcció General de Promoció Comercial experimenta un increment del 34%, però no oblidem que la puja per a operacions corrents és d'un 60%, passant de 191 milions de pessetes l'any 92 a 306 milions per a l'any 93. La conseqüència de tot això és, malauradament, un increment només del 29% en la quantitat corresponent a operacions de capital, quan seria desitjable aplicar la major dotació a la inversió. S'ha d'esmentar, també, que les transferències de capital a les corporacions locals per a subvencions en organització i promoció de fires locals resten congelades, malgrat que la quantitat total consignada ja és, *per se*, molt minsa.

Caldrà veure si el fort increment de les dotacions de les direccions generals, excepte la de seguretat industrial, es traduirà en una millora de les activitats a desenvolupar i el grau de consecució dels objectius.

Si s'analitza la situació del Cidem, no fa sentir-nos gaire més optimistes: de la quantitat rebuda com a transferència corrent, 1.130 milions, 473 milions del pressupost d'explotació es destinen a despeses de personal i manteniment de les instala-

cions; és a dir, com ja he avançat abans, un 42%. Aquest percentatge no és gaire inferior si el referim al total del pressupost d'explotació del Cidem, 1.145 milions. Aquesta forta despesa és fàcilment comprensible quan s'observa que aquest ens públic destina 12 milions a dietes i desplaçament i que el Gabinet del Conseller i la Secretaria General n'hi destinen 11. Davant d'aquesta situació és difícil assolir l'objectiu principal del Cidem: fomentar, incentivar l'activitat industrial. I encara és més difícil si es té en compte que la quantitat destinada a la promoció tecnològica, que per a l'exercici del 92 era de 142 milions, es veu reduïda a 118 milions per a l'any 93. Cal destacar que dins del pressupost d'explotació del Cidem es crea el Programa de promoció de competitivitat de les Pime, però amb una dotació molt minsa: 74 milions. Considerem aquesta quantitat insuficient perquè les nostres Pime puguin arribar a ser realment competitives amb les empreses de l'exterior.

Per la seva part, el Laboratori General d'Assaig i Investigacions compta amb una transferència corrent de 372 milions, que suposa una tercera part del seu pressupost total d'explotació, 1.072 milions, però en aquesta empresa pública també es repeteix la tònica general del Departament. Dels 1.072 milions esmentats, un 56%, 599 milions, es destinen a despeses de personal, manteniment i subministraments, la qual cosa fa que, de la mateixa manera, el Cidem vegi també reduïda la seva capacitat d'actuació. També es podria fer lectura que els 372 milions que el Lgain rep com a transferència corrent no cobreixen de llarg el manteniment de la burocràcia administrativa, però no vull arribar a valoracions tan negatives. Si més no, seria bo anar sumant quantitats entre el Gabinet del Conseller, Secretaria General, direccions generals, empreses i ens públics per adonar-se dels excessius diners que costa mantenir l'organització administrativa i aquest Departament.

Pel que fa referència a l'Icaen, l'Institut Català d'Energia, rep una transferència corrent de 493 milions de pessetes, que representa un 91% del seu pressupost d'explotació. Doncs bé, la despesa en personal i manteniment de les instal·lacions arriba fins al 49%, 242 milions, la qual cosa fa que actuacions tan importants com el Programa d'acció municipal, dins de l'assessorament energètic, només compti, per a tots els ajuntaments del nostre país, amb 8 milions de pessetes de dotació. Cal no oblidar —ho repeteixo— que la meitat del pressupost d'explotació resulta inoperatiu. Pel que fa referència als recursos d'inversió de l'Icaen, la situació no és gaire millor. Dels 911 milions que reben com a aportacions de la Generalitat al compte de capital, 900 es destinen a empreses públiques, entre les quals destaca, per exemple, Petrocat, amb 700 milions d'inversió. Nosaltres considerem que l'Administració pública no ha de fer d'empresari, sinó que ha de deixar a la iniciativa privada el relleuament de l'activitat econòmica. Així ens trobem que l'empresa pública passa de rebre fons de la Generalitat com a inversions financeres, de 219 milions, l'any 92, a 900 milions, l'any 93. No cal donar percentatge en aquest cas. Possiblement, si se seguissin les directrius de la Comunitat Econòmica Europea davant la greu situació econòmica que està travessant el món industrial a Europa, aquestes inversions servirien millor la competitivitat de la indústria catalana, si estiguessin en mans privades de la petita i mitjana empresa.

Vostè sap, senyor conseller, senyores i senyors diputats, i crec que a vostè més que a ningú no li agraden els titulars, com

van sortir en un mitjà de comunicació no fa gaire, que deien: «La indústria catalana prefereix invertir a França.» Crec que això no ens agrada a ningú, i menys que a ningú, a vostè, per l'enorme responsabilitat que vostè té. Doncs, bé, ens trobem fins i tot en aquesta situació. Hi ha unes dates concretes d'inversions a França de petites i mitjanes empreses, que són el pilar fonamental de la nostra economia. En aquests moments «prefereix» —aquests eren els titulars d'un mitjà de comunicació— «invertir a França que invertir al nostre país». I això no és bo per al nostre país, i crec que vostè no ho desitja.

Finalment, pel que fa al Copca, al Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, ha vist considerablement augmentades les seves dotacions, tant per transferències corrents —de 64 milions, l'any 92, a 876, l'any 93— i per transferències de capital —de 585 a 1.230 milions—, sense que l'objectiu essencial del Consorci, el foment de les exportacions de les empreses catalanes i llur promoció als mercats exteriors, s'assoleixi de forma clara, sobretot si tenim en compte la difícil posició de la indústria catalana respecte a l'exterior, degut a la devaluació de la pesseta, per un costat, i a l'increment del tipus d'interès durant els darrers mesos.

Nosaltres considerem, en primer lloc, que no podem donar suport a aquests pressupostos, en primer lloc perquè són minsos, perquè hi hauria d'haver més diners a la seva Conselleria —i crec que vostè estarà content que diguem això—; jo crec que necessita més diners, vista la situació actual. I, en segon lloc, perquè creiem que amb els diners que vostè té «primen» les despeses corrents per damunt de la inversió. Uns pressupostos que no ens permeten assolir els nivells de competitivitat i projecció exterior de la indústria catalana que són necessaris per a tenir l'índex de creixement que requereixi i que requereix el nostre teixit econòmic. Uns pressupostos, en definitiva, per als quals demanem el retorn al Consell Executiu.

Actualment ens trobem en una situació que Espanya ha assolit ja el liderat quant a l'atur, estem en el 18,6%, en el 18,6%. A Catalunya estem menys, a Catalunya estem menys, però a Catalunya estem per sota de la mitjana europea, perquè la mitjana europea és el 9%, i estem aquí..., nosaltres estem pel damunt. Però a Espanya estem al 18,6. Només hi havia un país que ens passava, i ja l'hem passat, que era Irlanda, amb el 18,2. Però és que aquestes dades estan tretes del mes d'octubre, i al mes d'octubre, precisament, Irlanda va baixar una dècima; en canvi, Espanya va pujar tres dècimes, per la qual cosa considerem nosaltres que hem de fer tots els esforços possibles i impossibles..., perquè la mitjana europea està al 9%, i si Catalunya ha de ser un dels quatre motors de l'Europa que ens ve al damunt, crec que hem de fer uns esforços importants i que amb aquests pressupostos no anem cap a aquesta línia, sinó molt, del tot, al contrari.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. El Grup Socialista, per a la defensa de les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Exactament, senyor president, si em permet, acumularia l'esmena a la totalitat del Departament, que és la 511; també l'esmena 514, que és la del Cidem, el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials; la 519, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions; la 520, de l'Idiada, l'Institut d'In-

vestigació Aplicada de l'Automòbil, i la 525, de l'Icaen, l'Institut Català d'Energia.

Demanem l'acumulació d'aquestes esmenes a la totalitat perquè en bona part, senyores i senyors diputats, aquestes empreses pràcticament instrumenten la política que duu a terme la Conselleria d'Indústria. Pensin que pràcticament s'enduen el 50% del pressupost de la Conselleria; en concret, si hi afegís-sim, per exemple, el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, el Copca, podríem dir que s'emporten 9.821 milions de pessetes, que és exactament clavat al 50% del pressupost del Departament. Escau, doncs, acumular a l'esmena a la totalitat de retorn del Projecte de pressupostos del Departament d'Indústria les esmenes de retorn a la totalitat d'aquestes empreses que nosaltres anomenem, com cada any seguim anomenant, empreses «participades» pel Departament.

Dit això, passem, doncs, a argumentar els motius pels quals el nostre Grup presenta aquestes esmenes a la totalitat. El Grup Socialista, senyores diputades i senyors diputats, no creu que els pressupostos presentats pel Consell Executiu responguin a la necessitat dels punts febles dels diversos factors que incideixen en la pèrdua de dinamisme del nostre sector industrial que esmentava també l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

És cert que en el Projecte de pressupostos presentat s'endevina algun canvi d'orientació que podríem valorar de forma positiva. Per exemple, les transferències de capital per a comarques amb regressió demogràfica penso que es consoliden aquest any, un cop més, i són quantitats importants que cal valorar de forma positiva. Però, en termes generals, considerem que aquests pressupostos continuen mancats de les necessàries orientacions globals que ens permetin atacar amb profunditat els punts febles de la nostra estructura econòmica productiva, a bastament assenyalats en el debat sobre la situació industrial a Catalunya que vàrem substanciar el proppassat mes d'octubre.

En aquell debat, el Grup Socialista va assenyalar que, al nostre parer, els principals punts febles se situaven en els següents àmbits: en la xarxa d'infraestructures de comunicacions; en les infraestructures de serveis a l'empresa; en la formació de la mà d'obra i la investigació tecnològica per a modernitzar l'aparell productiu; en factors de competitivitat tan importants com són la qualitat, el disseny o l'estalvi energètic; en la promoció comercial, i també en l'aplicació de la normativa ambiental.

També vàrem assenyalar importants defectes de gestió en el Consell Executiu que calia corregir. Ens vàrem referir a la necessitat d'impulsar la planificació concertada, mitjançant un pla de desenvolupament industrial per a Catalunya. Al nostre entendre manca voluntat política de concertació i col·laboració amb les institucions econòmiques, amb els agents socials, empresarials i de treballadors, i també amb l'Administració local d'una forma molt concreta.

També ens referíem a la necessitat de promocionar la creació d'instituts sectorials mixtos, públics-privats, de suport tècnic, econòmic i comercial a les empreses. També ens referíem a la necessitat d'una reestructuració racional i eficient del mateix Departament d'Indústria i Energia, que donés lloc a la creació d'una direcció general per a la petita i mitjana empresa, en concret. També ens referíem a la necessitat d'integrar, dins d'un institut català de promoció industrial, tots els organismes públics de suport industrial existents; cal, al nostre entendre, im-

pulsar la coordinació i l'eficàcia de totes aquestes empreses i consorcis, incrementar la seva capacitat de gestió i reduir els costos d'administració, que cada vegada són més elevats. També ens referíem a la necessitat d'una major contenció en les despeses corrents del mateix Departament, cada vegada més elevades. I finalment també ens referíem a la necessitat de donar major rigor i credibilitat a la política de subvencions, crèdits i avals públics, mitjançant una política d'ajuts a les empreses selectiva, ben estructurada i objectiva.

El Grup Socialista, lògicament, hagués desitjat que els pressupostos del Departament d'Indústria i Energia s'haguessin plantejat tenint en compte aquests criteris. Malauradament, els pressupostos que se'ns plantegen ni donen satisfacció als punts febles que he acabat d'assenyalar ni corregeixen els defectes de gestió que també he acabat de denunciar i poden acabar, un cop més, constituint-se en una ineficient utilització de recursos públics i una consolidació de l'actual burocràcia.

Evidentment, no se'ns escapa que la correcció d'alguns d'aquests punts febles o defectes de gestió no depenen solament dels programes d'actuació d'un sol departament, però sí que era d'esperar que el Departament d'Indústria i Energia elaborés uns programes i assignés uns recursos que, en la part que li correspon, ajudés a resoldre'ls, exactament, al nostre parer, el que no fan aquests pressupostos presentats, i si em permeten ho demostraré analitzant els diversos capítols que constitueixen aquests pressupostos que ens presenta el Departament.

Pel que fa al capítol primer, «despeses de personal», si bé, aparentment, en una primera lectura, semblava que calia valorar positivament la contenció i fins i tot el decrement d'aquest capítol en 100 milions, una lectura més atenta ens demostra com els increments d'aquest capítol de despeses de personal a les empreses participades deixa sense efecte aquesta aparent contenció. Nosaltres pensem que això ha sigut un hàbil maquillatge del conseller, però que lògicament no ha «colat», perquè els números són els que són.

Concretament, permeti'm fer referència a algunes dades. Pressupost de despeses de personal de l'any passat referides al Laboratori, al Cidem, a l'Idiada i a l'Icaen. Pel que fa al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, l'any 92 hi havia un pressupost de 509 milions per a despeses de personal; l'any 93, en canvi, ja són 599 milions i mig de pessetes, la qual cosa vol dir un increment del 17,8%. Pel que fa al Cidem, l'any 92 hi havia un pressupost de 288 milions de pessetes per a despeses de personal; l'any 93 es transforma en 321 milions de pessetes, la qual cosa vol dir un 11,5% d'increment de despeses de personal. A l'Idiada, l'any 92 hi havia un pressupost de 242 milions de pessetes per a despeses de personal i l'any 93 aquest pressupost pujà a 308 milions de pessetes, la qual cosa vol dir un 27,4% d'increment de despeses de personal. A l'Icaen, l'Institut Català d'Energia, l'any 92 eren 157 milions; l'any 93 en són 167, amb un 6% de creixement. És a dir, un increment total acumulat d'aquestes empreses, per a aquestes despeses, de 200 milions de pessetes, la qual cosa vol dir un 16,7% d'increment de despeses de personal. Si a aquest increment hi afegim, a aquests 200 milions hi afegim les partides que hi ha a l'Idiada i a l'Icaen per a serveis professionals que contractem a l'exterior—que són 22 milions a l'Idiada i 12 milions a l'Icaen—, tenim que les despeses de personal han increment en aquestes empreses el 19,5%.

Per tant, l'aparent reducció del capítol 1, de despeses de personal del Departament d'Indústria i Energia, es transforma en realitat en un creixement del 6,18%, realment positiu. Per altra banda, seguim observant, senyores i senyors diputats, una plantilla fortament descompensada del Departament, que caldrà corregir, com venim denunciant any rere any: 243 caps i tècnics, 245 administratius i auxiliars, 55 subalterns; creiem que és una descompensació que caldrà corregir, tal com venim demanant any rere any.

Pel que fa al capítol 2, «béns corrents i de serveis», el pressupost de l'any 92 eren 852 milions de pessetes; el 93 puja ja a 936 milions; vol dir un 10% d'increment. Lamentem un cop més que, any rere any, vostès es vagin oposant a totes aquelles esmenes que pretenen reduir aquestes partides en una quantitat una mica substancial; lamentem un cop més que no es vulgui fer.

Pel que fa al capítol 4, «transferències corrents», hem de continuar insistint en la nostra preocupació pels increments pressupostaris de les empreses participades. Concretament, i pel que fa a les subvencions corrents determinades per aquest capítol 4, si comparem les subvencions transferides segons els pressupostos de 1990 en relació amb el 1993, el Cidem i les seves mateixes empreses, EPLICSA i Plibsa, en el Laboratori i en l'Idiada surten els següents números: l'any 90 hi varen destinar 1.927 milions; l'any 91, 2.040; l'any 92, 3.318, i l'any 93, ja, 3.761; és a dir, un increment pràcticament d'un cent per cent en tres anys.

I si a aquestes subvencions corrents hi afegim les que estem passant a l'Icaen, pressupostades a partir de l'any 92, les subvencions a aquestes empreses participades, pel que fa a aquest capítol 4, «transferències corrents», puguen ja a 4.254 milions de pessetes. Això vol dir, senyores diputades i senyors diputats, que l'increment que a primera vista semblava notable en el pressupost pel que fa a les transferències corrents, un 14%, que era un increment substancial, pràcticament les tres quartes parts d'aquest increment queda consumit pels increments de subvencions corrents a aquestes empreses participades. Per altra banda, si assumim totes les transferències corrents de caràcter finalista, és a dir, a aquestes empreses participades més el Copca i altres institucions concretes, podem observar que puguen 5.311 milions de pessetes, és a dir, un 87,6% del total d'aquest capítol 4. Això vol dir que solament queda un restant de 12,4%—i això ho deia el diputat del Grup Popular fa uns moments, i en aquest cas coincidim— per distribuir pel teixit empresarial en general, una autèntica autoabsorció de recursos en detriment de la inversió directa, de la distribució directa a la petita i mitjana empresa.

Pel que fa al capítol 7, «transferències de capital», passa quelcom semblant a allò que feia referència al capítol 4, de «transferències corrents». Hi ha un increment d'un 23,5% sobre l'any 92, que podríem considerar notable, però que, quan observem que més de la meitat d'aquest increment va a parar a organismes o a empreses participades de la mateixa Generalitat, veiem que està passant una cosa semblant al que deïem a les transferències corrents, la qual cosa vol dir que si finalment surt amb les transferències corrents i les de capital dirigides a organismes o a empreses participades de caràcter públic..., constatem que puguen aquests 9.821 milions de pessetes, és a dir, un 50% del pressupost total del Departament, o un 60%, si tra-

guéssim, si deduïssim les despeses de personal, mobiliari, estris i edificis; una autèntica autoabsorció de recursos en detriment de la seva aplicació directa al teixit industrial de Catalunya.

Però tot això, senyores i senyors diputats, no seria greu si aquestes institucions o empreses estiguessin donant el servei que el nostre teixit industrial, bàsicament de petites i mitjanes empreses, necessita. Lamentablement, nosaltres sostenim i creiem que això no és així.

Pel que fa al Cidem —també ho ha acabat de dir el diputat del Grup Popular—, la nostra percepció és que el Cidem, llevat d'algunes excepcions, no està donant el servei de promoció i foment industrial pel qual va ser creat. Nosaltres sostenim que no ha sabut connectar amb el món empresarial i la multitud d'empreses que es van generar al seu voltant estan essent un calaix de sastre amb unes aplicacions de recursos moltes vegades poc justificades.

Pel que fa al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, continua, al nostre entendre, amb una baixa utilització no justificable. El seu grau d'autofinançament al cap de set anys —aquest serà el setè any des que el vam començar a posar en marxa— no arriba a cobrir ni de bon tros les despeses d'exploració, no diguem ja les despeses financeres de l'important deute que hi ha en aquesta institució.

Pel que fa a l'Idiada, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, al nostre entendre, continua prioritizant-se la inversió emblemàtica per sobre de la que hauria pogut facilitar una utilització urgent per a la indústria auxiliar de l'automòbil de Catalunya. Saben vostès, senyores diputades i senyors diputats, que la indústria auxiliar de l'automòbil, bàsicament i majoritàriament a Catalunya, ha passat de fabricar, l'any 89, un 90% dels components a Espanya, a tenir solament el 32% del mercat? I que mentrestant, durant aquests anys, les companyies d'assegurances dels automòbils han creat a Saragossa i Àvila dos centres d'investigació de l'automòbil i que la Comunitat Europea autoritza ja l'autohomologació? Molt ens temem —molt ens temem— que els recursos que haurem esmerçat a l'Idiada s'hagin desviat de la finalitat principal a la qual havien d'anar orientats, que no era altra, al nostre entendre, que la nostra indústria auxiliar de l'automòbil.

Tal i com el Consell Executiu està fent les coses a l'Idiada, tenim seriosos dubtes que hagin sigut una eficient aplicació de recursos, els 4.273 milions de pessetes que haurem aportat com a subvenció directa des del mateix Departament o els 8.514 milions de pessetes de deute públic que haurem autoritzat d'emetre si aprovem aquests pressupostos. Tot plegat, senyor Escudé —i em refereixo a vostè una mica continuant el debat que vàrem tenir en ocasió de l'articulat—, més del triple dels pressupostos previstos al Programa d'inversions que anava annex al Projecte de llei d'aquest Institut quan es va debatre en aquest Parlament, al qual el senyor diputat ha fet referència.

M'he permès la molèstia d'anar a tornar a observar aquell projecte i el pressupost total que hi havia per a aquest Institut de l'Automòbil, senyores i senyors diputats, pujava en total 2.994 milions. Saben vostès que portem esmerçats aquest any ja 12.787 milions? Com és possible, senyor Escudé —en aquest cas, que vostè defensava els 1.100 milions de pessetes per al Laboratori de Xoc—, com és possible autoritzar aquesta important partida quan dintre d'aquest pressupost total hi anaven ja incloses les seves diverses partides a un laboratori, al Laborato-

ri de Seguretat i Anàlisi d'Estructures, que portava implícit a dintre el Laboratori de Xoc?

Jo penso que aquest és un exemple clar de com es fan les coses o com diu que es fan i realment no es fan. És a dir, d'un pressupost de 2.994 milions, que havia de costar aquest Institut, en portem ja esmerçats 12.787. Jo tinc la impressió que Convergència, en aquest cas el president Pujol, té un gran avantatge, que sap perfectament aconsellar als altres un rigor en l'Administració i un estalvi que ell no practica, perquè evidentment aquesta demostració és clara que hi ha una desviació importantíssima que ens fa, lògicament, patir per la finalitat i pel bon ús que s'hagin fet d'aquests importants milers de milions que estem esmerçant.

Pel que fa a l'Institut Català d'Energia, també sembla excessiu, senyores i senyors diputats, que solament contempli aquest pressupost una previsió d'ingressos propis del 3%, i la resta tot subvencions directes del Departament. Tal i com s'està plantejant l'Institut, molt ens temem que també es vagi convertint en un pou sense fons de subvencions públiques, a l'igual de la resta d'entitats.

Pensin, senyores diputades i senyors diputats, que els recursos públics que portarem esmerçats per a aquestes empreses participades d'ençà de la seva posada en marxa, si aprovem aquests pressupostos, pujaran ja a 41.183 milions de pessetes; 26.994 aportats directament a través del Departament, com a subvenció, lògicament a fons perdut, i 14.189 milions de deute públic autoritzat. 41.183 milions, als quals hauríem d'afegir —hi hauríem d'afegir— les subvencions públiques rebudes d'altres administracions, com per exemple la dels fons comunitaris, com sap molt bé el senyor conseller Subirà, que ens honora amb la seva presència. En aquest moment no tinc les dades, però estic convençut que això puja una pila de milions més dels milions que he anat desgranant al llarg d'aquesta intervenció i, lògicament, en detriment d'altres funcions que haurien pogut tenir aquestes importants partides, per exemple, els fons comunitaris que ens vénen de la Comunitat.

Per tant, doncs, el Grup Socialista no pot donar el suport a uns pressupostos que, com he demostrat, poden acabar de constituir-se, un cop més, en una ineficient utilització de recursos públics i tampoc corregeixen els defectes de gestió del Govern presidit per l'honorable senyor Pujol, assenyalats al principi de la meva intervenció.

Però no és sols això, és que aquest pressupost i els programes d'actuació que ens proposen tampoc donen satisfacció a la necessària resolució dels punts febles de la nostra estructura econòmica productiva —ja ho he assenyalat també al principi de la meva intervenció— i això és més greu, si és possible, perquè aquest Parlament, en una resolució subsegüent al debat general sobre la situació industrial a Catalunya del proppassat més d'octubre, va instar el Consell Executiu a instrumentar un pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana per al període 1993-1996. Aquesta Moció, producte d'una transacció entre el nostre Grup i el de Convergència i Unió, recollia en bona part el que nosaltres considerem que són els principals punts febles dels factors que incideixen en la nostra competitivitat industrial. Era d'esperar, doncs, que el compliment d'aquella resolució fos recollida expressament en els pressupostos que ara ens presenta el Consell Executiu; malauradament, com poden veure, tampoc ha estat així.

I no ha estat així, senyores diputades i senyors diputats, tant si estudiem els pressupostos en la seva globalitat com si analitzem solament els pressupostos del Departament d'Indústria, perquè és evident que el compliment del Pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana afecta, en primer lloc, la Conselleria d'Indústria i Energia com a responsable impulsor d'aquest Pla, però també afecta globalment els pressupostos de la resta de conselleries, perquè el compliment d'aquest mandat implica, com a mínim, els pressupostos i programes d'actuació de les conselleries de Política Territorial, de Comerç, Consum i Turisme, de Treball, de Medi Ambient i d'Ensenyament.

Per això, també hem de lamentar que, de l'estudi global dels pressupostos de la Generalitat, no se'n dedueixi ni l'assignació de recursos, ni la voluntat política de tirar endavant aquest Pla de foment de la indústria catalana 1993-1996. Tal i com va assenyalar el diputat Antoni Castells en l'esmena a la totalitat dels pressupostos, els pressupostos presentats pel Consell Executiu no s'adeqüen a les exigències de la conjuntura econòmica, incrementen la despesa en un total de més d'un 10%, quatre punts més per sobre de l'increment previst pel PIB català, absorbeixen molts recursos en detriment de la inversió necessària. També reincideixen en els defectes de gestió del Govern del senyor Pujol incrementant les despeses corrents per sobre de la inversió -9,8%, 6,3%— i també incrementen les despeses de personal -8,3%—, molt superior als desitjables en aquests moments.

Tot plegat vol dir que no s'adeqüen a l'esforç de rigor i moderació que requereix l'objectiu de reducció del dèficit públic si ho volem portar d'una manera seriosa.

Aquests defectes generals del pressupost global no sols no es corregeixen en el pressupost del Departament d'Indústria i Energia, sinó que es repeteixen i se n'hi afegixen d'altres, tal com ja denunciem: l'absorció de més de la meitat del pressupost del Departament cap a les empreses i organismes del mateix Departament d'Indústria en detriment de l'impuls directe del teixit industrial del país; els dubtes fonamentats sobre la rendibilitat de l'activitat d'aquestes empreses participades; la manca d'un fil conductor que orienti l'activitat del Departament; l'absència de programes destinats, per exemple, a un dels primers punts d'aquell programa que vàrem votar fa escassament poques setmanes, la formació de la mà d'obra; en aquest Departament tampoc hi veiem cap partida orientada en aquest important objectiu.

Molt ens temem —molt ens temem— que si aprovem aquests pressupostos, el compliment de la Moció que instava el Govern a instrumentar aquest Pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana s'acabi amb un total incompliment o simplement esdevingui una suma d'activitats disperses i descoordinades entre si, és a dir una mica més del mateix, i això no ens ho podem tornar a permetre.

I acabo, senyores i senyors diputats. Catalunya necessita —i crec que vostès en això estan conformes amb mi— un gran esforç conjunt de la Generalitat, que aquesta ha de liderar. I aquest gran esforç s'ha d'instrumentar a partir de la concertació social i econòmica, a partir de la cooperació institucional, a partir del rigor en la gestió de govern. Aquests pressupostos, aquestes partides, expressen una forma de governar que s'ha demostrat incapaç d'instrumentar i liderar aquest gran esforç col·lectiu.

És per això que, lamentant-ho molt, un cop més, hagi de demanar el retorn d'aquests pressupostos al Govern i, per tant, defensar aquesta esmena a la totalitat que voldríem que fos votada per tots vostès.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Resten només les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Puigcercós. (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, acumularíem, en aquestes esmenes també la que fa referència al Departament de Comerç, Consum i Turisme, i, bàsicament, seguir el fil de quan fèiem l'esmena de retorn a la totalitat al Departament de Treball.

Darrerament, en aquest Parlament, s'han fet diversos debats monogràfics, fèiem referència al debat monogràfic sobre indústria i teníem una mica la sensació que aquí —com dèiem ja abans en l'esmena de retorn a Treball— havien coincidit dos fenòmens sobre l'economia i, sobretot, sobre la indústria a Catalunya: el Pla de convergència amb Europa i sobretot l'inici de la crisi industrial i, en definitiva, econòmica.

Dèiem, en el Departament de Treball, que calien esforços d'una política anticíclica per compensar els costos socials que hi hauran a mesura..., sobretot, amb la recessió que hi ha en la indústria i en la fallida de moltes empreses catalanes. Però hem vist, i amb sorpresa, com la política anticíclica de què parlàvem en el Departament de Treball no es compensa amb una política important en la mesura que sigui d'inversions des del Departament d'Indústria.

L'entorn —vàrem parlar en el debat monogràfic d'indústria—, l'entorn econòmic i industrial necessari per a un desenvolupament important de la indústria al nostre país responia a diferents paràmetres i esquemes. El primer era una bona xarxa de comunicacions, sobretot en l'aspecte de reequilibrament del país i de bones comunicacions amb Europa; hem vist que en política territorial, en aquest aspecte, tampoc s'acomplia. En segon lloc, es demanava —també es va demanar en el monogràfic— una inversió important efectiva pel que feia referència a la formació professional i a la formació ocupacional; hem vist com al Departament de Treball hi ha hagut els 10.500 milions que s'han rebut en aquesta matèria com a traspàs, però dubtem molt —com s'ha fet amb la formació professional— que això serveixi realment per portar un reciclatge i una posada al dia de molta mà d'obra nostra, i tant de la formació professional com de l'ocupacional, que ha de competir el dia de demà amb una mà d'obra qualificada que baixarà del nord d'Europa.

És per això que creiem que aquest pressupost, el d'Indústria, que malgrat que ha crescut un petit percentatge —no el percentatge esperat— no podrà afrontar amb capacitat el repte que implica de competitivitat i el repte de millora d'aquest entorn que abans dèiem. I ho diem perquè, malgrat que hi ha hagut un esforç —i abans s'ha dit «lloable, malgrat algunes esclatxes», ha dit el senyor Riera, del Partit dels Socialistes, del Grup Socialista—, hi ha hagut una retallada i una contenció sobretot en les despeses del gabinet del conseller, que és notable i és evident, malgrat que, també s'ha dit —i com molt bé ha dit el senyor Riera—, «hi ha hagut esclatxes en diferents parts d'aquest Departament».

El que sí que és clar és que han baixat «Atencions del conseller» o «Publicitat i propaganda». Han baixat i això és important, si més no perquè dóna un exemple moral que altres departaments haurien de seguir. Malgrat tot, hi ha partides que ens sobten que encara romanguin amb 1.000 pessetes, a títol simbòlic: accions per a la reconversió industrial, o al Cidem, per al foment d'inversions en comarques amb regressió demogràfica, 1.000 pessetes ambdues. Això ens dóna compte que els paràmetres que se segueixen en matèria d'indústria i en el Departament són moltes vegades allò que es diuen «a nivell teòric» i que no hi ha una voluntat real de reequilibri del país i reequilibri de la nostra estructura econòmica, sobretot també quan es parla del Pla de competitivitat de la petita i mitjana empresa; tampoc hi ha hagut en aquest aspecte una inversió important, continuem amb 74 milions de pessetes, en aquest cas.

I, d'altra banda, perquè tenim la sensació que es continua amb els mateixos paràmetres d'altres anys, és a dir, no hi ha hagut una política específica, concreta de suport a la petita i mitjana empresa; al contrari, es demanava en el debat monogràfic d'indústria que la petita i la mitjana empresa tinguessin un tractament diferenciat de la gran empresa. Dèiem, i es va dir en aquell debat, que més del noranta per cent de les empreses que hi ha a Catalunya són petites i mitjanes. Ni hi ha voluntat de negociar i de cercar un tracte diferenciat de suport, de capitalització i de recerca d'incentius per a la petita i mitjana empresa, ans al contrari, continuen amb el mateix tractament.

Un altre aspecte que ens agradaria tocar i que creiem que és molt important, i que no se li dóna la importància deguda, és el tema energètic. Creiem que un dels reptes de la nostra competitivitat romandrà en la capacitat d'estalvi energètic i sobretot en allò que fa referència a les tecnologies verdes.

Hi ha hagut inversions importants, hi ha hagut experiments i experiències importants –ho vàrem dir en el mateix debat–, temes de cogeneració; hi ha hagut diferents, petites inversions, però que són allò que es diu –i amb perdó– «artesanía» o «bricolatge», comparat amb les necessitats que té aquest país, en perspectiva de cinc o deu anys, del que podrà ser, la part que podrem significar d'estalvi, sobretot en matèria energètica.

Sobretot perquè creiem que aquest pressupost d'Indústria no reflecteix cap intent significatiu per incentivar processos productius no contaminants. Continuem en la mateixa línia que els darrers anys, que és tant com dir anar fent, perdent, de mica en mica, el tren de la revolució industrial verda que s'està produint al centre d'Europa; que perdem –que perdem– i no estem ben bé al marge..., i seguint les directrius comunitàries, que obliguen a produir una sèrie de productes amb tecnologies gens..., al menys contaminants possible.

Jo els diria que, de no haver perdut el tren d'Europa –que jo penso que a hores d'ara, en aquest aspecte, l'estem perdent–, podríem ser competitius i podríem posar-nos a l'alçada, si fés-sim un esforç –ho repeteixo–, en cinc, en deu anys, a l'alçada d'altres països, en aquest aspecte; perquè, si no, a la llarga ens podran acusar de competència deslleial, allò que fa tanta por al conseller quan se li parla d'inversió de diner públic a les empreses. Si no estem al nivell, en les normatives comunitàries podrem ser moltes vegades –moltes vegades– acusats de fer una competència deslleial en aquest aspecte.

I, després, el que toca de retruc és que, quan s'han donat avals, la política d'aval d'aquest Departament no ha estat pre-

cisament –i ja es va dir també en el monogràfic i s'ha dit en aquests darrers mesos– una política brillant. Ja dèiem, en matèria del Departament de Treball, que, quan era l'aval a la capacitat de cinquanta milions de les cooperatives, que es donava des del Departament de Treball, quedava reduït al costat de la capacitat –tampoc res de l'altre món– que es donaven des d'altres –l'Institut Català de Finances..., o des dels incentius que s'intentaven donar des del Departament d'Indústria.

Per tant, el que veníem a dir –i hem dit també en altres àrees i vàrem dir en el monogràfic–: o hi ha un canvi sensible en l'orientació d'aquest Govern o ens trobarem amb xifres comparatives divertides, jo diria «hilarants», però també que em fa l'efecte que ens haurien de fer reflexionar. Catalunya ha jugat, en la loteria que avui s'ha sortejat, 34.000 milions; gairebé –gairebé– el pressupost del Departament de Treball i d'Indústria junts. Això penso que ens hauria de fer pensar en quina és la capacitat política, econòmica d'aquest país; ens hauria de fer pensar en quin és el procés que volem seguir per posar-nos al dia i no perdre el tren de la competitivitat.

I en matèria de comerç, consum i turisme, caldria dir que aquí falta una reconversió pendent. S'ha parlat sempre de reconversions que s'han produït en el sector de la indústria. S'està produint una reconversió lenta, però amb grans costos socials, en el sector primari. Però la pregunta que en aquests moments s'està fent és: qui ens pagarà la reconversió del sector terciari?, quan estem parlant de comerç, avui dia una política depredadora de les grans àrees de superfície i que està portant el petit i mitjà comerç a una fallida total. Aquesta és la qüestió que està rondant: i qui pagarà –al comerç, als comerciants– aquesta reconversió forçosa?, que, en aquests moments, degut –ho repeteixo– a aquesta política que s'està produint en les grans àrees de superfície...; qui pagarà la reconversió del petit comerç?

I, d'altra banda, aquesta Pressupost tampoc especula ni dóna vistes de quina serà la sortida definitiva al tema del turisme. Vàrem tenir un debat monogràfic on es va arribar a acords, va haver-hi una política constructiva, però pensàvem que aquests acords es començarien a detectar, i, de fet, alguna pista ja ens dóna que sí, però el que creiem és que és fluix –pressupostàriament parlant– si ha de comptar la reconversió seriosa i amb dignitat del sector turisme.

Repetim, doncs: ens preocupa, sobretot del tema del comerç, aquesta reconversió, necessària, i un fixament d'àmbits legals per regular les grans àrees de superfície, com han fet en altres estats europeus, regular amb proporció una quantitat d'habitants, i el suport que necessitaran petits i mitjans comerciants per fer i afrontar aquesta reconversió amb garanties.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en la intervenció de l'il·lustre diputat Santiago Riera comentava, al final d'aquesta, que aquests pressupostos del Departament d'Indústria no eren els adequats, donades les circumstàncies i la conjuntura econòmica actual. Jo diria al senyor Santiago Riera que el que és difícil és fer uns pressupostos competitius, com els que hem presentat, donada la conjuntura econòmica que hi ha avui a l'Estat espanyol. Perquè ja m'explicarà vostè, senyor Riera, com les empreses poden ser

competitives quan els costos laborals de les companyies de l'Estat espanyol sap vostè, concretament en el tema de la Seguretat Social, que són molt més elevats que els dels països de la Comunitat; concretament, un 20% més elevats. Com és possible competir amb les empreses comunitàries, quan tenim uns interessos financers molt més elevats que els de la Comunitat? Com és possible competir amb les empreses de la Comunitat, quan hem fet una política fiscal i pressupostària, com vostè sap, merament impositiva? I no és que nosaltres estiguem en contra de la rebaixa d'impostos; ho va dir el conseller Subirà en el debat de política industrial, que és un moment que hi ha un gran dèficit públic i el que ha de fer l'Estat i, lògicament, les comunitats és no reduir els impostos sinó recaptar el que sigui possible, però sempre mirant de no perjudicar la competitivitat.

Però nosaltres..., l'Estat espanyol, el Govern socialista justament va convocar les eleccions generals l'any 1989 perquè el seu president, el senyor Felipe González, va dir que era el moment de preparar les empreses per a la competitivitat per a l'any 1993, i ens trobem avui aquí amb una situació bastant preocupant. No hi ha hagut una política fiscal i pressupostària adequada a les companyies, i avui ens trobem que les companyies, malgrat no tenir beneficis, tampoc tenen una política fiscal que incentivi la inversió. No hi ha una política d'amortitzacions clara, i, lògicament, la situació és la que és.

També, hi han altres factors que incideixen negativament dintre d'aquest marc econòmic, conjuntural, com és la manca de flexibilització de les plantilles o manca de flexibilització dintre del tema laboral. Això no vol dir acomiadament lliure, ni molt menys, però sí una certa flexibilització, que hi han fins i tot alguns governants o alguns ministres del govern actual de l'Estat espanyol que també ho han reconegut últimament. Si a això afegim un dèficit públic galopant i preocupant, que aleshores la política econòmica del govern de l'Estat espanyol, durant set anys, aquest any l'ha canviada, és molt difícil poder crear un marc econòmic conjuntural estable perquè les empreses siguin competitives.

Avui aquí podríem reconèixer..., i no sóc jo que ho dic, sinó que ho han dit experts econòmics, un d'ells en Lawrence Klein, que, en la seva recent estada a Barcelona..., i també el senyor Yamaha, que va dir que a l'Estat espanyol i, concretament, el Govern espanyol havia sigut o li havia mancat, durant aquesta última dècada, poder fer una política industrial perquè les empreses poguessin ser competitives. Podríem dir avui aquí que la política industrial ha sigut la gran oblidada de la política general de l'Estat. Si això ho traslladem al Govern de Catalunya, trobem que els pressupostos que ha fet el Departament d'Indústria i Energia són uns pressupostos agressius, competitius, i que, donada aquesta conjuntura bastant dolenta, tal com li he dibuixat fa un moment, crec que són suficients per poder preservar el teixit industrial de Catalunya i per poder fer que a Catalunya les nostres empreses puguin ser competitives per poder afrontar els reptes de l'any 1993.

Jo li definiria els nostres pressupostos amb dues grans àrees, no? Hi ha un 60% d'aquest que es destina a la competitivitat industrial; justament, competitivitat industrial, el que no ens ha pogut fer a la resta de l'Estat espanyol, no? Un 33% d'aquest el destinem al reequilibrament territorial, industrial i energètic. I, d'això, també me n'alegro molt, senyor Riera, que vostè en la

seva intervenció ha dit que aquesta vegada, per a enguany o per a l'any que ve, vostè n'estava satisfet.

Dintre de la competitivitat industrial hem dividit —hem dividit— el nostre pressupost en cinc grans àrees. Una primera dedicada a la infraestructura i serveis de la indústria —que el diputat Pere Esteve ens en parlarà, del Lgain i de l'Idiada.

Un altre capítol important dedicat al disseny, a la qualitat i a la innovació tecnològica. Justament, en aquest tema, a tot el que siguin productes de valor afegit importants hi hem dedicat, hi hem esmerçat esforços importants.

Un altre tercer capítol orientat a la internacionalització de les nostres empreses. També jo diria que, independentment de les xifres que han donat els diferents ponents, també tothom ha reconegut que avui la Generalitat ha fet un gran esforç en el tema de la internacionalització i que avui ha sigut possible que les exportacions a Catalunya en l'últim any s'hagin incrementat un 12%, quan a la resta de l'Estat espanyol s'han incrementat només un 6%. I referent a les inversions estrangeres que han vingut a Catalunya, han sigut el 43% de les que han vingut a l'Estat espanyol, la qual cosa també és important; quan el senyor Víctor Ros ens ha parlat que hi han empreses catalanes que inverteixen a França, bé, doncs, això està molt bé, també ens ajuda a l'economia catalana, però també és important —i també li ho dic— que un 43% de les inversions estrangeres també han vingut al nostre país.

També hi ha un altre segment important, que és tot el tema de les infraestructures comercials, doncs, és tot el tema de les fires, salons, convencions..., hi ha el Centre de la Moda de Barcelona, que estarà acabat per a l'any 1995, que pressuposa una inversió de 5.000 milions de pessetes, amb la qual cosa no deixa de ser també un tema molt important per a aquest subsector.

Hi ha un cinquè apartat també important, que en parlarà el diputat Pere Esteve, que és el tema de l'Institut Català d'Energia, de l'eficiència energètica, que hi han hagut temes importants i objectius aconseguits que, realment, han fet que la competitivitat de les nostres companyies cada vegada pugui ser més assequible a les comunitàries.

Dintre del segon paràmetre important dels nostres pressupostos hi ha el tema del reequilibrament territorial, energètic i industrial. Vostè ja ha dit en la seva intervenció, malgrat les xifres, que la majoria d'elles anaven a empreses participades, que dintre de la globalitat hem de tindre en compte que dintre d'aquest capítol una part important del pressupost, cinc mil milions de pessetes i escaig, se'n van orientats al reequilibrament territorial. Jo ja no explicaré aquí les tasques aconseguides pel Departament d'Indústria i Energia, però en l'últim discurs, en l'últim debat de política industrial el conseller va donar les dades efectives.

Respecte al tema de les infraestructures energètiques, també s'han aconseguit fites importants, i contestant una miqueta al diputat d'Esquerra Republicana li comentaria que hi ha un gran repte per als propers anys, com és la gasificació de 400 quilòmetres per a tot el país, tema important i conveni que s'ha firmat amb Gas Natural que penso que pot ser molt important per al país, independentment de les millores d'eficiències energètiques, que en parlarà el diputat Pere Esteve.

Respecte a les altres tres direccions generals, jo els diria que tant la de Seguretat i Prevenció del Risc com la de Planificació i Control Energètic i com la de Suport a l'Artesania fan que

aquests pressupostos, en el seu conjunt, siguin uns pressupostos competitiu, i que, lògicament, dintre de la conjuntura no massa favorable que hi ha dintre de l'Estat espanyol, pugui ser possible que el nostre país surti endavant i superi els reptes del 93. Per tant, els hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. El senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, tal com ja ha avançat el diputat Sánchez Llibre, fixaré la posició del nostre Grup a les tretze esmenes, de la 513 a la 525, és a dir, les quatre esmenes a la totalitat presentades al Cidem, tres al Laboratori, dues a l'Idiada, i quatre a l'Institut Català de l'Energia.

En tot cas, el que en resum jo haig de fer és dir que, efectivament, tal com ha dit el senyor Riera, efectivament, la política del Departament s'instrumenta mitjançant aquests instituts i aquests ens, o aquestes empreses participades que deia vostè. Aleshores, hauríem de sumar-hi, a part d'aquestes quatre, hauríem de sumar-hi el Copca.

Jo, evidentment, no entraré, de cap manera, en un detall del que fan aquests quatre ens, perquè, a més a més, això va quedar molt clar al recent debat d'indústria; crec que el conseller va explicar-ho molt clar en la seva exposició i en el debat.

En tot cas, que quedi clar que aquests ens i aquesta política, en primer lloc, és una política veritablement pionera en l'Estat espanyol, i no ho dic perquè el Laboratori és de l'any 7 —de l'any 1907, vull dir, eh?; no de l'època romana, de l'any 1907. Segona, que l'eficàcia de les entitats autònomes és una qüestió demostrada, i de fet és que la política industrial, en general, s'està orquestrant d'aquesta manera. I, tercera, que, si entenem la política industrial com aquella que afavoreixi la inversió i la creació de treball i de riquesa, estem convençuts que crear infraestructures i donar suport i serveis és la manera que aquestes inversions es realitzin.

Com que he dit que no faria una descripció del que fan aquests quatre ens, els quatre que tenen esmenes, sí que em sembla que estaran d'acord amb mi, i suposo que m'ho agrairan, que vagi directament als comentaris més substancials que han fet els representants de l'oposició.

Per part del senyor Riera, bé, vostè parla d'unificar com volent dir «si unifiquem tot això aniria millor...», bé, precisament, la filosofia nostra és exactament la contrària: és a dir, si nosaltres unifiquem farem un macrosubdepartament, que no és la filosofia; la filosofia és fer unitats autònomes operatives i que siguin fàcilment analitzables i gestionables. Per tant, que quedi clar que no hem de discutir gaire; és que simplement tenim una manera d'enfocar-ho diferent.

Segon. Respecte al tema, que també ha tocat el representant del Grup Popular, respecte a la importància de les despeses de personal. Miri, aquí també hi ha una qüestió de concepte; no hem de parlar gaire de xifres. Això, fonamentalment, són entitats de serveis, i els serveis els donen persones; és a dir, la Idiada i el Laboratori són ens que requereixen una gran inversió de constitució, però per treballar necessiten gent, i la gent normalment s'ha de pagar. Per tant, si dintre, si dintre de l'activitat que s'ha de fer hi ha una proporció de serveis, hi ha una proporció de subvencions, hi ha una proporció d'inversions, que quedi

clar que la política del Departament és, fonamentalment, de serveis; la de subvencions és a reduir, i la d'inversions és només quan cal. Per tant, el lògic és que la part de serveis i, per tant, la part de despeses i de personal sigui una part prou important, encara que no majoritària, sinó que està al voltant del 50%, com vostè molt bé ha precisat.

Respecte al tema de les subvencions, vostè ha parlat de les subvencions, ha provocat —a mi, almenys— una certa confusió sobre si eren subvencions finalistes o eren subvencions als ens. Evidentment, les subvencions als ens han de créixer perquè l'activitat d'aquests ens creix, i com que creix l'activitat ha de créixer la subvenció.

De tota manera, només vull dir-li una cosa: sàpiga —sé que ho sap, però li ho vull recordar— que els fons comunitaris ens arriben perquè donem serveis; no ens vénen fons comunitaris per donar subvencions finalistes de les que deia vostè ni per fer inversions nostres, ens vénen fons comunitaris per fer infraestructura. Per tant, d'alguna manera, sembla que això avala que la idea comunitària és que la nostra política deu ser la correcta, o, dit d'una altra manera, al límit, si només féssim infraestructures, gairebé podríem tenir entre el 40 i el 50% de subvenció de la Comunitat.

Passant a alguns comentaris, concretament a la intervenció del representant d'Esquerra Republicana, jo crec, senyor Puigercós —perdoni un moment..., que perdoni que el distregui, eh?—, que l'Icaen no se'l deu haver estudiat bé, perquè els dos objectius fonamentals que vostè planteja, és a dir, estalvi energètic i tecnologies verdes, és exactament el que fa l'Icaen fonamentalment. És a dir, l'estalvi energètic, sigui via de mesures de reducció o sigui via de cogeneració, és un objectiu fonamental, i amb uns resultats que com que he dit que no explicaria no els explicaré. I segon, tecnologies verdes..., és que precisament el Programa pro aigua té com a destí fonamental la reducció de consum d'aigua i el reciclatge; és a dir, les dues qüestions que vostè, precisament, ha plantejat.

Bé, em fa l'efecte que potser estaran d'acord... Només un comentari més; sí, sabia que hi havia una cosa penjada, que és respecte a l'Idiada, un comentari al senyor Riera, a la seva idea que nosaltres prioritzem malament les inversions i que ho fem malament, que fem política «d'aparador»..., una cosa així ha dit, oi? Bé, jo crec que això haurien de preguntar-ho a les empreses del sector. Les empreses del sector responen; si responen, és que deuen estar d'acord amb la política «d'aparador». És el millor jutge, és el que fem servir nosaltres.

I una altra cosa és que sàpiga que tota aquesta política de l'Idiada és per provocar que el disseny de les empreses de l'automòbil es faci cada vegada més aquí, a Catalunya, perquè vostès saben perfectament que la manera que es venguin components després és participar en les fases de disseny de les empreses clientes.

Per tant, em fa l'efecte que he dit el substancial, i vostès m'agrairan, segur, que els digui que votarem en contra d'aquestes tretze esmenes i que els agraeixi la seva atenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve.

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat al Departament d'Indústria i Energia.

Vots a favor de les esmenes?

En contra?

Abstencions?

Les esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Se suspèn durant un minut la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i sis minuts i es reprèn a dos quarts de deu i un minut.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Esmena 527, del Grup Socialista, al Departament de Comerç, Consum i Turisme. Senyor Gibert, té la paraula.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no ens sap gens de greu començar posant de manifest els aspectes positius dels pressupostos per al 93 de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme i del mateix discurs que en els darrers mesos els acompanya.

Efectivament, la música d'aquest discurs comença, des del nostre punt de vista, a sonar millor que no ha sonat fins ara. Hi ha un reconeixement explícit de l'existència de problemes, cosa que no passava abans; es reconeix que el nombre d'establiments comercials, per exemple, és excessiu; que cal intensificar les polítiques de consum; que urgeix accelerar el tràmit de la Llei de l'estatut del consumidor; que hi ha símptomes clars — així ho deia, em sembla literalment, el conseller fa poc— de pèrdua de competitivitat en el sector turístic que obliguen a introduir importants canvis estratègics, etcètera. Això ens sembla bo.

De fet, el canvi de discurs és tan significatiu, encara que s'ha produït lentament al llarg del temps, des dels últims mesos, que es pot interpretar, al nostre criteri, com un clar distanciament de l'actuació del Departament fins fa poc, de l'actuació del Departament en els darrers dotze o tretze anys, i això està bé, això ens sembla bé, hi estem d'acord, amb aquest distanciament, ens dona la raó en les nostres crítiques i en les nostres valoracions de la situació dels sectors en aquests dotze o tretze anys. Des d'aquest punt de vista, ens sembla molt bona —i aprofito per felicitar-lo— la continuïtat del conseller, perquè potser un dels problemes que teníem era que canviàvem relativament sovint de consellers i tornàvem a iniciar processos abans que els sectors fossin prou coneguts per als successius consellers.

També en els pressupostos, en concret, trobem elements positius: el creixement global del 10,3% es desglossa en un moderat 4,4% en despesa corrent i, en canvi, en un 13,1% de creixement en despesa de capital, que valorem i que cal entendre com un esforç important. És més, fins i tot ens cal reconèixer que els pressupostos contenen canvis en la seva estructura interna, prova tangible —ens sembla— que hi ha un esforç de traducció pressupostària d'aquestes noves polítiques o d'aquest nou discurs, car fins enguany els pressupostos del Departament eren sempre calcats d'un any per l'altre i més d'un d'aquests darrers anys en aquest debat de pressupostos ho havíem retret a la Conselleria, en el sentit de manifestar la nostra sorpresa sobre el fet que els pressupostos per a anys de crisi o de problemes comercials i turístics tinguessin idèntica estructura que tenien els anys de triomfalisme i de vaques grasses. També en aquest sentit ens sembla bé que el Govern rectifiqui, que el Govern ens comenci a fer cas. Hi ha canvis estructurals que tenen una certa importància.

Malauradament, però, aquests trets positius no són suficients, al nostre criteri, perquè puguem donar suport com ens agradaria als pressupostos de 1993. De fet, i malgrat aquests

canvis i aquesta bona voluntat, no ens queda altre remei que demanar la seva devolució al Govern.

Suposo, senyores i senyors diputats, senyores i senyors de la majoria, senyora Isabel Ruiz, que estaríem tots d'acord que uns pressupostos, per ser aprovats per la cambra haurien..., uns pressupostos per ser aprovats haurien de reunir tres condicions, haurien de ser mínimament satisfactoris en tres aspectes: el primer, la seva estructura pròpiament numèrica, la distribució del seu estat de despeses; el segon, la seva intencionalitat, el capteniment dels seus gestors, de la seva aplicació, que se suposa que es reflecteix en els programes del Departament, i, el tercer, la seva credibilitat, la confiança que es pugui tenir en la coherència entre aquest capteniment i l'aplicació efectiva dels pressupostos. I en cap dels tres aspectes ens resulta la nostra valoració prou satisfactòria.

Vegem primer alguns aspectes de l'estat de despeses. Es destina un 7,8% del pressupost de consum —fent un repartiment proporcional de les despeses que no estarien inicialment classificades—, un 32,3 a comerç i un 59,9% a turisme. Amb aquesta distribució mai tindrem una política de consum homologable a Europa —ens sembla—, amb aquesta distribució pressupostària, i creiem que s'hauria de canviar substancialment. I és més greu, encara, si tenim en compte que una bona política de consum seria un dels millors instruments per a millorar la competitivitat tant del comerç com del turisme, és a dir, que no seria en detriment, entenem, del comerç i del turisme que hi hagués més diners destinats a consum, sinó, precisament, a favor d'ambdós sectors. És un error inadmissible no apostar fort per la política de consum, una de les grans polítiques dels propers anys, al nostre parer. Aquests pressupostos no ho entenen així i ens sembla que això seria ja suficient per a la seva devolució al Govern.

De totes les transferències corrents i de capital es destina a les corporacions locals un 18,8%, un altre greu error perquè totes tres polítiques del Departament, tant la de comerç, com la de consum, com la de turisme, s'han de basar, fonamentalment, en cooperació amb l'Administració local; aquest no és el discurs de si hi ha més o menys diners per als ajuntaments, és que les polítiques que s'han d'instrumentar són polítiques que necessàriament s'han d'instrumentar en un marc intens de cooperació. És cert que al 92 només era un 16,6, per tant hi ha un cert increment, i que hi ha una certa comprensió d'aquest fet pel que fa a comerç, sobretot, pel que fa a la Direcció General de Comerç Interior. Però no tenim cap dubte que aquest percentatge hauria de ser molt més elevat, nosaltres el xifraríem en gairebé el doble, al voltant d'un 30%, i en programes i convenis d'acció concertada ben definits si es vol garantir l'eficàcia transformadora d'aquestes inversions, d'aquestes inversions que són relativament importants.

Es destina, d'altra banda, un 45% del total de la Direcció General de Turisme a la promoció en un sentit..., a la promoció convencional, amb una promoció convencional que gairebé hi ha acord general al sector que en algunes de les seves accions habituals té molt poca eficàcia. Se segueix destinant, i potser convindria que a hores d'ara ja tinguéssim tots clar que els problemes turístics..., i això no vol dir que no s'hagi de fer promoció del sector turístic, no són essencialment de promoció, ens sembla que hi ha aquí, per tant, una desproporció en diners excessius. En el cas concret de la Direcció General de Turisme ens trobem un panorama una mica curiós de cara al futur tam-

bé, la promoció encomanada al Consorci, d'una banda; la investigació al futur Institut Català de Tecnologia Turística, que se'ns va anunciar en el debat sectorial, per més que aquest any s'hi dediquen, pel que hem pogut veure, 40 milions, amb la qual cosa suposo que la posada en marxa serà gradual.

I el mateix ens passa amb la futura agència catalana d'ordenació de l'oferta turística, també —suposem— d'implantació gradual pels pressupostos que s'hi destinen, i és que..., no és que vulguem discutir ara si és bo o dolent això de traslladar-ho tot o gairebé tot a organismes autònoms; ens semblen més qüestionables els temes d'ordenació, perquè els temes d'ordenació ens sembla que són molt propis de la Conselleria però, en fi, aquest no és el problema. Però sí que val la pena, potser, de tenir en compte que dels recursos gestionats per la mateixa Direcció General ara ja només un 17,5% del total que té assignat, si descomptem subvencions, una bona part hauran de passar, en el futur, potser no l'any 93, als òrgans de nova creació i ens hem de començar a preguntar quina serà la funció residual de la Direcció General de Turisme, si queda només per gestionar subvencions hauríem de dir automàticament que poca feina per l'estructura que té, no?

Si, deixant els aspectes més de l'estat de despeses, passem al terreny dels programes, també trobem causes greus d'insatisfacció. La tònica general és de manca de concreció i definició. Contenen tan sols principis genèrics d'aquells que difícilment s'hi pot estar en desacord; és inevitable estar-hi d'acord, però que signifiquen poca cosa també. Vegem algun exemple, el programa 443.14.05 de la Direcció General de Consum i Disciplina del Mercat, anomenat d'informació, orientació i formació dels consumidors en podria ser un. El programa 753.14.09 de la Direcció General de Consum Interior i Serveis titulat Promoció del sector comercial i de serveis, sense que en cap dels dos casos els objectius que es defineixen en els mateixos programes, les actuacions i les memòries explicatives aportin gaire ampliació a aquests títols definits i que estan dotats..., estan dotats amb 193 i 270 milions respectivament, és a dir, molt més ben dotats per exemple, que el programa 443.14.04, anomenat «Control de la comercialització de productes, béns i serveis», que només compta amb 169 milions... Trobem realment fantàstic que es pugui pensar que amb 169 milions de pessetes es pugui complir l'objectiu que es defineix: «vigilància, control i inspecció de la comercialització de productes, béns i serveis i procediment sancionador, tot vetllant pel compliment de la normativa vigent», quan curiosament al programa 751.14.03, que pretén avaluar o dictar internament les línies d'actuació del Departament, s'hi destinen 228 milions. És a dir, es destinen més diners a vigilar els que vigilen que no pas a vigilar pròpiament, i això passa en una matèria, el consum, que és una de que més lluny ens trobem d'Europa, ens sembla, i hauria..., sembla realment poc intensa aquesta política de consum, com ja he dit abans. Jo crec que si ho vegés Carlemany tampoc ens aprovaria aquests pressupostos.

Pel que fa als programes de la Direcció General de Turisme, si ens atenem al document pressupostari, és extremament opac i genèric, instal·lat en el terreny de les declaracions de principis, que en principi ja hem parlat moltes vegades que hi podríem coincidir, i, encara que en el document addicional que ens va fer arribar després del debat en comissió hi ha uns aclariments i uns ajustos al que és pròpiament el debat, que ens ho aclareixen

en part, no deixa de ser insuficient, al nostre criteri, quant a definició i compromisos.

Finalment, i per acabar, senyor president, en el tercer terreny que apuntàvem, el de la credibilitat, cal reconèixer que és més subjectiu. Jo entenc, senyora Isabel Ruiz, que vostè hi tingui fe, en el Departament, nosaltres hi tenim esperança, per tant, ens movem sempre en el terreny de les virtuts teològiques, però de fe encara no en podem tenir perquè no hem vist prou gestos, hem sentit bones paraules, però no hem vist gestos suficients com per pensar que podríem tenir-hi aquesta fe, ens agradaria tenir-la, ens agradaria haver vist un gest, per exemple, que signifiqués coordinació interdepartamental en qüestions com per exemple mesures urbanístiques tendents a la concentració de zones comercials i de no-aparició de nous locals al mercat, gestos d'aplicació de normativa de disciplina de mercat intensa, un gest d'eradicar pràctiques en el sector del turisme que desprestigi l'oferta turística. Al nostre parer, els temps en què els dos partits de la coalició de la majoria pugnaven per aquesta Conselleria, perquè era vista com una conselleria de lluïment i còmoda, em sembla que s'han acabat; és una conselleria que tendeix a ser conflictiva i, en tots els seus vessants, en tots tres vessants, hi trobem que les circumstàncies requereixen uns altres pressupostos i una actitud més decidida, com ja he dit altres vegades.

Per això proposem, senyor president, la devolució dels pressupostos del Departament al Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. El Grup d'Iniciativa té dues esmenes a aquest Departament, la 528 i la 532: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president, les defensaré conjuntament, suposo que amb satisfacció dels nombrosos diputats que ens escolten.

En principi, dir que Iniciativa per Catalunya veiem poques novetats i, de les poques novetats, menys novetats agradables en aquest pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme per a l'any 1993, perquè no ens fa oblidar que hi han tres apartats prou diferenciats dintre d'aquest Departament: comerç, consum i turisme. És reiterativa la nostra crítica a l'escàs interès que, pressupostàriament i en la seva actuació, hi dona el Departament a la Direcció General de Comerç. I en pressupost o en el Projecte de pressupostos que ens porten no hi observem grans variacions, perquè tot i que puja la Direcció General de Consum a un 14,7% respecte a l'any 92, segueix representant un pes global dins del Departament del 2,7% i un volum global de 231,8 milions, que, en tot cas, hi podem afegir l'apartat de l'Institut Català del Consum, les transferències al qual pugen un 13,8% globalment, però cal dir també que aquest increment és desigual: el capítol 4, de transferències, puja un 15,7% i, en canvi, el capítol de transferències de capital per a noves actuacions puja tan sols un 8% i arriba a una quantitat pràcticament simbòlica de 59 milions i mig de pessetes. Poca cosa es pot fer en aquest Departament, en aquesta Direcció General.

Igualment podríem dir en la Direcció General de Comerç Interior i Serveis, que puja un 5,3% respecte a l'any anterior i en el qual hem vist molt poques novetats, algunes de les quals —potser sí, la més significativa— serien les que hi ha al capítol sisè, d'inversions, que puja un 231% respecte a l'any anterior, passa de 150 milions a 463,5, i hi han..., hi trobem dues partides

noves, una 178, que no està especificada després als pressupostos per programes, que diu «Programa de formació presencial i a distància», i un altre programa nou, un de dotat amb 100 milions, que és el «Programa de promoció i activació dels serveis»; dues propostes genèriques, noves quant a la formulació, però —com he dit— poc especificades en uns programes o en una explicació del pressupost per programes, que després en parlarem, de la clarificació conceptual que ens pot donar.

I voldria destinar la meua major part del temps a discutir o a explicar per què no estem d'acord fonamentalment amb aquest pressupost i sobretot amb la Direcció General de Turisme. S'ha de dir que esperàvem unes novetats prou espectaculars com a conseqüència del debat de turisme que vam tenir ben recentment. El llenguatge inicial en l'explicació del conseller així ens ho feia pensar; abordàvem els problemes des de l'arrel, amb profunditat, amb una crítica bastant notòria de quin havia estat el comportament i la pràctica des del Govern de la Generalitat en aquest tema de turisme. S'ha de dir que les respostes del conseller, després de les intervencions dels diversos diputats, la novetat del discurs ja va ser més reduïda, i després les propostes de resolució s'ha de dir que encara ho van ser més poc; he comptat, de les disset propostes de resolució del Grup de la majoria, que n'hi ha deu que diuen: «continuar», «continuar», «seguir fent», «perseverar», etcètera, la qual cosa vol dir que si de disset n'hi ha deu que diuen que hem d'anar fent el mateix que ja fèiem, poca novetat hi ha i poca coherència hi ha entre el que es deia al principi de la intervenció i les resolucions aprovades.

I de l'anàlisi de la Direcció General, també hi veiem poques inversions o poques actuacions dignes de tenir en compte. Al capítol d'inversions hi ha 180 milions en material de publicitat i suport de la promoció i de la imatge turística de Catalunya, que en tot cas seria superposable, en part, a aquelles transferències que es fan al Consorci per a la Promoció Turística, que ell per si mateix ja incrementa més d'un 40% la seva dotació respecte a l'any passat. Hi han 180 milions —que diríem que és correcte, ens sembla adequat— al Programa de formació i reciclatge del sector, i hi han 105 milions més, també a inversions, en informació de l'oferta turística, que sembla —com he dit— un sobreafegit als 180 milions anteriors i als més de 1.000 milions que hi han destinats al Consorci de Promoció Turística.

Hi ha també un apartat nou, que són 80 milions a ens públics de recerca en matèria turística, i on hem intentat dilucidar on estaven les novetats en l'actuació de la Direcció General de Turisme i, per tant, al Departament, és en el tema de les transferències a corporacions locals i transferències a empreses privades i a empreses i institucions sense finalitat de lucre. Cal dir que aquí ens hem trobat amb un llenguatge més críptic, més difícil d'interpretar, més ambigu, i que les transferències a empreses privades, amb una quantitat similar a l'any 1992, no ens permeten deduir que hi hagi noves partides, nova filosofia, nova voluntat d'actuació, sinó més bé una incapacitat de traduir en el pressupost del 93 les pràctiques del 92; en definitiva, una incapacitat per reflectir en el pressupost allò que vam aprovar el mes de novembre, a primers de novembre; no sé si perquè el pressupost estava fet amb anterioritat al novembre del 92, però si més no també les màquines avui dia poden treballar molt de pressa i això no és, no hauria de ser un obstacle perquè se'ns pogués plantejar realment un pressupost innovador.

I per què dic això? Perquè si és difícil d'entendre a les partides del capítol 7 on van destinats els 175 milions per a ajuts per a l'oferta turística de nova creació, els 628 per a millorar la qualitat de l'oferta existent o els 487 —per anomenar els tres més importants— per a ajuts per a l'oferta turística especialitzada, hem intentat creure que això volia dir les noves orientacions en la política turística. És a dir, la consolidació de nous segments turístics, l'esgotament del model turístic de sol i platja —com aquí en vam anar parlant—, i llavors la potenciació d'aquests nous segments turístics, ja sigui el turisme d'interior, el turisme de natura, el turisme de l'oci a les comarques interiors, dins de l'objectiu aquell genèric de contribuir al reequilibrament territorial.

El que passa és que quan hem buscat al Departament de Comerç, Consum i Turisme, en el pressupost per programes, on estava això i com es veia reflectit, perquè només amb el títol de la partida no es pot veure, quina ha estat la nostra decepció en veure que, per exemple, quan es parla de la creació d'ofertes turístiques especialitzades, el programa 14.11, «Foment i promoció de l'oferta turística», dotat amb 2.203 milions de pessetes, veiem que diu: «Subvencions a corporacions locals i a empreses per a la promoció, la comercialització de les noves rutes i les ofertes turístiques especialitzades com l'esquí, les instal·lacions nàutiques» i punts suspensius. En definitiva, el que han fet ha estat eliminar referències explícites a algunes de les activitats que es portaven l'any anterior; al debat de política turística no vam parlar de potenciar activitats com aquestes, de l'esquí, del golf, de les instal·lacions nàutiques, que són aquelles on el consumidor, l'usuari té majors recursos i on possiblement cal menys l'actuació de suport, d'ajut del Departament, és a dir, els ajuts públics, però en canvi aquí seguim —sembla— amb la política dels vells anys, la política de la neu, la política de la nàutica, etcètera.

Per tant, perquè creiem que fonamentalment en aquell sector que havia de ser més innovador és en el que no hem estat capaços d'introduir o almenys d'explicitar —per tant, ho hem de deixar a la voluntat, simplement a la voluntat, no tenim capacitat de poder dir que els diners s'han dedicat aquí o s'han dedicat allà, s'han de destinar a aquestes partides o a les altres—, creiem que caldria reformular aquest Departament i, almenys, que quedés clar que les resolucions de política turística que vam aprovar recentment, fa poc més de mes i mig, tinguin una plasmació pràctica als pressupostos; en cas contrari, ho deixaríem a la discrecionalitat del Govern de fer-ho o no fer-ho i no creiem que això ni pedagògicament ni políticament fos massa prudent. Per tant, demanem que siguin retirats, que siguin reformulats, i possiblement llavors els podríem donar el nostre suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Popular té dues esmenes, la 529 i la 531: el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Senyor president, la 553, que està al Departament de Medi Ambient, la donaríem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, perfectament

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, d'entrada hem de dir que el pressupost total del Departament per a 1993, 8.473 milions, és clarament insuficient. A nosaltres, al Grup Parlamentari Popular li agradaria que hi haguessin molts més diners al Departament del Conseller de Comerç, Consum i Turisme.

Malgrat el seu increment d'un 10% respecte als recursos de l'any 92, de 7.680 milions, per poder atendre les necessitats de tres àmbits tan importants al nostre país com són el comerç, el consum i el turisme, no es pot oblidar que, a part de ser una de les fonts principals d'ingressos, comerç i turisme constitueixen dues activitats que ben enfocades poden proporcionar nombrosos llocs de treball en el moment actual, de greus dificultats econòmiques. Per això cal ésser conscients de la importància d'aquests sectors i potenciar-los al màxim.

A més a més, si tenim en compte que 110 milions de pessetes, dels 800 d'increment previstos per a 1993, es destinen a operacions corrents, poca cosa es podrà fer per potenciar uns sectors de l'economia en què tradicionalment el nostre país ha estat capdavanter respecte a la situació a la resta de l'Estat espanyol. Com ja hem manifestat abans, considerem la dotació total per al Departament escassa, però malgrat això l'increment per al 93 s'hauria d'aplicar principalment a millorar la competitivitat general del sector mitjançant una línia d'ajuts destinats a la formació dels professionals del sector i al finançament de les inversions de les Pime, de les petites i mitjanes empreses. Per tant, considerem fonamental recolzar la iniciativa privada i potenciar les actuacions inversores i dinamitzadores de les petites i mitjanes empreses.

Vull insistir en la qüestió del que representen respecte al total del pressupost per al 93 -8.474 milions- els diners que es destinen al manteniment de l'aparell burocràtic, personal i manteniment d'instal·lacions, al qual es destinen 1.972 milions. Això vol dir que, continuant la línia del pressupost per l'any 92, durant l'any 93 una de cada quatre pessetes es destina a l'organització i funcionament intern de l'administració del Departament, concretament el 24% dels recursos totals. Per exemple, en el capítol 2 es destinen 159 milions al pagament de lloguers de béns immobles durant l'any 93, i considerem que aquesta quantitat és excessiva, innecessària, no vinculada directament a la bona marxa del Departament i un autèntic fre al desenvolupament de l'activitat econòmica.

Considerem que s'hauria hagut de retallar la despesa corrent i que hi ha alguns conceptes i quantitats que s'han incrementat de manera excessiva i sense cap fonament. Així, es pressuposen 45 milions per a comunicacions, quan l'any 92 se'n preveien 35, un increment d'un 29%. Per una altra banda, el control de les despeses de personal no s'ha de limitar a sous i salaris, sinó també a conceptes relacionats, com per exemple les dietes i les despeses de locomoció, 55 milions per a l'any 93. També es fa difícil entendre com es poden pressupostar dins les inversions 180 milions per a programes d'informatització i mobiliari d'oficina, quan l'any 92 ja es van preveure 167 milions; és evident que la vida útil d'aquest material és superior a un any i que el termini d'amortització és, en el pitjor dels casos, de cinc anys. A més a més, cal tenir en compte que no es tracta d'un departament de nova creació i, per tant, les necessitats mai poden ser tan quantioses.

Aquests diners serien de major utilitat si es destinessin a altres conceptes, per exemple, als ajuts a les corporacions locals, per a actuacions de promoció i millora del sector del comerç, consum i el turisme, importen la quantitat de 16 milions de pessetes, quantitat que considerem ridícula i que hauria d'augmentar considerablement. A més a més, hem d'adonar-nos que és exactament la mateixa quantitat que es destina a la inversió per

a la normalització lingüística. Només els demano una petita reflexió sobre quines són les prioritats del nostre país davant el repte que se li presenta al petit i mitjà comerç català, que s'haurà d'integrar de forma immediata en un mercat de 300 milions de consumidors. Considerem molt minses les ajudes que es destinen a l'empresari privat i a les institucions sense finalitat de lucre.

A continuació entraré a analitzar la situació pressupostària de les diverses direccions generals que s'integren en el Departament. La tònica general és l'increment de les dotacions de les direccions generals; així, la de Consum i Disciplina de Mercat puja un 14%; la de Comerç Interior i Serveis, un 5%, i la de Turisme puja un 16% sobre les quantitats previstes per l'any 92. Insisteixo que considerem aquests recursos totalment insuficients, atesa la importància del sector i el difícil moment en què ens trobem.

La Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat passa de tenir un recurs l'any 92 de 202 milions a 231 per a l'exercici 93, dels quals només 109 milions es destinen a operacions de capital. Sorprenentment, els recursos que per transferències corrents es destinen a les corporacions locals, com a subvencions per actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors i usuaris, 50 milions, són els mateixos que per a l'any 92. Per tant, no podem estar a favor de la congelació d'una línia d'ajuts tan necessària i que, d'entrada, té les seves assignacions congelades. Si examinem la dotació de transferències de capital a corporacions locals per a programes d'informació i atenció al consumidor, 19 milions, el panorama no és gaire millor. Per tant, és tan..., se'ns fa difícil creure que la informació, orientació i formació als consumidors sigui un objectiu que realment es pugui assolir, tenint en compte les minses dotacions pressupostàries.

L'increment dels recursos de la Direcció General de Comerç Interior i Serveis és el més reduït d'entre les direccions generals, i és preocupant la disminució de les transferències de capital: 1.704 milions, l'any 92, per 1.516, l'any 93, que percentualment representa un 11%. Però aquesta retallada de recursos s'accentua per als ajuts al finançament d'inversions de les Pimec comercials i de serveis, que passen de tenir 969 milions, l'any 92, a 650 milions, per a l'exercici 93; la disminució és del 33%, i, per tant, considerem que es tracta d'una actuació nefasta. Realment, les petites i mitjanes empreses són la base fonamental de l'economia de la nostra societat, i, en opinió dels especialistes, cal potenciar-les. Si justament aquestes són les partides que es retallen, difícilment s'augmentarà la professionalitat i la competitivitat del sector. No veiem un recolzament al comerciant en aquests pressupostos, i, sorprenentment, els ajuts per a formació i assistència als comerciants es veuen reduïts pràcticament a la meitat: 170 milions, l'any 92, per 86, l'any 93.

La situació pressupostària de la Direcció General de Turisme no és gaire millor. Els ajuts a corporacions locals, 26 milions, i a empreses privades, 4 milions, per a promoció turística i per a la creació de noves rutes turístiques, ens semblen totalment insuficients. Les transferències de la Generalitat al Consorci de Promoció Turística de Catalunya, 114 milions per a operacions corrents i 1.075 per a operacions de capital, ens semblen exagerades. Especialment aquestes últimes, que, l'any 92, comptaven amb 760 milions de pessetes.

Tal com vaig manifestar en el debat monogràfic sobre turisme, el més important no és tenir més diners, sinó gestionar-los millor. I el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, fins ara, no ha obtingut uns bons resultats, si bé ha disposat de molts recursos; criteri compartit per destacats i prestigiosos professionals del sector. Vàrem proposar en el mateix debat que s'utilitzessin les oficines industrials del Cidem i del Copca, a l'exterior, per tal de racionalitzar la despesa i d'obtenir uns millors resultats. Per tant, considerem excessiva la dotació, per a 1993, de 1.075 milions de pessetes per al Consorci de Promoció Turística. Aquest fort increment es podria destinar als ajuntaments turístics, que en la situació actual prou falta els fa —no és un ajuntament turístic Sant Andreu de Llavaneres.

En definitiva, la millor promoció és la que el turista, quan arriba al nostre país, rep de forma immediata en el seu entorn. Aquest raonament no es comparteix en aquests pressupostos per a 1993, quan l'escassa quantitat consignada per a transferències de capital a les corporacions locals, 174 milions l'any 92, ve retallada d'un 3%, és a dir, 170 milions per a l'any 93. Al mateix temps, es retallen de 41 milions de pessetes les accions dirigides a potenciar les empreses privades, quan aquestes són, realment, les dinamitzadores de l'activitat econòmica de Catalunya.

Finalment, i pel que fa referència a l'Institut Català del Consum, organisme autònom de caràcter administratiu, rep una transferència de la Generalitat de 191 milions, dels quals el 88%, 169 milions, es destinen a l'aparell intern de l'Administració: sous, manteniment d'instal·lacions, etcètera. Davant d'aquest panorama, caldria replantejar-se la idoneïtat de l'Institut.

El pressupost que vostès presenten per a 1993 no té en compte la greu situació que ens trobem, que es troben el sector del comerç i el del turisme, ni les necessàries garanties que, en matèria de consum, s'ha d'oferir als ciutadans; per la qual cosa, el Grup Parlamentari Popular demana el retorn al Consell Executiu tant del Departament de Comerç, de Consum com de Turisme, com de l'Institut Català del Consum.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. La senyora Torrent té la paraula per defensar l'esmena 530, del Grup Socialista.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, l'any 92 —l'any 1992— a l'Institut Català de Consum se li assignava una partida de 239.820.722 pessetes; l'any 1993 se li assigna una partida de 251.215.887 pessetes. L'increment de l'any 93 respecte a l'any 92 és d'un 4,7%, més o menys. Paral·lelament, a la Direcció General de Consum se li incrementa una partida d'un 14 per cent i escaig. Veiem, observem que no guarda una relació amb l'increment de l'Institut Català de Consum, i manifesto —malgrat que ja ho ha manifestat el company que m'ha precedit en l'esmena de retorn al Departament de Comerç, Consum i Turisme— que les partides que s'assignen a tots aquells temes relacionats amb el consum són bastant inferiors a tots aquells temes que van relacionats amb l'oferta de béns i serveis per als consumidors.

A la Direcció General de Consum, l'any 92, s'assignen 202 milions i l'any 93, 231 milions. Si sumem els diners que es dediquen als temes de consum, dins de la Direcció General, i els diners que se li dediquen des de l'Institut Català de Consum su-

men un total de 482.215.887 pessetes. No és una xifra menyspreable, però creiem que és una xifra insuficient, i anirem veient per què dic el que dic.

Ens referirem, en concret, a la partida de l'Institut Català de Consum. Hem dit, al principi, 251.215.807 pessetes, i ara ho anem a detallar una miqueta. Si a aquests milions que he dit els restem 117.300.000 pessetes per remuneració de personal, queden aproximadament 134 milions. Si a aquests 134 milions que ens han quedat un cop hem restat totes aquelles partides que fan referència a remuneració de personal els restem uns 51 milions i escaig que es dediquen al que es diu «béns corrents», o sigui, a pagar el tema de l'aigua, el gas, els lloguers, els material inventariables..., queden, ens queden uns 82,5 milions aproximadament. Si a aquests 82,5 milions —més o menys— els restem 59,5 milions de les partides referents a inversions reals —a l'agència europea, a immobiliària, a projecte d'informatització, etcètera— ens queden —prestin atenció— 23 milions —sí, més o menys sé restar, eh?—; aquests 23 milions de pessetes són els que realment estan destinats a portar a terme les funcions que té assignades l'Institut Català de Consum.

Jo voldria reclamar l'atenció dels diputats i les diputades i a la vegada del conseller, perquè suposo que convindrà amb mi i estarà d'acord amb mi que l'any 93 és un any clau, és un any específicament rellevant. L'any 93 entra en vigor l'Acta Única i, amb ella, la lliure circulació de béns, persones i capitals. Creiem que l'any 93 hauria de comportar, necessàriament, un esforç superior en tots aquells temes que tenen a veure amb el consum i amb els mecanismes que reforcen la informació i la capacitat de defensa dels consumidors; perquè els consumidors, com ja hem dit altres cops en aquest Parlament, som tots. Si no, ben probablement, estarem en condicions d'inferioritat com a consumidors catalans respecte d'aquells països d'Europa que porten anys potenciant la consciència i el moviment dels consumidors. La supressió de fronteres ha d'anar acompanyada dels elements de protecció necessaris per als ciutadans consumidors, per tal d'equiparar-nos, com deia, als ciutadans d'altres països amb una tradició «consumarista».

Si vostès llegeixen l'article 3 de la Llei de creació de l'Institut Català de Consum, telegràficament els diré que té, entre d'altres, les funcions següents: orientar, formar i informar els consumidors i els usuaris de llurs drets; potenciar l'establiment i desenvolupament de les associacions de consumidors i usuaris; promoure i dur a terme estudis que permetin un coneixement millor... (*Remor de veus.*) Senyor president, jo sé que és molt tard...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. TORRENT: ...però sí que demanaria un mínim de respecte a la persona que està parlant, perquè no és agradable per a ningú estar aquí, després de tantes hores, aquí.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi.

La Sra. TORRENT: Una de les altres funcions era promoure i dur a terme estudis que permetin un coneixement millor de les dinàmiques de consum; elaborar i difondre informació; promoure la formació del ciutadà; aportar la informació i l'assessorament necessari per a elaborar normes; relacionar-se i cooperar amb les administracions públiques; assessorar tècnicament, etcètera. Vostès suposo que ho coneixen. Doncs bé, per a tot això que els he llegit de manera telegràfica, 23 milions reals.

I hem de dir que, malgrat que l'Institut Català de Consum, dins del marge de maniobra que li permeten els pressupostos, fa

una bona tasca, no compleix amb els objectius que es van establir per llei l'any 87. Amb aquests pressupostos, ni es pot potenciar l'associacionisme ni es pot donar informació ni es pot col·laborar amb els ajuntaments, que són, en darrera instància, les institucions que més esforç fan per cobrir serveis de cara als consumidors.

I crec, també, que en darrera instància no es tracta de veure si s'hi dedica més que l'any passat o quin tant per cent s'incrementa respecte a l'any 1992, malgrat que també s'ha de dir que creix menys que el conjunt dels pressupostos del Govern de la Generalitat i, també, del mateix Departament. El cert és que amb aquestes partides no es pot complir amb les obligacions, com deia, de l'Institut Català de Consum; quins estudis poden fer, amb aquestes partides?

La setmana passada els proposava unes esmenes que feien referència a fer un pla de disciplina de mercat, a partir d'uns estudis de la realitat catalana, que contemplés tots els aspectes lligats a la població, tipologia de les ofertes, sectors que intervenen en l'oferta i la demanda, les institucions que hi intervenen, el moviment associatiu, el control que es duu a terme, la tipologia de les queixes, les reclamacions... Tot això comportava, a més, inspecció i xarxa de laboratoris. I els he recordat l'esmena, molt telegràficament, perquè ja sé que vostès la coneixen, perquè crec que l'Institut Català del Consum podria fer aquest estudi i, després, transmetre'l a la Direcció General de Consum per tal que establís els mecanismes adequats perquè aquest Pla tingués una aplicació pràctica a la realitat de Catalunya i que servís per donar la confiança en cada àmbit concret, en cada àmbit territorial concret, geogràfic, al conjunt dels sectors que intervenen en l'oferta de béns i serveis i en la demanda i la qualitat d'aquests béns i serveis. Vostès la van desestimar; jo crec que una oportunitat perduda.

Un altre tema. L'any vinent, ben probablement, aprovarem la Llei de l'estatut del consumidor, aquesta llei tan esperada, la llei que teòricament ha de servir de marc per a la defensa dels consumidors i usuaris. Sense dotació econòmica per portar-la a terme tindrem una llei, però no podrem... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

La Sra. TORRENT: Ja acabo, senyor president. No vull abusar de la seva benevolència però..., tindrem una llei, com deia, però no podrem aplicar-la; seguirem sense donar prioritat a tot allò que està lligat als nivells de qualitat, de qualitat de vida dels ciutadans i que no només tenen a veure amb el consum sense més, sinó que tenen a veure amb la qualitat d'aquest consum.

Crec que l'Institut és un organisme ben dotat, però correm el risc que es converteixi..., que sigui en la realitat una superestructura, un gran aparador, però que en realitat no pot portar a la pràctica tots aquells vessants per als quals va ser creat amb la Llei.

I, per no allargar-me més, donaria per finalitzada la meua intervenció (*remor de veus*) i li agrairia al senyor president la seva benevolència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Torn en contra: té la paraula la diputada senyora Ruiz.

La Sra. RUIZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em correspon en nom del meu Grup Parlamentari, Convergència i Unió, el torn en contra de

les esmenes a la totalitat del Departament de Comerç, Consum i Turisme i de l'Institut Català del Consum.

Des del convenciment d'estar davant del millor pressupost, equilibrat, estructurat, intencionat i creïble, seré breu i li prometo no convèncer-los a través de la màgia dels números.

La intenció, a l'hora de confeccionar aquest pressupost, respon a la voluntat d'aconseguir una millora en la qualitat de la competitivitat de l'economia catalana a través d'una gran incidència en els sectors productius, així com una contenció en la despesa per poder afrontar una reducció progressiva del dèficit per tal d'acostar-nos als requisits de convergència que ens marca el Tractat de la unió europea.

Entenem que el pressupost del 1993 respon als criteris de contenció de la despesa corrent, de suficiència de recursos, increment moderat en les inversions i creixement més important en les despeses d'inversió corresponents a turisme. Es tracta d'un pressupost amb un increment del 10,33% respecte a l'any anterior i que pràcticament segueix el mateix ritme de creixement que el pressupost de la Generalitat, que és el 10,68%.

En línies generals, tenim una forta contenció en la despesa de personal, que creix només el 4,45%, la qual cosa significa una congelació de la plantilla actualment existent, amb l'excepció de tres llocs de treball per a la prevista Junta Arbitral del Consum de Catalunya, així com un increment d'un 7,52% de les despeses corrents de funcionament ordinari dels serveis degudament..., bàsicament de les despeses del telèfon de consulta del consumidor, de les de neteges i electricitat de la nova seu al carrer Calàbria dels Serveis Territorials de Barcelona i un increment de les inversions que arriba al 13%.

Pel que fa a la Direcció General de Comerç Interior i de Serveis, podem constatar que pateix un increment moderat del 5,36%, però el que cal observar en les inversions pròpies és el creixement d'un 231%, és a dir que passa de 140 milions el 92, a 463 el 93, i això es deu a la incorporació de tres nous programes —no dos programes, senyor Gimeno— d'inversió, que es consideren d'importància per fer front als nous reptes i necessitats que planteja la internacionalització del comerç, a conseqüència de la plena entrada en vigor de l'Acta Única Europea, i que són el Programa de formació presencial i a distància, el Programa de promoció i actuacions dels serveis i el Programa d'estudis d'implantació de centres logístics de distribució.

Quant a les transferències de capital, es destaca un decrement en relació amb el 92 d'un 11,52%, i els seus trets més significatius són l'augment d'un 30% del crèdit de subvencions a les corporacions locals, per a inversions de millora o creació d'equipaments comercials col·lectius per una doble raó: perquè creiem en l'eficàcia demostrada de la dinamització i promoció del petit comerç dels centres urbans i per tractar-se d'inversions eminentment públiques, no realitzables, per tant, per la iniciativa privada.

Hi ha una disminució, aproximadament d'uns 200 milions de pessetes, del crèdit previst per a subvencions a empreses privades per a inversions de reforma d'estructures comercials, amb el benentès que aquest Programa ja porta funcionant des del 1988 i que, per tant, en bona mesura, ja ha provocat una renovació important del nostre comerç, si bé al mateix temps s'entén que encara s'ha de mantenir.

Pel que fa al consum, el pressupost del 1993 tracta de potenciar tant la Direcció General del Consum com l'Institut Català

del Consum, confirmant la voluntat ja manifestada en anys anteriors de potenciar aquesta àrea. En aquest sentit, el pressupost que el Departament destina a l'àrea de consum és molt més important del que es pot desprendre de la simple lectura dels pressupostos. S'ha de fer esment que el Servei del telèfon al consumidor que s'efectua gratuïtament comporta unes despeses que incideixen tant en l'aspecte del personal com en l'aspecte de les comunicacions, les quals no estan contemplades en el pressupost de la mateixa Direcció General, sinó que es comptabilitzen dintre de l'estructura pressupostària de les despeses generals del Departament.

I el mateix es podria dir del personal que fa les tasques d'inspecció i que actua en defensa dels consumidors, que incideix directament en el crèdit de despeses corrents del pressupost, les quals són necessàries si es vol tenir una presència activa i continuada en el mercat.

En conclusió, cal incrementar el pressupost d'aquesta Direcció General amb 714 milions de pessetes, als quals s'hauria de sumar, per tenir una visió global, els 191,6 milions de pessetes assignats a l'Institut Català de Consum i que figuren —aquest volum— en el pressupost de la Secretaria General.

Entrant a l'Institut Català del Consum, destacar que l'Estat espanyol només a Catalunya compta amb un institut i que, en aquest sentit, només els voldria recordar les paraules del comissari Van Miert recolzant l'actuació del nostre Institut. I, per no anar tan lluny, recordar les paraules del president de la Federació Nacional d'Empreses de Publicitat, el senyor José Viana Martín, en la seva compareixença davant la Comissió Especial de Publicitat al Senat, que deia textualment que: «l'Institut és un exemple de diàleg».

Si es comparen els pressupostos de l'Institut des de la seva posada en marxa el 1988, es pot constatar que, malgrat una evident manca de recursos inicials, els increments successius confirmen l'interès pel funcionament d'aquest instrument tècnic i com s'ha anat ampliant el camp de les seves actuacions. L'aportació per despeses d'inversió creix un 8,2, igual que la mitjana de tota la Generalitat i, en canvi, l'aportació per despeses corrents té un creixement important, inhabitual en aquest Projecte de llei de pressupost, per tal de poder anar afrontant les despeses de funcionament de l'Agència Europea del Consumidor.

Pel que fa a la Direcció General de Turisme, el seu pressupost creix en un 16%, que és significativament superior al creixement mitjà de la Generalitat o fins i tot del Departament, i responent als criteris de contenció de la despesa de personal, que només s'ha augmentat en un 2,34%, en canvi, les despeses d'inversió s'incrementen gairebé un 17%. Aquest creixement important respon tant a la prioritat de mantenir la inversió productiva com en el moment de dificultats estructurals i conjunturals que pateix en general el turisme mediterrani, i en concret el nostre país.

Per a una bona comprensió del Projecte de pressupost de la Direcció General de Turisme és preferible utilitzar un enfocament funcional i no orgànic. El pressupost s'organitza funcionalment de conformitat amb la política de govern exposada en el recent debat de política turística i amb les resolucions aprovades per aquest Parlament en ocasió d'aquest debat. Hi han, doncs, nou blocs de programes que es recullen en aquests pressupostos. En la intervenció del conseller en el debat de política

turística es van presentar aquests nou programes agrupats en tres estratègies, que són les que va explicar el conseller. I com es pot comprovar, doncs, tots aquests programes d'actuació han estat recollits en la dotació pressupostària del Projecte de pressupost. I bàsicament això, perquè no ens semblava ètic presentar uns pressupostos que recollissin unes propostes que encara no havien estat aprovades pel Parlament.

Com és evident, algunes d'aquestes dotacions són insuficients, potser per finalitzar i donar per fetes algunes de les actuacions ja que, evidentment, es tracta d'un programa de legislatura.

D'altra banda, cal esmentar que l'increment d'un 43% de la transferència del Consorci per l'any 93 significa que aquest Consorci tindrà una participació més intensa en tot el que és la programació del Departament. Per altra banda, també, la devaluació de la pesseta provocarà un augment en els costos de la presència a l'estranger del Consorci.

Tenim, doncs, uns pressupostos estructurats i equilibrats, fets per explicar una determinada acció de Govern, coherents amb el nostre programa, amb uns objectius clars i definits, i des d'aquest convenciment el meu Grup de Convergència i Unió votarà en contra de totes les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Ruiz.

Passem a la votació de les esmenes al Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Vots a favor de les esmenes, es volen posar drets?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament de Benestar Social. El Grup Popular manté quatre esmenes: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Montserrat. (Pausa.)

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, dono per defensades les esmenes 545 i 549, per tant, en aquests moments em queden la 533 i la 539, corresponents a Benestar Social i a l'ICASS.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), el Grup Parlamentari Popular farà la defensa conjunta de les esmenes de retorn al Consell Executiu del Departament de Benestar Social i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Els pressupostos, tant del Departament de Benestar Social com de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, mostren clarament la instrumentalització d'aquests per mantenir i potenciar el clientelisme polític, amb els quals no es podran assolir els veritables objectius d'una política de benestar social i de promoció dels sectors més desfavorits de la nostra societat.

En definitiva, aquests pressupostos tindran efectes dramàtics sobre el nivell de prestacions socials a Catalunya en la mesura que la congelació o reducció dels recursos, afegida a la indefinició dels drets a les prestacions socials, pot donar lloc a una reducció radical dels serveis als sectors més febles de la societat catalana, tot això en un moment de recessió econòmica, quan el nombre de persones amb necessitats creix de manera geomètrica.

El tancament de serveis serà inevitable amb les dotacions previstes per aquests pressupostos. Amb 51.940 milions, aproximadament, al voltant d'un 3,40% de la despesa de la Generalitat, ens trobem per sota dels estàndards més desenvolupats dins de la Comunitat Econòmica Europea, que són els que corresponen a les regions econòmiques amb un producte interior brut i un producte per càpita similar al de Catalunya.

Per una altra banda, ens trobem amb un increment pressupostari que l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials respecte a 1992, en la secció 42, d'«Ingressos de la Seguretat Social», d'un 18,89%, motivat per la transferència de les competències en matèria de centres especials de treball per part de l'Inem. Aquest increment no té cap correlació amb l'evolució de la secció 41, d'«Ingressos propis de l'Administració autonòmica», que té un increment d'un 2,46%, la qual cosa representa en termes reals una reducció de l'esforç financer propi de la Generalitat en l'àmbit del benestar social.

D'aquestes dades es dedueix que la major part de l'increment econòmic de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials és finalista per l'esmentada transferència dels centres especials de treball de l'Inem i no incrementa pràcticament la resta de serveis. Això implica una reducció en termes reals del nivell de compromís financer del Consell Executiu en matèries tan diverses com l'estimulació precoç, els programes de salut mental o els programes d'inversió del mateix organisme.

Nosaltres defensem una reducció de la despesa pública en la seva globalitat, forçada pel diferencial macroeconòmic entre el nostre país i el nucli més avançat de la Comunitat Econòmica Europea. Afirmem, no obstant, que cal fer compatible aquesta reconversió pressupostària amb el manteniment del nivell de prestacions socials; cal fer una reforma amb profunditat del model de política de benestar social que ha seguit el Consell Executiu en els darrers anys.

Les esmenes de retorn dels pressupostos per al 1993 del Departament de Benestar Social i de l'ICASS ens permeten exposar les reformes que proposa el Grup Parlamentari Popular per tal d'aconseguir fer compatible el rigor pressupostari amb el manteniment del servei social per als sectors més necessitats del nostre país. Una exigència de solidaritat amb els sectors més necessitats de la població catalana ens porta a demanar el retorn al Consell Executiu d'aquests pressupostos per a la seva reformulació.

En primer lloc, existeix un increment dels costos de gestió provocat per la manca de coordinació entre els serveis sanitaris i els serveis de Benestar Social respecte a la situació existent abans de la creació de la Conselleria de Benestar Social, en què els serveis estaven integrats en un programa global d'actuacions sòcio-sanitàries. Aquesta compartimentació ha comportat un increment desafortat de les despeses burocràtiques. Un exemple: els 3 milions dels programes socials de lluita contra la sida; els 15 milions dels programes de lluita contra la drogroaddicció; els 261 milions per serveis de persones disminuïdes; els 269 milions per a salut mental, destinats a recolzar la tasca de les corporacions locals, entenem que es podrien gestionar millor dins d'un model unitari de prestació dels serveis sòcio-sanitaris. Un model que hauria de basar-se en els principis de subsidiarietat i de màxima liberalització de la gestió dels serveis, en la mateixa línia que per a la sanitat propugnava l'informe Abril. Certament, la comissió de coordinació de programes i

actuacions sòcio-sanitàries del Departament de Sanitat i Seguretat Social i del Departament de Benestar Social, creada el juliol del 89, assumeix una tasca d'integració de les atencions dels serveis socials i de l'assistència sanitària per als sectors de població més necessitats. Malgrat això, l'experiència ens demostra que aquesta integració, partint de dues realitats administratives diferenciades, sempre té uns costos afegits.

La primera mesura correctora proposada pel Grup Parlamentari Popular seria una comptabilització dels increments de despesa originats per aquesta dualitat administrativa, per tal d'establir programes que permetin anul·lar aquest diferencial dels costos dels serveis sòcio-sanitaris. No disposem d'uns mitjans tan notables com per permetre'ns el luxe d'una pèrdua del nivell d'eficiència desitjable amb una adequada coordinació dels departaments de Sanitat i Benestar Social. En segon lloc, el Grup Parlamentari Popular creu que caldria incrementar en 10.000 milions els pressupostos del Departament de Benestar Social en matèria de promoció d'habitatge social, donat que entenem que aquesta és una de les necessitats més vitals dels col·lectius socials més desfavorits, com ho demostren els estudis realitzats al respecte i molt recents, com el de Caritas.

Sense un habitatge digne com a entorn vital imprescindible no existeix cap possibilitat d'assolir un desenvolupament personal equilibrat. En aquest sentit, el Grup Parlamentari Popular entén que les prestacions públiques de foment de l'habitatge social han de rebre un tractament més generós als pressupostos del Departament de Benestar Social. Primer, per tal d'assumir una política activa que eviti la consolidació de les bosses de marginació social: Quart Món. Segon, per compensar, encara que sigui d'una manera molt limitada, la caiguda de la inversió en el mercat de la construcció i les obres públiques a Catalunya, amb una despesa que té una alta rendibilitat social. Un increment de 10.000 milions de pessetes, mitjançant una transferència de crèdits de despesa de les partides destinades a publicitat, actes institucionals, estudis, viatges i publicacions, permetria assolir aquests objectius sense una desviació dels nivells de contenció pressupostària. Per una altra banda, hem d'assenyalar el fet que, ara per ara, la major part dels ajuts per assolir un habitatge per als sectors més desfavorits de la nostra societat tenen el defecte essencial, segons ha denunciat Caritas, de respondre més a les necessitats de les classes mitjanes, amb un cert poder d'estalvi, que no pas a la situació dels marginats del nostre país. El problema no és oferir crèdits més o menys tous, sinó oferir un habitatge que pugui ser finançat per les famílies catalanes amb menor poder econòmic. De poc serveix una ganga financera, si aquesta supera les possibilitats econòmiques dels presumptes destinataris d'aquesta política de promoció de l'habitatge social.

L'experiència d'algunes fundacions que treballen en aquest àmbit d'actuació, i voldria esmentar pel seu caràcter paradigmàtic la fundació Família i Benestar Social i la mateixa Caritas, demostra que és possible oferir un habitatge digne amb lloguers raonables o amb préstecs amb un llarg termini d'amortització, sempre que es faci una planificació urbanística d'abaratiment del preu del sòl i de control dels costos de construcció. El Grup Parlamentari Popular considera que l'increment dels recursos destinats als programes de promoció d'habitatge social hauria de ser complementat per una modificació de la política d'ordenació territorial. Cal reduir el cost del sòl, almenys pel que fa a

les promocions d'habitatge social, i això implica una reforma en profunditat dels models d'ordenació i desenvolupament territorial vigents per aconseguir una política d'abaratiment del preu de l'habitatge.

La tercera qüestió que volem plantejar en la defensa d'aquestes esmenes és la necessitat d'eliminar les pràctiques del clientelisme partidista que desenvolupa el Departament de Benestar Social, i més concretament la Direcció General d'Acció Cívica. Aquesta Direcció General d'Acció Cívica, un dels darrers responsables de la qual ha estat promocionat a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per la seva tasca al servei dels interessos de Convergència Democràtica de Catalunya, ha centrat pràcticament les seves actuacions en aquesta finalitat.

Entenem, des del Grup Parlamentari Popular, que aquesta Direcció General d'Acció Cívica hauria d'ésser eliminada i el seu pressupost transferit als programes i actuacions socio-sanitàries i d'assistència i serveis socials per a persones amb disminucions físiques i psíquiques. Aquesta Direcció General es gasta el 62% del seu pressupost en despeses administratives: 808 milions sobre 251 en transferències a entitats i altres organismes, els programes de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

En quart lloc, cal transferir la Direcció General de Joventut i l'Institut Català de Serveis a la Joventut del Departament de Presidència al Departament de Benestar Social, per tal d'aconseguir una millor implementació de les actuacions socials de la Generalitat de Catalunya en els àmbits de la infància i l'adolescència, especialment pel que fa a donar prioritat a les actuacions dirigides a col·lectius amb alt risc social. Amb els mateixos volums de despesa s'aconseguiria una millor racionalització de la gestió dels serveis sectorials de Benestar Social dins del marc del segon Pla de serveis socials. En aquest mateix sentit, és necessari transferir l'Institut Català de la Dona al Departament de Benestar Social per tal d'aconseguir una millor unitat contra la discriminació i en favor de la participació activa de les dones en la vida econòmica, social, cultural i política al nostre país, dins de l'esmentat segon Pla de serveis socials.

Tot això sense comptar l'efecte complementari de reduir la complexitat administrativa, gens funcional i molt costosa, del Departament de Presidència, veritable exemple de les possibilitats infinites de creixement disfuncional de la burocràcia.

Com a cinquena qüestió volem plantejar la coordinació del Departament de Benestar Social amb la política de benestar social dels ens locals. Tant la Llei 7, del 85, del 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, com la Llei 8/87, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, estableixen com a serveis mínims obligatoris per als municipis de més de 20.000 habitants els de prestació de serveis socials; concretament els articles 26.2.c), de la primera, i 64.c), de la segona. Aquesta realitat competencial dóna un important rol als ens territorials locals en matèria de serveis socials, fins al punt que l'article 19 de la Llei 26/85, del 27 de desembre, de serveis socials, reconeix la necessitat d'establir de forma gradual concerts i convenis de col·laboració amb els poders locals. Les dades pressupostàries demostren que, un any més, aquesta llei no s'aplica. Certament el problema està en la manca de voluntat descentralitzadora de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, especialment pel que fa als serveis assistencials gestio-

nats per les corporacions locals més importants. L'Institut Català de Serveis Socials ha afavorit les inversions i la despesa indirecta, via convenis, a favor dels consells comarcals dominats per Convergència Democràtica de Catalunya, en perjudici del territori on es concentra la major part de les necessitats socials de Catalunya, que es correspon a l'extinta Entitat Metropolitana de Barcelona.

Un exemple d'aquestes disfuncionalitats pressupostàries és el fet que crèdits per valor de més de 42 milions per a despeses institucionals, estudis, conferències i altres actes socials i les previsions de crèdits de despesa per als programes locals de lluita contra la drogoaddicció i la sida siguin de 15 i 3 milions, respectivament. La vida social és deu vegades més important per al conseller Comas que la prevenció de la sida o la planificació de mesures per atendre necessitats socials dels afectats per aquesta malaltia.

Vostès creuen que amb 1.165 milions aconseguim satisfer les necessitats financeres de les unitats locals d'atenció social primària? Vostès creuen que amb 50 milions es podrà fer quelcom per finançar a nivell local els programes de supressió de barreres arquitectòniques? Vostès creuen que amb 261 milions els ajuntaments podran oferir uns serveis de qualitat a les persones disminuïdes? Quina política local de salut mental pot fer-se amb 269 milions per a tot Catalunya? Les partides d'ajut a domicili, ajuts a urgències socials, per valor de 305 milions i 359 milions, respectivament, són insuficients, per la senzilla raó que no permeten universalitzar aquests serveis a tots els ciutadans que les necessiten.

El principi de descentralització dels serveis socials, anunciat a la Llei de serveis socials i al primer i segon Pla de serveis socials de Catalunya, no s'ha aplicat als municipis de més de 20.000 habitants, que en la seva majoria tenen governs locals diferents dels de l'actual majoria parlamentària.

Senyor president, em passaré una miqueta. Ja sap que no és la meva norma. Si m'ho permet... *(Pausa.)*

El resultat és que els ajuntaments de més de 20.000 habitants, amb excepcions molt puntuals, es troben amb la càrrega financera d'assumir els serveis i establiments d'atenció primària i especialitzada, que formen part de la xarxa bàsica d'utilització pública, però que reben uns ajuts inferiors als rebuts pels centres d'iniciativa social sense afany de lucre, o pels centres gestionats pels consells comarcals.

La comparació dels convenis de coordinació administrativa entre Generalitat i ajuntaments, i els convenis i concerts d'iniciativa privada no deixen cap mena de dubte: els increments de la inflació i l'IPC, malgrat les paraules del ministre Solchaga, posaran les corporacions locals davant la triple opció de reduir la qualitat dels serveis i incrementar la seva càrrega financera o anar per la via del tancament dels serveis de suplència. Les transferències corrents a les corporacions locals, per posar un exemple, article 44 i 46 del pressupost del Departament, que representen 5.002 milions de pessetes en la millor de les hipòtesis, que seria l'aplicació del total d'aquests crèdits a entitats i empreses públiques locals, no arriba al 10% de la despesa corrent del Departament. En l'ICASS la xifra és per al mateix capítol de 2.235 milions. El Departament de Benestar Social redueix la subsidiarietat a un 10% del pressupost.

Tot això encara s'agreuja més si tenim en compte que les inversions del Departament, estimades en 2.082 milions, repre-

senten una de les més baixes proporcions de despesa inversora de l'Administració pública catalana en relació amb el pressupost de despeses corrents. El cas més paradigmàtic d'aquesta marginació dels grans municipis pel Departament de Benestar Social és la seva actuació a la ciutat de Barcelona, on aquest Departament practica de forma implacable una política de descapitalització dels serveis socials municipals, desenvolupant iniciatives, especialment en l'àmbit de la Direcció General d'Acció Cívica, sense una correcta coordinació amb l'Ajuntament de Barcelona. L'exemple, puntual però molt significatiu, del finançament del transport regular per a disminuïts o la negativa autonòmica a participar en els programes de promoció social dels marginats donen prou testimoni d'aquesta situació.

El Grup Parlamentari Popular creu que, seguint el principi de la subsidiarietat, que no afecta només la Comissió Europea o els estats, sinó també les regions i nacionalitats, s'hauria de delegar a l'Administració local la gestió de les competències de gestió i dels recursos de la Generalitat en matèria de benestar social. Això seria el més lògic, des d'una perspectiva integradora.

Els poders locals a Catalunya, el 1989, varen fer una despesa supletòria en matèria de benestar social d'11.490 milions, amb una participació de la Generalitat, segons dades de la Federació de Municipis de Catalunya, que no cobria ni de lluny aquest nivell de compromís financer. A la província de Barcelona, on s'ha desenvolupat més el rol supletori municipal i provincial, els serveis socials supletoris assumits per les corporacions locals —serveis de joventut, beneficència, tercera edat, disminuïts i drogoaddictes—, representaren una mitjana, el 1989, del 5% dels pressupostos de despesa local: els recordo que aquests pressupostos no arriben a un 4% de despesa social. Dit d'una altra manera: el Departament de Benestar Social farà el 1993 un esforç relatiu menor que el fet per les corporacions locals a Catalunya l'any 1989.

La realitat és que el Consell Executiu i l'actual majoria parlamentària han optat per la via de negar-se a la descentralització de l'Administració autonòmica, tant en el camp de benestar social com en qualsevol altre aspecte. L'intervencionisme estatista del Departament de Benestar Social, la promoció de la cultura del subsidi, de la qual parlava fa pocs dies el mateix senyor Pujol de forma molt crítica, no ajuda a desenvolupar una llibertat responsable i solidària. És urgent fer polítiques familiars integrades: cal implementar els recursos per a infància i joventut dins d'un projecte global que consideri el rol social de la família.

El Sr. PRESIDENT: Procuri acabar.

La Sra. MONTSERRAT: Ja acabo, ja.

Molts problemes no tindrien l'actual desenvolupament amb una estructura familiar més sòlida, com ho demostren la major part dels estudis sociològics. Sense una promoció activa i clara dels valors familiars, oferint serveis per tal d'afavorir la integració dels rols socials dels pares en els seus rols familiars —com és el cas de l'educació infantil no obligatòria, per posar-ne un exemple—, ens trobarem amb un creixement de les patologies socials. Com ho demostra l'experiència dels Estats Units, la desestructuració de les unitats familiars afavoreix l'increment de les conductes socialment patològiques de les noves generacions. La manca d'una política global de promoció de la família afebleix els fonaments de la política de benestar social de la

Generalitat. Per això demanem un crèdit de 2.000 milions, destinats a programes de subvenció dels serveis d'educació infantil no obligatòria per a les famílies amb uns ingressos menors a tres vegades el salari mínim interprofessional: amb aquesta política aconseguirem millorar la situació de moltes famílies que, amb fills de menys de tres anys al seu càrrec, es troben amb greus dificultats per finançar uns serveis privats d'educació infantil no obligatòria.

El Grup Parlamentari Popular considera imprescindible fixar en els pressupostos del Departament de Benestar Social una política més propera a les realitats concretes dels ciutadans, menys tancada en la xarxa d'interessos partidistes de l'actual majoria parlamentària, i, per tant, demanem el retorn al Consell Executiu tant del pressupost del Departament de Benestar Social com del de l'ICASS.

Res més, i moltes gràcies. I perdoni'm, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat, però la realitat és que ens ha alliberat de quatre esmenes i, per consegüent, he estat més tolerant.

El Grup Socialista té sis esmenes: la 534..., la defensa la senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Quines defensarà?

La Sra. BARENYS: La 534, 38 i 41.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Tres esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Aclareixo que la 537 ja va ser defensada, eh?

La Sra. BARENYS: Pot ser.

Novament, a l'entrada de l'any 93, gairebé a l'entrada del 93, fem el nostre torn en contra del pressupost del Departament de Benestar Social. Any rere any ens trobem en l'obligació moral de fer aquesta esmena, tant si els pressupostos augmenten com si es mantenen, com si es rebaixen. I si prenem aquesta actitud política no és per mantenir un comportament opositor, que com a primer grup de l'oposició ens pertoca, sinó perquè partim de la importància que tenen per al país les polítiques de benestar social i el tracte que se li atorga des del Govern de la Generalitat.

No hi ha dubte que si valorem en números absoluts el pressupost, aquest és important: 57.314 milions de pessetes. Però si en fem una anàlisi relativa podem comprovar que, en el conjunt del pressupost del 1993, en el conjunt global, es redueix el pes de la despesa social, cosa que és especialment greu, donat que en un moment de crisi econòmica el que cal és reforçar aquestes polítiques per evitar l'exclusió social i mantenir, com a mínim, el camí iniciat cap a la universalització dels serveis i, com a conseqüència, la cobertura de les necessitats socials.

Com a conseqüència, lamentem que el Departament de Benestar Social, en relació amb l'any anterior, hagi reduït el seu pressupost en tres punts, baixant a un 10,93%. Per altra part, volem manifestar que, a pesar de l'existència del segon Pla d'actuació social, PAS 92-95, el pressupost continua essent un reflex d'una manca de prioritats instrumentals que facin factible el desenvolupament continuat de la política de benestar, en la via, com dèiem, de la universalització de les prestacions. Hi ha, com a conseqüència, en aquest pressupost, una manca d'adequació als criteris establerts al PAS i una restricció inexplicable

als capítols 6 i 7, que són els adequats, pressupostàriament, per impulsar una política d'equipaments territorialment equitativa.

No obstant aquestes dues observacions generals sobre el volum econòmic i la planificació —importants, evidentment—, en aquest exercici hem de destacar especialment les següents qüestions. Primera, que, en un any de congelació de plantilles, l'increment del capítol 1 és d'un 26,5, concentrat al Gabinet del Conseller i Secretaria General, que, dit sigui de pas, arriba a tindre adscrit el 71% de la plantilla de tota la Conselleria; segon, que l'increment de la partida de lloguers..., el 1993 es gastaran 741 milions de pessetes en lloguers del Departament i de l'ICASS, i el més greu és que la major part d'aquest pressupost recau també en la Secretaria General i Gabinet del Conseller, la Direcció General d'Acció Cívica i l'Administració General de l'ICASS, és a dir, mai en serveis finalistes, excepte a infància, la Direcció General d'Infància, que té una assignació de 60 milions per pagar els seus equipaments, però mai en equipaments finalistes orientats a gent gran, a disminuïts, etcètera —s'està, creiem nosaltres, engreixant la burocràcia del Departament de Benestar Social i llogant a preu d'or determinats locals—; en tercer lloc, l'augment del capítol 4, que no ens ha de portar a engany, donat que no s'incrementa per la despesa pròpia, sinó pels diners finalistes que corresponen al traspàs de les activitats formatives i dels centres especials de treball de l'Inem —també de pensions no contributives: l'increment que han tingut, també elevadíssim—, i, en últim lloc, i molt especialment, hem de lamentar, com ja he dit anteriorment, la congelació de la política d'inversions.

Entrant en cada una de les direccions generals, hem de dir que, dintre de la Conselleria de Benestar Social, hi ha dos serveis que criden especialment l'atenció: el Gabinet del Conseller i Secretaria General i la Direcció General d'Acció Cívica. Pel que fa al Gabinet del Conseller, hem de denunciar un cop més aquesta estructura macrocefàlica, assumint competències i funcions que, per llei, correspondrien a altres serveis, com per exemple l'ICASS —mirin vostès les memòries. I això no és tot, la Secretaria General i el Gabinet del Conseller és el que incrementa el seu pressupost de forma més desmesurada: un 52,2%, prenguin nota —en relació amb l'any passat, evidentment—, percentatge que, fins i tot sostrant la quantitat addicionada aquest any, en aquest exercici, referida a habitatge públic, que ve de Serveis Comunitaris, passa l'increment a un 34%, xifra totalment reprovable. Per altra part, el capítol 2 del Gabinet del Conseller creix en un 119%, sobrepasant tots els mínims acceptables, creixement produït pels elevats lloguers, pel pressupost de despeses de lloguers: l'any anterior hi havia 34 milions i aquest any n'hi ha 386, dels quals només 100 estan justificats a les memòries. A la vegada, manté una quantitat exorbitada, de 565 milions, per a la política de subvencions *sui generis*, entre cometes, tantes vegades denunciada per les formes clientelars que hi ha al darrere.

El servei bessó de la Secretaria General i Gabinet del Conseller és la Direcció General d'Acció Cívica, que també s'incrementa en un 51%, el seu pressupost. Lògicament, no podia ser d'altra manera, quan les seves finalitats són les mateixes que les de la Secretaria General i Gabinet del Conseller: és un organisme orientat, o designat, per a la captació d'adhesions i voluntats, mitjançant la despesa de subvencions i les oficines de benestar social. Hem de destacar tres qüestions, relatives a

aquesta Direcció General: també incrementa la partida de lloguers en un 50%, també incrementa en un 20,50% la partida de les campanyes d'Acció Cívica —que en aquest moment ja puja a 569 milions de pessetes—, i també les subvencions a famílies, en més d'un 1.000%, passant de 19 milions que hi havia en l'anterior exercici a 221 milions.

Les dades són prou clares, i no mereixen comentari respecte a les seves finalitats, sobretot si aquestes dades les comparem amb la Direcció General d'Afers Socials, direcció general a partir de la qual es materialitzen les polítiques de serveis socials dirigides als col·lectius específics de ciutadans amb necessitats, i també d'atenció primària. Si ho comparem, ens podem quedar astorats. L'increment d'aquest servei, de la Direcció General d'Afers Socials, està per sota de l'increment del cost de la vida, l'IPC, en un 2,78, que repercuteix a l'ICASS, traient tota la partida corresponent a formació d'adults, en un 2,64. No cal fer referència a les partides per al funcionament de l'ensenyament i l'alfabetització d'adults: la disminució és tan considerable —ho ha dit en més d'una ocasió la meua companya Dolors Torrent— que impossibilita fer una política adequada, davant de les moltes necessitats encara existents per a la formació d'adults. Aquesta és una competència que, vostès, hem reclamat moltes vegades que la traspassin al Departament d'Ensenyament, i crec que ho haurien de fer, per a una millor efectivitat i rendibilitat d'aquestes funcions i d'aquesta política.

Un altre greuge comparatiu en aquest pressupost és la Direcció General de la Infància. Com s'expliquen —i ens ho explicaran a nosaltres— que l'increment d'aquests serveis sigui únicament d'un 0,4%? Com pensen vostès, com pensa la Conselleria de Benestar Social, vestir i alimentar els menors atesos en els seus centres, si el cost de la vida ha sigut de prop d'un 6%? Com pensen vostès portar a cap la política per a la infància, si no disposen pressupostàriament d'uns diners adequats per fer-ho? Segurament ens diran que hi ha un crèdit ampliable, en el pressupost, un crèdit ampliable que vostès veuran, en el moment que sigui oportú, d'engreixar-lo amb partides adequades. Però vostès no creuen que d'entrada, ja, la política per a la infància té unes necessitats que s'incrementaran en funció de les de l'anterior pressupost? Vostès creuen que no és possible, ara ja, incrementar aquestes partides? Per nosaltres, aquest pressupost és inexplicable, és incompreensible. Ho vàrem esmentar ja en el debat de l'estat de despeses. No vàrem aconseguir cap modificació, perquè vostès ja es van refugiar... —Direcció General d'Infància—, perquè vostès ja es van refugiar en el crèdit ampliable que estava establert en la Llei de pressupostos.

ICASS: en analitzar l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, ho fem des de la convicció que aquest, exceptuant la Direcció General de la Infància, és l'organisme que, mitjançant la seva política, té de fer possible el desenvolupament d'uns majors nivells de benestar. És un organisme que ha de jugar fort per superar els desequilibris territorials i, a la vegada, ha d'ésser un instrument per a la lluita contra l'exclusió social.

L'ICASS, creat amb aquesta finalitat, està, pràcticament, esquarterat; el model de benestar social i serveis socials ha anat perdent cohesió i a la vegada també ha anat perdent entitat, perquè l'administració institucional dels recursos, l'ordenació i l'organització dels serveis ha perdut el nord. L'ICASS és dèbil, no té força; es veu en l'estudi dels seus programes i en l'anàlisi

de les seves memòries, moltes d'elles fotocopiades de l'any anterior i de l'anterior; els plans que s'aproven, que aprova el Consell Executiu, com el Pla d'integració laboral, el Pla de la gent gran i el mateix Pla d'actuació social, no hi tenen reflex ni repercussió, perquè els programes més importants passen a gestionar-se des del Gabinet del Conseller. D'on ve, ens preguntem, aquesta manca de fe en la mateixa estructura de la Conselleria de Benestar Social? D'on ve aquesta manca de fe en la seva pròpia estructura?

Pel que fa a la despesa de l'ICASS, hem de destacar novament la diferència quantitativa entre l'increment de l'ICASS-Generalitat i l'ICASS-Seguretat Social, un 2,46 i un 18,9; vostès ja ens ho explicaran.

Per altra banda, analitzat aquest pressupost de l'Institut autònom de l'ICASS en números absoluts, veiem que està congelat, que creix només d'un 9,92 i que l'any passat creixia d'un 9,70. És molt poc l'esforç esmerçat en aquest organisme, si més no si es compara amb l'esforç que ha fet la Conselleria per al Servei del Gabinet del Conseller i Secretaria General i per al Servei d'Acció Cívica.

Tan desvaloritzat està l'ICASS que disminueixen fins i tot la inversió pròpia, que fa una davallada del 42%, 1.321 milions menys? Tan desvaloritzat està aquest organisme? No hi ha dubte que aquesta davallada en la inversió pròpia repercutirà en la demanda d'equipaments de vellesa, en la demanda d'equipaments per a persones amb disminució. El capítol 7 augmenta, augmenta de 477 milions, però la diferència és clara, en contra dels diners disponibles per a la inversió en nous equipaments.

I, dintre d'aquesta percepció negativa, hem d'entrar a analitzar dos serveis que considerem cabdals dintre de l'ICASS: el Servei de Persones Disminuïdes i el Servei de Vellesa. Pel que fa al primer, a primera vista hom podria quedar content, perquè sembla que es manté el mateix increment que l'any anterior —almenys no retrocedeix—, 15,80%. Però els preguntem: podrem, podran crear nous serveis amb aquests milions de més? Sí o no? Doncs, sota el nostre criteri, sembla que no, perquè aquest augment ve condicionat, com deia al començament de la meua intervenció, per les transferències finalistes, com dèiem anteriorment, de l'Inem, de la Lismi, de les pensions no contributives. Ens quedarem com estàvem o empitjorarem, respecte a inversió pròpia? Només es compta amb 462 milions per a tot Catalunya, i a capítol 7 amb 402 milions. Podrem avançar en el compliment dels compromisos contrets, residències, centres de dia, apartaments-habitatge, centres ocupacionals o centres especials de treball? Com donaran compliment als compromisos del PAS del 1992? Mirin vostès —ara potser no ho tenen a mà— la pàgina 65 i següents del PAS i el desenvolupament de la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, que va incrementar amb 25 milions però que vostès saben molt bé que és insuficient aquesta quantitat per tirar endavant aquesta política d'eliminació i supressió de barreres.

Voldríem una resposta a aquestes qüestions; un primer pas, una primera resposta fóra que la Conselleria ens hagués fet una memòria més ajustada als seus objectius i a aquesta realitat.

He de dir que no tot és negatiu en el pressupost de l'ICASS. Crec que hem de destacar dues qüestions: l'increment de les partides d'estimulació precoç, que durant molts anys han estat reclamades per aquests col·lectius que treballen en aquestes polítiques, i també els programes de salut de mental; benvinguts

siguin aquests increments en aquests dos programes. Però els preguntem, com a conseqüència, què faran amb la resta de compromisos contrets per vostès? Ho afrontaran la Secretaria General i el Gabinet del conseller, des de les seves partides? Això, també ens agradaria que vostès ens ho expliquessin.

Respecte al programa de vellesa. El nivell de creixement és com el d'infància; es veu que vells i nens, els més vulnerables, els més necessitats, són els que vostès tenen un pressupost més restringit: un 3,29%, incrementa el pressupost de vellesa, també per sota de l'IPC. També a l'igual que a infància, solucionen el problema establint un crèdit ampliable a la Llei de pressupostos, que es nodrirà en aquest cas dels beneficis dels jocs. Jo els pregunto a vostès si això és possible, si creuen realment que hi haurà beneficis; si en el pressupost és el primer any que vostès posen increment zero, com pensen, com pensen dedicar els beneficis del joc a les polítiques de Benestar Social? Possiblement la idea lluminosa sigui aquest programa que cada cinc minuts hi haurà un joc a Catalunya, i amb això pensen vostès alimentar les polítiques de Benestar Social, però que no els passi que els catalans ens tornem tots ludòpates i llavors hàgim de dedicar els beneficis del joc a curar-nos d'aquesta malaltia.

Evidentment que dintre del conjunt d'aquest servei hi ha alguna millora; fórem injustos si no ho reconeguéssim. Augmenta la partida de concertació de places socio-sanitàries; s'estableix un nou programa dotat amb 574 milions, orientat a noves formes d'ajut a la gent gran, però novament és de lamentar la baixa de la inversió pròpia d'un 21,4%, perquè en aquest cas no s'explica com pensen vostès desenvolupar el pla de la gent gran i com donaran sortida a innumbrables demandes d'entitats i ajuntaments, que cada vegada pressionen més per donar resposta a les seves necessitats socials.

Respecte al tema de l'atenció primària, he de dir que l'increment en relació amb l'any passat és d'un 16,58, i es nodreix de les transferències del pla concertat. Una vegada més hem de denunciar que la Conselleria de Benestar Social fa trampa, en tant que està obligada, per conveni firmat amb el Ministeri de Benestar Social, a doblar aquesta quantitat finalista que rep per desenvolupar les prestacions bàsiques, cosa que des del primer dia d'aquest pla concertat no va fer; no únicament va evadir la seva responsabilitat i el seu compromís, sinó que el deute amb els ajuntaments és elevadíssim: de l'any 1991, encara els deu 460 milions de pessetes, que corresponen al 25% dels convenis signats amb els municipis, i l'any 1992 deu als ajuntaments 1.535 milions de pessetes, corresponents al 90% dels convenis signats amb els municipis.

I el problema no és únicament aquest del deute. Sabem la poca devoció de la Conselleria de Benestar Social pels municipis, sabem el poc respecte al principi de subsidiarietat de la Conselleria de Benestar Social respecte als municipis, sobretot si aquests tenen més de 20.000 habitants, i com a conseqüència els desplaça, desplaça aquests ajuntaments grans, en favor dels consells comarcals, i potencia una xarxa de serveis que es fa palesa ja en el PAS 92-95. És aquesta actuació de deute insostenible a què té sotmesos els ajuntaments, i també aquesta situació de serveis paral·lels, que fa que es creï un fonament de deslleialtat institucional, que la Conselleria de Benestar Social haurà de corregir.

Hi ha encara més qüestions a considerar en aquest pressupost. Volem preguntar què s'ha fet de les partides per donar su-

port a la renda mínima d'inserció; precisament perquè aquest Programa respon a un acord institucional, vostès no poden fer desaparèixer dels programes la seva menció específica, a la vegada en un any com aquest, en què es preveu que poden incrementar les sollicituds de programes de renda mínima d'inserció. També els preguntem quin és l'increment de les UBASP, de les unitats bàsiques de serveis socials, quin és l'increment de l'ajut a domicili, si s'eixamplarà o no s'eixamplarà aquesta xarxa, en funció de les necessitats que hi ha a Catalunya.

Jo, per acabar —perquè el temps s'ha esgotat—, voldria fer tres comparacions ràpides; tres dades comparatives que poden reflectir aquest desequilibri que hi ha en els pressupostos de la Conselleria de Benestar Social. Mirin vostès, i reflexionin sobre la qüestió: la Secretaria General i el Gabinet del Conseller incrementen d'un 52,2% el seu pressupost; l'ICASS, que és l'organisme que ha de potenciar les polítiques de serveis socials orientades als col·lectius específics, només incrementa d'un 9,92%. La Direcció General d'Acció Cívica augmenta d'un 51%; la Direcció General d'Afers Socials, que nodreix l'ICASS, d'un 2,78%. La partida de lloguers de la Secretaria General augmenta d'un 119%; la Direcció General d'Infància augmenta d'un 0,4%. Penso que amb aquestes tres dades es veu clarament quina és la descompensació, el desequilibri que té el pressupost de la Conselleria de Benestar Social respecte al que hauria de ser un programa, un pressupost orientat al desenvolupament i a l'extensió del benestar social per a tothom.

Jo sé que, en aquesta hora de la nit, les nostres paraules no els ajudaran gaire a reflexionar per canviar el seu vot, però sé que alguns de vostès, encara que hi votin en contra, saben que en moltes de les coses que diem els diputats de l'oposició tenim més raó que un sant. Jo espero que, amb el pas dels dies i dels mesos, puguem, en realitat, arribar a transformar i a millorar la política de benestar social i de serveis socials que es porta a cap des d'aquesta Conselleria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. La resta d'esmenes socialistes, les defensa el diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Senyor president, em sembla que hi haurà un altre company de grup que defensarà una altra de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Vostè, quina defensa?

El Sr. SALA: La número 546, que fa referència a l'EAJA.

El Sr. PRESIDENT: Al joc.

El Sr. SALA: La del joc. Senyor president, senyores i senyors diputats, és probable que la presentació d'una esmena a la totalitat a una entitat com l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes en el moment en què es troba aquesta Entitat sigui una esmena innecessària, perquè, d'alguna manera, una esmena a la totalitat, el que planteja és una reprovació, per la vessant econòmica, de la política que està desenvolupant una conselleria o una entitat. Jo crec que és innecessari plantejar aquesta reprovació perquè la realitat, la realitat del país està reprovant d'una manera sistemàtica l'actuació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Jo crec que l'esmena a la totalitat s'està produint dia a dia, provocant una situació que jo crec que hem de qualificar clarament d'agonia lenta, lenta agonía, pesadíssima agonía d'una institució de la Generalitat.

Jo —vostès no sé si se n'han adonat encara—, ja fa bastant de temps que el nostre Grup i altres grups de l'oposició estem sortint en aquesta tribuna, en el debat de pressupostos, formulant

interpellacions, i de totes elles, del repàs de totes elles es pot observar d'una manera clara i precisa —i és incomprendible que per part del Govern això encara no s'hagi observat— que estem deixant morir d'una manera miserable una institució de la Generalitat.

Les xifres són òbvies, són indiscutibles, i jo crec que les xifres mai a la vida han dit amb tanta claredat aquesta situació; estan demostrant aquesta situació. Les vendes estan baixant any rere any; vam començar amb una facturació inicial de 15.000 milions de pessetes, i en aquests moments la previsió està ja per sota dels 9.000 o al voltant dels 9.000 milions de pessetes. El rendiment que la Generalitat hauria d'obtenir de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que era l'únic objectiu que en principi ens vam fixar, en el seu moment, per posar-la endavant —perquè jo crec que és obvi que quan vam arrencar aquesta Entitat ningú tenia ganes de posar en marxa una institució que promocionés el joc a Catalunya, i, si ho vam fer, va ser només per obtenir recursos per al tresor públic—, doncs, aquests recursos que inicialment s'havien previst que serien de 8.000 milions de pessetes, en els pressupostos de la Generalitat, les previsions inicials del president Pujol, l'any 87, ja immediatament es van reduir a una previsió de 6.000, la realitat del primer any ja va ser de 3.600 milions de pessetes, 3.400 el següent, 2.400 l'altre, l'any 90 ja es preveien uns 2.000 milions i en el pressupost d'any ja estem parlant de 1.000 milions de pessetes. S'està esmunyint la realitat econòmica i la realitat de rendiments que està fent en aquests moments aquesta Entitat i, per tant, la política del joc a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, la política del joc de la Generalitat de Catalunya està en aquests moments en bancarrota; no en bancarrota tècnica: està en bancarrota política, no va enlloc. Vostès no se'n volen assabentar, segueixen intentant imputar-ne les responsabilitats a altres àmbits, segueixen —suposo— o tornaran a fer-ho o ho faran, avui potser no, perquè és massa tard, i no val la pena repetir vells arguments: als contubernis, a les conspiracions, a les maldats dels altres, sense adonar-se que, el problema, el tenen vostès de l'inici, el moment que es va iniciar aquesta política que vostès han desenvolupat... Han intentat moltes coses per solucionar aquest problema, moltes. L'han canviat tres vegades de Conselleria; en aquests moments està adscrita a una Conselleria de Benestar Social.

Jo, en aquest sentit, vull dir a la meua companya de Grup Rosa Barenys que, si es pensa que alguna de les polítiques de benestar que s'han de fer han de venir dels beneficis del joc a Catalunya, que se n'oblidi, que no obtindran ni un duro; en tot cas, obtindran pèrdues, diguem-ne, obtindran rendiments negatius. Perquè la pretensió que hi va haver en el seu moment, que jo crec que no va ser una pretensió de passar beneficis a la gent que els necessitava a través del joc, sinó que va ser el contrari: utilitzar el nom del «benestar social» per intentar que es venguessin les loteries de la Generalitat..., en un altre moment s'ha utilitzat «la pàtria»; en aquests moments es torna a fer, s'està apel·lant als ciutadans perquè comprin loteries de la Generalitat en nom de la pàtria; també s'està fent, això. Es canvia l'Entitat Autònoma de conselleria; també fracasa. I després ens traiem de la màniga jocs diversos; s'han provat tots els jocs diversos: s'han provat la 6/49, s'ha fet la Loto Ràpid, i ara ens hem tret de la màniga un altre de nou, que és la Loto Express. La Loto Express, senyores i senyors diputats, senyors de la majoria, se-

nyors del Consell Executiu —que no estan aquí, però és igual—, és una loteria activa per definició; és una loteria que el que busca és que la persona que obté un premi el reinverteixi immediatament; és intentar fer quelcom similar a les escurabutxaques; és el pitjor tipus de joc des del punt de vista de l'actuació social.

Si nosaltres vam posar en marxa unes determinades loteries per obtenir uns determinats beneficis que no s'obtenen, era també amb la idea d'intentar marcar una certa pauta política sobre el joc, element desagradable, element que a cap de nosaltres no ens agrada, però intentàvem dir: «Home, des de Catalunya intentem marcar unes certes pautes sobre com hauria de funcionar el joc.» Doncs bé, en aquests moments, també per intentar sortir d'aquest marasme econòmic i polític en el qual tenen situat el joc a Catalunya, es treuen de la màniga, una institució pública, quelcom que forma part de la pitjor classe de jocs possibles, que és el joc que incita a tornar a jugar, i és el joc que incita —que la meua companya de grup també en parlava— a les ludopaties, que és un problema que es comença a iniciar en aquest país d'una manera encara primigènia, però d'una certa importància, ja. Amb una explicació que els he de llegir, en què aquest director de màrqueting de l'EAJA afirma..., que és absolutament magnífica i que demostra la mentalitat de les persones —tema en el qual en gran mesura està el problema que estem comentant, en el qual està situada aquesta qüestió—, i diu: «Pretenem que aquest joc sigui més participatiu, i per això confiem que s'estengui en els bars, i que a l'hora de l'esmorzar o abans de dinar la gent s'entretengui jugant enfront d'una pantalla.» És a dir, estem intentant d'una manera molt sensata i respectuosa amb la Llei del joc, no promocionant el joc, estem intentant que la gent abans d'esmorzar i de dinar s'entretengui davant una pantalla fent anar la Loto Express per veure si així vendrem una mica més de loteria.

I, senyores i senyors diputats, això no passarà. Hi ha un senyor propietari d'un estanc del carrer Villarroel que afirma el següent —i jo crec que té més raó que ningú, i si no ens fan cas a nosaltres facin cas a aquest propietari de l'estanc del carrer Villarroel—, diu: «La Loto Ràpid, el Trio i la Super 10 han sigut un fracàs.» Diu: «*La 6/49 sólo funciona cuando hay bote. Ahora hace un montón de meses que no sale premio y hay gente que cree que existe trampa.*» Doncs això són les loteries que vostès en aquests moments estan posant en marxa. I si es pensen que amb la Loto Express, amb la loteria dels cinc minuts faran quelcom més per treure les loteries de la Generalitat d'aquesta situació de lenta agonia en la qual es troben, s'equivoquen absolutament.

Aquest pressupost que vostès presenten és un pressupost fictici, com tots els que han anat presentant de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes; és un pressupost que reconeix ostensiblement el fracàs de la seva política. És clar, diguin-me vostès una empresa que preveu uns ingressos patrimonials de 3.300 milions de pessetes quan l'any anterior havia fet una estimació de 4.100. Ja, automàticament, ja estem reconeixent que els ingressos, que ja eren baixos perquè els de fa cinc anys eren molt més elevats que els que tenim en aquests moments, ja baixen en aquests moments una previsió de 800 milions de pessetes.

Pujar el personal, això sí, sempre vostès pugen el personal; als seus pressupostos, vagin bé o malament les coses, pugen el personal. El personal a temps parcial puja de sobte de 48 a 74

milions de pessetes. Expliquin-me vostès què és el que pensen aconseguir amb aquests diners. Ara, curiositats de l'estadística i dels números: la remuneració de personal passa de 170 a 199 milions de pessetes i la despesa d'assegurances socials queda exactament clavada a la de l'any passat. Tampoc s'entén massa, això. Suposo que aquests gestors que tenen vostès en aquesta Entitat Autònoma massa bé de fer pressupostos no en saben. Jo no acabo d'entendre com pot ser que la nòmina pugui gairebé 25 milions de pessetes i les despeses de Seguretat Social d'un any i l'altre siguin exactament 35.244.623 pessetes. No ho entenc. Deu ser alguna història d'aquesta naturalesa.

Bé, jo crec que estem descrivint una realitat que l'hem descrit, l'hem tornat a descriure, l'hem tornat a repetir; la tornarem a repetir, lamentablement. I jo crec que aquí el que haurien de fer d'una vegada, perquè jo crec que interessa que la Generalitat pugui gaudir també dels beneficis del joc, que en aquests pressupostos que tenim, per a Benestar Social, a ser possible, o per al tresor de la Generalitat, en lloc d'anar perdent cada any ingressos, que a més no acabem ingressant, puguem començar de veritat a disputar a les altres loteries que funcionen al nostre país, puguem començar a disputar-los una mica de terreny, una mica de mercat, i no anem perdent mercat d'una manera sistemàtica. Jo crec que aquesta és la voluntat de tots.

Ara, per poder-ho fer, oblidin-se de canviar l'Entitat Autònoma de conselleria; oblidin-se de tirar endavant jocs desafortats; oblidin-se de fer la política que han practicat fins ara. Reconeguin que això no ha començat bé des del primer dia, des del primer dia s'han equivocat en la política de joc; que el contracte que van signar amb Luditec —tornem a dir-ho—, que són els que de veritat gestionen aquesta loteria, és un error, va ser un error en el seu moment i ho segueix sent, i la prova és que els beneficis que s'havien d'aconseguir no s'aconsegueixen. Rescindeixin el contracte, rescindeixin el contracte; que el senyor Comas, que sembla que és qui porta aquesta Conselleria, que fa quatre anys ens va dir el següent: «I, evidentment, farem i gestionarem l'EAJA al millor possible. Jo sí que admeto el comportament de vostè i de qualsevol altre per demostrar, després d'un període» —portem quatre anys— «en què s'hagi pogut fer alguna tasca per demostrar si ho hem fet bé, si l'EAJA ho ha fet bé des d'un punt de vista empresarial o no.» Senyores i senyors diputats, l'EAJA ho ha fet fatal des del punt de vista empresarial; ho està fent fatal des del punt de vista polític; hi sortim tots perdent, i aquesta esmena a la totalitat el que pretendria si fos aprovada és posar a zero el comptador, tornar a reprendre la política del joc de la Generalitat amb consens de tots, intentant tirar endavant que sigui raonable en el pla empresarial, raonable en el pla polític, que impulsem uns determinats tipus de joc que marquin una certa posició política raonable i sensata, que no promocionem el joc salvatge, el joc que promociona les ludopaties. Jo crec que a partir d'aquí podríem encarrilar amb una certa raonabilitat la política del joc.

Si seguim per aquest camí, jo crec que l'esmena a la totalitat l'any que ve serà innecessària, o potser encara serà necessària, però cada cop més estarem parlant d'una entitat que ingressa menys, que dona menys beneficis a la Generalitat i que està fent una política menys negativa per al conjunt del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té quatre esmenes...

El Sr. CARNICER: Senyor president, queda una esmena del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí, que deu ser la 551. És el principi de la divisió del treball, una mica marxista.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per analitzar els pressupostos d'Adigsa, des del meu punt de vista, s'han de complir, com a mínim, dues condicions: o s'ha de ser endeví o s'ha de tenir força imaginació. I dic això a la vista dels pressupostos que vostès han presentat, que en només tres fulls intenten explicar quasi 8.000 milions de pessetes. Una quantitat que per la seva importància hauria de rebre un tracte més respectuós per part de qui té la responsabilitat d'aquesta empresa, com és la Conselleria de Benestar Social.

De tota manera no ens trobem en cap situació nova; vostès cada any fan la mateixa presentació, una presentació que en principi podria estar motivada per la capacitat de la Conselleria de Benestar Social per sintetitzar els seus pressupostos i els seus programes. Però em sembla que aquest no és el seu objectiu; l'objectiu d'una presentació de només tres fulls és amagar la informació dels pressupostos d'Adigsa per aconseguir que ningú pugui jutjar adientment la gestió d'aquesta empresa; una empresa que per la seva condició de pública hauria de ser tot un exemple a l'hora de presentar els seus comptes.

Malgrat aquesta dificultat per poder fer una anàlisi amb profunditat sobre aquests pressupostos, he fet un esforç suplementari per tenir informació precisa que em permetés posicionar-me sobre aquests. La primera constatació és el gran increment de dotació econòmica que Adigsa ha tingut any darrere any. Aquesta empresa ha passat de poc més de 2.000 milions de pessetes el 1985, fins al voltant de 8.000 milions de pessetes el 1993. El creixement d'Adigsa no té res a veure amb la inflació que hi ha hagut entre 1985 i el 1993. El pressupost d'Adigsa ha crescut en aquest període un 243%, més de 190 punts per sobre de la inflació acumulada. A més a més, els responsables d'Adigsa ens tenen acostumats, sobretot des que depenen de la Conselleria de Benestar Social, que els increments dels pressupostos siguin capritxosos i desproporcionats.

No vull començar, a raó també de l'hora que és, a donar xifres i més xifres, però crec que podria ser aclaridor fer unes petites referències, sempre molt concretes, als pressupostos anteriors. Per exemple, el 1989 Adigsa va incrementar el seu pressupost en un 52%; el 1990 va créixer un 33%, i el 1993, un període en què totes les administracions estem fent un esforç en la contenció de la despesa, Adigsa creix el doble de l'IPC previst; 13 punts, per tant, respecte de l'anterior. Un increment del pressupost que encara és més escandalós si parlem del capítol primer. Si agafem els pressupostos d'Adigsa el 1986 veiem que llavors es dedicaven 365 milions de pessetes a la despesa de personal; el 1993, set anys després, la despesa de personal d'Adigsa ha augmentat fins a 1.218 milions de pessetes; és a dir, en set anys ha incrementat un 234% en la despesa de personal.

Una empresa que ha multiplicat d'aquesta forma els seus recursos econòmics hauria de ser capaç de resoldre, si no tots, almenys bona part dels problemes que hi ha als diferents polígons de «vivendes»; problemes que en allò fonamental continuen sent pràcticament els mateixos que hi havia el 1985. Vostès s'han preocupat de reparar les façanes dels edificis, s'han preo-

cupat d'arreglar les escales, i això a mi em sembla molt bé, però no es pot admetre que hagin oblidat els elements exteriors dels habitatges, que no hagin tractat el problema de connectivitat d'aquest polígon, i que encara no hagin urbanitzat els espais públics, els equipaments i les zones verdes, i no hagin cedit als ajuntaments, com és la seva obligació, aquestes zones.

Però vostès no han complert amb aquesta obligació perquè en el fons estan més interessats a fer petites coses que permetin un contacte directe amb els veïns, amb una clara intenció electoralista, que no resoldre de veritat els problemes de fons que hi ha en aquests polígons. En el fons, en definitiva, a vostès tant els fa que aquests barris estiguin o no correctament urbanitzats, ni que la connectivitat d'aquests sigui la correcta en la seva ciutat, situació que contrasta i incompleix les normes més elements en matèria d'urbanisme.

Mirin, si un promotor privat sol·licita una llicència o l'aprovació d'un pla especial per a la construcció d'habitatges, la primera condició que la Direcció General d'Urbanisme li posaria seria que urbanitzés les zones del polígon on vol fer els habitatges, que cedeixi als ajuntaments les zones d'equipaments i les zones verdes, i depèn del pla especial que faci una cessió del 15% d'aprofitament mitjà. Nosaltres, amb aquestes condicions que li posaria la Direcció General d'Urbanisme, hi estem absolutament d'acord. La pregunta és: per què vostès, si aquesta és una condició que és la que posaria l'Administració a un promotor privat, per què vostès, que són administració pública, per què no compleixen aquesta obligació que tenen? I em podrien dir el següent: que no estem davant un pla especial *ex novo*, que Adigsa..., que els polígons ja hi eren abans que Adigsa, i a això la resposta és: em sembla molt bé, però per què no han fet vostès les cessions d'equipaments i zones verdes perfectament urbanitzades als ajuntaments? Aquesta és la pregunta que jo em faig i que, en definitiva, trasllado a vostès.

Per altra banda, la resposta perquè no cedeixin els equipaments i les zones verdes, fonamentalment les zones verdes, la trobem en aquest mateix pressupost. Vostès en el fons no cedeixen els equipaments perquè Adigsa està desenvolupant equipaments directament a través de la mateixa empresa i, el que és més greu, està fent concessions administratives per al desenvolupament de determinats equipaments de caràcter comercial, fent una invasió de competències de caràcter municipal.

I aquesta situació és una situació en què ens trobem que hi ha una situació de confusió i contradicció que els ciutadans a vegades no entenen. Per un costat, Adigsa continua sent la propietària de les «vivendes», cosa que nosaltres no discutim, però alhora mantenen també la titularitat dels espais públics, i en canvi és l'ajuntament l'encarregat del manteniment d'aquests espais.

Senyores i senyors diputats, el veritable problema és que Adigsa no compleix la seva funció perquè no es troba en el seu lloc. No és normal que una empresa encarregada de l'habitatge públic depengui de la Conselleria de Benestar Social. En cap ajuntament, i només en una comunitat autònoma d'Espanya es dona aquesta situació. Una situació atípica i contraproductiva. El fet que la política d'habitatge públic estigui al marge de la política territorial ens porta a situacions com les descrites anteriorment. Una estructura encarregada de la gestió de l'habitatge per força ha d'anar a la Conselleria de Política Territorial, ja que l'habitatge no és només l'hàbitat, sinó que és també tot l'entorn exterior.

Vostè va prendre una decisió errònia el 1988, quan van decidir treure de la Conselleria de Política Territorial la responsabilitat de gestió dels habitatges públics. Bona prova d'això, i malgrat els grans increments dels pressupostos, la trobem que Adigsa no ha estat capaç de resoldre la problemàtica en matèria urbanística que hi havia i hi ha encara en els polígons.

Si, en canvi, l'empresa Adigsa estigués en la Política Territorial, d'aquesta forma seria possible la coordinació dels diferents instruments que té el Govern —l'Incasol, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge i Adigsa— per fer una veritable política d'habitatge. En definitiva, senyores i senyors, l'habitatge no es pot gestionar al marge de l'urbanisme i, en resum, no és possible fer una política correcta de l'habitatge al marge del territori.

Ara bé, vostès van segregar Adigsa de Política Territorial perquè realment el que els interessava era crear una empresa que es converteix en una gran maquinària de propaganda electoral per a influir en un percentatge molt elevat de la població. Una prova més d'aquesta política la trobem en aquests pressupostos. Vostès tenen una empresa, que és Adigsa, per fer la rehabilitació de l'habitatge públic i, en canvi, es reserven una partida de 1.000 pessetes..., de 1.000 milions de pessetes —si fos de 1.000 pessetes no passaria res: 1.000 milions de pessetes— en la direcció general del Departament de Benestar Social. Com és possible que vostès reservin 1.000 milions de pessetes per fer rehabilitació d'habitatges tenint una empresa com és Adigsa? Amb tota seguretat que l'objectiu d'aquesta partida és continuar amb la política, molt arrelada en la Conselleria de Benestar Social, com és l'ús del talonari. No es pot entendre d'una altra manera.

És per tot això que el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta esmena a la totalitat als pressupostos, amb la seguretat que vostès hi votaran en contra, però amb la confiança que un dia podrem canviar la cultura d'aquesta empresa, fent que aquesta deixi de ser un instrument d'agressió política contra els ajuntaments i que puguem retornar-la al seu lloc d'origen per convertir-la en una veritable empresa de servei al servei dels ajuntaments i al servei dels ciutadans, servei que en aquest moment no compleix aquesta empresa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. Esquerra Republicana: per a la defensa de les esmenes, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 535, 543, 550 i 547.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat esmena a la totalitat a Benestar Social i als seus organismes autònoms per una sèrie de motius d'importància variable segons el nostre parer i que en la meua intervenció intentaré detallar, i d'una manera al més breu possible.

Ens trobem amb uns pressupostos que no ens expliquen per a què seran utilitzats. No sabem si són per millorar el benestar dels ciutadans o, per contra, són per consolidar i estendre la base electoral de la coalició majoritària en aquesta cambra. Seria injust —i no ho farem— dir que no es fa res positiu. Ara bé, llegint els números presentats ens fa tot l'efecte d'estar parlant

més d'una maquinària electoral basada en el clientelisme polític que d'un Departament de Benestar Social al servei d'aquella part de la població més desfavorida. O, si no, com s'explica que el Gabinet del Conseller tot sol tingui un pressupost de 7.913 milions de pessetes. Aquests diners representen el 14% del 57.314 milions de què disposa tota la Conselleria. Ara bé, si li descomptem els diners que traspasa a l'ICASS i a Adigsa, la part del conseller s'eleva al 51% i es col·loca en primer lloc per damunt de totes les direccions general del que és estrictament la Conselleria de Benestar Social.

Ja sabem que el Gabinet del conseller inclou els sous del personal de la Conselleria, però també sabem que el pressupost d'aquest Gabinet ha augmentat un 52% respecte al pressupost del 92, mentre que —ho recordo— el global de la Conselleria només puja un 10,36%, i que una direcció general tan important com la d'Afers Socials només augmenta el 2,79%. Com es pot entendre que el conseller tingui pressupostat un total de 600 milions en concepte de subvencions a famílies i entitats sense finalitat de lucre? Això supera àmpliament el 50% de les subvencions que dona la Conselleria i, per tant, sobrepasa el que donen totes les altres direccions generals juntes. Veiem com es continua la tònica, al nostre parer errònia, dels darrers anys d'anar centralitzant el pressupost al voltant del conseller.

El pressupost de Benestar Social augmenta respecte al del 92 un 10,36% mentre que el del 92 va augmentar un 13,71 respecte al del 91. Aquest creixement, que considerem insuficient, es produeix en un any en què totes les previsions apunten a un augment de l'atur i, en conseqüència, a un possible augment dels problemes en els quals Benestar Social hi haurà d'intervenir. De moment el regne d'Espanya és estadísticament el líder europeu en aquest tema. Afegit a altres problemàtiques, com la crisi que patim, l'augment del percentatge de persones jubilades, la cada cop més alta sensibilitat per ajudar les persones disminuïdes a la seva integració, etcètera, aquest creixement dels pressupostos encara esdevé més insuficient. En definitiva, uns pressupostos de continuïtat amb els anteriors sense tenir en compte els canvis que es produiran previsiblement a la societat catalana dels anys propers.

Per altra banda, aquest pressupost de Benestar Social no representa..., no arriba al 4% del de la Generalitat, sense cap augment respecte a l'any anterior, malgrat les expectatives més aviat pessimistes i sense tenir en compte la importància que adquireix en les societats avançades el tema del benestar social. Un any més aquesta Conselleria perd l'oportunitat d'esdevenir una conselleria puntera, com Ensenyament o Sanitat, dins dels pressupostos globals.

Entrant a l'interior d'aquests pressupostos, volem remarcar-hi tres elements de crítica general. En primer lloc, són uns pressupostos confusos; no ens donen prou informació per valorar a què es destinarà cada partida; els conceptes són molt genèrics i sovint ambigus; no sabem, per posar un exemple, quines prioritats socials de la realitat comarcal es tenen en compte; no sabem tampoc les inversions que es realitzaran ni a qui van destinades les subvencions i els convenis.

Ens trobem amb la contradicció o aparent contradicció de veure com en tots els pressupostos només s'esmenten dues entitats privades que es beneficien de subvencions; són la Fundació Tallers de Catalunya i el Consorci Sant Gregori, que reben 33 i 207 milions respectivament de les partides del Servei d'Atenció

a Persones Disminuïdes de l'ICASS. Això vol dir que només dues entitats reben subvenció? Com que suposo i em consta que no, per què no hi surten totes? Hi ha diverses coordinadores, federacions o grans entitats del camp dels serveis socials que podrien ser perfectament beneficiàries d'una partida específica del pressupost. Això donaria a aquestes entitats molta més seguretat i possibilitats de desenvolupament que no pas la situació actual en què han de viure, amb la incertesa de si la benevolència dels alts càrrecs de l'ICASS o de la Conselleria els permetrà de continuar rebent aportacions públiques.

En segon lloc, aquests pressupostos no estan emmarcats, o no semblen estar-ho, en el segon Pla d'actuació social que el Govern ja ha aprovat. El PAS els fa dependre dels pressupostos, quan creiem que hauria de ser a la inversa, ja que els pressupostos són anuals, mentre que el PAS és quadriennal i, per tant, hauria de condicionar fortament l'evolució dels pressupostos any rere any. El PAS, per la seva banda, dóna molta importància a la prevenció i ho estipula com una prioritat, mentre que els pressupostos no donen cap indicació en aquest sentit, i més aviat sembla que va a la inversa, ja que es veu que els pressupostos es limiten a la política de «qui dia passa any empeny». Sembla com si el PAS i pressupostos fossin dues coses diferents i separades, o bé que hagin estat realitzats per persones o governs diferents. En qualsevol cas, si alguna connexió existeix no és prou evident en els pressupostos presentats.

I, en tercer lloc, veiem com augmenten molt les subvencions i, en canvi, baixen les inversions pròpies, mentre que els plans objectius marcats al segon PAS diuen que caldrà augmentar i millorar les instal·lacions pròpies, les partides destinades a inversions, en canvi, baixen. Si mirem les diferents àrees de l'ICASS, veiem com les inversions reals respecte al 92 baixen entre un 21,06 i un 85% segons les àrees i que globalment passa de 3.164 milions a 1.841 amb un descens del 42%. En canvi, els diners destinats a transferències pugen, segons les àrees, entre un 2,46 i un 41,70%, amb un global de 21.402 per a enguany contra els 18.085 de l'any passat; és a dir, amb un augment del 18%. Això no vol dir que ens oposem a les subvencions a la iniciativa privada de tipus social; al contrari. Ara bé, cal buscar un sistema més equilibrat.

Som un país de gran capacitat d'autoorganització i, per tant, cal mantenir-ho sobretot com a garantia de solidesa, però no podem marginalitzar sistemàticament les instal·lacions pròpies, especialment en aquells àmbits on la iniciativa social no hi arriba. Cal, però, que si es subvencionen organismes els diners arribin quan toca. Els retards en el pagament de subvencions arriben a superar els dotze mesos, amb la qual cosa s'obliga a viure de crèdits i a sobre a pagar interessos, o bé a fer pagar als afectats fins arribar a fer autèntiques pilotes, de manera que es viu amb la subvenció de dos anys enrere mentre s'espera la de l'any anterior. Tenint en compte la vessant pedagògica de moltes d'aquestes entitats, centres especials, tallers, etcètera, caldria establir el criteri de signar concerts anàlogament amb el que es fa amb les escoles privades des de la Conselleria d'Ensenyament. D'aquesta manera la Conselleria incorporaria als seus pressupostos el pagament dels sous dels professionals i s'estalviaria les angúnies dels gestors dels centres de cada final de mes i no haurien de fer autèntiques proeses financeres per poder pagar els sous als treballadors. Així s'homologarien els sous equilibrant-los i evitant discriminacions d'uns centres respecte

als altres. Aquest darrer punt caldria complementar-lo amb la creació d'un autèntic cos d'inspectors per garantir el correcte funcionament dels centres i alhora veure –i potser per això no es fa– les mancances de la Generalitat en aquest àmbit.

Amb la mateixa tossuderia que el Govern insisteix any rere any en una línia d'actuació al nostre parer incorrecta, aquest diputat, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, com també ho fan els altres grups de l'oposició i fins i tot notables elements del grup majoritari, insistirà amb la mateixa tossuderia a l'espera que en un futur no llunyà el poble canviï la majoria en aquesta cambra i permeti uns nous aires en el Govern de Catalunya i en la seva activitat social, i poder fer així un treball realment a favor de les persones i col·lectius més necessitats del país i no facin operacions d'imatge amb rerefons electoralista.

I, en segon lloc, perquè els homes i dones d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim un compromís social indefugible, fins i tot quan aquest compromís pot ocasionar desgast públic. Serveixi com a exemple d'això que dic l'Ajuntament de Ponts, a la Noguera, governat per l'Esquerra, el qual va acceptar sense cap mena de dubte la instal·lació d'un centre de rehabilitació d'ex-toxicòmans al nucli de Torreblanca, en el seu terme municipal, i tal com proposava la Conselleria de Benestar Social. Això ha ocasionat que una part de la població de Ponts i de municipis veïns es revoltés i sortís al carrer amb actituds de rebuig i posicions d'enfrontament amb l'Ajuntament. Curiosament, el capdavanter de la protesta és el regidor socialista de la localitat, el qual s'ha combinat amb la dreta més rànica, part de la població intoxicada amb la ignorància sobre la proposta, el silenci dels regidors de Convergència i Unió i el deixar fer de la cúpula socialista de Lleida i de Barcelona. Molts d'aquests problemes s'haurien evitat amb una actitud més valenta de la Conselleria i amb un esforç més ràpid per informar els veïns. Malgrat tot això, l'actitud de l'Ajuntament ha estat ferma i decidida a tirar endavant un projecte com aquest, socialment necessari i, per tant, positiu per a la societat.

En definitiva, el nostre Grup Parlamentari vol condemnar la utilització partidista de la Conselleria de Benestar Social perquè el que ens molesta més no és que el Govern faci electoralisme per la via dels seus serveis –cosa criticable però habitual–, el que ens molesta profundament és que es jugui descaradament amb les classes socials més desfavorides; que s'escamotegi pressupost als tallers de minusvàlids, a les residències de vells o als centres d'atenció a la infància mentre el conseller reparteix talons alegrement als que li cauen més simpàtics, que es donin engrunes als ajuntaments mentre la Conselleria fa grans operacions d'imatge. Si volen fer electoralisme des del Govern, facin-lo; ara bé, no utilitzin la Conselleria dels més necessitats. Més que inacceptable això seria, de fet, fugir de tota ètica.

El Grup Parlamentari al qual tinc l'honor de pertànyer és l'hereu de l'Esquerra Republicana que entre l'any 36 i el 39 va protagonitzar l'únic govern d'esquerres que ha tingut mai Catalunya. Malgrat el moment internament i externament conflictiu de l'època, els governs de Catalunya presidits pels presidents Macià i Companys són recordats per haver fet una gran tasca social, per ser els primers i dels primers a Europa a tirar endavant propostes serioses i factibles per a millorar la qualitat de vida dels ciutadans del país. Dubto que l'actual Govern sigui recordat per la seva tasca social, que sigui recordat per la seva

utilització exemplar dels mètodes ètics i d'una clara voluntat de millorar el benestar social. Amb la xarxa d'organitzacions socials i el tarannà solidari dels nostres ciutadans Catalunya hauria pogut fer una gran tasca social i esdevenir un nou model de solidaritat. Penso que haurem d'esperar una altra oportunitat.

Ja per acabar, i respecte a l'esmena sobre l'EAJA, i donat l'hora que és també, i també donat per debatut molt el tema, només una breu referència per demanar també el retorn del pressupost de l'Entitat d'apostes a partir de la constatació que és una entitat autònoma que no aporta diners al pressupost, a sobre de fer-ho a partir de la incitació al joc i d'una manera cada cop més descarada, fins i tot amb la utilització d'eslògans pseudo-nacionalistes francament rebutjables.

Amb la reivindicació d'una política realment social i progressista, i a l'espera d'un canvi de govern que ho permeti, sollicito la votació favorable a les esmenes de retorn del pressupost del Govern. I no vull acabar sense desitjar-los a tots, a tots els presents i els absents, un bon Nadal i millor any 93. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo defensaria les esmenes 536, 540, 542, 544 i 548.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre diputada.

La Sra. MAYOL: Per al Grup d'Iniciativa per Catalunya, la presentació d'aquesta esmena a la totalitat dels pressupostos de la Conselleria de Benestar Social respon a raons profundament polítiques de desacord amb la concepció del Govern... (*Remor de veus. Pausa.*) Pensava que parlaven amb mi, perdó...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, perdoni.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

La Sra. MAYOL: Respon, com deia, a raons profundament polítiques de desacord amb la concepció del Govern de Convergència i Unió del que és avui, l'any 92-93, una opció política per augmentar el benestar de les persones.

L'existència d'una conselleria de benestar social hauria de ser la principal garantia perquè tota una acció de govern —tota una acció de govern— tingués com a eix vertebrador el desenvolupament integral de les persones. La Conselleria de Benestar té un paper, ha d'intervenir, ha d'implementar els programes determinats per diferents col·lectius socials, però sobretot hauria de ser capaç d'impulsar una acció de govern de tot el Consell Executiu, de desenvolupament econòmic, social, territorial, una proposta cultural esportiva, uns recursos assistencials que tinguin com a referent principal la consecució d'un país d'homes i dones, d'un país solidari i just, que integri tots els seus habitants, també aquells que per raons d'edat, dificultat o limitacions no tenen facilitat d'adaptació social.

En una societat afectada per les conseqüències d'una crisi econòmica, encara que vinguem d'una època de bonança, que ara torna a brotar, els avenços en un model de benestar per a tots els ciutadans constitueixen, sobretot, la necessària expressió de la voluntat comuna d'un govern d'igualtat i de solidaritat.

La qualitat de vida es convertirà, en els propers anys, en un dels més significatius indicadors del progrés i el desenvolupament d'una determinada societat. La qualitat de vida ja és actualment, i ho serà més en el futur, l'autèntic termòmetre pel qual els ciutadans jutjaran l'eficàcia o ineficàcia de les institucions públiques. El benestar de la gent es convertirà, per tot això, en el més clar legitimador de l'autogovern i dels avenços que pretenem obtenir amb ell, si aconseguim des de les institucions catalanes fer repercutir sobre els ciutadans un conjunt de beneficis que puguin fer-se perceptibles en la seva vida quotidiana. Aquest serà l'indicador de valors i d'autogovern, no altres discursos a l'aire o abstraccions. Per tot això cal exercir des del Govern una funció força abandonada fins ara: la planificació dels diferents programes i recursos als serveis de valors que anteriorment esmentava; la construcció d'un país de totes, de tots, just i solidari.

El paper preferent de la Generalitat en les diferents polítiques d'atenció a les persones és la planificació, la inspecció i l'avaluació, donant suport a l'Administració local, la més coneixedora de la realitat concreta dels ciutadans i ciutadanes i la que està en millors condicions per donar resposta a les necessitats reals i, per tant, és qui ha de fer la gestió directa dels programes.

És imprescindible, amb aquest plantejament que acabo de descriure de política de benestar, comptar amb la xarxa d'entitats, associacions socials, esportives, culturals, que contribueixen a la necessària estructura social i a la potenciació de persones protagonistes del disseny, organització i transformació de la societat. És des d'aquest plantejament que tenim a Iniciativa per Catalunya des d'on nosaltres ens veiem obligats a presentar una esmena a la totalitat a un pressupost que exemplifica una concepció del benestar que no compartim. Sis raons, sis raons de fons per al rebuig del pressupost.

Primera raó, aquesta Conselleria i el pressupost com a expressió estan concebuts pel Govern com les polítiques per compensar les accions de govern d'altres conselleries, del Consell Executiu en el seu conjunt, que potencien una Catalunya dual: competitivitat per als normals, capaços, polítiques de benestar per als que no segueixen. Aquesta és la primera raó de rebuig del pressupost de la Conselleria. La segona raó de fons del rebuig és el menysteniment del poder local i la situació de permanent invasió de competències de conflictes de no-suport i col·laboració amb el poder local. La tercera raó de fons és l'escassetat de recursos destinats a cobrir les necessitats de sectors socials amb condicions de vida difícils. Poso tres exemples clau: vellesa, infància i adolescents en situacions de risc i disminuïts.

La quarta raó és la persistència d'una Direcció General d'Acció Cívica, la finalitat de la qual és ser un aparell de propaganda de Convergència i Unió, pervertint sovint el que hauria de ser una política d'atenció primària o unes campanyes de sensibilització ciutadana sobre temes clau. La cinquena raó és la persistent centralització de les funcions de la Conselleria en el Gabinet del Conseller i la Secretaria General, buidant de competències i recursos les direccions generals que haurien de ser més significatives: afers socials i infància, fonamentalment —òbviamment—, i l'ICASS.

Passaré breument —intentaré no cansar-los, sóc conscient que és molt tard—, per la importància del tema, a exemplificar nu-

mèricament aquestes raons. La primera, si vostès ho recorden, feia referència que no compartim la funció que es dona a la Conselleria de compensació dels desequilibris d'un govern que provoca desequilibris. No ho compartim —ho vàrem explicar a bastament en la recent interpel·lació de pobresa que vaig substantiar en nom del meu Grup— perquè pensem que no és aquesta la política que hauria de fer un govern; no estem d'acord —hi insisteixo repetidament— que per un cantó hi hagi unes polítiques que es fan des de les conselleries normals, per entendre'ns, que generen desequilibris, generen desigualtats, i per un altre les polítiques de benestar per compensar.

Aquí vull aprofitar per fer un esment al tema de l'EAJA, perquè crec que reflecteix la nostra posició en això. No estem d'acord que l'EAJA existeixi, no estem d'acord que estigui a Benestar Social, no estem d'acord que des del Govern es fomentin unes polítiques del joc, perquè això és —hi insisteixo— un exemple clar d'això que els estic dient de dur dues polítiques. O sigui, és aquella política de dir: «anem a potenciar el joc per un cantó, i com que el joc és una cosa dolenta, i tots hi estem d'acord, els beneficis els portarem a Benestar Social», això sí que és —si m'ho permeten— hipocresia. Per un cantó, polítiques que fan mal, que som conscients que no hi estem d'acord, que generen problemes, i els beneficis que tinguem, per treure'ns la mala consciència, per reparar, els portarem llavors a Benestar Social. A part, òbviament, de la mala gestió que pugui fer aquest organisme, que no té ni un benefici. En aquest sentit, ens sembla especialment greu la loteria que vostès estan impulsant, no hi estem d'acord, no estem d'acord amb un joc que sigui compulsiu, com el que vostès proposen, i d'aquí a uns anys, quan tinguem, com ja tenim, problemes seriosos com els que s'han anunciat abans de ludopatia, què farem llavors?, Benestar Social, per suplir-los, aquests problemes? Estarem en el mateix. Vostès saben perfectament, per altres fenòmens socials que coneixen, com és el cas de les drogodependències, que contra més oferta hi ha, en aquest cas de substàncies, més addicció hi ha. I això no és una valoració política, és una constatació tècnica. Contra més oferta de jocs, més gent dependent del joc, i d'aquí a uns anys, d'això, ens en ressentirem i direm, llavors: les grans despeses per a Benestar Social.

Hi insisteixo, no compartim la funció de compensació dels desequilibris d'un govern, no compartim aquesta funció per a la Conselleria de Benestar. L'evidència d'això és un pressupost que augmenta un 10,36%, per sota de la mitjana d'increment del pressupost, que ha anat baixant any rere any, un pressupost que en el seu conjunt representa el 3% del total del pressupost de la Generalitat, un pressupost, com ja s'ha dit a bastament des d'aquesta tribuna, que el Gabinet del Conseller i la Secretaria Tècnica té un increment del 52%, quan, en canvi, direccions generals com la d'Afers Socials té un increment del 2%.

La segona raó de fons era el menysteniment de l'Administració local. Aquesta és una vella característica de la Conselleria, la conflictivitat amb l'Administració local. Aquí partim d'un balanç de gestió dels pressupostos anteriors molt negatiu. Serveixi com a exemple paradigmàtic, per la rellevància que té, els problemes derivats de la signatura del conveni entre la Conselleria de Benestar Social i l'Ajuntament de Barcelona. Hi havia un conveni signat amb la Generalitat des de l'any 1989, que finalitzà el desembre del 91. L'any 92 no ha servit per renegociar un nou conveni plurianual, no estan els *sponsors* realitzats

ni el planteig inicial, és més, l'any 92 ha suposat un pas enrere en la mesura que la concreció d'una pròrroga per a l'any 92 del mateix text vigent ha significat —i escoltin bé el que estic dient—, en una ciutat com Barcelona, ha significat una reducció d'un 24% de l'aportació de l'any 91, que respon a la desaparició *de facto*, a la ciutat de Barcelona, de 90 milions del Pla especial d'urgències per a Ciutat Vella, això no s'ha donat, l'any 92; ha volgut dir una reducció de 82 milions del Programa d'atenció a la gent gran, o dels 19 milions als serveis socials de reinserció i d'atenció social als sectors d'alt risc. Tot això ha volgut dir la negociació del conveni del 92. El finançament previst, tant per a l'any 91 com per a l'any 92, no ha tingut l'agilitat que seria desitjable per cooperar en el bon funcionament dels serveis i programes del conveni. Així, de la quantitat acordada per a l'any 91, la Generalitat té encara un deute a l'Ajuntament de 245 milions de pessetes. Pel que fa a la pròrroga de conveni per a l'any 92 respecte als temes de l'EAJA i de les UBASP, signada el desembre del 91, l'Ajuntament no ha ingressat, a hores d'ara, cap quantitat dels 379.000 milions de pessetes previstes. Estaran d'acord, com diu aquí, que l'aportació de la Generalitat per al desenvolupament dels programes i serveis d'atenció social primària especialitzada a la ciutat no respon, a hores d'ara, a un procés de planificació i racionalització coherent amb les demandes i necessitats socials de gairebé una tercera part de la població de Catalunya, que és la població de Barcelona.

Com vostès veuen, així no anem bé. I el pressupost d'aquest any redunda en la manca d'impuls i de suport als ajuntaments; per exemple, l'atenció primària, que hauria de ser, ha de ser l'eix central de l'actuació dels serveis socials. Vostès congelen un pressupost d'atenció primària: 1.162 milions de pessetes, quan per complir el PAS, el PAS que vostès han elaborat, caldria, com a mínim, que hi hagués un equip d'atenció primària per cada 15.000 habitants. És més, vostès varen dir que donarien major suport a l'atenció primària en aquells barris d'especial necessitat social on hi hagi una població més deteriorada, amb forta presència d'immigració; no sé com ho faran amb aquest pressupost, m'agradaria que ens ho expliquessin.

No contempen, per altra banda, el necessari finançament dels equips de suport tècnic i administratiu de l'atenció primària, imprescindibles per al bon funcionament d'aquesta. Tot això requeriria un increment, com a mínim, de 900 milions de pessetes, i vostès congelen el pressupost.

La tercera raó que jo donava era l'escassetat de recursos existents per cobrir necessitats de sectors tan importants com la vellesa, la infància o els disminuïts. Aquí, pel que fa a la gent gran, en aquest pressupost presentat no s'està abordant el problema real que avui té la gent gran, que és el de disposar d'una plaça residencial en primer lloc o d'una ajuda a domicili o de la possibilitat de poder-se condicionar l'habitatge que l'avi disposa per continuar vivint en la seva llar i en el seu entorn. Per aconseguir aquest objectiu, primer s'hauria d'arribar, com a mínim, a un 4,5 de places residencials per a la gent gran major de seixanta-cinc anys. Això és impossible amb aquest pressupost que vostès presenten, ja que el pressupostat sols ve a crear 337 places, davant la necessitat de 5.600 places per anar tendint a aquest increment que estem plantejant. L'ajuda a domicili, que és un altre aspecte que per a nosaltres és clau donar-li suport, a pesar que el PAS emmarca objectius, en els pressupostos no existeix cap programa de finançament específic ni de reforça-

ment de l'atenció primària per a això. Com veuen, una prioritat que hauria de ser clara per al Govern, tampoc ho és, que és el tema de la vellesa.

En el tema d'infància, no m'hi vull estendre perquè les dades són enormement eloqüents: vostès incrementen em penso que és un 0,4% el pressupost. La meua companya que ha intervingut abans, com a portaveu del Grup Socialista, deia: com pensen incrementar la despesa de roba i de menjar dels nens? Sols aquesta pregunta ja és suficientment eloqüent. Una direcció general que cada vegada la devaluen més i que, al nostre parer, està, però, absolutament injustificat políticament. El tema dels disminuïts: mirin, aquí fem nostres les reflexions del col·lectiu d'entitats de persones amb disminució física, psíquica i sensorial, que ens han fet arribar un document —suposo que el Grup de la majoria també en disposa— que és enormement eloqüent; ells accepten i reconeixen que, de manera esperançadora, diuen: «el Programa d'atenció a persones disminuïdes representa un 28% del pressupost global», per tant, es manté l'increment de l'any passat, però posa unes quantes constatacions que cal tenir sobre la taula. Si analitzem dades concretes, ens trobem aspectes com «Famílies i institucions sense finalitat de lucre», que ens preguntem: aquesta despesa permetrà finançar nous equipaments de persones amb disminució? Altres preguntes que plantejem, algunes d'elles ja les vam formular en la nostra esmena a l'articulat sobre el tema de l'eliminació de barreres arquitectòniques, sobre com pensaven vostès fer-ho servir, si estaven incloses l'eliminació de barreres per comunicació, per exemple. També analitzant la memòria ens trobem que comparant el cost de plaça/any l'Administració gasta 1.818.000 pessetes més en els centres residencials propis que en els aliens. Com pensa vostè rendibilitzar aquesta despesa? Com pensa anar cada vegada reduint més aquesta diferència entre recursos propis i recursos aliens? A nivell d'inversió, citar que només es compta amb 462 milions de pessetes per a tot Catalunya. Això, evidentment, per a totes les persones amb disminució és del tot insuficient.

La quarta raó que nosaltres donàvem —la quarta raó i intentaré anar acabant—, la quarta raó que donàvem és que estem en desacord, totalment, amb l'existència de la Direcció General d'Acció Cívica. Aquí hem anat dient repetidament que no caldria que existís aquesta direcció general. Per nosaltres el que fa, i és especialment greu, és pervertir el que és el concepte d'atenció social.

Mirin, estem en una cultura encara molt i molt recent en temes de benestar. Molt i molt recent. Fa molt poc, fa tretze anys, fins que van començar els ajuntaments democràtics, tots plegats encara vivíem en la cultura de la beneficència. Estic convençuda que molts i molts dels que estem aquí, encara ara, a hores d'ara, no ens hem adonat del canvi que vol dir una política de drets o una política de beneficència, perquè entre altres coses fa molt poc temps que s'està exercint. I tots els diputats i diputades de la majoria que coneixen aquest tema saben que anar creant una cultura de treball social quotidià, petit, constant, professionalitzat i seriós és un treball lent i difícil, i més en un estat en què l'estat del benestar està molt poc implantat. Per tant, crear institucions, crear oficines de Benestar Social, que el que fa és —hi insisteixo— pervertir el que és el concepte d'assistència primària, el que és el concepte de protagonisme de l'usuari en la solució dels seus problemes, el que és el concepte de donar

suport des de l'Administració pública a la gent, ens sembla una irresponsabilitat política.

L'última raó que jo donava, i també ha estat a bastament expressada, és que no compartim aquesta centralització de la gestió, no compartim aquest increment que aquest any també ha vingut, diguem-ne, ha vingut la novetat de posar a Secretaria General i al Gabinet del Conseller una bona part d'Adigsa. No estem d'acord amb aquesta centralització que, al nostre parer, expressa —expressa— una manera de governar ineficaç en aquest Departament, absolutament unipersonal, que nosaltres no compartim. Per totes aquestes raons, demanem el retorn d'aquest pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Molt breument, de fet, perquè la previsió era que ho fessin els meus companys Jaume Padrós i la senyora Tarruella, que també ho faran, però em permetrà que, molt breument, faci el posicionament de les esmenes 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550 i 551, és a dir, el que fa referència a Adigsa i a l'EAJA. La resta, evidentment, la faran els meus companys.

Pel que fa referència a Adigsa. Adigsa..., de fet hi ha hagut esmenes per part de tots els grups parlamentaris, però d'una forma especial el senyor Corbacho, amb una intervenció específica, doncs, ha tret el tema i és una qüestió que m'interessa en nom del meu Grup, doncs, que la discutim, encara que sigui breument i que després quedem emplaçats per parlar-ne més a bastament; ho hauríem de fer. Perquè, és clar, el tema d'Adigsa és: o es coneix la història d'Adigsa —ell n'ha fet una breu referència— o no es pot pujar a aquesta tribuna i dir les coses que es diuen sense tenir exactament coneixement de què és el que va ser.

Quan hi va haver els traspasos dels polígons, com el cas d'Hospitalet, doncs, el Gornal, els pisos de la Florida, o com molts dels altres que venien de l'IPPV, van arribar en unes condicions absolutament deplorables. No només —i això em sembla que ningú m'ho podrà discutir— des del punt de vista urbanístic, sinó des del punt de vista de concepció de tal com estaven els habitatges en aquell moment. I jo crec que hi ha hagut i s'ha fet un gran esforç, no de façana, no ha estat una política de façana —com apuntava el senyor Corbacho—, sinó que ha estat de façana, d'ascensors, d'escaleres, d'habitatges interns, és a dir, l'obra que s'ha fet a través d'Adigsa per tots aquests polígons traspasats, en el seu moment, com deia, del Ministeri de l'Habitatge —de Vivienda: el Ministerio, el MOPU—, doncs, van ser amb unes condicions que no hi havia altra solució que organitzar-ho de tal manera que, a través d'una nova empresa que no fos estrictament la Generalitat —ho és, però a través d'una empresa autònoma com ha estat el cas d'Adigsa—, es pogués administrar.

Vostès saben que durant molts i molts anys no es va aconseguir ni tan sols regularitzar les quantitats de diners que havien de pagar per la compra d'aquests habitatges. Eren quantitats superminses —dues mil pessetes, dues mil dues-centes, dues mil tres-centes. No hi havia manera que això es pogués regularitzar. Després de molts i molts anys s'ha aconseguit. Després de molts i molts anys s'ha aconseguit regularitzar, en molt bona part, aquesta situació. I diu el senyor Corbacho, per exemple, que hi ha els temes d'urbanisme que no estan prou ben resolts. I

té raó. I no estan prou ben resolts i s'han de resoldre. I si ara..., anar-hi anant; però el que no es pot dir és que Adigsa ha estat una empresa que ha servit per fer propaganda política, que ha estat una pantalla del Govern, que ha sigut una manera de promocionar, promocionar-se políticament, etcètera. Això no es pot dir.

Adigsa ha tingut un comportament..., a més, des del punt de vista econòmic això convé que se sàpiga i que ho sàpiguen tots els membres d'aquesta cambra: Adigsa està deixant el 5% —diners—, per exemple, al Patronat de l'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona —el 5%—, quan lògicament a ell li costa —a Adigsa—, quan ha de recórrer el crèdit li està sortint al preu de mercat, el que sigui —el 12, el 13 o el 14. I el plantejament que nosaltres fem és el següent: què fem?, retallem aquesta partida?, no donem ajut als ajuntaments, als patronats de l'habitatge, per exemple, a uns crèdits del 5% i ens estalviem aquest 7 diferencial o 8 diferencial a canvi que aquests organismes, doncs, no puguin fer la feina que han de fer i que, per tant doncs, seria un estalvi per a la Generalitat? Òbviament que seria un estalvi, però, és aquesta la política que hem de fer? És que Adigsa només té una connotació comercial o té una forta connotació social? A veure si ens entenem: Adigsa té una forta connotació social i, per tant, això té uns costos superiors al que seria una empresa absolutament comercial. I si no es vol entendre d'aquesta manera és que..., joestic segur, a més, que s'hi entén, sinó que es desvia la comprensió del problema perquè és el que convé, és el que toca fer des de l'oposició i és el que toca fer. Doncs, molt bé, però hi ha un component social que no es pot oblidar i això costa diners, i això treu rendibilitat; per tant, no es pot mirar exclusivament amb els resultats. Des del punt de vista comptable, és que no es pot demanar ni compte de resultats, perquè és un altre organisme, és un altre concepte i, per tant doncs, en fi, tant això com el diferencial de crèdits que es deixen —com els he explicat— amb un i altre preu..., no es pot fer el discurs que es fa des d'aquesta tribuna, o, en tot cas, sí que es pot fer, perquè hi ha la llibertat per fer-ho, perquè només faltaria doncs que des de la democràcia no pogués dir cadascú què pensa, però en tot cas s'ha de pujar aquí dalt i posar el blanc sobre negre, i explicar que hi ha altres conceptes, hi ha altres realitats que no són només les que s'han explicat.

Pel que fa referència a l'EAJA. L'EAJA, el senyor Sala, jo li he d'agrair el to —li ho dic amb tota cordialitat i ell ho sap— que ha fet en aquesta intervenció de l'EAJA, a diferència d'altres vegades que s'havia parlat del tema de l'EAJA. I ha fet una explicació en el seu inici dient l'interès i les ganes..., malgrat que ningú —malgrat que ningú— mai hem vist suficient bo i sa que s'hagi de potenciar el joc, perquè era una raó que teníem clara tothom; no és una qüestió d'hipocresia. És un tema que a la resta de l'Estat espanyol hi ha joc, hi ha loteries, hi ha quinielles, hi ha cinquanta mil fórmules de joc i, en canvi, a Catalunya, si haguéssim pogut negociar amb l'Estat i traspasar part d'aquest joc que es fa a Catalunya, però que depèn de l'Estat, se'ns haguessin passat diners en aquest concepte, possiblement no ens hauríem hagut d'inventar un nou joc. Però el que no es pot fer o, vaja, no es pot fer..., o era molt difícil de mantenir és que a la resta de l'Estat es fes joc i aquí a Catalunya no en féssim.

I, en tot cas, parlem-ne, parlem-ne totes les forces polítiques, i si s'arriba a l'acord, aquí i a la resta de l'Estat, que no hi ha

d'haver joc, doncs que no hi sigui. Però mentre hi sigui, vam decidir, tots plegats —com ell deia: tots plegats— tirar endavant en el tema del joc. I vam crear l'EAJA, i la veritat és que l'ajuda que vam tenir no va ser excessiva —l'ajuda que vam tenir no va ser excessiva. El senyor Sala, suposo que ja s'ho veia venir, diu: «Aquest és un tema que suposo que per l'hora que és no m'ho direu...» Doncs, home, li ho hem de dir: l'ajut que va tenir la Generalitat a la creació de l'EAJA i de les seves loteries no va ser excessiva. Va ser absolutament criticada. Va ser durament criticada; deixem-ho així, no fem judici d'intencions, però el que és cert és que quan ell acaba la seva intervenció i diu: «Vejam si reflexionem què podem fer i entre tots plegats, som-hi tots...» Doncs, d'acord, senyor Sala. Aquesta és la part de la seva intervenció que jo li agraeixo molt i molt sincerament en nom del meu Grup. D'ara endavant, passaré un moment molt breument per l'entremig, però al final arribem a aquesta conclusió: entre tots plegats, entre tots plegats, ajudin-nos, entre tots plegats, a fer-ho. No ens posin les traves. No tinguin l'actitud que alguns de vostès van tenir en tot el tema del joc a Catalunya.

I quan es diu que és una entitat que no guanya diners, jo li he de dir que, home, que no és exactament així, i jo li he de dir que no és exactament així. Miri, per casualitat —bé, per casualitat, no, perquè, tal com li deia, jo no pensava intervenir avui, però tenia els papers preparats per intervenir demà, per una altra qüestió: la Sindicatura— tinc un retall d'*El País*, diari que, des del punt de vista de Convergència i Unió, suposo que és poc sospitós, i ens parla que l'any 90 —vaja no és una informació d'*El País* en si, és una informació que *El País* treu de la Sindicatura—, i ens parla que l'any 90, doncs, hi va haver una diferència aproximadament d'uns 2.200, 2.300, milions de pessetes a favor de l'ingrés de la Generalitat. Perquè, és clar, s'ha d'explicar això. És a dir, a l'EAJA pot passar que l'empresa, com a tal empresa, fins i tot tingui un dèficit tan gran que necessiti una subvenció de la Generalitat. Pot passar això. El que passa —el que passa— és que en tant que entitat del joc que ha de pagar una contribució de la seva venda a la Generalitat, va ingressar 3.000 i escaig de milions de pessetes. La diferència va ser l'any 90; no tinc la bola de vidre per saber què va passar el 91, encara, ni el 92, perquè la Sindicatura de Comptes, doncs, aquesta feina encara no l'ha feta, però hi va haver un diferencial del voltant dels 2.200, 2.300 milions de pessetes.

Que s'ha de fer més bé —d'acord, senyor Sala—; que ens ajudarà —encantats! Li agraeixo moltíssim, en nom del meu Grup, que ens pugui ajudar. Però d'això a dir que ha estat una entitat que no ha donat cap diner, doncs tampoc és cert. Ha donat 2.200, 2.300 l'any 90 i l'any 91 no ho sé.

Pel que fa als 1.000 milions, li ho van explicar el dia de les esmenes a l'articulat. És una partida oberta. És una previsió. Veurem la liquidació. Ja en parlarem. Si vostè l'any que ve resulta que ens pot dir que no han sigut 1.000, que han sigut 500, vostè tindrà més raó. Si resulta que ha estat al revés, que han sigut més de 1.000, que han sigut 1.500, tindríem la raó nosaltres. En qualsevol cas, en aquest cas, em sembla que no és tan important veure les misèries de diferència entre uns i altres, sinó que hi hagi aquesta, per una banda, voluntat sincera que entre tots ho farem tot, que ens ajudin que això tiri endavant i que, en tot cas, si no és això el que volen, doncs parlem de què s'ha de fer a tot l'Estat per al tema dels jocs.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Senyor Padrós, té la paraula per continuar la impugnació de les esmenes a la totalitat.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he pujat a aquesta tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup Parlamentari sobre les esmenes de retorn al Departament de Benestar Social i l'Institut Català del Voluntariat. El posicionament del nostre Grup sobre les esmenes a la totalitat de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials el farà, a continuació, la meua companya, la il·lustre senyora Tarruella.

Volia dir, en primer lloc, que, després de sentir la intervenció dels representants dels diferents grups que han presentat esmenes al Departament de Benestar Social, els he de dir que, bàsicament, pocs arguments nous respecte al que han estat esmenes presentades al llarg dels quatre anys anteriors, de legislatura anterior i, per tant, els arguments seran bastant similars, perquè les contradiccions també han estat en la mateixa línia.

Ens trobem davant de l'aprovació d'uns pressupostos d'un departament que, malgrat les importants transformacions que ha anat sofrint des de la seva creació ara fa quatre anys, es troba ja consolidat. Consolidada la seva estructura bàsica, el seu organigrama funcional, consolidades les seves grans línies d'actuació i de prioritats. Ho deia la senyora Mayol. Això és important, perquè, com ja hem assenyalat en nombroses ocasions en debats de pressupostos, però també en altres discussions parlamentàries, si hi ha algun camp en què el nostre país portés algun important retard en l'adveniment de les institucions democràtiques ha estat el de benestar social, no solament entès des de la perspectiva purament assistencial o des de l'òptica exclusiva dels serveis socials, sinó des de la visió global que els països més avançats del nostre entorn entenien com el desenvolupament de tota una sèrie de polítiques que anessin a reforçar i potenciar, progressivament, de forma universal, els drets més fonamentals de la persona, sense discriminació i amb plena participació. *(Remor de veus.)*

No és cert del tot afirmar, com s'ha fet des d'aquesta tribuna, que les prestacions socials no han crescut...

(Remor de veus.)

Jo continuo.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. PADRÓS: I si bé...

El Sr. PRESIDENT: Entrin en silenci i així l'orador podrà continuar el seu discurs. *(Pausa.)*

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. I si bé, inicialment, el paper dels ajuntaments fou significatiu, la política endegada pel Govern de la Generalitat, a través de la creació, el 1988, de forma específica, del Departament de Benestar Social, fou determinant en aquest sentit. I només caldria repassar, en aquest sentit, quina va ser l'evolució del pressupost en la darre-ra legislatura. En quatre anys fou un increment de més del 60%. Si aleshores calia donar un impuls a aquesta política de progrés, en matèria de benestar social, ara fóra bo que es conduís la seva prioritat cap a la consolidació d'aquest Departament, d'aquesta política de benestar social. I malgrat que els pressupostos d'enguany mostren una clara línia d'austeritat i contenció, el Departament de Benestar Social situa el seu increment en gairebé dos punts per sobre de la mitjana del Govern. Aquesta, doncs, és una primera dada a retenir.

No entenc aquest descens de pressupost que assenyalava la senyora Barenys, que parlava anteriorment en la seva exposició respecte a la legislatura passada o respecte al pressupost que va aprovar per al 92, quan, de fet, si no ho recordo malament, vam aprovar un pressupost de 52.000 milions de pessetes, i aquí, doncs, estem aprovant un pressupost, el quart pressupost en importància de tota la Generalitat, de més de 57.000 milions de pessetes. Pressupostos, doncs, com deia, en vies de consolidació, però sense menystenir el que en determinades disciplines del Departament continuen essent prioritats d'acció, tenint presents les insuficiències en què encara ens trobem.

Quines són les dades que voldria retenir més importants per intentar condensar la meua intervenció d'aquest pressupost? En primer lloc, un augment important del capítol 1, que, com s'ha dit abans, vostès hauran comprovat, consultant la memòria i algun company de diferents grups ho ha fet notar: la concentració del capítol 1 de tot el Departament en la Secretaria General i en el Gabinet del Conseller, que també s'explica o s'hauria d'explicar bàsicament per la posada en marxa de nous centres assistencials per a disminuïts, infància i gent gran, oficines de benestar social i centres cívics a barris. Dit sigui de pas, la Secretaria General augmenta molt i molt —també s'ha dit— perquè s'entén des del Departament que aquesta concentració de la gestió i el control significa una millor rendibilitat i una millor gestió d'aquest pressupost.

En segon lloc, observaran també un increment moderat del capítol segon, on es troben concentrats tots els equipaments cívics a partir de gener. Voldria destacar en aquest sentit, també, en aquest apartat l'existència d'una partida oberta, com hi feia referència la senyora Barenys, als centres col·laboradors d'atenció a la infància, i també el Pla informàtic, que es va estenent al Departament, d'acord amb el conveni signat amb el Centre Informàtic de la Generalitat.

En tercer lloc, un increment també moderat, del 12,28%, en què vull destacar —en el capítol quart, perdó— la partida de 200 milions per a aluminosi, que és ampliable fins a 2.000 milions, que juntament amb els 700 compromesos de l'Estat es dedicaran a aquesta finalitat, d'acord amb el conveni entre el Ministeri de Obras Públicas y Urbanismo i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Em voldria detenir un segon sobre la problemàtica, que s'ha posat de manifest en les diferents intervencions, asseveracions que s'han fet sobre les relacions entre la Conselleria de Benestar Social i els ajuntaments de Catalunya, i no per entrar a debatre-ho ara, que no és motiu de debat, sinó per fer palès o per explicitar algunes qüestions que em semblava que eren importants de dir. La primera és que durant l'any 1992 el Departament de Benestar Social ha signat conveni amb tots els ajuntaments de Catalunya de més de 20.000 habitants, bé, tots no, exceptuant-ne quatre, dels quals, sense entrar en detalls, no hi ha hagut en alguns casos la demanda de signatura d'aquest conveni, o perquè, senzillament, quan de dues parts només hi hagi una part que no es posi d'acord, evidentment no hi ha possibilitats de signar aquest conveni. Però el que sí que queda clar —i ho vull posar de manifest— és la voluntat d'acord, de diàleg i de permanència —a més a més, un conveni ho demostra— amb la majoria d'ajuntaments importants de Catalunya.

La segona, un matís important per al que s'ha dit aquí, la primera és que de deutes amb els ajuntaments no n'hi ha, perquè,

de fet, cap interventor permetria que hi hagués cap partida pressupostària compromesa sense els diners consignats. Però és cert que hi ha un endarreriment en el finançament de les unitats bàsiques d'atenció primària, i aquí no es diu, per exemple —i s'ha obviat—, que a hores d'ara el Govern central encara no ha liquidat els diners corresponents al Plan concertado, que són 1.362 milions de pessetes, del 1992, dels quals només ha reconegut fins ara el 80% d'aquesta quantitat, i que, per posar un exemple de quin és el retard, els corresponents a 1991 van ser liquidats el febrer o el març d'aquest any. Per tant, és un problema que és important, no solament per a la Generalitat, sinó, efectivament, com es posava de manifest, amb els ajuntaments. Però cal referir qui són o a qui corresponen aquestes responsabilitats.

En tercer lloc, voldria fer explícit el fet que a la conferència sectorial que hi va haver fa escassos dies entre la ministra de Asuntos Sociales i els consellers de diverses comunitats autònomes es posés de manifest que el criteri fonamental o un dels criteris, sí, segurament el més fonamental pel qual es donava o es discutien els *planes concertados* o el *Plan gerontológico* no era un criteri poblacional, sinó el criteri tan absolutament dubtós de la superfície de comunitats autònomes o el de pobresa relativa.

De l'Ajuntament de Barcelona, penso que algun dia n'hauré de parlar potser més extensament, no cal que aquí puguem entrar-hi, però sí que penso que hi ha dos elements que caldria citar. Un és que caldria fer un repàs històric sobre l'origen real d'aquestes insuficiències pressupostàries en matèries com les que aquí ens ocupa. Hauríem de parlar potser del cost que va suposar i suposa la renúncia que es va fer al seu moment a la presa en consideració de les despeses de capitalitat de l'Ajuntament de Barcelona i sobretot hauríem d'identificar, exactament, les responsabilitats. Però també vull dir alguna altra cosa, i és que quan es feien esmenes, que en Comissió les discutíem, sobre el Pla, per exemple, d'actuació a Ciutat Vella, es deia que s'han deixat de donar 100 milions de pessetes a l'Ajuntament, però, en canvi, s'obvia que són més de 235 milions els que a través del Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció, no a través del que són prestacions econòmiques, sinó del que són prestacions socials, es donen directament als ciutadans de Ciutat Vella.

Referint-me a altres esmenes dels diferents grups, observem com encara és tradicional, sobretot per part del Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa, les esmenes que fan a la pràctica desaparició de la Direcció General d'Acció Cívica i s'ha fet, doncs, com deia, a través d'aquestes esmenes, que vam discutir en Comissió, i que eliminen tot el que des de la nostra perspectiva entenem que és també fonamental i complementari del que pot ser una política de Benestar Social. Ho vull obviar, perquè, de fet, són les mateixes argumentacions que s'ha fet en altres defenses de pressupostos i no hi entraré, però podríem parlar de totes les campanyes d'acció cívica en col·laboració amb els ajuntaments o entitats privades sense afany de lucre, totes les accions que s'han fet en foment de l'associacionisme cívic i social, tot el tema de la gestió de la prestació social substitutòria, tota l'acció o tot el que es deriva de les oficines de Benestar Social, etcètera.

De la Direcció General de Serveis Comunitaris, poca cosa s'ha dit aquí, però voldria reiterar que es consoliden les línies d'actuació en matèria dels plans integrals sobre la dotació d'equipaments de caràcter social o comunitari a barris defici-

ris en infraestructures o socio-econòmicament deprimits. O —i també— l'adopció de mesures específiques de finançament de sectors de població amb greus dificultats d'accés a l'habitatge.

En aquest terreny, farà menció la senyora Tarruella a l'obertura d'una partida creada, que probablement s'anirà incrementant a mesura d'aquesta legislatura, que farà referència a les subvencions que es donaran per a disminuïts, per tal d'adequar les seves «vivendes» o residències a la seva situació, que amb aquesta partida, juntament amb l'increment sofert amb partides que fan referència al mateix concepte i que ja hi farà referència, penso que es donarà satisfacció, si no absoluta, a les demandes del sector pel que fa referència o el que se'n deriva de l'aprovació de la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques.

De la Direcció General d'Afers Socials voldria destacar, bàsicament, que l'acció del Departament anirà molt encaminada a prosseguir amb el desplegament de la Llei de formació d'adults, posant en marxa el Pla interdepartamental de formació d'adults, i anunciar que s'ha incrementat —i vostès ho veuran a la memòria— la plantilla d'inspectors d'afers socials.

Respecte a la Direcció General d'Atenció a la Infància, també voldria destacar el desplegament dels equips d'atenció a la infància i adolescència a tot el territori, continuar amb aquest desplegament i, de fet, se'n creen diversos equips aquest 1993, i la posada en marxa del programa d'acolliments familiars i, per tant, la incentivació del desinternament dels infants.

Voldria detenir-me tan sols un moment per recordar la intervenció del senyor Pérez de Tudela, quan feia referència a l'esmena que parlava de l'Institut Català del Voluntariat, de retorn de l'Institut Català del Voluntariat, en la qual argumentava que li semblava més que aquest pressupost recordava més una agència publicitària que una altra cosa. I això penso que es fa des d'un posicionament que el que denota és un profund desconeixement de quina ha estat la dinàmica que va precedir i conduir a la creació d'aquest Institut Català del Voluntariat, de quina ha estat la política que des del Departament s'ha fet i es fa sobre —i concretament la Direcció General d'Acció Cívica— el voluntariat, quin ha estat el reconeixement que a nivell europeu i a nivell estatal s'ha fet d'aquesta política, i, per tant, la contradicció bàsica la donaria per feta.

En definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, aquest és un pressupost del Departament de Benestar Social que el Grup de Convergència i Unió votarà afirmativament; com deia al començament, un pressupost important que, enmig d'una línia general de contenció i austeritat, manté unes línies generals de creixement positiu que apunten a una consolidació d'una política que vol donar resposta, dia a dia, sense demagògies, als problemes importants que encara tenim plantejats.

Les limitacions pressupostàries marquen un límit, i nosaltres sempre hem estat conscients d'aquest límit. Nosaltres voldríem que aquestes altes que en el debat de Comissió molts grups de l'oposició ens indicaven que poguessin ser satisfetes, però aquestes limitacions hi són, però entenem que malgrat aquest límit i la complexitat de les diferents matèries, nosaltres estem convençuts que esdevenen els més vàlids per tal de donar una continuïtat a la política de benestar social que el Govern de Catalunya ve portant. I perquè sigui coherent en el temps i d'acord amb els diferents instruments objectius i de consens de què disposem, com és fonamentalment el Pla d'actuació social, per

tant, creiem que és imprescindible i necessari donar-hi suport. Pocs arguments en contra, poques contradiccions, pocs arguments, des del nostre punt de vista, que dibuixin una alternativa real a la política del Departament de Benestar Social.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que nosaltres votarem i demanarem que es voti contràriament a aquest conjunt d'esmenes de retorn del Departament de Benestar Social i de l'Institut Català del Voluntariat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Té la paraula la diputada senyora Tarruella.

La Sra. TARRUELLA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré molt breu perquè, a més, en aquestes hores de la matinada i per a la mateixa salut laboral de tots els diputats, crec que és el que hem de fer en aquesta hora. (*Remor de veus.*) Però, per a la defensa de l'Institut Català de Serveis Socials crec que és important que aclarim aquí uns números que no coincideixen amb alguns dels que han estat dient les senyores diputades i algun senyor diputat que ha sortit abans que jo en aquesta tribuna.

En primer lloc, aquests pressupostos de l'ICASS són uns pressupostos de contenció, però representen l'11% d'augment respecte als de l'any passat, no aquell 9 i escaig que s'havia dit abans. Però, a més, els increments, senyora Montserrat, els increments, senyora Mayol, no són per les transferències de l'Inem, sinó que són gràcies als augments que s'han fet i que s'han reconegut de Madrid dels greuges comparatius que havíem estat reclamant, durant aquests darrers anys, com les pensions no contributives, i que ara, finalment, aquest any, se'ns ha reconegut.

Però els haig d'aclarir que en les transferències de l'Inem els diners no hi són, no consten aquí, entre altres coses perquè encara només s'ha transferit la competència, però aquests diners no han arribat.

Quant a la PIRMI, aquests diners van tots o surten tots del Departament de Treball, i per això no apareixen aquí al Departament de Benestar Social.

Un altre aclariment que m'agradaria fer-los és que del Pla concertat, tant els 1.362 que suposa aquest Pla concertat com els diners del Pla gerontològic, Pla de gitanos, Pla de drogues i Pla d'infància no figuren en aquest pressupost; aquests són diners que s'aplicaran en el moment que arribin, quan ens els enviïn de Madrid.

A part d'aquests petits aclariments, i seguint amb la veritat que he dit que faria, uns petits aclariments quant a la vellesa: el Servei d'Atenció a la Vellesa aquí també s'ha comentat, crec que ha sigut la senyora Barenys —i m'agradaria que això ho poguem mirar després amb els nostres números—, que l'increment era molt baix, i jo li haig de dir que el total del Servei d'Atenció a la Vellesa té un increment respecte a l'any passat d'un 28,87%.

És un increment —sí, senyora Barenys, després si vol l'hi podem ensenyar i veurà les partides—, és un increment considera-

ble; a més recull, si s'han llegit les memòries també una mica, i això va una mica per a la senyora Mayol, que es preguntava una mica què faríem en l'ajuda a la vellesa, els ajuts a l'acolliment residencial per a la gent gran l'objectiu dels quals és donar suport a l'acolliment residencial d'aquestes persones grans quan es troben en situació que requereixen un caràcter urgent, és a dir que els avis amb deficiències que superin el barem 115 de l'ICASS i que necessiten el seu internament, en cas de no trobar-hi places en institucions públiques, se'ls subvencionarà la diferència entre la seva pensió i el que valgui l'ingrés en una altra residència privada mentre no es trobi un lloc en una residència pública.

I l'altra part, que contempla d'ajut a la vellesa i que està contemplada al Pla integral, és el suport a les famílies amb una persona gran discapacitada, promovent la permanència d'aquesta persona a la pròpia llar i així consolidant aquesta unitat familiar mitjançant un conjunt d'actuacions administratives, econòmiques i operatives. Per això, hi ha una partida amb un increment del 307,23% —307, eh!—, una partida de 574 milions destinada a aquest Pla.

Quant al que s'ha comentat d'assistència primària dels ajuts a domicili i les transferències a corporacions locals de les UBASP, també li hem de dir que els números no ens coincideixen, que hi ha uns augments considerables d'un 66% a les corporacions locals per a les UBASP, o sigui que puja de gairebé 700 milions a 1.100 milions, i que hi ha també una quantitat molt important d'ajuts per a ajudes domiciliàries.

Quant als disminuïts —i amb això ja acabo—, els he de fer parlar que aquest any el PUA té una partida diferenciada com havien estat demanant vostès, i que aquesta partida té un augment d'un 43%. A part, dintre de «Serveis comunitaris», al capítol VII, hi ha un augment del 100% respecte d'una partida que hi havia de l'any passat, que passem de 50 milions a 100 milions per habitatge de disminuïts. Sap també que es va crear per comissió una partida, es va obrir una partida de 1.000 pessetes per a «vivendes» de disminuïts físics per anar-la complementant i que, a més, hi ha unes prestacions, una partida amb prestacions socials d'ajuts públics a minusvàlids que, de l'any 92 on hi havia 700 milions, ha passat a 1.000 milions aquest any.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Tarruella.

Procedim a la votació de les esmenes a la totalitat dels pressupostos de Benestar Social.

Vots a favor de les esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a dos quarts d'una de la matinada i tres minuts.*)

